

การเดินทางของคริสเตียน

จอห์น บันยัน

ฉบับมรดก

การเดินทางของคริสเตียน
The Pilgrim's Progress
© 2026 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใด ๆ
โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้น ๆ
ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกรซบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
gracebannasan@gmail.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ที่ Shenzhen Reliance Printing Co., Ltd
พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2026

คัดลอกหรืออ้างอิงข้อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011
สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย เว้นแต่ระบุเป็นฉบับอื่น

จัดพิมพ์โดย เกรซบรรณสาร/Grace Bannasan
โครงการภายใต้มูลนิธิเกรซ

This book has been edited and updated from the previously published
The Pilgrim's Progress by Geo. H. Derby and Co. in 1853.
Text and illustrations copyright © 2023 by Lithos Kids Ltd.
Text edited by Lauren Ducommun. Introduction text by Dr. Michael A. G. Haykin.
Foreword text by Tyler Van Haltren. Book design by Lauren Ducommun.
Cover illustrations and designs by Stephen Crotts.
All Rights Reserved. Translated into Thai.

ผู้แปล: พรเทพ คัดสุระ (Translator: Pornthep Katsura)
ตรวจสอบโดย: ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Editor: Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

จอห์น, บันยัน.
การเดินทางของคริสเตียน.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิเกรซ, 2569. 276 หน้า.
1. คริสเตียน. 2. คริสตศาสนา -- คำสั่งสอน. I. พรเทพ คัดสุระ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
248.4

ISBN:
978-616-95243-2-8 (Hardcover)
978-616-95243-3-5 (eBook)

www.gracebannasan.com

สารบัญ

รู้จักจอห์น บันยัน	*5*
มรดกของ “การเดินทางของคริสเตียน”	*10*
คำขออภัยของผู้เขียน	*14*
ช่วงที่หนึ่ง – เมืองแห่งความพินาศ	*27*
ช่วงที่สอง – บ้านผู้อธิบายความหมาย	*51*
ช่วงที่สาม – สถานที่แห่งการปลดปล่อย	*71*
ช่วงที่สี่ – เงาแห่งความตาย	*102*
ช่วงที่ห้า – ถิ่นทุรกันดาร	*123*
ช่วงที่หก – งานขายของอนิจจัง	*152*
ช่วงที่เจ็ด – ปราสาทสงสัย	*172*
ช่วงที่แปด – เทือกเขาแสนรื่นรมย์	*205*
ช่วงที่เก้า – ดินแดนเคลิบเคลิ้ม	*213*
ช่วงที่สิบ – เมืองสวรรค์	*252*
คำลงท้าย	*274*

จอห์น บันยัน

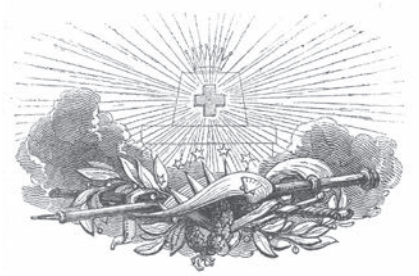

รู้จักจอห์น บันยัน

โดย ดร. ไมเคิล เอ. จี. เฮย์คิน

จอห์น บันยันเกิดในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1628 ที่หมู่บ้านเอลส์โตว์ ในเขตปกครองเบดเฟิร์ดเชอร์ หมู่บ้านนี้อยู่ห่างจากเมืองเบดเฟิร์ดซึ่งเป็นเมืองค้าขายมาทางทิศใต้ประมาณหนึ่งกิโลเมตรครึ่ง และตรงกับทิศเหนือของกรุงลอนดอนพอดี หลังจากออกจากโรงเรียนในปลายทศวรรษที่ 1630 โดยได้เรียนรู้พื้นฐานการอ่านและการเขียนมาแล้ว เขาก็ได้รับการสอนจากบิดาให้เป็นช่างทองเหลือง เมื่อถึงช่วงสงครามกลางเมืองของอังกฤษ (ค.ศ. 1642–1651) บันยันร่วมรบเป็นเวลาสั้น ๆ ในกองกำลังซึ่งต่อต้านกษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 1 แต่ในปลายทศวรรษที่ 1640 กองพลของเขาก็ถูกยุบ และบันยันก็กลับไปบ้านที่เอลส์โตว์ ที่นั่นการอ่านวรรณกรรมของคณะพิวริตันได้กระตุ้นให้เขาจริงจังกับศาสนา

อย่างไรก็ตาม ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1650 เขาเกิดความแน่ใจว่าศาสนาจะไม่มีค่าอะไรเลยถ้าไม่มีพระคริสต์ในใจ แล้วนั่นก็ตามมาด้วยช่วงเวลายาวนานที่เขาต้องต่อสู้ดิ้นรนฝ่ายจิตวิญญาณอย่างลึกซึ้ง ซึ่งในท้ายที่สุดบันยันก็มาถึงจุดที่เขามีสันติสุขฝ่ายจิตวิญญาณในพระคริสต์ในปลายปี ค.ศ. 1657

บ้านหลังหนึ่งในเอลสโตว์

หรือต้นปี 1658 บันยันรับบัพติศมาในฐานะคริสเตียน และเข้าร่วมกับชุมชนผู้เชื่อคณะพิวริตันในเมืองเบดเฟิร์ดซึ่งอยู่ใกล้ ๆ และไม่นานก็มีคนขอให้เขาพูดต่อหน้าที่ประชุมกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อเล่าคำพยานและสอนพระคัมภีร์

เป็นนักโทษ

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1660 คือระบอบกษัตริย์ได้รับการรื้อฟื้นขึ้นใหม่โดยมีกษัตริย์ชาร์ลส์ที่ 2 พวกพิวริตันอย่างบันยันก็ต้องประสบปัญหากับฝ่ายรัฐ ซึ่งมุ่งมั่นที่จะทำลายอำนาจทางการเมืองของฝ่ายพิวริตัน ในวันที่ 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 1660 บันยันถูกจับกุมขณะที่เขากำลังจะเทศนาในโลเวอร์แซมเซลล์ ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ใกล้กับหมู่บ้านฮาร์ลิงตันในเขตเบดเฟิร์ดเชอร์ เมื่อบันยันถูกพิจารณาคดี เขาถูกกล่าวหาว่าทำผิดกฎหมายซึ่งระบุว่าใครก็ตามที่ “กระทำอย่างชั่วร้ายและเป็นภัย ด้วยการงดเว้นการมาคริสตจักร [คือคริสตจักรแห่งอังกฤษ] เพื่อฟังการประกอบพิธีของพระเจ้า” จะถูกจำคุกโดยไม่ให้ประกันตัว จนกว่าชายหรือหญิงผู้นั้นจะยอมตกลงที่จะเชื่อฟังสิทธิอำนาจของคริสตจักรแห่งรัฐ เขาถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานเป็น “สามัญชนผู้สนับสนุนการประชุมที่ผิดกฎหมาย” พวกเขาบอกบันยันอย่างชัดเจนว่า เขาจะได้รับการปล่อยตัวถ้าเขาสัญญาว่าจะเลิกเทศนา

บันยันไม่ได้อยากเป็นราษฎรที่กบฏ แต่เขามีความจงรักภักดีที่อยู่เหนือกว่าการเชื่อฟังกษัตริย์ในโลกนี้ นั่นคือ การเชื่อฟังกษัตริย์เยซู และเช่นเดียวกับเพื่อน ๆ ชาวพิวริตันจำนวนมาก บันยันเชื่อเรื่องการปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐ เขาถือว่านั่นเป็นหน้าที่ของเขาในฐานะคริสเตียนที่จะต้องดำเนินชีวิตภายใต้การปกครองและสิทธิอำนาจของกษัตริย์ แต่บันยันรู้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงให้เขามีของประทานสำหรับการเทศนา ซึ่งเป็นของประทานที่ได้รับการยืนยันโดยชุมชนผู้เชื่อซึ่งเขาเป็นสมาชิก ดังที่ครั้งหนึ่งเขากล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยประสงค์ให้คนที่มีของประทานและความสามารถเช่นนั้นฝังมันไว้ใต้ดิน” บันยันจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้าของเขา มิเช่นนั้นเขาก็จะถูกนับเป็นคนทรยศต่อพระคริสต์ในวันพิพากษา

ดังนั้นบันยันจึงต้องใช้เวลาสิบสองปีถัดจากนั้นในคุก คือตั้งแต่ ค.ศ. 1660 ถึง 1672 แต่ปรากฏว่าการถูกจำคุกของบันยันกลายเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาให้เกิดการพัฒนาของประทานในการเป็นนักเขียนของเขา จากในคุกนี้เองเขาได้เขียนเรื่องราวชีวิตอันทรงพลังของตนชื่อว่า “พระคุณมากมายต่อหัวหน้าคนบาป” (Grace Abounding to the Chief of Sinners) ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ไม่น้อยกว่าหกครั้งในระหว่างที่เขายังมีชีวิตอยู่ และในเรือนจำเบดเฟิร์ดนี้เอง เขาได้เริ่มมีความคิดเรื่องหนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งจะกลายเป็นหนังสือภาษาอังกฤษที่มีคนอ่านมากเป็นอันดับสองรองจากพระคัมภีร์ไบเบิล นั่นคือหนังสือ “การเดินทางของคริสเตียน” (The Pilgrim’s Progress)

เป็นนักเขียน

ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา ภาพชีวิตคริสเตียนที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ได้บำรุงเลี้ยงผู้เชื่อมากมาย และให้กำลังใจพวกเขาในการเดินทางของตน อาทิเช่น ในระหว่างศตวรรษที่สิบแปดและการฟื้นฟูอีแวนเจลิคัล (อีกชื่อเรียกหนึ่งของการตื่นตัวครั้งใหญ่) ซึ่งพลิกโฉมหน้าของยุคนั้น หนังสือ "การเดินทางของคริสเตียน" เป็นหนังสือที่ผู้คนอ่านกันด้วยความชื่นชอบเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น นักประกาศข่าวประเสริฐชื่อจอห์น เวสลีย์ อ่าน "การเดินทางของคริสเตียน" จนจบมากกว่าหนึ่งเที่ยวบนหลังม้า และถึงกับย่อหนังสือเล่มนี้ในปี ค.ศ. 1743 เพื่อให้บรรดานักเทศน์เมธอดิสท์ของเขาได้อ่าน

โดยส่วนใหญ่แล้ว ชื่อเสียงของบันยันมาจากผลงานชิ้นเอกเรื่องนี้ ซึ่งถูกตีพิมพ์เป็นสองตอน คือเรื่องราวของคริสเตียน ในปี ค.ศ. 1678 และเรื่องราวของคริสเตียน่าภรรยาของเขาในปี ค.ศ. 1684 นับตั้งแต่นั้นมา หนังสือเล่มนี้ก็ได้รับการตีพิมพ์ไม่เคยขาดตลาดเลย เมื่อถึงต้นศตวรรษที่ 20 มีฉบับภาษาอังกฤษจัดพิมพ์กันไปแล้วประมาณ 1300 ฉบับ และปัจจุบันมีฉบับแปลเป็นภาษาต่างประเทศมากกว่า 200 ภาษา หนังสือของบันยันมีคำสอนคริสเตียนที่ลึกซึ้งมากจน เจ. ไอ. แพคเกอร์ นักเขียนคริสเตียนผู้มีชื่อเสียงในยุคของเราใช้ "การเดินทางของคริสเตียน" เป็นหนังสือเรียนหลักในวิชาที่เขาสอนเกี่ยวกับการศึกษาเรื่องพระเจ้าของคณะพิวริตัน

ระหว่างการเดินทางไปเทศนาที่กรุงลอนดอนในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1688 บันยันถูกพายุฝนกระหน่ำจนเปียกโชก แล้วหลังจากนั้นเขาก็เป็นไข้ ซึ่งทำให้เขาเสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม

ค.ศ. 1688 เขาถูกฝังไว้ในสุสานที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในกรุงลอนดอนชื่อสุสานบันฮิลล์ฟิลด์ส ขณะที่บันยันกำลังจะตาย เขาคงกล่าวได้แบบเดียวกับนายยืนหยัด วีรบุรุษคนหนึ่งของเขาในหนังสือ “การเดินทางของคริสเตียน” ว่า “บัดนี้ข้าเห็นว่าตัวเองมาถึงตอนจบของการเดินทางแล้ว วันเวลาอันเหนื่อยยากของข้าจบลงแล้ว บัดนี้ข้าจะได้เห็นศีรษะที่เคยสวมมงกุฎหนาม และใบหน้าที่เคยถูกถ่มน้ำลายใส่เพื่อข้า ก่อนหน้านี้ข้าดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ แต่บัดนี้ข้าจะไปอยู่ในที่ซึ่งข้าจะดำเนินชีวิตโดยสิ่งที่ตามองเห็น และจะได้อยู่กับพระองค์ ผู้ซึ่งตัวข้าจะปีติยินดีที่ได้เป็นสหายของพระองค์”

หลุมฝังศพของบันยัน

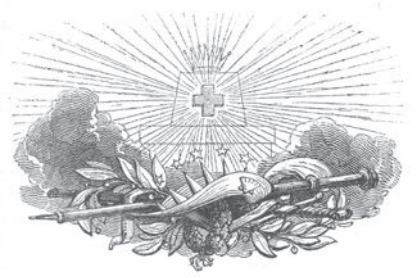

มรดกของ “การเดินทางของคริสเตียน”

โดย ไทเลอร์ แวน ฮัลเทอเรน

พระเจ้ามักจะเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่ เพื่อทำให้คนที่มีปัญญาอับอาย และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของจอห์น บันยัน คงไม่มีใครคาดคิดว่าลูกชายของช่างโลหะเร่ ซึ่งได้รับการศึกษาอย่างเป็นทางการน้อยมาก จะเขียนผลงานชิ้นเอกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดชิ้นหนึ่งของวรรณกรรมภาษาอังกฤษในระหว่างที่เขาถูกจำคุก ในสมัยของบันยัน บางคนถึงกับตั้งคำถามว่า เป็นไปได้หรือที่เขาจะเขียนสิ่งนี้ และกล่าวหาว่าเขาขโมยหนังสือนี้มาจากนักเขียนคนอื่น แต่กระนั้น ด้วยพระปัญญาของพระเจ้า พระองค์ทรงใช้หนังสือเล่มนี้เพื่อนำคนนับไม่ถ้วนมาสู่ความเชื่อ และให้กำลังใจคริสเตียนหลายชั่วอายุคนให้เดินไปตามทางแคบ

อะไรทำให้หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าและส่งต่อมรดกที่ยั่งยืนเช่นนี้? ในหลาย ๆ แง่ หนังสือ “การเดินทางของคริสเตียน” นั้นเป็นเรื่องราวชีวิตคริสเตียนของบันยัน แต่พระเจ้าทรงใช้จินตนาการที่แจ่มชัดของเขาเพื่อสร้างเรื่องราวเปรียบเทียบที่เป็นอมตะซึ่งเกี่ยวข้องกับคริสเตียนทุกคนในทุกช่วงของชีวิต มันเป็นเรื่องราวที่ก้าวข้ามแม้กระทั่งขอบเขตของวัฒนธรรม และได้รับการแปลเป็นร้อย ๆ ภาษา รองจากพระคัมภีร์แล้ว นี่คือหนึ่งในหนังสือที่ได้รับการตีพิมพ์มากที่สุดตลอดกาล

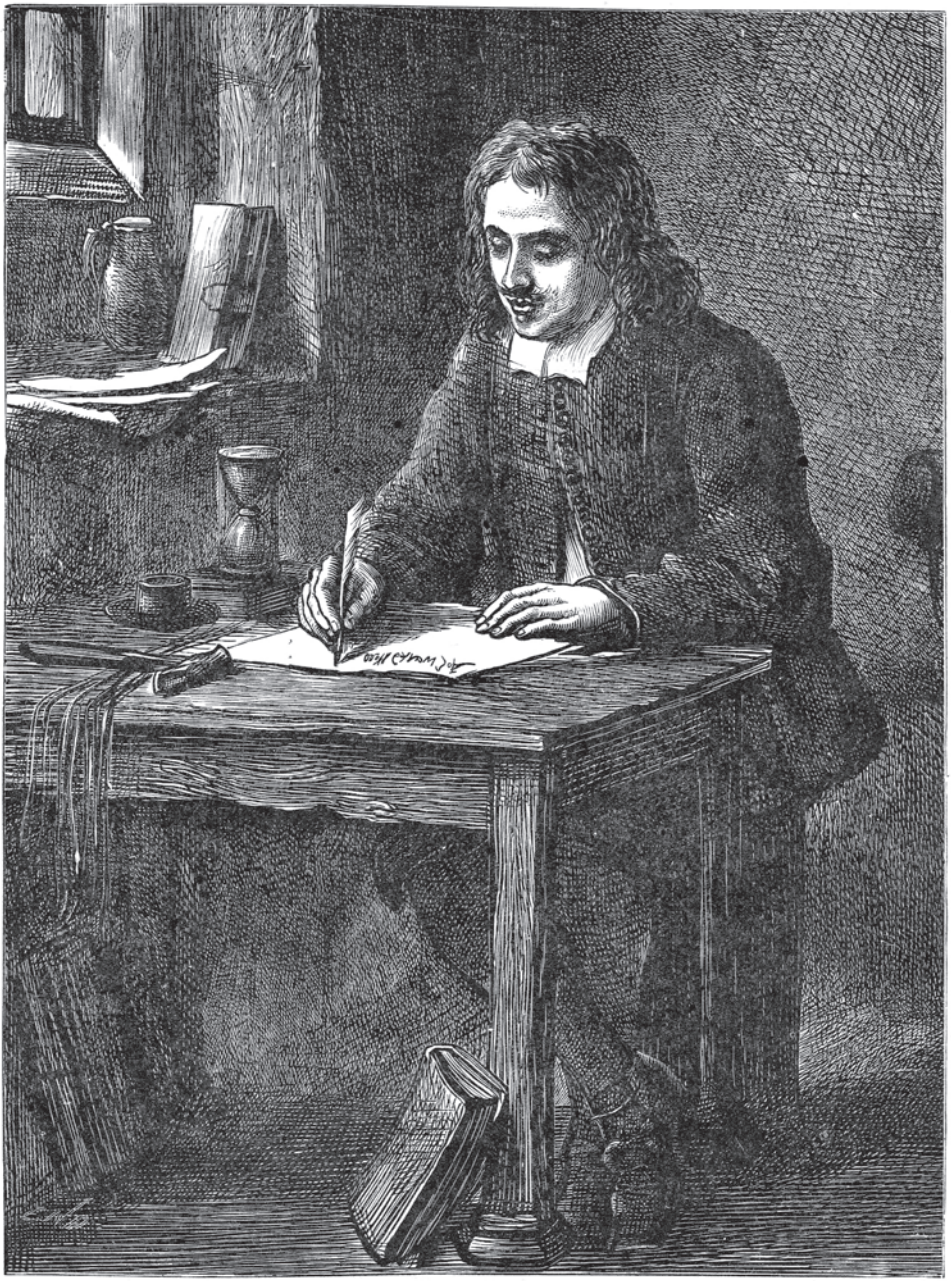

จอร์จ ไวท์ฟิลด์กล่าวถึง “การเดินทางของคริสเตียน” ว่า “มันมีกลิ่นของเรือนจำ มันเขียนขึ้นเมื่อผู้เขียนถูกขังอยู่ในคุกเบดเฟิร์ด และผู้รับใช้หลายคนก็ไม่เคยเขียนหรือเทศนาได้ดีเท่ากับเมื่อพวกเขาอยู่ภายใต้ไม้กางเขน คือเมื่อพระวิญญาณของพระคริสต์และพระสิริประทับอยู่เหนือพวกเขา”

ชาร์ลส์ สเปอร์เจียนอ่าน “การเดินทางของคริสเตียน” ทุก ๆ ปีจนเป็นนิสัย เขากล่าวว่าบันยันศึกษาพระคัมภีร์จนตัวตนทั้งหมดของเขาซึมซาบไปด้วยพระคัมภีร์ และงานเขียนของเขาทำให้เรารู้สึกและพูดอยู่เสมอว่า “‘โอ้ ชายคนนี้เหมือนพระคัมภีร์ที่มีชีวิตเลย’ จะแทงเขาตรงไหน เลือดของเขาก็เป็นสายเลือดพระคัมภีร์ สาระสำคัญของพระคัมภีร์ไหลออกมาจากเขา เขาไม่สามารถพูดโดยไม่ยกข้อความจากพระคัมภีร์”

ครั้งหนึ่งกษัตริย์ชาร์ลส์เคยตรัสถามจอห์น โอเวน นักศึกษาพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ของคณะพิวริตันว่า ทำไมเขาถึงเดินทางไปฟังคำเทศนาของช่างโลหะที่ไม่มีการศึกษา จอห์น โอเวนตอบว่า “ข้าพระบาทยินดีแลกความรู้ทั้งหมดที่ข้าพระบาทได้เรียนรู้มากับพลังของช่างโลหะคนนี้ในการสัมผัสจิตใจผู้คน”

จุดประสงค์ในการจัดทำฉบับนี้

ในช่วงสามศตวรรษที่ผ่านมา มีการตีพิมพ์ผลงานของจอห์น บันยันออกมาอย่างสวยงามหลายฉบับ หนังสือเหล่านั้นมักจะมีภาพประกอบจากภาพพิมพ์แกะไม้ของศิลปินชั้นนำในยุคนั้น แต่หนังสือเหล่านั้นหลายฉบับไม่มีการพิมพ์ซ้ำแล้ว และมีฉบับที่รักษาคุณภาพแบบของเก่าแก่อยู่เพียงไม่กี่ฉบับในปัจจุบัน เรามีความปรารถนาที่จะให้เกียรติมรดกอันมีค่าของภาพประกอบในหนังสือ

“การเดินทางของคริสเตียน” ด้วยการใส่ภาพประกอบที่ดีที่สุดจากฉบับก่อน ๆ ไว้มากกว่าหนึ่งร้อยภาพ

ภาษาในหนังสือเล่มนี้มีการปรับให้เหมาะกับยุคปัจจุบันอย่างระมัดระวัง เพื่อปรับเปลี่ยนสำนวนและวลีซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านส่วนใหญ่ในปัจจุบันสับสน ขณะเดียวกันก็ยังคงสัตย์ซื่อต่อเจตนาของบันยันและสิ่งที่เขาต้องการเน้น ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงแบบครบถ้วนถูกใส่ไว้ที่ขอบหน้ากระดาษ พร้อมกับใช้อักษรขนาดใหญ่และการเรียงพิมพ์ที่ชัดเจน เรามีความหวังว่า เช่นเดียวกับที่เรื่องราวนี้มีอิทธิพลต่อคริสเตียนหลายชั่วอายุคน การจัดพิมพ์ฉบับนี้ก็จะช่วยสืบสานมรดกของหนังสือเล่มนี้ให้กับคนอีกหลายรุ่นต่อ ๆ ไป

อนุสาวรีย์ทองสัมฤทธิ์ที่เบดเฟิร์ด สร้างขึ้นโดยดยุคแห่งเบดเฟิร์ด

คำขอโทษของผู้เขียนสำหรับหนังสือของเขา

เมื่อเริ่มจับปากกาในทีแรก เพื่อแจงแจกด้วยมือเป็นงานเขียน
ข้าพเจ้าไม่เข้าใจขอนำเรียน ว่าควรเพียรเขียนเพียงเล่มสั้นสั้น
เมื่อครั้งเขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่ง ข้าเคยพึ่งการเขียนแนวทางนั้น
จนกระทั่งใกล้เสร็จสิ้นบรรยายมัน จึงรู้พลันเรื่องนี้เพิ่งเริ่มต้นดี

ข้าจึงเขียนเรื่องหนทางการบากบั่น ที่เดินกันในยุคข่าวประเสริฐนี้
ธรรมิกชนมุ่งหน้าสู่สง่าราศี โดยวิธีเปรียบเทียบเป็นนิทาน
ข้าเขียนลงไปกว่ายี่สิบอย่าง ไม่ทันวางก็คิดอีกยี่สิบขนาน

มันทวีมากมายจนเรื่องบาน เหมือนเปลวถ่านสะเก็ดไฟปลิวล่องลอย
ข้าจึงคิดว่าเช่นนี้ไม่ได้การ หากพลุ่งพล่านแพร่ลามไม่ลดน้อย
มันจะไม่รู้จบหากข้าปล่อย จนมันพลอยกลืนกินหนังสือเดิม

ใช่ข้าเขียนแต่ข้าไม่มุ่งหมาย จะอวดให้โลกเห็นลีลาเขียน
ด้วยรูปแบบที่ข้าจะนำเรียน ซึ่งข้าเพียรแม้ข้าเองไม่เชี่ยวชาญ
เพื่อเพื่อนบ้านชื่นชอบหรือถูกใจ ก็มิใช่เหตุที่ข้าเขียนเล่าขาน
ข้ามุ่งหวังความอิ่มใจในวิญญาณ จึงเขียนงานชิ้นนี้ให้เกิดมา

ข้าเพียงแต่ขีดเขียนในยามว่าง เพื่อหันห่างจากความคิดมีปัญหา
ซึ่งจะนำข้าทำผิดบาปนานา เป้าหมายข้ามิได้เกินไปกว่านี้

ข้าจึงจรดปากกาด้วยสุขใจ และคิดได้ชัดเจนรวดเร็วจี๋
เมื่อเห็นแนวต้นจนจบกระจ่างดี เรื่องราวนี้ก็ไหลหลากรินออกมา
ข้าจึงเขียนต่อเนื่องไปเช่นนั้น กระทั่งมันเป็นเรื่องยาวและเล่มหนา
อย่างที่ท่านมองเห็นอยู่กับตา มันเป็นมาเช่นนี้ข้าขอเล่าสู่

และเมื่อเรียงเรื่องราวจนเรียบร้อย ข้าจึงค่อยให้ผู้อื่นพิเคราะห์ดู
ว่าเมื่ออ่านไปแล้วเห็นควรคู่ จะนำสู่แท่นพิมพ์ดีหรือไร
บ้างอยากให้เรื่องนี้มีชีวิต บ้างก็คิดตรงข้ามเห็นว่าไม่
บ้างบอกจอห์นพิมพ์เถิดเผยแพร่ไป มันอาจให้ประโยชน์ผู้คนได้

เมื่อคนอื่นคิดเห็นต่างกันเช่นนี้ ข้าจึงมีโจทย์ยากลำบากใจ
ไม่รู้ว่าดีที่สุดคือทางไหน แต่สุดท้ายข้าตัดสินใจจัดพิมพ์

เพราะบางคนอยากเห็นพิมพ์ออกมา บางคนว่าช่องทางนั้นสมควรไม่
ถ้าเช่นนั้นจะพิสูจน์วิธีใด ข้าจึงใช้วิธีลองทดสอบดู

ข้าคิดอีกว่าหากข้าไม่ยอมให้ ความพอใจแก่ผู้ที่อาจได้รับ
ตัวข้าคงกลายเป็นผู้ระงับ สิ่งที่นับเป็นปรีดีอันใหญ่หลวง
สำหรับผู้ไม่เห็นชอบต่องานนี้ ข้าขอชี้ว่าข้าเองก็เป็นห่วง
ขุ่นเคืองท่านคือเรื่องที่ข้าพะวง แต่โปรดจงอย่าตัดสินเร็วเกินไป
ด้วยยังมีพี่น้องของพวกท่าน ที่เห็นงานชิ้นนี้ควรรับไว้
พวกเขาเห็นเป็นเรื่องน่าพอใจ ขอท่านใช้เวลาพิจารณา

ผ่านมันไปหากท่านไม่อยากอ่าน คนชอบทานยากง่ายต่างกันหนา
สำหรับผู้ไม่เห็นด้วยกับตัวข้า ขอพรรณนาเพื่อคลายเคืองไว้ดังนี้

ด้วยลีลาเช่นนี้ไม่ควรเหรอ นำเสนอแบบที่ข้าเห็นว่าดี
เพื่อเป้าหมายข้าเห็นนี่คือวิธี ที่จะมีประโยชน์สำหรับท่าน
เมฆให้ฝนคือเมฆมืดไม่ใช่ขาว หากฝนพราวล้วนให้ผลดีทั้งนั้น
แผ่นดินเกิดพืชผลอุดมพรรณ เมฆสีสันขาวหรือดำล้วนน่าชม
แผ่นดินไม่บ่นว่าเมฆมีสีไหน เพราะมันให้ผลร่วมกันแบบประสม
บอกได้หรือเมฆใดให้ผลอุดม ด้วยล้วนกลมกลืนกันเป็นเนื้อเดียว

มรดกของ “การเดินทางของคริสเตียน”

ในยามหิวผลนั้นล้วนน่าทาน เปรียบการอ่านที่โหยหาอยากขบเคี้ยว
แต่คนอิ่มนั้นกลับกันเป็นแน่เทียว ไม่แลเหลียวคายทิ้งพรอันดี

ท่านคงเห็นแนวทางคนหาปลา ที่สรรหาสารพัดกรรมวิธี
เบ็ดแหข่ายและสุ่มไซแต่ยามนี้ ก็ยังมีปลาที่เกินพยายาม
ปลาที่ต้องใช้วิธีอันละเมียด คิดละเอียดเบามือไม่ผลีผลาม
มิเช่นนั้นท่านทำสิ่งใดก็ตาม ล้วนเสียความตั้งใจไม่ได้ปลา
หรือพรานนกที่ใช้เครื่องมือหลากหลาย ด้วยมุ่งหมายนกกระทาหรือไก่ป่า
ใช้ตาข่ายบ่วงดักชักปืนมา คืบคลานหาซุ่มรอสารพัน
แต่ทุกทางที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ให้ผลสมดังที่วาดฝัน
ต้องทำเสียงลอกเลียนให้เหมือนมัน ถึงกระนั้นก็ยังอาจพลาดมันไป

หากในหัวคางคกอาจมีมุก[1] หรือมันซุกในเปลือกหอยใต้น้ำใส
สิ่งที่ดูไม่มีค่าแต่อย่างใด ยังอาจให้สิ่งที่ดีกว่าทองคำ
แล้วสิ่งที่คนว่าอาจน่าสนใจ เหตุไฉนจึงดูแคลนหรือเหยียบย่ำ
ผู้มองหาอาจพบค่าในถ้อยคำ ที่ข้านำเสนอในงานเล่มนี้
แม้ไร้ภาพพรรณนางามวิจิตร ที่บ้างคิดทำให้เป็นงานชั้นดี
แต่คุณค่ามีในงานเรียบง่ายนี้ มิใช่มีคำดูดีแต่ว่างเปล่า

“กระนั้นข้ายังไม่พอใจเต็มที่ ว่างานนี้จะยืนยงคงอยู่ได้
หากต้องเจอการทดสอบอย่างตั้งใจ วินิจฉัยโดยละเอียดในใจความ”

[1]ชาวยุโรปสมัยก่อนมีเรื่องเล่าว่าในหัวคางคกมีอัญมณีคล้ายไข่มุก ซึ่งว่ากันว่าแก้พิษได้

พวกเขาบอกว่าเพราะ *“มันมืดมน และเป็นผลงานปั้นแต่ง”* ข้าจึงถาม
เป็นปัญหาอย่างไรในเนื้อความ ในเมื่อตามความคิดของข้านี้
เรื่องปั้นแต่งที่บางคนเคยเขียนไว้ มืดมนไม่แพ้ที่ข้าแต่งแต้มสี
แต่ก็ยังเผยความจริงเป็นอย่างดี เปล่งรัศมีสว่างกระจ่างตา
“คนต้องการเนื้อหาที่แน่นหนัก” โอ้เพื่อนรักคิดอะไรโปรดบอกมา
“คำเปรียบเทียบนั้นอาจบดบังตา ซ้ำอาจพาคนอ่อนแอให้จมลง”

ในผลงานของผู้เขียนสิ่งเบื้องบน บอกแก่คนเบื้องล่างตามประสงค์
งานเช่นนั้นย่อมหนักแน่นและมั่นคง ไม่มีข้อสงสัยแต่อย่างใด
แต่จำเป็นหรือที่ข้าจำต้องหา ความแน่นหนาสู่งานนี้เพราะข้าใช้
ภาพเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย ท่านทำไมไม่นึกถึงพระวาจา
ในเวลาโบราณตั้งแต่เริ่ม ทั้งภาคเดิมภาคใหม่พันธสัญญา
ล้วนแสดงภาพเงาเช่นนั้นหนา ทั้งอุปมาเปรียบเทียบก็มากมี
คนมีสติคงลังเลจะจับผิด และไม่คิดโจมตีพระวาจานี้
แม้มีภาพแฝงความหมายอยู่ในที ด้วยว่านี่คือปัญญาอันสูงสุด
เขาคงน้อมใจลงแสวงหา อะไรหนาทรงประสงค์บอกมนุษย์
เรื่องแกะโคหรือห่วงและหลักหมุด หรือในจุดที่มีผักหรือปักษา
ลูกแกะนั้นบ่งบอกถึงอะไร ที่ถูกใช้โลหิตเป็นเครื่องบูชา
เขาเป็นสุขเมื่อทรงโปรดให้รู้ว่า แสงเจิดจ้าและพระคุณอยู่ในนั้น

จึงได้โปรดอย่าได้ด่วนสรุปพลัน เห็นว่ามันไม่หนักแน่นในแก่นสาร
หรือข้าเขียนสิ่งที่หยาบในผลงาน ขอให้ท่านโปรดไตร่ตรองดูดังนี้

สิ่งที่ดูหนักแน่นที่ภายนอก อาจแค่หลอกตบตาคนได้ดี
คนไม่ควรด่วนดูแคลนหรือโจมตี ทุกอย่างที่เป็นภาพเปรียบอุปมา
มิเช่นนั้นเราอาจรับโดยสะเพร่า สิ่งเป็นโทษต่อเรายิ่งนักหนา
และพรากสิ่งดีดีจากวิญญา เพราะตีค่าโดยไม่ดูถึงเนื้อใน
แม้นงานข้าเหมือนเมฆคลุมดูมืดดำ แต่ถ้อยคำนั้นใส่ความจริงไว้
หากเปรียบแล้วไม่ต่างจากตู้ไม้ ที่เก็บใส่สิ่งล้ำค่าอย่างทองคำ

ผู้เผยพระวจนะก็ใช้ภาพ บอกให้ทราบความจริงที่ต้องย้ำ
พระคริสต์และอัครทูตก็ยังทำ เพื่อให้จำความจริงถึงวันนี้

ภาพเปรียบที่เหมือนผ้าคลุมเหล่านั้น ข้าไม่หวั่นไหวเลยที่จะชี้
ว่าถ้อยคำบริสุทธิ์พระคัมภีร์ ซึ่งเลิศดีเกินกว่าทุกปัญญา
ก็ยังมีภาพเช่นนั้นอยู่มากมาย แลดูคล้ายความมืดต้องค้นหา
แต่เล่มเดียวกันนั้นส่องแสงจ้า เปลี่ยนให้ราตรีกลายเป็นกลางวัน

ผู้คอยจ้องจับผิดงานของข้า โปรดพิจารณาชีวิตท่าน
จะพบส่วนที่มืดยิ่งกว่านั้น มากกว่างานของข้าที่ท่านเห็น
ในผลงานดีสุดที่ท่านทำ ยังเก็บงำส่วนแย่กว่าที่ซ่อนเร้น
ผู้ตัดสินไม่ลำเอียงจึงจำเป็น ให้เรื่องเช่นนี้มีความชัดแจ้ง
สำหรับงานน่าสังเวชของท่านนั้น ข้าไม่หวั่นวางเดิมพันราคาแพง
ว่าผลงานที่ข้าได้ลงแรง จะแถลงความหมายให้ผู้คน
ดีเกินกว่าคำมุสาที่อยู่ใน อารามใหญ่ทำด้วยเงินหรูเลิศล้น

สัจจะนั้นแม้ห่อผ้าดูยากจน ยังให้ผลอันดีที่ข้าพบมา
ให้ความรู้เพื่อช่วยเราแยกแยะ ช่วยปรับแก้ความคิดอันมุสา
ความเข้าใจเกิดความสุขเมื่อพบพา เจตนาถูกน้อมนำให้เชื่อฟัง
ช่วยเติมความทรงจำด้วยสิ่งดี สัจจะนี้ให้ความฝันได้สมหวัง
สำหรับความกังวลที่ประดัง มันช่วยยั้งและบรรเทาให้อุ่นใจ

ทิโมธีต้องสอนถูกนั้นข้ารู้ และต้องอยู่ห่างนิยายพาเฉไฉ
แต่เปาโลไม่ได้ห้ามไว้ที่ใด ว่าห้ามใช้อุปมาที่ปิดซ่อน
ทองเพชรพลอยไข่มุกอันล้ำค่า ที่ควรหาเสาะแสวงไม่หยุดหย่อน
ลงแรงขุดให้พบสิ่งเป็นพร สิ่งถาวรที่ควรรักษาอย่างดี

ท่านคนของพระเจ้าขอฟังข้า เอ่ยวาจาอีกหนึ่งอย่างในการนี้
ท่านไม่พอใจใช่ไหมในวิธี อยากให้มีชุดโฉมใหม่หรืออย่างไร
สำหรับสวมเนื้อหาสารเหล่านี้ หรืออยากชี้ให้ข้าเขียนลงไป
แบบชัดแจ้งกว่านี้ใช่หรือไม่ ถ้าเป็นได้ข้าขอบอกกล่าวชี้แจง
ท่านที่ความสามารถสูงกว่าข้า โปรดเถิดหนาให้ข้าได้แถลง
สามสิ่งนี้ข้าเพียงขอแสดง เพื่อจะแจ้งก่อนท่านพิจารณา

*หนึ่ง*คือไม่มีข้อห้ามว่าวิธี บอกเรื่องเล่าเช่นนี้เป็นปัญหา
ข้าไม่ได้ทำผิดต่อคำวาจา สิ่งนานาหรือผู้อ่านก็เช่นกัน
และไม่ทำหยาบคายในการแต่ง ภาพเปรียบแฝงความหมายดังเช่นนั้น
การประยุกต์ใช้นี้ข้าก็ยืนยัน ล้วนประพันธ์เพื่อความจริงรุดหน้าไป

วิธีนี้จึงได้รับอนุญาต และไม่ขาดแบบอย่างที่ให้ไว้
จากผู้ที่พระเจ้าพอพระทัย ในคำพูดและในวิถีทาง
มากกว่าใครก็ตามในวันนี้ ที่ยังมีชีวิตอยู่เบื้องล่าง
วิธีนี้จึงไม่ผิดที่ข้าวาง สิ่งต่างต่างที่ดีเลิศสำหรับท่าน

*สอง*คือข้าเห็นคนที่สูงส่ง เขียนในทรงสนทนาเพื่อสื่อสาร
และไม่มีใครดูหมิ่นหรือวิจารณ์ วิธีการที่เขาเขียนสมมตินั้น
หากพวกเขาทำผิดต่อความจริง โดยพึ่งพิงลีลามีเชิงชั้น
ก็ควรถูกสาปแช่งไปด้วยกัน ทั้งผู้นั้นและวรรณศิลป์ที่เขาใช้
แต่ขอให้ความจริงมีเสรี ที่จะปรี่มายังท่านและข้าได้
ไม่ว่าแบบใดที่ทรงพอพระทัย เราเป็นใครที่รู้ดีกว่าพระองค์
ในเมื่อทรงเป็นผู้แรกที่สอนงาน ทั้งในการไถคราดตามประสงค์
หรือนำพาความคิดให้บันทึกลง ตามที่ทรงมีแผนไว้เพื่อการดี
ยิ่งกว่านั้นยังทรงใช้สิ่งต่างต่าง ของเบื้องล่างดูต่ำต้อยในโลกนี้
ทรงใช้มันนำทางสิ่งประเสริฐมี คุณอันดีจากเบื้องบนมาสู่เรา

*สาม*คือข้าเห็นคัมภีร์บริสุทธิ์ หลายหลายจุดก็ใช้ภาพหรือเรื่องเล่า
เผยสิ่งหนึ่งโดยอีกสิ่งเป็นภาพเงา เพื่อบอกเราด้วยวิธีคล้ายกันนี้
ข้าจึงใช้เรื่องเล่าสื่อความได้ โดยที่ไม่กลบแสงรัศมี
ซึ่งความจริงฉายส่องบอกทางดี วิธีนี้พากระจ่างอย่างกลางวัน

ก่อนข้าวางปากกาลงเวลานี้ ข้าอยากชี้ประโยชน์ที่สำคัญ
ในหนังสือซึ่งข้าเขียนให้พวกท่าน แล้วจากนั้นขอมอบให้ทรงดูแล
ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์แห่งสวรรค์ ทั้งตัวท่านและหนังสือที่เผยแพร่
พระหัตถ์ดึงคนแกร่งลงได้แน่แท้ ผู้อ่อนแอทรงประคองให้ยืนมั่น
หนังสือนี้จะวาดภาพให้ท่านเห็น ชายที่เป็นผู้เสาะหาสิ่งนิรันดร์
ท่านจะเห็นที่ซึ่งเขาเริ่มต้นนั้น แล้วบากบั่นมุ่งหน้าไปสู่ที่ใด
สิ่งใดบ้างที่เขาได้ปล่อยปละ สิ่งที่กระทำไปมีอะไร
เขาวิ่งทรหดมากแค่ไหน จนได้ไปถึงประตูแห่งราศี
และยังมีบางคนท่านจะเห็น เริ่มต้นเป็นผู้ร้อนรนเหมือนกันนี้
เหมือนจะคว้ามงกุฎได้ด้วยดี แต่กลับมีเหตุให้เสียแรงเปล่า
ท่านจะเห็นสาเหตุนั้นคืออะไร ที่ทำให้บั้นปลายของพวกเขา
กลายเป็นโศกนาฏกรรมอันแสนเศร้า เยี่ยงคนเขลาพบจุดจบมรณา

ตัวท่านจะกลายเป็นผู้เดินทาง เมื่อได้กางหนังสือเล่มนี้อ่าน
คำแนะนำของมันทุกทุกด้าน ถ้าหากท่านให้มันควบคุมตน
จะนำท่านสู่ดินแดนบริสุทธิ์ ที่มนุษย์จะได้เป็นสุขล้น
ทิศทางที่มันสอนแก่ผู้คน หากอ่านจนเข้าใจจะมีคุณ
คนเกียจคร้านจะกลายเป็นแข็งขัน เปลี่ยนไปนั้นด้วยมีแรงกระตุ้น
คนตาบอดก็เห็นสิ่งที่อบอุ่น ดุจอรุณอันชื่นใจในวิญญา

สิ่งซึ่งให้ประโยชน์เป็นอย่างมาก และหายากหรือเปล่าท่านเสาะหา
หรือท่านหวังให้นิทานช่วยนำพา เห็นสัจจาที่แฝงอยู่ในถ้อยคำ

ท่านเป็นคนช่างหลงลืมใช่หรือไม่ แต่อยากให้ตนจดจำได้อิ่มหนำ
จากปีใหม่ไม่ลืมสิ่งที่ได้จำ อย่างแม่นยำตลอดจนถึงสิ้นปี
ถ้าเช่นนั้นข้าขอเชิญชวนท่าน เริ่มต้นอ่านเรื่องนึกฝันของข้านี้
ดุจดอกหญ้ามันจะติดอึดทนดี และเป็นที่หนุนใจผู้อับจน

เรื่องนี้เขียนโดยใช้แนวภาษา ที่อาจพาคนเฉยชาหันมาสน
อาจดูเหมือนแนวใหม่แต่เป็นผล ผลิจากต้นกิตติคุณอันแท้จริง
ถ้าท่านอยากหลบจากความหมองหม่น เพลิดเพลินล้นแต่ไม่มีความโง่สิง
ถ้าอยากอ่านปริศนาซ่อนความจริง ที่ได้ทิ้งไว้พร้อมคำอธิบาย
หรือท่านอาจใคร่ครวญจนลืมตัว แคะหาทั่วไม่ให้ส่วนใดสูญหาย
หรืออยากเห็นองค์เบื้องบนผู้เป็นนาย รวมทั้งได้ยินเสียงตรัสแก่จิตใจ
ถ้าหากท่านอยากอยู่ในความฝัน ถึงกระนั้นยังมิได้นอนหลับใหล
หรือท่านอยากทั้งหัวเราะและร้องไห้ สองอย่างไปด้วยกันหลอมละลาย
ถ้าหากท่านอยากลืมตัวชั่วขณะ แต่ไม่คลาดไปกับเรื่องเสียหาย
แล้วรู้ตัวอีกครั้งไม่หลงอุบาย ถ้าท่านหมายเข้าใจตัวเองให้ดี
และอ่านสิ่งที่ท่านอาจไม่เข้าใจ แต่จะได้รู้จากเรื่องราวนี้
ว่าจริงไหมที่ท่านได้พรอันดี ถ้าเช่นนี้ข้าขอให้ท่านเข้ามา
ขอท่านนำทั้งจิตใจและสมอง นำทั้งสองมาอยู่กับเรื่องของข้า
อ่านสิ่งที่มีคุณค่าแก่วิญญา จากเนื้อหาเรื่องราวทั้งหมดเอย

JOHN : BVNYAN
จอ ์น บันยัน

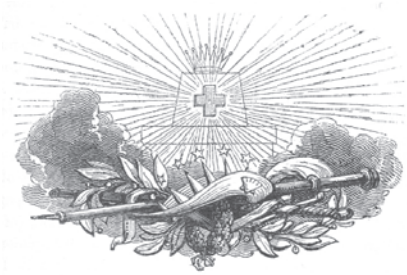

การเดินทาง ของคริสเตียน

จากโลกนี้ สู่โลกที่จะมาถึง

เขียนโดย จอห์น บันยัน
เรียบเรียงเป็นภาษาปัจจุบันโดย ลอเรน ดูคัมมัน

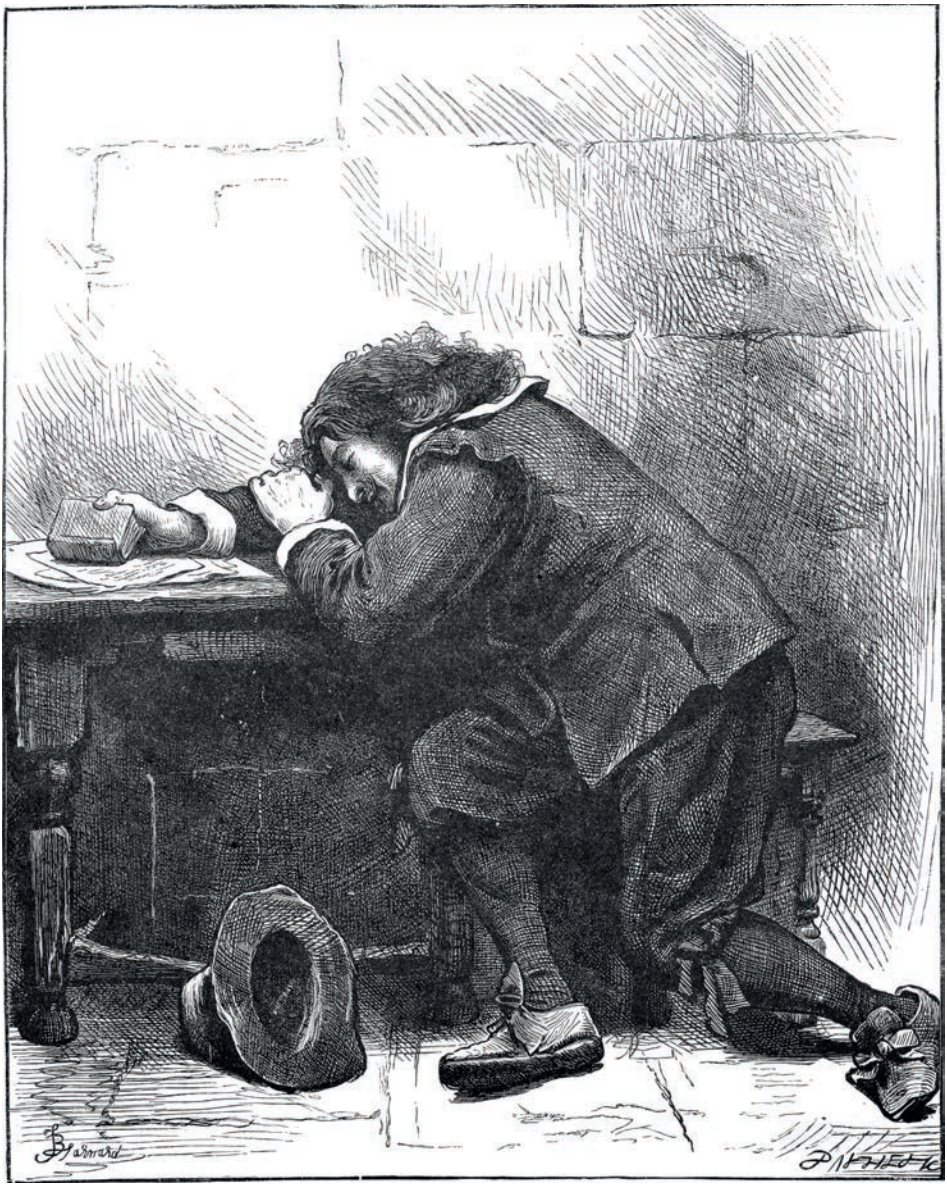

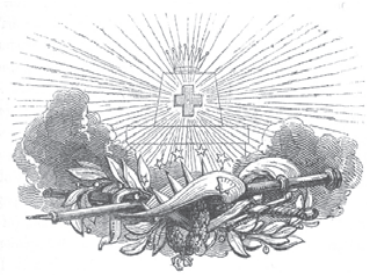

ช่วงที่หนึ่ง
เมืองแห่งความพินาศ

ขณะที่ข้าพเจ้าเดินผ่านถิ่นทุรกันดารของโลกนี้ ข้าพเจ้าได้มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีถ้ำอยู่ และข้าพเจ้าได้เอนกายนอนลงที่นั่นเพื่อหลับไป ขณะที่ข้าพเจ้าหลับอยู่ ข้าพเจ้าก็ฝันเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าฝันไปและดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าขี้ริ้ว[1] ยืนหันหน้าตรงข้ามกับบ้านของตน[2] ถือหนังสือเล่มหนึ่งอยู่ในมือ และแบกภาระอันหนักอึ้งอยู่บนหลัง[3] ข้าพเจ้ามองดูและเห็นเขาเปิดหนังสือเล่มนั้นอ่าน ขณะที่เขาอ่าน เขาร้องไห้และตัวสั่น เขาไม่สามารถระงับความรู้สึกของตัวเองได้อีกต่อไป เขาร้องคร่ำครวญออกมาว่า[4] "ข้าจะทำอย่างไรดี"[5]

เขากลับบ้านไปในสภาพย่ำแย่นั้น และหักห้ามตัวเองอยู่นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อภรรยาและลูก ๆ จะได้ไม่เห็นความทุกข์ใจของเขา แต่เขาก็ไม่อาจนิ่งเงียบได้นาน เพราะความไม่สบายใจของเขาทวีมากยิ่งขึ้น

ในที่สุดเขาก็บอกสิ่งที่อยู่ในใจแก่ภรรยาและลูก ๆ "โอ ภรรยาที่รักของข้า" เขาเริ่มพูด "และลูก ๆ ของข้า ข้าผู้เป็นมิตรสหายของพวกเจ้าต้องพินาศแน่ เนื่องจากสัมภาระที่กดทับข้านั้นหนักเหลือเกิน ยิ่งกว่านั้น ข้าได้ทราบเป็นที่แน่นอนว่าเมืองของเรานี้จะถูกเผาด้วยไฟจากสวรรค์ ในการทำลายล้างอันน่าสยดสยองนี้ พวกเราทั้งหมดจะถึงแก่ความหายนะอย่างน่าสังเวช เว้นเสียแต่จะพบทางหนีไปได้ ซึ่งอาจช่วยพวกเราให้รอดพ้น แต่ข้าก็ยังมองไม่เห็นว่าจะหนีไปได้อย่างไร" พอได้ยินอย่างนี้ ครอบครัวของเขาก็ตกใจ ไม่ใช่เพราะพวกเขาเชื่อว่าสิ่งที่เขาบอกเป็น

[1] **อสย. 64:6** *"ข้าพระองค์ทุกคนกลายเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทิน และความชอบธรรมทั้งหมดของพวกข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้าสกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงเหมือนใบไม้ และความผิดบาปของพวกข้าพระองค์พัดพาพวกข้าพระองค์ไปเหมือนลม"*

[2] **ลก. 14:33** *"เช่นนั้นแหละ ทุกคนในพวกท่านที่ไม่ได้สละสิ่งสารพัดที่มีอยู่จะเป็นสาวกของเราไม่ได้"*

[3] **สดด. 38:4** *"เพราะความชั่วของข้าพระองค์ท่วมศีรษะ มันหนักเหมือนภาระซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์"*

[4] **ฮบก. 1:2-3** *"ข้าแต่พระยาห์เวห์ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าใด? และพระองค์มิทรงฟังหรือข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ว่า 'ทารุณพระเจ้าข้า' และพระองค์ก็ไม่ทรงช่วย ไฉนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นการชั่ว และให้มองเห็นความยากลำบาก? ทั้งการทำลายและความ*

[5] **กจ. 2:37** *"เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า 'พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี?'" ทารุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการพุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น"*

ความจริง แต่เพราะพวกเขาคิดว่ามีความคลุ้มคลั่งหรือวิกลจริตบางอย่างเข้าไปอยู่ในหัวของเขา

พอใกล้ค่ำมืด พวกเขาจึงขอให้เขาไปนอน เพราะหวังว่าการนอนหลับอาจช่วยให้ความคิดของเขาสงบลง แต่กลางคืนก็รบกวนจิตใจเขามากพอ ๆ กับกลางวัน แทนที่จะหลับ เขาได้แต่ถอนหายใจและน้ำตาไหล พอถึงตอนเช้า พวกเขาก็อยากรู้ว่าเขาเป็นอย่างไร เขาบอกครอบครัวว่า “แย่ลง แย่ลงเรื่อย ๆ” เขาเริ่มพูดกับครอบครัวอีกครั้ง แต่พวกเขาเริ่มใจแข็งต่อต้าน นอกจากนั้น พวกเขายังคิดจะขับไล่ความทุกข์ทรมานใจของเขาด้วยการประพฤติต่อเขาอย่างแข็งกร้าวและไม่เป็นมิตร บางครั้งพวกเขาก็เยาะเย้ย บางครั้งก็ดุด่า และบางครั้งพวกเขาก็ไม่สนใจไยดี เขาจึงเริ่มหลบไปอยู่ในห้องเพื่ออธิษฐานสำหรับครอบครัวและสงสารพวกเขา รวมทั้งโศกเศร้ากับความน่าสังเวชของตน นอกจากนั้นเขายังไปเดินในทุ่งอย่างโดดเดี่ยว บางครั้งก็อ่านหนังสือและบางครั้งก็อธิษฐาน เขาใช้เวลาเช่นนี้อยู่หลายวัน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นเขาขณะที่เดินอยู่ในทุ่ง เขากำลังอ่านหนังสือของเขาดังที่ทำเป็นปกติ และรู้สึกเป็นทุกข์มากในจิตใจ ขณะที่เขาอ่าน เขาก็ร้องไห้โฮออกมาเหมือนอย่างที่เคยทำ “ข้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับความรอด”[6]

นอกจากนั้น ข้าพเจ้ายังเห็นเขาหันไปทางนี้ทีทางนั้นที ราวกับว่าเขาอยากจะวิ่งหนี แต่เขาก็ยืนนิ่ง ข้าพเจ้าจึงสรุปได้ว่า เพราะเขาบอกไม่ได้ว่าจะไปทางไหนดี ข้าพเจ้าจึงมองดูและเห็นชายคนหนึ่งชื่อผู้ประกาศข่าวประเสริฐมาหาเขา และถามว่า “ท่านร้องไห้ทำไม”

เขาตอบว่า “ท่านครับ ข้าได้ตระหนักจากหนังสือที่อยู่ในมือว่า ข้าถูกตัดสินให้ตาย แล้วหลังจากนั้นจะต้องถูกพิพากษา[7] และข้าไม่เต็มใจที่จะเจออย่างแรก[8] และไม่อาจเจออย่างที่สองได้”[9]

แล้วผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็พูดว่า “ทำไมท่านไม่เต็มใจที่จะตายเล่า ในเมื่อชีวิตนี้มาพร้อมกับความชั่วร้ายมากมายเหลือเกิน”

ชายคนนั้นตอบว่า “เพราะข้ากลัวว่าสัมภาระบนหลังข้าจะถ่วงข้าให้จมลงลึกยิ่งกว่าหลุมฝังศพ และข้าจะต้องลงไปอยู่ในนรก[10] และท่านครับ ถ้าข้าไม่พร้อมจะเข้าคุก ข้าก็ไม่พร้อมจะถูกพิพากษา เพราะข้าจะถูกตัดสินให้พินาศ และการคิดถึงสิ่งเหล่านี้ทำให้ข้าร้องไห้”

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงพูดว่า “ถ้านี่เป็นสภาพของท่าน ทำไมท่านจึงยืนนิ่งอยู่เล่า”

[6] **กจ. 16:30–31** *“แล้วพาท่านทั้งสองออกมากล่าวว่า ‘ข้าแต่ท่าน ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับความรอด?’ เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า ‘จงวางใจในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วท่านและครอบครัวจะได้รับความรอด’”*

[7] **ฮบ. 9:27** *“ตามที่มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะตายครั้งเดียวและหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษาฉันใด...”*

[8] **โยบ 10:21–22** *“...ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ซึ่งข้าพระองค์ไม่ได้กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช แผ่นดินแห่งความมืดทึบดังตัวความมืดเอง เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราชและไร้ระเบียบ ที่ซึ่งความสว่างเป็นเหมือนความมืด”*

[9] **อสค. 22:14** *“ใจของเจ้าจะทนได้หรือ? และมือของเจ้าจะแข็งแรงพอหรือ? ในวันที่เราจะจัดการกับเจ้า เราคือยาห์เวห์ได้สั่นวาจาแล้วและเราจะทำตามนั้น”*

[10] **อสย. 30:33** *“เพราะที่สำหรับเผาก็จัดไว้นานแล้ว...”*

เขาตอบว่า “เพราะข้าไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน” แล้วผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ให้หนังสือม้วนที่ทำจากหนังสัตว์แก่เขา ภายในหนังสือม้วนนั้นเขียนว่า “จงหนีจากพระพิโรธที่จะมานั้น”[11]

ชายคนนั้นจึงอ่าน และมองผู้ประกาศข่าวประเสริฐอย่างพินิจพิจารณา พร้อมกับถามว่า “ข้าต้องหนีไปที่ไหน”

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐตอบพร้อมกับชี้นิ้วไปทางทุ่งกว้างใหญ่ “ท่านเห็นประตูแคบตรงโน้นหรือไม่”[12]

ชายคนนั้นตอบว่า “ไม่เห็นครับ”

อีกฝ่ายจึงพูดว่า “ท่านเห็นแสงสว่างตรงโน้นหรือไม่”[13]

เขาตอบว่า “คิดว่าเห็นครับ”

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงกล่าวว่า “จงมองแสงนั้นไว้อย่าให้คลาดสายตา และตรงขึ้นไปที่นั่น[14] จากที่นั่นท่านจะเห็นประตู และเมื่อท่านเคาะที่ประตูนั้น จะมีคนบอกท่านว่าท่านควรทำอย่างไร”

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นในความฝันว่าชายคนนั้นเริ่มวิ่ง ขณะที่เขาวิ่งไปได้ไม่ไกลจากบ้านของตน พอภรรยาและลูก ๆ ของเขาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาก็เริ่มร้องเรียกให้เขากลับบ้าน แต่ชายคนนั้นเอานิ้วอุดหูและวิ่งต่อไป พร้อมกับร้องว่า “ชีวิต ชีวิต ชีวิตนิรันดร์”[15] เขาไม่ได้หันกลับไปมอง แต่หนีไปกลางที่ราบแห่งนั้น[16]

พวกเพื่อนบ้านก็ออกมาดูเขาวิ่ง[17] และขณะที่เขาวิ่ง บางคนก็เยาะเย้ย บางคนก็ข่มขู่ และบางคนก็ร้องเรียกให้เขากลับมา และท่ามกลางคนที่ทำเช่นนั้น มีสองคนที่มุ่งมั่นจะบังคับให้เขากลับไป คนหนึ่งชื่อนายดื้อดึง อีกคนหนึ่งชื่อนายเชื่อคนง่าย เวลานั้นคริสเตียนทิ้งห่างพวกเขาไปไกลพอสมควร แต่สองคนนั้นมุ่งมั่นที่จะไล่ตาม ซึ่งพวกเขาก็ทำอย่างนั้น และภายใน

[11] **มธ. 3:7** *“เมื่อยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีมากันเป็นจำนวนมาก เพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘พวกชาติงูร้าย ใครเตือนพวกท่านให้หนีจากพระพิโรธที่จะมานั้น’”*

[12] **มธ. 7:13–14** *“จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนทั้งหลายที่เข้าไปทางนั้นมีมาก เพราะประตูที่แคบและทางที่ลำบากนั้นนำไปสู่ชีวิต และพวกที่หาพบก็มีน้อย”*

[13] **สดด. 119:105** *“พระวจนะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์”*

[14] **2 ปต. 1:19** *“และเรามีคำเผยพระวจนะที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าพวกท่านจะเอาใจใส่คำนั้น เพราะคำนั้นเป็นเสมือนตะเกียงที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวรุ่งจะผุดขึ้นในใจของพวกท่าน”*

[15] **ลก. 14:26** *“ถ้าใครมาหาเราและไม่ชังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้แต่ชีวิตของตนเอง คนนั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้”*

เวลาอันสั้นพวกเขาก็ตามเขาทัน คริสเตียนจึงถามว่า “เพื่อนบ้านเอ๋ย พวกท่านตามข้ามาด้วยเหตุผลอะไร”

พวกเขาตอบว่า “เพื่อชักชวนให้ท่านกลับไปกับเรา”

แต่เขาตอบว่า “ไม่มีทางเด็ดขาด พวกท่านเองก็อยู่ในเมืองแห่งความพินาศสถานที่ซึ่งข้าเกิดมา ข้าเห็นว่าที่นั่นจะพินาศสมชื่อ และหากตายที่นั่น ไม่ช้าก็เร็ว ท่านก็จะจมลงไปลึกยิ่งกว่าหลุมฝังศพ ลงไปสู่สถานที่ซึ่งลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน เพื่อนบ้านแสนดีของข้า พอแค่นี้เถิด แล้วมากับข้าดีกว่า”

“อะไรนะ” นายดื้อดึงกล่าว “แล้วให้ทิ้งมิตรสหายกับความสะดวกสบายของเราอย่างนั้นหรือ”

“ใช่” คริสเตียนกล่าว เนื่องจากนั่นคือชื่อของเขา “เพราะทุกสิ่งที่ท่านทิ้งไว้เบื้องหลังนั้น ไม่คู่ควรแม้แต่จะเปรียบกับเสี้ยวหนึ่งของสิ่งที่ข้ากำลังแสวงหาเพื่อจะได้รับ[18] และถ้าพวกท่านมากับข้า และเดินต่อไปในทิศทางนั้น ท่านก็จะได้รับเช่นเดียวกับข้า เพราะที่นั่นซึ่งข้าจะไปนั้น มีเพียงพอและยังมีเหลืออีก[19] มากับข้าเถิด และดูว่าสิ่งที่ข้าพูดนั้นเป็นความจริง”

นายดื้อดึงจึงถามว่า “อะไรคือสิ่งที่ท่านแสวงหา ในเมื่อท่านละทิ้งโลกทั้งโลกเพื่อไปหาสิ่งเหล่านั้น”

[16]**ปฐก. 19:17**
“เมื่อท่านทั้งสองพาพวกเขาออกมานอกเมืองแล้ว ท่านพูดว่า ‘หนีเอาชีวิตรอดเถิด อย่าเหลียวหลังและอย่าหยุดที่ไหนในที่ลุ่มทั้งหมด หนีไปที่เนินเขา มิฉะนั้นท่านจะถูกทำลาย’”

[17]**ยรม. 20:10**
“ข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ‘ความสยดสยองอยู่รอบด้าน ใส่ความเขา ให้เราใส่ความเขา’ มิตรสหายที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความล่มจมของข้าพระองค์กล่าวว่า ‘บางทีเขาอาจจะถูกหลอกลวง แล้วเราจะชนะเขา และทำการแก้แค้นเขาได้’”

[18]**2 คร. 4:18**
“เราไม่ได้เอาใจใส่ในสิ่งที่มองเห็น แต่เอาใจใส่ในสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งที่มองเห็นนั้นไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นถาวรนิรันดร์”

[19]**ลก. 15:17**
“เมื่อเขาสำนึกตัวได้ จึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่อไม่ว่าจะมีมากสักแค่ไหน ก็ยังมีอาหารเหลือเฟือ แต่ข้ากลับต้องมาอดตายที่นี่’”

"ข้าแสวงหามรดกอันไม่เสื่อมสลาย ไร้มลทิน และไม่ร่วงโรย[20] มรดกนั้นถูกเก็บรักษาไว้อย่างปลอดภัยในสวรรค์[21] และจะถูกประทานให้แก่บรรดาผู้ที่แสวงหามันอย่างพากเพียรเมื่อถึงเวลาที่กำหนด อ่านดูเถิด หากท่านปรารถนา อ่านในหนังสือของข้าเถิด"

"พอได้แล้ว" นายดื้อดึงกล่าว "พอทีกับหนังสือของท่าน ท่านจะกลับไปกับพวกเราหรือไม่"

"ไม่ ข้าไม่กลับ" คริสเตียนกล่าว "เพราะข้าได้เอามือจับคันไถแล้ว"[22]

"งั้นมาเถอะ นายเชื่อคนง่ายเพื่อนบ้านของข้า พวกเรากลับกันเถิด ให้เรากลับบ้านไปโดยไม่ต้องมีเขา พวกคนโง่สมองฟั่นเฟือนเช่นนี้มีอยู่มากมายนัก พอพวกเขาได้หลงชอบอะไรบางอย่างเข้าแล้ว ในสายตาของเขาเอง เขาจะคิดว่าตัวเองฉลาดกว่าคนเจ็ดคนที่สามารถให้เหตุผลได้เสียอีก"

แล้วนายเชื่อคนง่ายก็พูดว่า "อย่าดูถูกเขาเลย ถ้าสิ่งที่คริสเตียนคนดีพูดเป็นความจริง สิ่งต่าง ๆ ที่เขาแสวงหาก็ดีกว่าของเรา ใจของข้าโน้มเอียงที่จะไปกับเพื่อนบ้านของข้า"

"อะไรนะ นี่ยังจะมีคนโง่เพิ่มขึ้นอีกหรือ" นายดื้อดึงกล่าว "ฟังข้าและกลับได้แล้ว ใครจะรู้ว่าคนบ้าเช่นนี้จะพาท่านไปไหน กลับได้แล้ว กลับและฉลาดเสียทีเถิด"

"ไม่ใช่เลย แต่จงมาเถิดนายเชื่อคนง่าย และพาเพื่อนบ้านของท่านมาด้วย" คริสเตียนตอบ "มีสิ่งต่าง ๆ ที่จะได้รับอย่างที่ข้าพูดถึง นอกจากนั้นยังมีสง่าราศีอีกมากมาย หากท่านไม่เชื่อข้า จงอ่านตรงนี้ในหนังสือเล่มนี้ เพราะความจริงของสิ่งที่กล่าวไว้ในนี้ ดูเถิด ทั้งหมดได้รับการยืนยันด้วยโลหิตของผู้ที่ทำหนังสือเล่มนี้แล้ว"[23]

"เอาล่ะ นายดื้อดึงเพื่อนบ้านของข้า" นายเชื่อคนง่ายกล่าว "ข้าตัดสินใจแล้ว ข้าตั้งใจจะไปกับคนดีคนนี้ และยอมเสี่ยงไปกับเขา" แล้วนายเชื่อคนง่ายก็หันมาหาคริสเตียน "เพื่อนแสนดีของข้า ท่านรู้ทางไปสถานที่อันน่าปรารถนานี้หรือไม่"

คริสเตียนตอบว่า "ข้าได้ฟังคำบอกทางจากชายที่ชื่อผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ให้รีบเดินทางไปยังประตูเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ข้างหน้าเรา ที่นั่นเราจะได้ฟังคำสั่งเกี่ยวกับ

[20] **1 ปต. 1:4** *"และเข้าในมรดกซึ่งไม่เสื่อมสลายและไร้มลทิน และไม่ร่วงโรย ซึ่งได้เก็บรักษาไว้ในสวรรค์แล้วเพื่อพวกท่าน"*

[21] **ฮบ. 11:16** *"แต่ความจริงพวกเขาปรารถนาบ้านเมืองที่ประเสริฐกว่านั้นคือเมืองสวรรค์ เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงไม่ได้ทรงละอายที่จะได้รับการเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว"*

[22] **ลก. 9:62** *"พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า 'ไม่มีใครที่เอามือจับคันไถแล้วหันหลังกลับจะสมควรกับแผ่นดินของพระเจ้า'"*

[23] **ฮบ. 9:17-21** *"...เพราะเมื่อโมเสสประกาศบัญญัติทุกข้อในธรรมบัญญัติแก่บรรดาประชาชนแล้ว ท่านก็เอาเลือดลูกวัวเลือดแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นหุสบมาประพรมหนังสือม้วนนั้นรวมทั้งประชาชนทั้งปวงด้วย..."*

ทางนั้น ดังนั้นมาเถิด เพื่อนบ้านของข้า เราไปกันเถอะ” แล้วทั้งสองก็ไปด้วยกัน

“ส่วนข้าก็จะกลับไปยังที่ของข้า” นายดื้อดึงกล่าว “ข้าจะไม่ยอมเป็นเพื่อนกับพวกฟุ้งซ่านที่ถูกหลอกเช่นนี้”

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า หลังจากนายดื้อดึงกลับไปแล้ว คริสเตียนกับนายเชื่อคนง่ายก็เดินคุยกันไปบนที่ราบนั้น บทสนทนาของพวกเขาเริ่มต้นดังนี้

“มาเถิด นายเชื่อคนง่ายเพื่อนบ้านของข้า ข้าดีใจที่ท่านยอมมากับข้า แม้แต่นายดื้อดึงนั้น ถ้าเพียงแต่เขาได้สัมผัสอย่างที่ข้าสัมผัสถึงฤทธิ์อำนาจและความน่าหวาดกลัวของสิ่งที่เรายังมองไม่เห็น เขาก็คงจะไม่หันกลับอย่างไม่สนใจไยดีเช่นนั้น และละทิ้งการเดินทางครั้งนี้”

แล้วนายเชื่อคนง่ายก็พูดว่า “มาเถิด คริสเตียนเพื่อนบ้านของข้า ในเมื่อเหลือแค่เราสองคนที่นี่ โปรดช่วยบอกข้าอีกเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในสถานที่ซึ่งเรากำลังจะไป และเราจะเพลิดเพลินกับสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร”

“ข้านึกภาพสิ่งเหล่านั้นในใจได้ดีกว่า” คริสเตียนตอบ “ดีกว่าการพูดถึงสิ่งเหล่านั้นด้วยปากของข้า แต่ในเมื่อท่านกระตือรือร้นอยากรู้เช่นนี้ ข้าก็จะอ่านให้ท่านฟังจากหนังสือของข้า”

"และท่านคิดว่าถ้อยคำในหนังสือของท่านเป็นจริงแน่นอนหรือ" นายเชื่อคนง่ายถาม

"แน่นอน ไม่มีข้อสงสัยเลย" คริสเตียนตอบ "เพราะหนังสือเล่มนี้ทำโดยพระองค์ผู้ที่ไม่สามารถโกหกได้"[24]

"พูดได้ดี แล้วสิ่งเหล่านั้นมีอะไรบ้าง"

คริสเตียนจึงกล่าวว่า "มีอาณาจักรที่ไม่มีวันสิ้นสุดซึ่งเราจะได้อยู่ในนั้น[25] และมีชีวิตนิรันดร์ที่จะประทานแก่เรา[26] เพื่อเราจะได้อยู่ในอาณาจักรนั้นตลอดไปเป็นนิตย์"[27]

"พูดได้ดี แล้วมีอะไรอีก" อีกฝ่ายถาม

"มีมงกุฎแห่งสง่าราศีที่จะประทานแก่เรา"[28] คริสเตียนกล่าว "และมีอาภรณ์ที่จะทำให้เราส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์บนท้องฟ้า"[29]

"ฟังดูมีความสุขมาก แล้วมีอะไรอีก"

"จะไม่มีการร้องไห้[30] หรือความโศกเศร้าอีกต่อไป เพราะผู้ที่เป็นเจ้าของสถานที่นั้นจะเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเรา"[31]

"แล้ว" นายเชื่อคนง่ายถามเพิ่มอีก "ที่นั่นเราจะมีมิตรสหายแบบไหน"

คริสเตียนตอบว่า "ที่นั่น เราจะได้อยู่กับเสราฟิมและเครูบ[32] สิ่งมีชีวิตที่จะทำให้ท่านตาพร่ามัวยามมองดู และที่นั่นท่านจะได้พบกับผู้คนนับพันและนับหมื่นที่ไปถึงที่นั่นก่อนหน้าเราด้วย[33] ไม่มีใครในพวกเขาที่เป็นอันตรายเลย หากแต่เปี่ยมด้วยความรักและบริสุทธิ์ ทุกคนล้วนดำเนินอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า และยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์พร้อมด้วยการยอมรับตลอดไปเป็นนิตย์ พูดสั้น ๆ ก็คือที่นั่นเราจะเห็นพวกผู้อาวุโสสวมมงกุฎทองคำ[34] และที่นั่นเราจะเห็นบรรดาผู้ที่เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์กับพิณทองคำของพวกเขา[35] ที่นั่นเราจะเห็นผู้คนซึ่งโดยการกระทำของโลก พวกเขาถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ ถูกเผาไฟ ถูกจับให้สัตว์ป่ากิน และถูกถ่วงในทะเล เพราะความรักที่พวกเขามีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของสถานที่นั้น[36] พวกเขาทั้งหมดจะสุขสบายดี และได้สวมความเป็นอมตะเหมือนอย่างสวมอาภรณ์[37]

นายเชื่อคนง่าย

[24] **ทต. 1:2** *"...ซึ่งอยู่บนความหวังของชีวิตนิรันดร์ ที่พระเจ้าผู้ไม่ตรัสมุสาทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา..."*

[25] **อสย. 65:17** *"เพราะดูสิ เราสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่ และสร้างแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่ถูกจดจำ และไม่นึกขึ้นในใจอีก"*

[26] **ยน. 10:27-29**

[27] **วว. 22:5**

[28] **2 ทธ. 4:8** *"ตั้งแต่นี้ไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาที่ชอบธรรมจะประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และไม่ใช่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะประทานแก่ทุกคนที่รักการเสด็จมาของพระองค์"*

[29] **มธ. 13:43**

[30] **วว. 21:4**

[31] **อสย. 25:8** *"พระองค์จะทรงกลืนความตายเสียเป็นนิตย์ แล้วพระยาห์เวห์องค์เจ้านายจะทรงเช็ดน้ำตาจากทุกใบหน้า และจะทรงเอาการลบหลู่แห่งชนชาติของพระองค์ไปจากทั้งแผ่นดินโลก เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว*

[32] **อสย. 6:2**

นายเชื่อคนง่ายตอบว่า “แค่ได้ฟังเรื่องเหล่านี้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ใจของคนคนหนึ่งเต็มไปด้วยความปีติยินดี แต่สิ่งเหล่านี้มีไว้ให้เพลิดเพลินได้จริงหรือ เราจะร่วมรับสิ่งต่าง ๆ ทั้งหมดที่ท่านกล่าวมาได้อย่างไร”

“องค์จอมเจ้านายที่เป็นผู้ปกครองบ้านเมืองนั้นได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้” คริสเตียนกล่าว “โดยหลัก ๆ ก็คือ หากเราตั้งใจจริงที่จะรับ พระองค์ก็จะประทานแก่เราโดยไม่ต้องจ่ายอะไรเลย”[38]

“เอาล่ะ เพื่อนแสนดีของข้า” อีกฝ่ายกล่าว “ข้าดีใจที่ได้ฟังเรื่องสิ่งเหล่านี้มาเถิด ให้เราเร่งฝีเท้ากันหน่อย”

“ข้าไม่สามารถไปเร็วอย่างที่ข้าต้องการได้” คริสเตียนกล่าว “เพราะสัมภาระที่อยู่บนหลังของข้านี้”

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ทันทีที่พวกเขาจบการสนทนานี้ พวกเขาก็มาใกล้บึงโคลน[39] ตมหนาทึบซึ่งอยู่กลางที่ราบนั้น และพวกเขาทั้งสองคน ซึ่งไม่ได้ระมัดระวังอะไรเลย ก็พลันตกลงไปในบึงนั้นทันที บึงแห่งนี้มีชื่อว่าบึงโคลนแห่งความท้อใจ แล้วพวกเขาก็ต้องกลิ้งเกลือกอยู่ในนั้นนานพอสมควร อาบโคลนเละเทะทั้งตัวอย่างน่ากลัว และคริสเตียนก็เริ่มจมลงไปในปลักโคลนเพราะสัมภาระบนหลังของเขา

แล้วนายเชื่อคนง่ายก็พูดว่า “โอย คริสเตียนเพื่อนบ้านของข้า นี่เราอยู่ที่ไหน”

“เอาจริง ๆ” คริสเตียนกล่าว “ข้าเองก็ไม่รู้”

พอได้ยินอย่างนั้นนายเชื่อคนง่ายก็ไม่พอใจ และกล่าวกับเพื่อนของเขาด้วยความโกรธเกรี้ยวว่า “นี่น่ะหรือความสุขที่ท่านเล่าให้ข้าฟังมาตลอดเวลานี้ หากว่าเราต้องประสบกับความยากลำบากถึงเพียงนี้ตั้งแต่ช่วงแรกในการเดินทาง แล้วเราจะคาดหวังอะไรได้เล่าในช่วงเวลานับจากนี้ไปจนถึงจุดหมายของการเดินทาง โอ้ ขอเพียงให้ข้ารอดออกไปอีกครั้งพร้อมกับชีวิตของข้าก็พอ ส่วนท่านก็เชิญเข้าไปในเมืองกล้าหาญนั้นตามลำพังโดยไม่มีข้า” พูดเช่นนั้นแล้วเขาก็ตะเกียกตะกายอย่างสุดแรงอีกหนึ่งหรือสองครั้ง และสามารถขึ้นจากโคลนตมได้ทางฝั่งของบึงที่อยู่ติดกับบ้านของเขาเอง แล้วเขาก็จากไป และคริสเตียนก็ไม่เห็นเขาอีกเลย

หลังจากนั้นคริสเตียนก็ถูกทิ้งไว้ให้จมดิ่งอยู่ในบึงโคลนแห่งความท้อใจตามลำพัง แต่เขายังคงพยายามตะเกียกตะกายไปยังฝั่งของบึงที่อยู่ไกลที่สุดจากบ้านของเขาและอยู่ใกล้กับประตูแคบนั้น เขาสามารถไปถึงอีกฟาก แต่ไม่สามารถขึ้น

[33] **1 ธส. 4:16–17** *“หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับพวกเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์”*

[34] **วว. 4:4** *“และรอบพระที่นั่งนั้นมียี่สิบสี่บัลลังก์ มีผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น ทุกคนสวมเสื้อผ้าสีขาวและสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของพวกเขา”*

[35] **วว. 14:1–5**

[36] **ยน. 12:25**

[37] **2 คร. 5:2** *“เพราะว่าในร่างกายนี้ เราครำ่าครวญและปรารถนาจะสวมใส่ที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์”*

[38] **วว. 22:17** *“พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า ‘เชิญเสด็จมาเถิด’ และให้คนที่ได้ยินกล่าวด้วยว่า ‘เชิญเสด็จมาเถิด’ คนที่กระหายเชิญเข้ามา ใครที่มีใจปรารถนา จงมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย”*

[39] **บึงโคลน** *หมายถึงพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีลักษณะเป็นเลนหรือโคลนเฉอะแฉะ*

จากบึงโคลนได้เนื่องจากสัมภาระบนหลัง จากนั้นข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่ามีชายคนหนึ่งมาหาเขา ชายคนนี้ชื่อนายช่วยเหลือ เขาถามคริสเตียนว่ามาทำอะไรอยู่ตรงนี้

"ท่านครับ" คริสเตียนพูด "ข้าได้รับคำชี้แนะจากชายที่ชื่อผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บอกให้ข้าไปทางนี้ นอกจากนั้นเขายังชี้ทางให้ข้าไปที่ประตูตรงโน้น เพื่อข้าจะหนีรอดจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น และขณะที่ข้ากำลังไปที่นั่น ข้าก็ตกลงมาในนี้"

นายช่วยเหลือถามว่า "แต่ทำไมเจ้าไม่มองดูขั้นทางเดินล่ะ"

"ความกลัวไล่กวดข้ามาอย่างหนัก" คริสเตียนตอบ "จนข้าหนีไปทางอื่นและตกลงไป"

"เอาล่ะ ถ้าอย่างนั้น" เขากล่าว "ยื่นมือมาเถอะ" เขาจึงยื่นมือออกไป และช่วยเหลือก็ดึงคริสเตียนขึ้นมา[40] แล้วเขาก็ช่วยคริสเตียนให้ยืนอยู่บนพื้นดินมั่นคง และบอกให้เขาเดินทางต่อไป

แล้วข้าพเจ้าก็เดินไปหาชายที่ดึงคริสเตียนขึ้นมา และพูดว่า "ท่านครับ ในเมื่อสถานที่นี้อยู่บนเส้นทางจากเมืองแห่งความพินาศไปยังประตูที่อยู่ตรงโน้น ทำไมที่ดินผืนนี้จึงไม่ถูกปรับปรุงให้ดี เพื่อเหล่านักเดินทางผู้น่าสงสารจะสามารถไปถึงที่นั่นได้โดยปราศจากอันตราย"

และเขาตอบข้าพเจ้าว่า "บึงโคลนแห่งนี้เป็นสถานที่ซึ่งไม่อาจปรับปรุงให้ดีได้ มันเป็นแอ่งที่สิ่งปฏิกูลและความสกปรกโสมมซึ่งมากับความสำนึกบาปไหลลงมาอยู่เรื่อย ๆ นั่นคือสาเหตุที่มันถูกเรียกว่าบึงโคลนแห่งความท้อใจ เพราะแม้ว่าคนบาปจะถูกปลุกให้ตระหนักถึงสภาพที่หลงหายของตนแล้ว แต่ความกลัว ความสงสัย และความหวาดหวั่นที่ทำให้ท้อใจมากมายก็ยังคงเกิดขึ้นในจิตวิญญาณของเขาในสถานที่นั้น ความรู้สึกเหล่านั้นทั้งหมดมารวมกันและทับถมกันอยู่ที่นี่ และนี่คือสาเหตุที่ทำให้พื้นดินแห่งนี้เลวร้าย

"องค์กษัตริย์ไม่ทรงพอพระทัยที่สถานที่แห่งนี้ยังคงเลวร้ายอยู่เช่นนี้[41] และโดยการชี้แนะจากบรรดานักสำรวจของพระองค์ คนงานของพระองค์ก็ถูกส่งให้มาทำงาน ณ ที่ดินผืนนี้เป็นเวลานานกว่าหนึ่งพันหกร้อยปี เพื่อดูว่าบางทีพวกเขาอาจปรับปรุงมันได้ ใช่แล้ว และตามที่ข้าทราบ" เขากล่าว "มีหินกรวดอย่างน้อยสองหมื่นเล่มเกวียนถูกกลืนหายไปในที่แห่งนี้ มีคำชี้แนะที่เป็นประโยชน์มากมายได้มาจากทุกที่ในอาณาจักรขององค์กษัตริย์ โดยบอกถึงวัสดุชั้นดีที่สุดที่จะเปลี่ยน

[40] **สดด. 40:2** *"พระองค์ได้ทรงฉุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมมรณะ ออกมาจากเลนตม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา ทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง"*

[41] **อสย. 35:3-4** *"จงเสริมกำลังแก่มือที่อ่อนแรง และทำหัวเข่าที่โอนเอนให้มั่นคง"*

สถานที่แห่งนี้ให้กลายเป็นผืนดินดีและปรับปรุงมัน แต่มันก็ยังคงเป็นบึงโคลนแห่งความท้อใจอยู่เหมือนเดิม และมันจะเป็นอย่างนั้นต่อไปแม้กระทั่งหลังจากพวกเขาได้ทำสิ่งที่สามารถทำได้แล้ว

"จริงทีเดียว โดยคำสั่งของพระองค์ผู้ประทานบัญญัติ แน่นอนว่ามีขั้นทางเดินที่แข็งแรงและสร้างไว้อย่างดีวางไว้เท่า ๆ กันทั่วบึงโคลนนี้ แต่ขั้นทางเดินเหล่านี้แทบมองไม่เห็นเลย เนื่องจากสิ่งสกปรกที่ทะลักออกมามีมากเหลือเกิน และเพราะสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง หรือถ้าหากผู้คนมองเห็น พวกเขาก็ยังก้าวพลาดเพราะอาการวิงเวียนศีรษะ แล้วพวกเขาก็ติดอยู่ในโคลนแม้ว่าขั้นทางเดินจะอยู่ตรงนั้นก็ตาม แต่พื้นดินจะแห้งดีเมื่อพวกเขาไปถึงที่ประตู"[42]

[42] **1 ซมอ. 12:23** *"ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าเอง ขออย่าให้มีวี่แววที่ข้าพเจ้าจะทำบาปต่อพระยาห์เวห์ด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าจะชี้แนะทางที่ดีและที่ถูกต้องให้พวกท่าน"*

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ในที่สุดนายเชื่อคนง่ายก็กลับไปถึงบ้าน พวกเพื่อนบ้านจึงมาหาเขา บางคนเรียกเขาว่าคนฉลาดเพราะเขากลับมา และบางคนก็เรียกเขาว่าคนโง่เพราะเขาพาตัวเองไปตกอยู่ในอันตรายพร้อมกับคริสเตียน คนอื่น ๆ เยาะเย้ยความขี้ขลาดของเขาอีกครั้ง โดยพูดว่า "แน่ล่ะ ในเมื่อเจ้าเริ่มเสี่ยงภัย ถ้าเป็นข้าคงไม่เสียศักดิ์ศรีถึงขนาดที่จะยอมแพ้เพียงแค่เจอความ

ยากลำบากไม่กี่อย่าง” นายเชื่อคนง่ายจึงอับอายและนิ่งเงียบอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น แต่ในที่สุดเขาก็มีความมั่นใจมากขึ้น แล้วพวกเขาทั้งหมดก็เปลี่ยนเรื่องและเริ่มเยาะเย้ยคริสเตียนผู้น่าสงสารลับหลังเขา

ขณะที่คริสเตียนเดินไปตามลำพัง เขาก็เหลือบเห็นใครบางคนแต่ไกลกำลังเดินข้ามทุ่งมาทักทายเขา ปรากฏว่าพวกเขาได้พบกันขณะที่พวกเขาเดินสวนทางกัน พอดี สุภาพบุรุษที่มาพบเขาคือนายปราชญ์ทางโลก และเขาอยู่ในเมืองแห่งนโยบายเนื้อหนัง ซึ่งเป็นเมืองใหญ่มาก ไม่ไกลจากเมืองที่คริสเตียนจากมา เมื่อได้พบคริสเตียน ชายคนนี้ก็รู้สึกคุ้น ๆ เกี่ยวกับเขา เพราะเมื่อคริสเตียนออกเดินทางจากเมืองแห่งความพินาศนั้นมีคนนินทาเขาเยอะมาก ไม่เพียงแต่ในเมืองที่เขาอยู่เท่านั้น แต่เขายังเป็นที่โจษจันไปทั่วในที่อื่น ๆ ด้วย ดังนั้นเมื่อนายปราชญ์ทางโลกมองดูเขาเดินมาตามทางพร้อมกับถอนหายใจและโอดครวญบ่อย ๆ เขาจึงสรุปว่านี่คือคริสเตียน และเริ่มพูดคุยกับเขา

"ที่ท่านทำอย่างนี้มีความหมายอะไรหรือ เพื่อนเอ๋ย" นายปราชญ์ทางโลกถาม "ท่านกำลังพยายามจะไปที่ไหนในสภาพที่แบกสัมภาระหนักอย่างนี้"

"เป็นสภาพที่แบกสัมภาระหนักจริง ๆ อย่างที่ข้าคิดว่าสิ่งมีชีวิตที่น่าสงสารคนหนึ่งเคยมีมา" คริสเตียนตอบ "และในเมื่อท่านถามข้าว่า 'ไปที่ไหน' ข้าขอบอกท่านว่า ข้ากำลังไปที่ประตูแคบ ซึ่งท่านเห็นอยู่บนเส้นทางข้างหน้าข้า มีคนบอกข้าว่าที่นั่นจะมีคนแสดงให้ข้าเห็นวิธีกำจัดสัมภาระหนักของข้า"

"เจ้ามีภรรยาและลูกไหม"

"มีครับ แต่ข้าถูกถ่วงด้วยสัมภาระนี้จนข้าไม่สามารถมีความสุขกับพวกเขาเหมือนอย่างแต่ก่อน มันจึงรู้สึกเหมือนข้าไม่เคยมี"[43] คริสเตียนตอบ

[43] **1 คร. 7:29** *"พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่าเวลากำหนดก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไป ให้พวกที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา"*

นายปราชญ์ทางโลกถามว่า "ท่านจะฟังข้าหรือไม่ หากข้าให้คำแนะนำแก่ท่าน"

"ถ้าดี ข้าก็จะฟัง" คริสเตียนกล่าว "เพราะข้าจำเป็นต้องได้รับคำแนะนำที่ดี"

"ถ้าเช่นนั้นข้าจะขอแนะนำท่าน คือให้ท่านกำจัดสัมภาระของท่านให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้" เขาพูดต่อ "เพราะความคิดของท่านจะไม่มีวันสงบจนกว่าจะถึงตอนนั้น และท่านจะไม่สามารถเพลิดเพลินกับประโยชน์จากพระพรต่าง ๆ ที่พระเจ้าประทานแก่ท่านจนกว่าจะถึงตอนนั้น"

"นั่นแหละคือสิ่งที่ข้าแสวงหา คือการกำจัดสัมภาระอันหนักอึ้งนี้ แต่ข้าไม่สามารถปลดเปลื้องมันออกจากตัวข้าได้ และไม่มีมนุษย์คนใดในบ้านเมืองของเราสามารถปลดมันไปจากบ่าของข้าได้ นั่นคือเหตุผลที่ข้ากำลังเดินไปทางนี้อย่างที่ข้าบอกท่าน คือเพื่อข้าจะปลดเปลื้องสัมภาระของข้าออกไปจากตัวเอง"

"ใครชี้แนะให้ท่านไปทางนี้เพื่อจะกำจัดสัมภาระของท่านล่ะ" นายปราชญ์ทางโลกถาม

คริสเตียนตอบว่า "ชายคนหนึ่งซึ่งข้าเห็นว่าเป็นบุคคลผู้ยิ่งใหญ่และมีเกียรติมาก ชื่อของเขาตามที่ข้าจำได้ก็คือผู้ประกาศข่าวประเสริฐ"

"ข้าอยากจะสาปแช่งเขาเพราะคำแนะนำของเขา" นายปราชญ์ทางโลกอุทาน "ไม่มีหนทางไหนในโลกที่อันตรายและยากลำบากยิ่งกว่าทางที่เขาบอกให้ท่านไป และท่านจะพบว่ามันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ถ้าท่านฟังคำแนะนำของเขา ข้าเชื่อว่าท่านได้ประสบกับสิ่งเหล่านั้นมาบ้างแล้ว เพราะข้าเห็นคราบจากบึงโคลนแห่งความท้อใจติดอยู่บนตัวท่าน ทว่าบึงโคลนนั้นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของความทุกข์โศกที่จะติดตามผู้ที่เดินไปตามทางนั้น

นายปราชญ์ทางโลก

"ฟังข้าเถิด ข้าอายุมากกว่าท่าน บนเส้นทางที่ท่านไป ท่านมีแนวโน้มที่จะพบกับความเหนื่อยยาก ความเจ็บปวด ความหิวโหย อันตราย การเปลือยกาย คมดาบ สิงโต มังกร ความมืด และผลลัพธ์ก็คือความตายของท่าน สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงอย่างแน่นอน เพราะได้รับการยืนยันโดยคำพยานของหลายคน คนเราควรจะประมาทถึงขนาดเอาตัวเองมาทิ้งขว้างด้วยการฟังคนแปลกหน้าหรือ"

"แต่ท่านครับ" คริสเตียนตอบ "สัมภาระบนหลังข้านี้เป็นสิ่งเลวร้ายสำหรับข้ายิ่งกว่าสิ่งต่าง ๆ ทั้งหมดที่ท่านเอ่ยมา ข้าไม่สนใจหรอกว่าข้าจะเจออะไรตามทาง ถ้าหากมันหมายความว่าข้าจะได้พบการปลดปล่อยจากสัมภาระของข้าด้วย"

นายปราชญ์ทางโลกถามว่า "ท่านได้สัมภาระของท่านมาอย่างไรตั้งแต่แรก"

"โดยการอ่านหนังสือเล่มนี้ที่ข้าถืออยู่" คริสเตียนกล่าว

"ข้าก็คิดอย่างนั้น" นายปราชญ์ทางโลกกล่าว "มันเกิดขึ้นกับท่านเหมือนที่เกิดขึ้นกับคนอ่อนแอคนอื่นซึ่งไปยุ่งกับสิ่งต่าง ๆ ที่สูงส่งเกินไปสำหรับพวกเขา แล้วท่านก็จะเกิดความหลงผิดอย่างฉับพลัน ความหลงผิดพวกนี้ไม่เพียงทำให้คน

หมดความกล้า ดังที่ข้าเชื่อว่าได้เกิดขึ้นกับท่าน แต่มันยังพาพวกเขาไปเสี่ยงภัยอย่างสิ้นหวัง แสวงหาบางสิ่งที่พวกเขาไม่เคยพบเห็นเลย”

“ข้ารู้ว่าข้าจะได้รับอะไร” คริสเตียนยืนยัน “ข้าจะได้รับการปลดเปลื้องจากสัมภาระที่หนักอึ้งของข้า”

“แต่ท่านจะแสวงหาวิธีปลดเปลื้องนั้นด้วยหนทางนี้ทำไม ในเมื่อท่านเห็นอยู่ว่าจะมีอันตรายมากมายมาพร้อมกับมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเพียงแค่ท่านมีความอดทนฟังข้า ข้าสามารถแสดงให้ท่านเห็นวิธีการได้รับสิ่งที่ท่านปรารถนา โดยปราศจากอันตรายต่าง ๆ ที่ท่านจะต้องประสบบนเส้นทางนี้ แท้จริงแล้วทางแก้นั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อม นอกจากนั้นข้าขอเสริมอีกว่า แทนที่จะเจออันตรายเหล่านั้น ท่านจะได้พบความปลอดภัย มิตรภาพ และความสะดวกสบายอย่างมาก”

“ท่านครับ” คริสเตียนกล่าว “โปรดบอกความลับนี้แก่ข้าเถิด”

นายปราชญ์ทางโลกพูดว่า “เอาล่ะ ตรงโน้นในหมู่บ้านแห่งหลักศีลธรรมมีสุภาพบุรุษคนหนึ่งอาศัยอยู่ เขาชื่อนายเคร่งครัดกฎเกณฑ์ เขาเป็นคนฉลาดและมีไหวพริบมาก แถมมีชื่อเสียงดีเยี่ยม เขามีทักษะในการช่วยผู้คนปลดเปลื้องสัมภาระเหมือนอย่างของท่านออกจากบ่าของพวกเขา ที่จริงแล้วตามที่ข้ารู้ เขาได้ทำประโยชน์มากมายมาแล้วด้วยวิธีนี้ ใช่แล้ว นอกจากนั้นเขายังมีทักษะในการรักษาผู้ที่จิตใจถูกโถมทับด้วยภาระของตน

“ถ้าท่านไปหาเขา ท่านอาจได้รับความช่วยเหลือทันที บ้านของเขาอยู่ห่างจากที่นี่ไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร และลูกชายของเขาจะอยู่ที่นั่นถ้าเขาไม่อยู่บ้าน ลูกชายของเขาเป็นชายหนุ่มหล่อเหลาชื่อว่านายมารยาทงาม ผู้ซึ่งสามารถช่วยท่านได้เหมือนกับสุภาพบุรุษชราคนนั้น

“ที่นั่นน่ะ ข้าขอบอก ท่านอาจได้รับการปลดเปลื้องจากสัมภาระของท่าน และถ้าท่านไม่สนใจจะกลับไปยังที่อยู่เดิม ซึ่งข้าไม่แนะนำ ท่านอาจให้คนไปตามภรรยาและ

ลูก ๆ ของท่านมาอยู่ที่หมู่บ้านนี้ก็ได้ เพราะเวลานี้มีบ้านว่างอยู่หลายหลัง และท่านก็อาจซื้อได้สักหลังหนึ่งในราคาที่สมเหตุผล เสบียงอาหารที่นั่นก็ถูกและดีด้วย และการอยู่ที่นั่นจะทำให้ชีวิตของท่านมีความสุขยิ่งขึ้นอย่างแน่นอน ท่านจะได้อยู่กับเพื่อนบ้านที่ซื่อตรง มีชื่อเสียงดีและมีลักษณะชีวิตที่ดี"

ทีแรกคริสเตียนไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างไรดี แต่เขาคิดว่า "หากสิ่งที่สุภาพบุรุษผู้นี้พูดเป็นความจริง ทางเลือกที่ฉลาดที่สุดของข้าก็คือการทำตามคำแนะนำของเขา" เขาจึงถามว่า "ท่านครับ ทางไหนคือทางไปบ้านของชายผู้ซื่อตรงคนนี้"

นายปราชญ์ทางโลกตอบว่า "ท่านเห็นภูเขาสูงตรงโน้นไหม"

"เห็น" คริสเตียนตอบ "เห็นชัดมาก"

"ท่านต้องไปทางภูเขาลูกนั้น และบ้านหลังแรกที่ท่านเจอก็คือบ้านของเขา"

คริสเตียนจึงออกนอกเส้นทางของเขาไปยังบ้านของนายเคร่งครัดกฎเกณฑ์เพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ดูเถิด เมื่อเขาเข้าไปใกล้ภูเขาลูกนั้น มันดูสูงเหลือเกิน และชะง่อนของภูเขาก็ยื่นออกมาไกลมากเหนือทางเดินช่วงต่อไป จนคริสเตียนกลัวไม่กล้าเสี่ยงไปต่อ เพราะเกรงว่าภูเขานั้นจะถล่มลงมาทับศีรษะของเขา ด้วยเหตุนี้เขาจึงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น และไม่รู้จะทำอย่างไรดี นอกจากนั้นสัมภาระของเขาดูเหมือนจะหนักกว่าตอนที่เขาอยู่บนเส้นทางเดิม แล้วก็ยังมีเปลวไฟแลบออกมาจากภูเขานั้นด้วย[44] ทำให้คริสเตียนกลัวว่าเขาจะถูกเผา เขาจึงยืนอยู่ตรงนั้น เหงื่อแตกและตัวสั่นด้วยความกลัว[45] และเวลานี้เขาเริ่มเสียใจที่รับคำแนะนำของนายปราชญ์ทางโลก ขณะที่คิดอย่างนั้น เขาก็เห็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐเดินมาหา และพอเห็นเขาเท่านั้น คริสเตียนก็เริ่มหน้าแดงเพราะความอับอาย ผู้ประกาศข่าวประเสริฐเดินใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ และเดินขึ้นมาหาเขา เขาเงยหน้ามองคริสเตียนด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึมและน่ากลัว และเริ่มกล่าวกับคริสเตียนด้วยเหตุผล ดังนี้

"คริสเตียน ท่านมาทำอะไรอยู่ที่นี่" ผู้ประกาศข่าวประเสริฐกล่าว แต่คริสเตียนไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร จึงยืนนิ่งพูดไม่ออกต่อหน้าเขา แล้วผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็พูดว่า "ท่านไม่ใช่ชายที่ข้าพบขณะกำลังร้องไห้อยู่นอกกำแพงเมืองแห่งความพินาศหรือ"

"ใช่ครับ" คริสเตียนกล่าว "ข้าคือชายคนนั้น"

"ข้าไม่ได้ชี้ทางไปสู่ประตูแคบนั้นให้ท่านหรือ"

"ได้ชี้ครับ" คริสเตียนกล่าว

[44] **อพย. 19:16,18** *"อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็เกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นกับมีเสียงแตรดังสนั่นจนประชาชนทุกคนในค่ายพากันกลัวจนตัวสั่น"*

[45] **ฮบ. 12:21** *"สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริง ๆ จนโมเสสเองก็กล่าวว่า 'ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น'"*

“แล้วทำไมท่านถึงได้หันเหไปเร็วนัก เพราะเวลานี้ท่านได้ออกมานอกเส้นทางนั้นแล้ว”

เขาตอบว่า “ข้าได้พบสุภาพบุรุษท่านหนึ่ง หลังจากข้าข้ามบึงโคลนแห่งความท้อใจมาได้ไม่นาน เขาโน้มน้าวข้าว่าในหมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้าข้านั้น ข้าอาจพบชายคนหนึ่งที่สามารถปลดเปลื้องสัมภาระของข้าได้”

“เขาเป็นใครหรือ” ผู้ประกาศข่าวประเสริฐถาม

“เขาดูเหมือนสุภาพบุรุษ พูดอะไรกับข้ามากมาย และในที่สุดเขาก็โน้มน้าวข้าให้เปลี่ยนใจ ข้าจึงได้มาที่นี่ แต่เมื่อข้ามองภูเขาลูกนี้ และเห็นว่ามันยื่นออกมาเหนือหนทางอย่างไร ข้าก็หยุดทันที เพราะกลัวว่ามันจะถล่มลงมาทับศีรษะของข้า”

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงถามว่า “สุภาพบุรุษคนนั้นพูดอะไรกับท่าน”

“โอ้ เขาถามข้าว่าข้ากำลังจะไปไหน” คริสเตียนกล่าว “และข้าก็บอกเขา”

“แล้วเขาพูดอะไรต่อ”

“เขาถามข้าว่าข้ามีครอบครัวหรือไม่ ข้าจึงบอกเขา” คริสเตียนตอบ “แต่ข้าบอกว่าข้าถูกสัมภาระบนหลังถ่วงไว้หนักเหลือเกิน จนข้าไม่สามารถมีความสุขกับพวกเขาได้เหมือนเมื่อก่อน”

“แล้วเขาพูดอะไรอีก”

“เขาชี้แนะข้าให้รีบกำจัดสัมภาระของข้าโดยเร็ว และข้าบอกเขาว่าข้าเสาะหาหนทางที่จะปลดปล่อยตัวเองจากสัมภาระของข้า และข้าบอกว่านั่นคือสาเหตุที่ข้ากำลังไปที่ประตูเพื่อรับคำชี้แนะเพิ่มเติมว่าข้าจะไปถึงสถานที่แห่งการปลดปล่อยได้อย่างไร เขาจึงบอกว่าเขาจะแสดงให้ข้าเห็นทางที่ดีกว่าและสั้นกว่า ซึ่งไม่มีความยากลำบากมากมายเหมือนอย่างเส้นทางที่ท่านบอกให้ข้าเดิน เขาบอกว่าทางนั้นจะนำไปยังบ้านของสุภาพบุรุษคนหนึ่ง ซึ่งมีทักษะในการปลดเปลื้องสัมภาระเหล่านี้

"ข้าเชื่อเขาและหันออกจากทางนั้นมาสู่ทางนี้ พลางคิดด้วยความดีใจว่าไม่ช้าข้าคงได้รับการปลดเปลื้องจากสัมภาระของข้า แต่พอข้ามาถึงที่นี่ และเห็นสิ่งต่าง ๆ อย่างที่เป็นอยู่ ข้าก็หยุดเพราะกลัวอันตราย แต่เวลานี้ข้าไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี"

"ถ้าเช่นนั้น" ผู้ประกาศข่าวประเสริฐกล่าว "จงยืนนิ่งสักครู่ เพื่อข้าจะแสดงให้ท่านเห็นถ้อยคำของพระเจ้า"

คริสเตียนจึงยืนตัวสั่น แล้วผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็กล่าวว่า "จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงตรัสอยู่นั้น เพราะถ้าเขาเหล่านั้นไม่พ้นโทษเมื่อปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงเตือนพวกเขาบนโลก พวกเราผู้เมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ ก็จะไม่พ้นโทษมากกว่านั้นอีก[46]

"ดังที่องค์กษัตริย์ตรัสไว้ว่า 'แต่คนชอบธรรมของเรานั้นจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ และถ้าเขาหันกลับ เราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย'"[47]

แล้วผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงประยุกต์ใช้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้โดยกล่าวว่า "ท่านนั่นแหละคือชายผู้ที่กำลังวิ่งเข้าหาความทุกข์ระทมนี้ ท่านได้เริ่มปฏิเสธคำปรึกษาขององค์ผู้สูงสุด และชักเท้าของท่านกลับจากทางแห่งสันติสุข จนเกือบจะถึงขั้นเสี่ยงต่อการพิพากษาลงโทษชั่วนิรันดร์"

คริสเตียนจึงทรุดลงที่เท้าของเขาร้องว่า "วิบัติแก่ข้า เพราะข้าต้องพินาศแน่"

เมื่อเห็นอย่างนั้น ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ยื่นมือขวามาจับเขากล่าวว่า "บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดอภัยให้มนุษย์ได้[48] อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ[49]" จากนั้นคริสเตียนก็มีแรงขึ้นเล็กน้อย และยืนขึ้นตัวสั่นต่อหน้าผู้ประกาศข่าวประเสริฐเหมือนในตอนแรก

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงกล่าวต่อไปว่า "จงตั้งใจฟังสิ่งที่ข้าพูดบัดนี้ข้าจะเปิดเผยแก่ท่านว่าผู้ที่หลอกลวงท่านเป็นใคร และคนที่เขา

[46] **ฮบ. 12:25** *"จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธพระองค์ผู้ตรัสอยู่นั้น เพราะถ้าเขาเหล่านั้นไม่พ้นโทษ[เมื่อ]ปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงเตือนพวกเขาบนโลก พวกเราผู้เมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ ก็จะไม่พ้นโทษมากกว่านั้นอีก"*

[47] **ฮบ. 10:38** *"แต่คนชอบธรรมของเรานั้นจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ และถ้าเขาหันกลับ เราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย"*

[48] **มธ. 12:31** *"เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดอภัยให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดอภัยให้มนุษย์ไม่ได้"*

[49] **ยน. 20:27** *"แล้วพระองค์ตรัสกับโธมัสว่า 'เอานิ้วของท่านแยงที่นี่ และดูที่มือของเรา ยื่นมือของท่านออกมาคล้ำที่สีข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ'"*

บอกให้ท่านไปหาคือใคร ชายที่พบกับท่านคือนายปราชญ์ทางโลก ซึ่งก็ถูกต้องแล้วที่เขามีชื่อเรียกอย่างนั้น ส่วนหนึ่งเพราะเขาชื่นชอบแต่คำสอนของโลกนี้[50] ดังนั้นเขาจึงไปที่หมู่บ้านแห่งหลักศีลธรรมเสมอเพื่อร่วมประชุมในคริสตจักร และส่วนหนึ่งก็เพราะเขารักคำสอนแบบนั้นมากที่สุด เนื่องจากมันรั้งเขาไว้จากไม้กางเขน[51] และเพราะเขามีนิสัยเนื้อหนังเช่นนี้ เขาจึงพยายามบิดเบือนทางของข้า แม้ว่าทางเหล่านั้นจะถูกต้อง ทีนี้มีสามสิ่งในคำแนะนำของชายคนนี้ซึ่งท่านต้องรังเกียจอย่างที่สุด ประการแรกคือการที่เขาทำให้ท่านหันออกจากทางนั้น ประการที่สองคือความพยายามต่าง ๆ ของเขาที่จะทำให้ไม้กางเขนเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับท่าน และประการสุดท้ายคือการที่เขานำย่างเท้าของท่านไปบนหนทางซึ่งนำไปสู่พันธกิจแห่งความตาย

"อีกครั้ง ประการแรก ท่านต้องรังเกียจการที่เขาทำให้ท่านหันออกจากทางนั้น ใช่แล้ว และการที่ท่านยินยอมให้เป็นอย่างนั้นด้วย เพราะนี่คือการปฏิเสธคำปรึกษาของพระเจ้าเพื่อเห็นแก่คำปรึกษาของนายปราชญ์ทางโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ว่า "จงเพียรพยายามเข้าไปทางประตูที่คับแคบ"[52] ซึ่งเป็นประตูที่ข้าส่งท่านไป เพราะว่าทางที่ลำบากนั้นนำไปสู่ชีวิต และคนที่หาพบก็มีน้อย[53] ชายชั่วร้ายคนนี้ได้ทำให้ท่านหันไปจากประตูแคบ และจากหนทางไปยังสถานที่นั้นจนเกือบจะพาท่านไปสู่ความพินาศ ดังนั้นจงเกลียดชังการที่เขาทำให้ท่านหันออกจากทางนั้น และจงรังเกียจตัวท่านเองที่ฟังเขา

"ประการที่สอง ท่านต้องรังเกียจการที่เขาพยายามทำให้ไม้กางเขนเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับท่าน เพราะท่านต้องปรารถนาไม้กางเขนมากกว่าทรัพย์สมบัติทั้งหลายของอียิปต์[54] นอกจากนั้นองค์กษัตริย์ผู้ทรงพระสิริได้บอกท่านว่า ผู้ที่เอาชีวิตรอดจะเสียชีวิต[55] และผู้ที่มาหาองค์กษัตริย์และไม่ชังบิดา มารดา ภรรยา ลูก พี่น้องชายหญิง ใช่แล้ว และแม้แต่ชีวิตของตนเอง ก็ไม่สามารถเป็นสาวกขององค์กษัตริย์ได้[56] ถ้าชายคนนั้นชักจูงท่านได้ นั่นจะหมายถึงความตายของท่าน เพราะดังที่ความจริงกล่าวไว้ ท่านไม่สามารถมีชีวิตนิรันดร์ได้โดยปราศจากไม้กางเขน ท่านจะต้องรังเกียจคำสอนเช่นนี้ของเขา

"ประการที่สาม ท่านต้องเกลียดการที่เขานำย่างเท้าของท่านไปบนหนทางซึ่งนำไปสู่พันธกิจแห่งความตาย และสำหรับเรื่องนี้ ท่านต้องพิจารณาว่าเขาให้ท่านไปหาใคร และการที่บุคคลนั้นไร้ความสามารถเพียงใดที่จะปลดปล่อยท่านจากสัมภาระของท่าน

[50] **1 ยน. 4:5**
"พวกเขาเป็นฝ่ายโลก เพราะเหตุนี้เขาจึงพูดตามโลกและโลกก็เชื่อฟังเขา"

[51] **กท. 6:12**
"คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนังก็จะบังคับพวกท่านให้เข้าสุหนัต เพียงเพื่อพวกเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น"

[52] **ลก. 13:24**
"จงเพียรพยายามเข้าไปทางประตูที่คับแคบ เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้คนจำนวนมากพยายามจะเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้"

[53] **มธ. 7:13–14**

[54] **ฮบ. 11:25–26**
"...ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับประชากรของพระเจ้าแทนการเริงสำราญชั่วคราวในบาป ท่านถือว่าความอับอายขายหน้าเพื่อพระคริสต์ล้ำค่ากว่าสมบัติทั้งหลายของอียิปต์ เพราะท่านเพ่งดูที่บำเหน็จที่จะได้รับนั้น"

[55] **ยน. 12:25**
"คนที่รักชีวิตตัวเองต้องเสียชีวิต และคนที่เกลียดชังชีวิตตัวเองในโลกนี้จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์"

[56] **ลก. 14:26**

"คนที่เขาให้ท่านไปหาเพื่อรับการปลดเปลื้องคือนายเคร่งครัดกฎเกณฑ์ บุตรของหญิงทาส หญิงคนนี้ถูกพันธนาการเป็นทาสรวมทั้งลูก ๆ ของนางด้วย นอกจากนั้นในความหมายที่ลี้ลับ นางคือภูเขาซีนายลูกนี้ซึ่งท่านกลัวว่าจะถล่มลงมาทับศีรษะของท่าน ทีนี้ถ้านางและลูก ๆ ของนางถูกพันธนาการเป็นทาส แล้วท่านจะคาดหวังให้พวกเขาปลดปล่อยท่านให้เป็นอิสระได้อย่างไร[57] นั่นคือเหตุผลที่นายเคร่งครัดกฎเกณฑ์ไม่สามารถปลดปล่อยท่านจากสัมภาระของท่านได้ และจนถึงบัดนี้ก็ไม่เคยมีใครที่เขาช่วยกำจัดสัมภาระได้ ไม่มีเลย และไม่มีวี่แววที่เขาจะช่วยใครได้ด้วย เพราะการประพฤติตามบัญญัติไม่สามารถนับท่านว่าเป็นผู้ชอบธรรมได้ เพราะโดยการประพฤติตามบัญญัติ ไม่มีมนุษย์ที่มีชีวิตคนไหนจะสามารถหลุดพ้นจากสัมภาระของเขาได้เลย

"เพราะเหตุนี้ นายปราชญ์ทางโลกจึงเป็นคนนอก และนายเคร่งครัดกฎเกณฑ์จึงเป็นคนหลอกลวง สำหรับนายมารยาทงามบุตรชายของเขา ถึงแม้จะดูสงบเสงี่ยม แต่เขาก็เป็นคนหน้าซื่อใจคดและไม่อาจช่วยท่านได้ เชื่อข้าเถิด เสียงรบกวนทั้งหมดที่ท่านได้ยินจากคนโง่เขลายิ่งเหล่านี้ ไม่มีอะไรอื่นเลยนอกจากแผนการที่จะหลอกลวงท่านเรื่องความรอดของท่าน โดยการทำให้ท่านหันออกไปจากทางซึ่งข้าบอกให้ท่านเดิน"

[57] **กท. 4:21–27** *"ท่านทั้งหลายผู้ที่อยากอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ บอกข้าพเจ้าเถิด ท่านไม่ได้ฟังธรรมบัญญัติหรือ? เพราะมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่าอับราฮัมมีบุตรสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นก็เกิดตามปกติ แต่บุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามพระสัญญา ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือนางฮาการ์..."*

หลังจากนั้น ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ร้องเรียกเสียงดังไปยังฟ้าสวรรค์เพื่อยืนยันสิ่งที่เขาได้กล่าวไป แล้วก็มีถ้อยคำและไฟออกมาจากภูเขาที่คริสเตียนผู้น่าสงสารยืนอยู่ด้านล่าง ซึ่งทำให้ขนที่แขนของเขาลุกตั้งขึ้น ถ้อยคำนั้นประกาศออกมาว่า "เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึ่งการประพฤติตามธรรมบัญญัติ ก็ถูกสาปแช่ง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่ไม่ได้ประพฤติตามข้อความทุกข้อที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง'"[58]

[58] **กท. 3:10** *"เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึ่งการประพฤติตามธรรมบัญญัติ ก็ถูกสาปแช่ง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่ไม่ได้ประพฤติตามข้อความทุกข้อที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง'"*

บัดนี้คริสเตียนซึ่งไม่รู้จะคาดหวังสิ่งใดนอกจากความตายก็เริ่มร้องไห้คร่ำครวญและถึงขนาดสาปแช่งช่วงเวลาที่เขาพบกับ "นายปราชญ์ทางโลก เขาพร่ำเรียกตัวเองว่า

คนโง่แสนโง่ที่ไปฟังคำแนะนำของชายคนนั้น นอกจากนี้ คริสเตียนยังรู้สึกละอายใจอย่างยิ่งที่เขาเคยคิดว่าข้อโต้แย้งของสุภาพบุรุษคนนั้น ซึ่งหลั่งไหลมาจากเนื้อหนังจะมีพลังชักจูงให้เขาละทิ้งทางที่ถูกต้องได้ หลังจากนั้นเขาก็กลับมาจดจ่อกับคำพูดและเหตุผลของผู้ประกาศข่าวประเสริฐอีกครั้ง

"ท่านครับ ท่านคิดว่าอย่างไร" คริสเตียนกล่าว "ยังมีความหวังบ้างหรือไม่ บัดนี้ข้าสามารถกลับไปและขึ้นไปยังประตูแคบได้หรือไม่ หรือว่าข้าจะถูกทอดทิ้งเพราะเรื่องนี้ และถูกส่งกลับจากที่นั่นด้วยความอับอาย ข้าเสียใจที่ข้าได้ฟังคำชี้แนะของชายคนนี้ แต่บาปของข้าจะได้รับการอภัยหรือไม่"

แล้วผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็พูดกับเขาว่า "บาปของท่านใหญ่หลวงยิ่งนัก เพราะโดยบาปนั้นท่านได้กระทำสิ่งชั่วร้ายสองประการ คือท่านได้ละทิ้งทางที่ประเสริฐ และท่านได้ก้าวไปบนทางต้องห้าม แต่ชายซึ่งอยู่ที่ประตูจะยังคงเปิดรับท่าน เพราะเขามีความประสงค์ดีต่อผู้คน ขอเพียงแค่ท่านระวังที่จะไม่หันเหจากทางนั้นอีก เพราะข้ากลัวว่าท่านจะพินาศในระหว่างทาง เพราะความกริ้วของพระองค์จุดให้ลุกได้รวดเร็ว"[59]

[59] **สดด. 2:12** *"จงจุมพิตพระบุตร หาไม่ พระองค์จะกริ้ว และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เพราะความกริ้วของพระองค์จุดให้ลุกได้รวดเร็ว ทุกคนที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์ก็เป็นสุข"*

จงเคาะแล้วจะเปิด
ให้แก่พวกท่าน

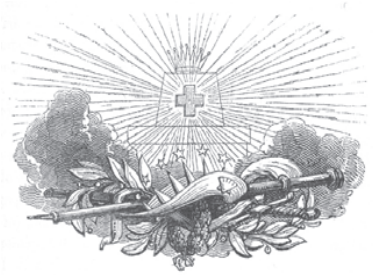

ช่วงที่สอง
บ้านผู้อธิบายความหมาย

ล้วคริสเตียนก็ตั้งหน้าตั้งตาเดินทางกลับไป หลังจากจูบอำลาแล้ว ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ยิ้มและขอให้เขาเดินทางปลอดภัย คริสเตียนจึงเดินไปอย่างเร่งรีบ ไม่พูดจากับใครระหว่างทางเลย และถ้ามีใครถามเขา เขาก็จะไม่ตอบคนเหล่านั้นเลย คริสเตียนเดินราวกับว่าเขากำลังย่ำเท้าอยู่บนพื้นดินต้องห้ามตลอดทาง และไม่อาจคิดว่าตัวเองปลอดภัยแล้ว จนกว่าเขาจะกลับมาอยู่บนเส้นทางที่เขาเคยเดินออกมาเพื่อทำตามคำชี้แนะของนายปราชญ์ทางโลก ดังนั้นในเวลาอันควร เขาจึงมาถึงที่ประตู เหนือประตูนั้นมีข้อความเขียนไว้ว่า "จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่พวกท่าน"[1] เขาจึงเคาะมากกว่าหนึ่งหรือสองครั้ง กล่าวว่า

[1] มธ. 7:7 *"จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่พวกท่าน"*

> "โปรดให้ข้าเข้าไปได้หรือไม่
> ท่านข้างในโปรดเปิดให้โปรดเห็นใจ
> คนอย่างข้าไม่สมควรได้เมตตาใด
> จากนี้ไปจะสรรเสริญองค์เบื้องบน"

ในที่สุดก็มีชายท่าทางเคร่งขรึมชื่อนายประสงค์ดีมาที่ประตู เขาถามว่าใครอยู่ตรงนั้น มาจากไหน และต้องการอะไร

คริสเตียนตอบว่า “ข้าคือคนบาปที่น่าเวทนาและแบกภาระหนัก ข้ามาจากเมืองแห่งความพินาศ แต่กำลังไปยังภูเขาศิโยนเพื่อข้าจะได้รับการช่วยให้รอดจากพระพิโรธที่จะมาถึง มีคนบอกข้าว่าทางนั้นทอดผ่านประตูนี้ ข้าจึงอยากจะทราบครับท่าน ว่าท่านเต็มใจที่จะให้ข้าเข้าไปหรือไม่”

“ข้าเต็มใจด้วยสุดใจของข้า” นายประสงค์ดีกล่าว และด้วยคำพูดนั้นเขาก็เปิดประตู ขณะที่คริสเตียนกำลังก้าวเท้าเข้าไป อีกฝ่ายก็รีบดึงเขาเข้าไปข้างในอย่างรวดเร็ว

“เหตุใดท่านจึงทำเช่นนั้น” คริสเตียนถาม

อีกฝ่ายบอกเขาว่า “ไม่ไกลจากประตูนี้มีปราสาทแข็งแกร่งตั้งตระหง่านอยู่ ซึ่งผู้บัญชาการของมันคือเบเอลเซบูล จากที่นั่น มันและพวกที่อยู่ด้วยกับมันจะยิงลูกศรใส่ผู้ที่ขึ้นมายังประตูนี้ โดยหวังว่าบางทีคนเหล่านั้นอาจตายก่อนที่พวกเขาจะเข้ามาได้”

แล้วคริสเตียนก็พูดว่า “ข้าดีใจและตัวสั่น” พอเขาเข้ามาข้างในแล้ว ชายที่เฝ้าประตูก็ถามว่าใครบอกทางให้เขามายังสถานที่แห่งนี้

คริสเตียนตอบว่า “ผู้ประกาศข่าวประเสริฐชี้แนะให้ข้ามาที่นี่และเคาะประตูอย่างที่ข้าทำไป และเขากล่าวว่าท่านจะบอกข้าว่าข้าต้องทำอะไร”

“ประตูเปิดอยู่ต่อหน้าท่าน” นายประสงค์ดีกล่าว “และไม่มีมนุษย์คนไหนสามารถปิดมันได้”

“บัดนี้ข้าเริ่มเก็บเกี่ยวประโยชน์ต่าง ๆ จากการเสี่ยงภัยของข้า” คริสเตียนกล่าว

“แต่ทำไมท่านจึงมาคนเดียวล่ะ” นายประสงค์ดีถาม

คริสเตียนตอบว่า “เพราะไม่มีเพื่อนบ้านคนไหนเห็นอันตรายของพวกเขาอย่างที่ข้าเห็นอันตรายของข้า”

“แล้วมีใครรู้เรื่องที่ท่านมาบ้างหรือไม่”

"มีครับ" คริสเตียนกล่าว "ภรรยาและลูก ๆ ของข้าเห็นข้าในตอนแรก และร้องเรียกตามหลังให้ข้าหันกลับ นอกจากนั้นเพื่อนบ้านบางคนก็ยืนร้องไห้และร้องเรียกให้ข้ากลับไป แต่ข้าเอานิ้วอุดหูและมุ่งหน้าต่อไปตามทางของข้า"

"ไม่มีใครตามท่านมาเพื่อโน้มน้าวให้ท่านกลับไปเลยหรือ"

"มีครับ ทั้งนายดื้อดึงและนายเชื่อคนง่าย" คริสเตียนพูดต่อ "แต่พอพวกเขาเห็นว่าไม่สามารถเปลี่ยนใจข้าได้ นายดื้อดึงก็กลับไปด้วยความไม่พอใจอย่างมาก และนายเชื่อคนง่ายมากับข้าได้เพียงหน่อยเดียว"

นายประสงค์ดีจึงถามว่า "แต่ทำไมเขาถึงไม่มากับท่านยังประตูแคบล่ะ"

"ที่จริงเราสองคนมาด้วยกันจนกระทั่งเรามาถึงบ่อโคลนแห่งความท้อใจ แล้วทันใดนั้นเราก็ตกลงไป" คริสเตียนกล่าว "แล้วนายเชื่อคนง่ายเพื่อนบ้านของข้าก็ท้อถอยและไม่ยอมเสี่ยงเดินทางต่อไปอีก เมื่อเขาขึ้นมาได้อีกครั้งบนฝั่งที่ใกล้บ้านของเขา เขาก็บอกข้าว่าข้าควรจะเข้าไปในบ้านเมืองกล้าหาญนั้นคนเดียว เขาจึงไปตามทางของเขา และข้าก็มาตามทางของข้า เขาตามนายดื้อดึงไป ส่วนข้ามาที่ประตูนี้"

นายประสงค์ดีจึงกล่าวว่า "อนิจจา ชายผู้น่าเวทนา สง่าราศีในสวรรค์มีความสำคัญต่อเขาเพียงน้อยนิดกระนั้นหรือ จนเขาไม่คิดว่ามันคุ้มค่าที่จะยอมเสี่ยงอันตรายต่อความยากลำบากเพียงเล็กน้อยเพื่อจะได้สง่าราศีนั้น"

"จริง ๆ แล้ว" คริสเตียนกล่าว "ข้าได้พูดถึงนายเชื่อคนง่ายตามความจริง และข้าก็ควรพูดถึงตัวเองตามความจริงด้วย เพราะเราทั้งสองไม่มีใครดีกว่าใคร เขากลับไปบ้านของตัวเอง นั่นเป็นความจริง แต่ข้าเองก็หันเหไปสู่หนทางแห่งความตายด้วย

เหมือนกัน โดยถูกชักจูงไปยังสถานที่แห่งนั้นด้วยการให้เหตุผลฝ่ายเนื้อหนังของชายคนหนึ่งชื่อนายปราชญ์ทางโลก”

“โอ้ เขาบังเอิญเจอท่านหรือ” นายประสงค์ดีถาม “เขาคงจะให้ท่านแสวงหาที่จะปลดเปลื้องสัมภาระด้วยฝีมือของนายเคร่งครัดกฎเกณฑ์ พวกเขาทั้งคู่เป็นคนหลอกลวงจริง ๆ แต่ท่านรับคำแนะนำของเขาหรือ”

“ใช่ครับ เท่าที่ข้ากล้าจะทำได้” คริสเตียนตอบ “ข้าไปหานายเคร่งครัดกฎเกณฑ์จนกระทั่งข้าคิดว่าภูเขาซึ่งอยู่ข้างบ้านของเขาจะถล่มลงมาทับศีรษะของข้า ข้าจึงต้องหยุดอยู่ที่นั่น”

“ภูเขานั้นได้เป็นความตายของคนจำนวนมาก” นายประสงค์ดีกล่าว “และจะเป็นความตายของคนอีกจำนวนมาก ดีแล้วที่ท่านหนีจากที่นั่นมาได้โดยไม่ถูกกระแทกจนแหลกเป็นชิ้น ๆ”

แล้วคริสเตียนก็กล่าวว่า “ข้าไม่รู้จริง ๆ ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับข้าที่นั่น หากไม่ประจวบเหมาะที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐมาเจอข้าอีกครั้ง ขณะที่ข้ากำลังคิดแล้วคิดอีกในสภาพจิตใจที่เศร้าหมอง แต่เป็นเพราะพระเมตตาของพระเจ้า เขาจึงได้มาหาข้าอีกครั้ง ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่มีวันได้มาถึงสถานที่แห่งนี้ แต่บัดนี้ข้าได้มาถึงแล้ว ซึ่งอันที่จริงข้าสมควรตายอยู่บนภูเขาลูกนี้มากกว่าจะยืนสนทนากับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า แต่โอ นี่ช่างเป็นพระคุณใหญ่หลวงแก่ข้ายิ่งนัก ที่ข้ายังได้รับอนุญาตให้เข้ามาที่นี่”

“เราไม่ปฏิเสธใครเลย” นายประสงค์ดีกล่าว “ไม่ว่าพวกเขาจะเคยทำสิ่งใดมาก่อนที่จะมาถึงสถานที่แห่งนี้ พวกเขาไม่ถูกขับไล่เลย[2] ดังนั้นท่านคริสเตียนเอ๋ยจงมากับข้าสักหน่อยหนึ่ง และข้าจะสอนท่านเกี่ยวกับทางที่ท่านต้องไป จงมองไปข้างหน้าท่าน ท่านเห็นทางแคบนี้หรือไม่ นั่นคือทางที่ท่านต้องไป เส้นทางนี้ทำไว้โดยบรรดาอัครปิตา ผู้เผยพระวจนะ พระคริสต์ และอัครทูตของพระองค์ และมันตรงที่สุดเท่าที่ไม้วัดจะทำให้ตรงได้ นี่คือทางที่ท่านต้องไป”

“แต่” คริสเตียนกล่าว “จะมีทางเลี้ยวหรือทางโค้งซึ่งคนไม่คุ้นทางอาจหลงได้หรือไม่”

“มีสิ มีหลายทางที่เบี่ยงเบนออกไปจากทางนี้” นายประสงค์ดีตอบ “และทางเหล่านั้นคดเคี้ยวและกว้าง แต่นี่คือวิธีที่ท่านอาจแยกแยะทางที่ถูกจากทางที่ผิด คือเฉพาะทางที่ถูกเท่านั้นที่ตรงและแคบ”[3]

[2] **ยน. 6:37** *“สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เรา จะมาหาเรา และคนที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เลย”*

[3] **มธ. 7:14** *“เพราะประตูที่แคบและทางที่ลำบากนั้น นำไปสู่ชีวิต และพวกที่หาพบก็มีน้อย”*

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า คริสเตียนถามนายประสงค์ดีว่าเขาสามารถช่วยเอาสัมภาระบนหลังตนออกได้หรือไม่ เพราะจนถึงบัดนี้เขายังไม่ได้ขจัดสัมภาระนั้น และไม่มีหนทางใดที่จะเอามันออกไปได้โดยปราศจากความช่วยเหลือ

นายประสงค์ดีบอกเขาว่า "สำหรับสัมภาระของท่าน จงพอใจที่จะแบกมันไว้จนกว่าท่านจะไปถึงสถานที่แห่งการปลดปล่อย เพราะที่นั่นมันจะหลุดออกจากหลังของท่านไปเอง"

แล้วคริสเตียนก็เริ่มเตรียมตัวที่จะกระทำตามนั้น และห้นความสนใจไปที่การเดินทางของตน นายประสงค์ดีได้บอกเขาว่าหลังจากเขาไปจากประตูนี้ได้สักระยะหนึ่ง เขาจะไปถึงบ้านของผู้อธิบายความหมาย และเขาควรเคาะที่ประตูบ้านและผู้อธิบายความหมายจะแสดงให้เขาเห็นหลายสิ่งที่ดีเลิศ คริสเตียนจึงอำลาเพื่อนของเขา และนายประสงค์ดีก็ขอให้เขาเดินทางโดยปลอดภัยอีกเช่นกัน

คริสเตียนเดินต่อไปจนกระทั่งเขามาถึงบ้านของผู้อธิบายความหมาย ซึ่งเขาเคาะประตูครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดก็มีคนมาที่ประตูและถามว่านั่นใคร

คริสเตียนกล่าวว่า "ท่านครับ ข้าเป็นผู้เดินทางซึ่งได้รับคำชี้แนะจากคนรู้จักของคนดีในบ้านหลังนี้ให้เรียกหาคนที่นี่เพื่อประโยชน์ของข้า ข้าต้องการจะขอพูดกับเจ้านายของบ้านหลังนี้ครับ" เขาจึงไปเรียกเจ้านายของบ้าน และไม่นานเขาก็มาและถามคริสเตียนว่าต้องการให้เขาช่วยอะไร

"ท่านครับ" คริสเตียนกล่าว "ข้าเป็นชายคนหนึ่งที่ได้มาจากเมืองแห่งความพินาศ และกำลังไปยังภูเขาศิโยน ชายซึ่งยืนอยู่ที่ประตูทางเข้าเส้นทางนี้บอกข้าว่าหากข้ามาเรียกหาคนที่นี่ ท่านจะแสดงให้ข้าเห็นสิ่งดีเลิศต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ข้าในการเดินทาง"

ผู้อธิบายความหมายกล่าวว่า "เชิญเข้ามาเถิด ข้าจะแสดงให้ท่านเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่จะเป็นคุณประโยชน์แก่ท่าน" เขาสั่งคนรับใช้ให้จุดเทียน และบอกคริสเตียนให้ตามเขาไป เขาพาคริสเตียนเข้าไปในห้องชั้นในห้องหนึ่ง และบอกให้คนรับใช้เปิดประตูบานหนึ่ง เมื่อประตูเปิดออก คริสเตียนก็เห็นภาพบุคคลผู้เคร่งขรึมคนหนึ่งแขวนอยู่บนผนัง ตาของเขามองขึ้นไปที่สวรรค์ ในมือของเขามีหนังสือที่ดีที่สุดในบรรดาหนังสือทั้งหลาย และมีกฎแห่งความจริงเขียนอยู่ที่ริมฝีปากของเขา และโลกอยู่ข้างหลังเขา ชายคนนี้ยืนอยู่ราวกับว่าเขากำลังวิงวอนต่อมนุษย์ และมีมงกุฎทองคำอันหนึ่งลอยอยู่เหนือศีรษะของเขา

แล้วคริสเตียนก็กล่าวว่า “นี่หมายความว่าอย่างไรครับ”

ผู้อธิบายความหมายตอบว่า “ชายซึ่งอยู่ในภาพนี้เป็นหนึ่งในพันคน เขาสามารถเป็นบิดาแก่ลูก[4] เจ็บครรภ์ในการคลอดลูก[5] และเลี้ยงดูลูก ๆ ด้วยตัวเองเมื่อพวกเขาเกิดมา และถึงแม้ว่าท่านเห็นสายตาของเขามองขึ้นไปที่สวรรค์ มือของเขาถือหนังสือที่ดีที่สุดในบรรดาหนังสือทั้งหลาย และมีกฎแห่งความจริงเขียนอยู่ที่ริมฝีปากของเขา นั่นก็เพื่อแสดงให้ท่านเห็นว่างานของเขาคือการรู้จักและเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่แก่คนบาปทั้งหลาย ขณะเดียวกันท่านก็เห็นว่าเขายืนอยู่ราวกับกำลังวิงวอนต่อมนุษย์ และถึงแม้ท่านเห็นว่าโลกนี้ถูกทิ้งไว้ข้างหลังของเขา และมีมงกุฎลอยอยู่เหนือศีรษะของเขา นั่นก็เพื่อแสดงให้ท่านเห็นว่า เขาไม่ให้ความสนใจสิ่งเหล่านี้ และดูหมิ่นสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในปัจจุบัน ส่วนในโลกที่จะมาในภายภาคหน้าแน่นอนว่าเขาจะมีสง่าราศีเป็นบำเหน็จสำหรับความรักที่เขามีต่อการรับใช้พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้านายของเขา”

“เอาล่ะ” ผู้อธิบายความหมายกล่าว “ข้าให้ท่านเห็นภาพนี้เป็นอันดับแรกเพราะชายในภาพนี้เป็นเพียงคนเดียวที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของสถานที่นี้ทรงมอบ

[4] **1 คร. 4:15** *“เพราะว่าในพระคริสต์ถึงแม้ท่านทั้งหลายมีผู้ดูแลสักหมื่นคน แต่ท่านก็มีบิดาเพียงคนเดียว เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดพวกท่านโดยข่าวประเสริฐ”*

[5] **กท. 4:19** *“...ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บครรภ์เพราะท่านทั้งหลายอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน”*

อำนาจให้เป็นผู้นำทางของท่านผ่านความยากลำบากทั้งหมดที่ท่านอาจเผชิญตามทางนี้ เพราะเหตุนั้น จงใส่ใจให้ดีต่อสิ่งที่ข้าได้แสดงให้ท่านเห็น และจงจดจำสิ่งที่ท่านเห็น เพราะบางคนจะแสร้งทำเป็นนำท่านไปในทางที่ถูกต้องในการเดินทางของท่าน แต่ทางของพวกเขาลงไปสู่ความตาย"

แล้วเขาก็จูงมือคริสเตียนและนำเขาเข้าไปในห้องรับแขกขนาดใหญ่ซึ่งมีฝุ่นเต็มไปหมด เพราะไม่เคยมีใครกวาดเลย หลังจากผู้อธิบายความหมายตรวจตราดูแล้ว เขาก็เรียกชายคนหนึ่งมากวาด พอเขาเริ่มกวาด ฝุ่นก็เริ่มฟุ้งไปทั่ว มันฟุ้งมากจนคริสเตียนเริ่มสำลักทันที แล้วผู้อธิบายความหมายก็พูดกับหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ว่า "โปรดเอาน้ำมาที่นี่สักหน่อย และพรมไปให้ทั่วห้อง" หลังจากเธอทำอย่างนั้นแล้ว ห้องก็ถูกกวาดและทำความสะอาดด้วยความยินดี

คริสเตียนจึงพูดว่า "นี่หมายความว่าอย่างไรครับ"

ผู้อธิบายความหมายตอบว่า "ห้องรับแขกนี้คือหัวใจของคนที่ไม่เคยได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระคุณอันหวานชื่นแห่งข่าวประเสริฐ ฝุ่นนี้คือบาปแต่กำเนิดของเขา และความเสื่อมทรามภายในที่ทำให้ทั้งตัวของเขาเป็นมลทิน ผู้ที่เริ่มกวาดในตอนแรกคือบัญญัติ แต่ผู้หญิงที่เอาน้ำมาและพรมน้ำคือข่าวประเสริฐ ท่านเห็นว่าทันทีที่ฝ่ายแรกเริ่มกวาด ฝุ่นก็ฟุ้งกระจายไปทั่วจนไม่สามารถทำความสะอาดห้องนี้ได้ และท่านก็สำลักทันที เรื่องนี้ก็เพื่อแสดงให้ท่านเห็นว่าบัญญัตินั้น แทนที่การทำงานของมันจะชำระล้างหัวใจให้สะอาดจากบาป มันกลับมีแต่จะฟื้นชีวิตให้บาป[6] ให้กำลังแก่บาป[7] และเพิ่มพูนบาปในจิตวิญญาณ[8] แม้ในขณะที่บัญญัติเปิดเผยบาปและห้ามการทำบาป เพราะบัญญัติไม่ได้ให้พลังที่จะเอาชนะบาปได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อท่านเห็นหญิงสาวคนนั้นพรมน้ำลงในห้อง แล้วห้องนั้นก็ถูกทำความสะอาดได้ด้วยความยินดี เรื่องนี้ก็เพื่อแสดงให้ท่านเห็นว่าเมื่อข่าวประเสริฐมานั้น มันก็มาด้วยอิทธิพลอันหวานชื่นและล้ำค่าต่อจิตใจ ดังนั้นข้าจึงกล่าวว่า เช่นเดียวกับที่ท่านเห็นหญิงสาวคนนั้นทำให้ฝุ่นหายฟุ้งด้วยการพรมน้ำบนพื้น[9] บาปก็ถูกปราบและถูกเอาชนะเช่นนั้นเหมือนกัน จากนั้นจิตวิญญาณจึงได้รับการชำระให้สะอาด[10] ผ่านทางความเชื่อในข่าวประเสริฐ[11] และถูกทำให้เหมาะสมที่องค์กษัตริย์ผู้ทรงพระสิริจะสถิตอยู่ภายใน"

[6] **รม. 7:9** *"เมื่อก่อนข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่นอกเหนือธรรมบัญญัติ แต่เมื่อบัญญัตินั้นมา บาปก็กลับมีชีวิต"*

[7] **1 คร. 15:56** *"เหล็กในของความตายนั้นคือบาป และอำนาจของบาปคือธรรมบัญญัติ"*

[8] **รม. 5:20** *"เมื่อมีธรรมบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดธรรมบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ไหนมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั้นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น..."*

[9] **อฟ. 5:26** *"...เพื่อ[พระองค์จะ]ทรงทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการชำระด้วยน้ำผ่านทางพระวจนะ..." (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)*

[10] **ยน. 15:3** *"พวกท่านได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่าน..."*

[11] **กจ. 15:9** *"...พระองค์ไม่ทรงถือเราถือเขา แต่ทรงชำระใจพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ..."*

ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าเห็นในความฝันว่าผู้อธิบายความหมายจูงมือเขา และพาเขาเข้าไปในห้องเล็ก ๆ ที่มีเด็กเล็ก ๆ สองคนนั่งอยู่บนเก้าอี้คนละตัว คนโตสุดชื่อกิเลส ส่วนอีกคนชื่ออดทน กิเลสดูเหมือนจะไม่พอใจอย่างมาก แต่อดทนนั้นนิ่งเงียบมาก

คริสเตียนถามว่า “เพราะเหตุใดกิเลสจึงไม่พอใจ”

ผู้อธิบายความหมายตอบว่า “ผู้ปกครองของพวกเขาต้องการให้เขารออยู่ที่นี่จนถึงต้นปีหน้า เพื่อจะได้รับสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเขา แต่เขาอยากจะได้ทุกอย่างเดี๋ยวนี้ ส่วนอดทนเต็มใจที่จะรอ”

จากนั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่ามีคนนำถุงสมบัติมาหากิเลส และเทมันลงที่เท้าของเขา เขาจึงหยิบมันขึ้นมา และดีอกดีใจในทันทีพร้อมกับหัวเราะเยาะอดทนด้วยความดูหมิ่น แต่ข้าพเจ้าสังเกตต่อไปอีกสักพัก และกิเลสก็ใช้สมบัตินั้นจนหมดเกลี้ยง และไม่มีอะไรเหลือนอกจากผ้าขี้ริ้ว

คริสเตียนถามผู้อธิบายความหมายว่า “ท่านพอจะกรุณาอธิบายเรื่องนี้แก่ข้าอย่างครบถ้วนยิ่งขึ้นได้หรือไม่”

เขาจึงกล่าวว่า “เด็กสองคนนี้เป็นภาพอุปมา กิเลสเป็นตัวแทนคนของโลกนี้ และอดทนเป็นตัวแทนคนของโลกที่จะมาถึง ดังที่ท่านเห็นตรงนี้ กิเลสจะได้ทุกอย่าง

เดี๋ยวนี้ในปีนี้ ซึ่งก็คือในโลกนี้ คนของโลกนี้ก็เช่นกัน พวกเขาต้องได้สิ่งดี ๆ ทั้งหมดเดี๋ยวนี้ พวกเขาไม่สามารถรอจนถึงปีหน้า ซึ่งก็คือรอจนถึงโลกหน้าเพื่อจะได้รับส่วนแบ่งของตนในสิ่งที่ดี สุภาษิตที่บอกว่า 'นกหนึ่งตัวในมือมีค่าเท่ากับนกสองตัวในพุ่มไม้' มีความหมายสำหรับพวกเขามากกว่าคำพยานทั้งหมดของพระเจ้าในเรื่องความประเสริฐของโลกที่จะมาถึง แต่ดังที่ท่านเห็น เขาได้ใช้มันหมดเกลี้ยงไปอย่างรวดเร็ว ตัวเขาจึงไม่เหลืออะไรนอกจากผ้าขี้ริ้ว ดังนั้นมันจะเป็นอย่างนี้กับคนเช่นนั้นทุกคนเมื่อถึงจุดจบของโลกนี้"

คริสเตียนจึงพูดว่า "บัดนี้ข้าเห็นแล้วว่าอดทนมีสติปัญญาดีที่สุด และนั่นก็เพราะเหตุผลหลายประการ แต่โดยหลัก ๆ แล้วเป็นเพราะเขารอคอยสิ่งที่ดีที่สุด และยังเป็นเพราะว่าเขาจะได้รับสง่าราศี ในขณะที่อีกคนไม่มีอะไรเลยนอกจากผ้าขี้ริ้ว"

"ท่านอาจเพิ่มอีกเหตุผลหนึ่ง" ผู้อธิบายความหมายกล่าว "คือสง่าราศีของโลกหน้าจะไม่มีวันเสื่อมสลาย แต่สมบัติเหล่านี้หายไปอย่างฉับพลัน นี่คือสาเหตุที่แม้เขาได้สิ่งดี ๆ ก่อน แต่กิเลสก็ไม่มีเหตุผลที่จะหัวเราะเยาะอดทน มากเท่ากับที่อดทนจะหัวเราะเยาะกิเลส ด้วยว่าท้ายที่สุดแล้ว เขาได้สิ่งดีที่สุดเป็นคนสุดท้าย เพราะคนแรกต้องหลีกทางให้คนสุดท้าย เนื่องจากคนสุดท้ายย่อมมีเวลาของตนที่จะมาถึง แต่คนสุดท้ายไม่ต้องหลีกทางให้ใคร เพราะไม่มีคนอื่นมาทีหลัง ดังนั้นใครก็ตามที่ได้ส่วนแบ่งของตนก่อนจะพบว่าเขามีเวลาเพียงน้อยนิดที่จะใช้มัน แต่ผู้ที่รอคอยและรับส่วนแบ่งของตนเป็นคนสุดท้ายจะรักษามันไว้ตลอดไปเป็นนิตย์ในชีวิตหน้า นี่คือเหตุผลที่เคยมีคำกล่าวแก่คนร่ำรวยคนหนึ่งว่า 'เมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้สิ่งที่ดีสำหรับตัว และลาซารัสได้แต่สิ่งเลว เวลานี้เขาได้รับการปลอบโยนแล้ว แต่เจ้าได้รับแต่ความทุกข์ระทม'"[12]

[12] **ลก. 16:25** *"แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้สิ่งที่ดีสำหรับตัว และลาซารัสได้แต่สิ่งเลว เวลานี้เขาได้รับการปลอบโยนแล้ว แต่เจ้าได้รับแต่ความทุกข์ระทม'"*

คริสเตียนพูดว่า "ดังนั้นข้าจึงตระหนักว่าการโลภสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่ใช่ทางที่ดีที่สุด แต่ควรรอคอยสิ่งที่จะมาถึง"

"ที่ท่านพูดนั้นเป็นความจริง" ผู้อธิบายความหมายตอบ "เพราะว่าสิ่งที่มองเห็นนั้นไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นถาวรนิรันดร์[13] แต่ถึงกระนั้น สิ่งที่มีอยู่ในปัจจุบันกับความอยากฝ่ายเนื้อหนังของเราก็เป็นเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดกันมาก และสิ่งที่เป็นนิรันดร์กับความปรารถนาฝ่ายโลกก็ยังเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน นั่นคือเหตุผลว่าทำไมจึงเป็นเรื่องง่ายเหลือเกินที่คนจำนวนมากจะแสวงหาโลกปัจจุบัน และคนจำนวนน้อยกว่าแสวงหาโลกที่จะมาถึง"

[13] **2 คร. 4:18** *"...เราไม่ได้เอาใจใส่ในสิ่งที่มองเห็น แต่เอาใจใส่ในสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งที่มองเห็นนั้นไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นถาวรนิรันดร์"*

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ผู้อธิบายความหมายจูงมือคริสเตียน และพาเขาเข้าไปในห้องหนึ่งที่มีไฟกำลังลุกไหม้อยู่ที่กำแพง มีคนหนึ่งยืนอยู่ข้างกองไฟนั้น คอยสาดน้ำถังใหญ่เพื่อดับไฟ ถึงกระนั้นไฟก็ยังลุกไหม้สูงขึ้นและร้อนขึ้น

แล้วคริสเตียนก็พูดว่า "ความหมายของเรื่องนี้คืออะไร"

ผู้อธิบายความหมายตอบว่า "ไฟนี้คือพระราชกิจแห่งพระคุณที่ทรงทำให้เกิดขึ้นในใจ ผู้ที่สาดน้ำใส่กองไฟเพื่อจะดับและทำให้มอดไปคือมาร แต่ถึงกระนั้นท่านก็ยังเห็นว่าไฟนั้นลุกไหม้สูงขึ้นและร้อนขึ้น และข้าจะให้ท่านเห็นว่าเป็นเพราะอะไร" เขาจึงพาคริสเตียนอ้อมไปอีกฝั่งของกำแพง ที่นั่นเขาเห็นชายคนหนึ่งถือภาชนะใส่น้ำมันอยู่ในมือ ซึ่งเขาคอยสาดลงไปในกองไฟอยู่เรื่อย ๆ โดยไม่มีใครเห็น

คริสเตียนจึงถามอีกครั้งว่า "นี่หมายความว่าอย่างไร"

ผู้อธิบายความหมายตอบว่า "นี่คือพระคริสต์ผู้ทรงธำรงพระราชกิจที่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้วในใจด้วยน้ำมันแห่งพระคุณของพระองค์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งโดยน้ำมันนี้เอง แม้ว่าจะมีสิ่งที่มารสามารถทำได้ แต่จิตวิญญาณของประชากรของพระองค์ก็ยังคงพิสูจน์ให้เห็นพระคุณอยู่เสมอ[14] และในการที่ท่านได้เห็นชายคนนั้นยืนอยู่

[14] **2 คร. 12:9** *"แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้วว่า 'การมีพระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มที่ที่นั่น' เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะอวดบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้ามากขึ้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพื่อว่าฤทธานุภาพของพระคริสต์จะอยู่ในข้าพเจ้า"*

หลังกำแพงเพื่อธำรงรักษากองไฟไว้ เรื่องนี้ก็เพื่อสอนท่านว่า มันเป็นเรื่องยากที่ผู้ถูกทดลองจะมองเห็นว่าพระราชกิจแห่งพระคุณนี้ได้รับการธำรงรักษาไว้ในจิตวิญญาณอย่างไร”

นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่าผู้อธิบายความหมายจูงมือคริสเตียนไปอีกครั้งและพาเขาเข้าไปในสถานที่น่ารื่นรมย์ซึ่งมีพระราชวังโอ่อ่าตั้งอยู่ มันช่างงดงามน่าชมและคริสเตียนก็รู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้เห็นพระราชวังนั้น นอกจากนั้นเขายังเห็นบางคนเดินอยู่ที่นั่น สวมเสื้อผ้าทองคำทั้งตัว

แล้วคริสเตียนก็กล่าวว่า “เราเข้าไปที่นั่นได้หรือไม่”

ผู้อธิบายความหมายจึงพาเขาไป และนำเขาขึ้นไปยังประตูพระราชวัง และดูเถิด ที่ประตูนั้นมีชายกลุ่มใหญ่ยืนอยู่ พวกเขาปรารถนาที่จะเข้าไปแต่ก็ไม่กล้า ไม่ไกลจากประตูนั้นมีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ เขาจะจดชื่อใครก็ตามที่ต้องการจะเข้าไป นอกจากนั้นคริสเตียนยังเห็นชายหลายคนสวมชุดเกราะยืนขวางประตูไว้เพื่อป้องกันประตู พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำทุกอย่างที่เป็นการทำร้ายและเป็นอันตรายต่อคนเหล่านั้นที่ต้องการจะเข้าไป คริสเตียนรู้สึกประหลาดใจ ในที่สุด

เมื่อทุกคนเริ่มหันหลังกลับเพราะกลัวพวกผู้ชายที่มีอาวุธกลุ่มนั้น คริสเตียนก็เห็นชายผู้กล้าหาญและมุ่งมั่นคนหนึ่งเดินไปหาชายที่กำลังเขียนอยู่และพูดว่า "จดชื่อของข้าลงไปด้วยครับท่าน" เมื่อเขาทำเช่นนั้นแล้ว คริสเตียนก็เห็นชายคนนั้นชักดาบสวมหมวกเหล็กบนศีรษะ และพุ่งไปที่ประตูเข้าใส่กลุ่มผู้ชายที่มีอาวุธ ซึ่งตอบโต้เขาด้วยกำลังอันร้ายกาจ แต่ชายคนนั้นซึ่งไม่ท้อถอยเลยแม้แต่น้อย ก็เริ่มลงมือฟาดและฟันอย่างดุเดือดที่สุด แล้วหลังจากเขาได้บาดแผลและสร้างบาดแผลมากมายแก่คนเหล่านั้นที่พยายามขัดขวางเขา[15] เขาก็ฝ่าฟันผ่านคนเหล่านั้นไปได้ และบากบั่นเข้าไปในพระราชวัง[16] เมื่อเขาทำเช่นนั้นได้แล้ว ก็มีเสียงอันไพเราะดังมาจากผู้ที่อยู่ด้านใน รวมทั้งผู้ที่เดินอยู่บนชั้นสูงสุดของพระราชวังนั้น เสียงนั้นกล่าวว่า

"เข้ามาเถิด เชิญเถิด เชิญเข้ามา
ท่านจะคว้าสง่าราศีนิรันดร"

เขาจึงเข้าไปและสวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์แบบเดียวกับคนเหล่านั้น แล้วคริสเตียนก็ยิ้มและพูดว่า "ข้าคิดว่าข้ารู้ความหมายของเรื่องนี้อย่างแน่นอน"

"บัดนี้" คริสเตียนกล่าว "ให้ข้าเดินทางต่อไปเถิด"

"อย่าเพิ่ง รอสักครู่เดียว" ผู้อธิบายความหมายกล่าว "จนกว่าข้าจะได้แสดงให้ท่านเห็นอีกเล็กน้อย แล้วหลังจากนั้น ท่านจึงจะไปตามทางของท่านได้" เขาจูงมือคริสเตียนอีกครั้ง และพาเขาเข้าไปในห้องหนึ่งที่มืดมาก และมีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ในกรงเหล็ก

ชายคนนั้นดูเศร้ามาก เขานั่งก้มหน้ามองพื้น กุมมือประสานกัน และเขาถอนหายใจราวกับหัวใจจะแตกสลาย

คริสเตียนถามว่า "นี่หมายความว่าอย่างไรครับ" ผู้อธิบายความหมายจึงเชิญเขาไปคุยกับชายคนนั้น คริสเตียนจึงถามชายคนนั้นว่า "ท่านเป็นอะไรหรือ"

ชายคนนั้นตอบว่า "ข้าเป็นสิ่งที่ครั้งหนึ่งข้าไม่ได้เป็น"

คริสเตียนถามว่า "ท่านเคยเป็นอะไร"

ชายคนนั้นกล่าวว่า "ครั้งหนึ่งข้าเคยเป็นผู้เชื่อที่ประกาศตัวว่าเชื่อ ซึ่งประพฤติดีและเจริญรุ่งเรือง[17] ทั้งในสายตาของข้าเองและของผู้อื่นด้วย ครั้งหนึ่งข้าเคยมุ่งหน้าไปยังเมืองสวรรค์ และในเวลานั้นข้ามีความชื่นชมยินดีเมื่อคิดว่าข้าควรไปยังสถานที่นั้น"

[15] **มธ. 11:12**
"และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้บัพติศมาถึงทุกวันนี้ แผ่นดินสวรรค์ก็ถูกโจมตีอย่างรุนแรง และพวกที่รุนแรงพยายามชิงเอาให้ได้"

[16] **กจ. 14:22**
"...ท่านทั้งสองทำให้บรรดาสาวกมีจิตใจเข้มแข็งขึ้น และหนุนใจพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ โดยกล่าวว่า เราจะต้องทนความยากลำบากหลายอย่างในการเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า"

[17] **ลก. 8:13**
"ที่ตกบนหินหมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความยินดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้เพียงชั่วคราว เมื่อถูกทดลองก็หลงไป"

"แล้ว" คริสเตียนกล่าว "เวลานี้ท่านเป็นอะไร"

ชายคนนั้นครวญครางออกมาว่า "เวลานี้ข้ากลายเป็นคนสิ้นหวัง และถูกขังอยู่ในความสิ้นหวังนั้น เหมือนกับที่ข้าถูกขังอยู่ในกรงเหล็กนี้ ข้าออกไปไม่ได้ โอ เวลานี้ข้าออกไปไม่ได้แล้ว"

"แต่ท่านมาอยู่ในสภาพนี้ได้อย่างไร" คริสเตียนถาม

"ข้าล้มเหลวที่ไม่ได้เฝ้าระวังและมีสติ" ชายคนนั้นกล่าว "ข้าปล่อยให้กิเลสตัณหาของข้าชักจูง ข้าทำบาปต่อแสงสว่างแห่งพระวจนะและความประเสริฐของพระเจ้า ข้าทำให้พระวิญญาณเสียพระทัยและพระองค์ก็จากไป ข้าชักชวนมารและมันก็มาหาข้า ข้ายั่วยุให้พระเจ้ากริ้ว และพระองค์ก็ละข้าไป ข้าทำให้ใจตัวเองแข็งกระด้างจนข้าไม่สามารถกลับใจได้"

คริสเตียนจึงพูดกับผู้อธิบายความหมายว่า "แต่ไม่มีความหวังสำหรับคนเช่นนี้เลยหรือ"

"ถามเขาเถิด" ผู้อธิบายความหมายกล่าว

คริสเตียนจึงพูดว่า "ไม่มีความหวังเลยหรือ ท่านจะต้องถูกขังไว้ในกรงเหล็กแห่งความสิ้นหวังหรือ"

"ไม่ ไม่มีเลย" ชายคนนั้นตอบ

"ทำไมล่ะ พระบุตรของผู้ทรงรับการสรรเสริญทรงมีพระเมตตามาก"

"ข้าได้ตรึงพระองค์ไว้กับตัวข้าเองอีกครั้ง[18] ข้าได้เหยียดหยามตัวตนของพระองค์[19] ข้าได้เหยียดหยามความชอบธรรมของพระองค์ ข้าได้นับว่าพระโลหิตของพระองค์เป็นสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ ข้าได้ทำการดูหมิ่นพระวิญญาณแห่งพระคุณ[20] นี่คือสาเหตุที่ข้าได้ปิดกั้นตัวเองจากพระสัญญาทั้งหมด และบัดนี้ไม่มีอะไรเหลือสำหรับข้าอีกแล้วนอกจากคำข่มขู่ คำข่มขู่ที่น่าสะพรึงกลัว คำข่มขู่ที่สัตย์ซื่อเรื่องการพิพากษาที่แน่นอนและความกริ้วที่ลุกเป็นไฟ ซึ่งจะเผาผลาญข้าเพราะข้าเป็นศัตรู"

คริสเตียนถามว่า "ทำไมท่านนำตัวเองมาอยู่ในสภาพนี้"

ชายคนนั้นตอบว่า "เพราะกิเลสตัณหา ความสุข และผลประโยชน์ของโลกนี้ ข้าได้สัญญากับตัวเองว่าข้าจะมีความสุขอย่างมากกับการได้เพลิดเพลินกับสิ่งเหล่านั้น แต่บัดนี้สิ่งเหล่านั้นแต่ละอย่างกลับกัดข้าและแทะข้าเหมือนหนอนที่แสบร้อน"

"แต่เวลานี้ท่านไม่สามารถกลับใจและหันกลับได้หรือ" คริสเตียนถาม

[18] **ฮบ. 6:6** *"...แล้วยังหลงไป ก็เหลือวิสัยที่จะนำพวกเขามาสู่การกลับใจอีกได้ เพราะพวกเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าอีกและได้ประจานพระองค์ให้อับอายต่อสาธารณชน"*

[19] **ลก. 19:14** *"แต่ชาวเมืองเกลียดชังท่านผู้นั้น จึงส่งทูตตามหลังไปเพื่อทูลว่า 'เราไม่ต้องการให้ท่านผู้นี้มาปกครอง'"*

[20] **ฮบ. 10:29** *"แล้วพวกท่านคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และถือว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์นั้นเป็นมลทิน และดูหมิ่นพระวิญญาณแห่งพระคุณสมควรจะถูกลงโทษหนักกว่าสักเท่าใด"*

EJ Brewtnall.

"พระเจ้าได้ทรงปฏิเสธไม่ประทานการกลับใจแก่ข้า" ชายคนนั้นกล่าว "พระวจนะของพระองค์ไม่ได้ให้กำลังใจแก่ข้าที่จะเชื่อเช่นนั้น ใช่แล้ว พระองค์เองทรงกักขังข้าไว้ในกรงเหล็กนี้ และทั่วทั้งโลกไม่มีมนุษย์แม้แต่คนเดียวที่สามารถปล่อยข้าออกไปได้ โอ นิรันดร์กาลเอ๋ย นิรันดร์กาล ข้าจะปล้ำสู้กับความทุกข์ทรมานที่ข้าต้องเผชิญในนิรันดร์กาลได้อย่างไร"

แล้วผู้อธิบายความหมายก็พูดกับคริสเตียนว่า "ขอให้ท่านจดจำความทุกข์ทรมานของชายคนนี้ และให้มันเป็นคำเตือนแก่ท่านตลอดไปเป็นนิตย์"

"โอ้" คริสเตียนกล่าว "เรื่องนี้ช่างน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก ขอพระเจ้าทรงช่วยให้ข้าเฝ้าระวัง มีสติ และอธิษฐานขอให้ข้าหลีกเลี่ยงสิ่งที่ทำให้ชายคนนี้ต้องทุกข์ทรมาน ท่านครับ นี่ยังไม่ถึงเวลาที่ข้าต้องเดินทางต่ออีกหรือ"

"จงรออีกสักครู่ จนกว่าข้าจะได้แสดงอีกสิ่งหนึ่งให้ท่านเห็นก่อน แล้วท่านจึงจะไปตามทางของท่านได้" ผู้อธิบายความหมายตอบ

[21]**1 ธส. 4:16** *"คือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่งด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และทุกคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน"*

เขาจูงมือคริสเตียนอีกครั้ง และพาเขาเข้าไปในห้องที่มีคนหนึ่งกำลังลุกขึ้นจากเตียง และขณะที่เขาสวมเสื้อผ้า เขาก็สะดุ้งและตัวสั่นเทา

คริสเตียนถามว่า "ทำไมชายคนนี้ถึงตัวสั่นมากเช่นนั้น"

ผู้อธิบายความหมายจึงขอให้บุคคลนั้นบอกคริสเตียนถึงเหตุผลที่เขาตัวสั่น

เขาจึงเริ่มพูดและกล่าวว่า "เมื่อคืนนี้ ขณะที่ข้านอนหลับ ข้าฝัน และดูเถิด ท้องฟ้ามืดลงจนดำสนิท ทั้งยังมีเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบอย่างน่าสะพรึงกลัวที่สุด ทำให้ข้าทุกข์ทรมานมาก ข้าจึงแหงนหน้ามองขึ้นไปในความฝัน และเห็นเมฆกลุ่มหนึ่งลอยเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว จากนั้นข้าก็ได้ยินเสียงแตรดังสนั่น และเห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนเมฆ[21] ชายผู้นั้นมากับจำนวนนับพัน ๆ จากสวรรค์ ซึ่งทั้งหมดอยู่ในเปลวไฟที่ลุกโชน และท้องฟ้าก็อยู่ในเปลวไฟที่ลุกไหม้ด้วย

[22]**ยด. 15**

[23]**ยน. 5:28-29**

[24]**2 ธส. 1:8-10**

[25]**วว. 20:11-14**

[26]**สดด. 50:1-3**

[27]**ดนล. 7:10** *"ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาเฉพาะพระพักตร์พระองค์ คนนับแสน ๆ ปรนนิบัติพระองค์คนนับล้าน ๆ เข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดออก"*

"แล้วข้าก็ได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวว่า 'จงลุกขึ้น ผู้ที่ตายไปแล้วทั้งปวง และจงมาเพื่อรับการพิพากษา'[22] เมื่อสิ้นเสียงนั้น ศิลาทั้งหลายก็แตกออก หลุมฝังศพทั้งหลายก็เปิดออก และคนตายในหลุมฝังศพเหล่านั้นก็ออกมา[23] บางคนแหงนหน้ามองขึ้นไปด้วยความชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ส่วนบางคนก็พยายามซ่อนตัวอยู่ใต้ภูเขา[24] แล้วข้าก็เห็นชายที่นั่งอยู่บนเมฆเปิดหนังสือออก และสั่งให้โลกเข้าไปใกล้[25] แต่เนื่องจากมีเปลวไฟน่ากลัวพุ่งออกมาและแผ่ออกไปข้างหน้าผู้นั้น[26] จึงมีระยะห่างพอสมควรระหว่างผู้นั้นกับคนเหล่านั้น เหมือนระยะห่างระหว่างผู้พิพากษากับนักโทษที่อยู่ในคอกจำเลย[27]

"นอกจากนั้นข้ายังได้ยินเสียงนั้นประกาศแก่บรรดาผู้ที่มากับชายซึ่งนั่งอยู่บนเมฆว่า 'จงรวบรวมข้าวละมาน แกลบ และตอฟาง แล้วโยนลงไปในบึงไฟที่กำลังลุกไหม้อยู่'[28] และเมื่อสิ้นเสียงประกาศนั้น ก็มีช่องบาดาลลึกเปิดออกใกล้ ๆ กับจุดที่ข้ายืนอยู่ มีควันและถ่านติดไฟมากมายพุ่งออกมาจากปากของช่องนั้นพร้อมกับเสียงที่น่าสยดสยอง และเสียงนั้นยังกล่าวแก่คนกลุ่มเดียวกันนั้นว่า 'จงรวบรวมข้าวสาลีของเราไว้ในยุ้งฉาง' แล้วข้าก็เห็นคนมากมายถูกรับขึ้นไปและพาเข้าไปในหมู่เมฆนั้น แต่ข้าถูกละทิ้งไว้ข้างหลัง[29] ข้าพยายามจะซ่อนตัวด้วย แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะชายที่นั่งอยู่บนเมฆนั้นยังคงจับตาดูข้าอยู่ บาปต่าง ๆ ของข้าผุดขึ้นในใจและจิตสำนึกของข้าก็กล่าวโทษข้าทุกด้าน[30] และเวลานั้นเอง ข้าก็ตื่นจากหลับ"

คริสเตียนถามว่า "แต่อะไรทำให้ท่านกลัวสิ่งที่เห็นถึงเพียงนี้"

"โอ้ ข้าคิดว่าวันพิพากษามาถึงแล้ว" ชายคนนั้นตอบ "และข้ายังไม่พร้อมสำหรับวันนั้น แต่สิ่งที่ทำให้ข้าหวาดกลัวที่สุดก็คือ ทูตสวรรค์เหล่านั้นรวบรวมหลายคนขึ้นไปและทิ้งข้าไว้ข้างหลัง และขุมนรกก็อ้าปากออกตรงที่ข้ายืนอยู่พอดี จิตสำนึกของข้าทำให้ข้าทุกข์ทรมานอย่างมาก และข้าคิดว่าองค์ผู้พิพากษาจับตาดูข้าอยู่ตลอดเวลาและบนใบหน้าของพระองค์แสดงความไม่พอพระทัยออกมา"

ผู้อธิบายความหมายพูดกับคริสเตียนว่า "ท่านได้พิจารณาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้วหรือยัง"

"พิจารณาแล้วครับ" คริสเตียนตอบ "สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดทั้งความหวังและความกลัวในตัวข้า"

"เอาล่ะ จงเก็บสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไว้ในใจให้ดี" ผู้อธิบายความหมายกล่าว "เพื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นเหมือนปฏัก[31] ที่สีข้างของท่าน ซึ่งคอยทิ่มให้ท่านก้าวเดินไปข้างหน้าบนเส้นทางที่ท่านต้องไป" หลังจากทั้งหมดนี้ คริสเตียนก็เริ่มเตรียมตัวไปต่อและเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทาง

ขณะที่เขาออกเดินทาง ผู้อธิบายความหมายก็พูดว่า "พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจจะอยู่กับท่านเสมอ คริสเตียนเอ๋ย เพื่อนำทางท่านไปบนเส้นทางที่นำไปสู่เมืองนั้น"

[28] **มธ. 3:12**
"พระองค์ทรงถือพลั่วอยู่ในพระหัตถ์แล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้หั่ว พระองค์จะทรงรวบรวมเมล็ดข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ"

[29] **1 ธส. 4:16–17**

[30] **รม. 2:14–15**
"เมื่อคนต่างชาติซึ่งไม่มีธรรมบัญญัติได้ประพฤติตามธรรมบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านั้นแม้ไม่มีธรรมบัญญัติก็เป็นธรรมบัญญัติให้ตัวเอง เขาแสดงให้เห็นว่าหลักความประพฤติที่เป็นตามธรรมบัญญัตินั้น มีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และมโนธรรมก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่าง ๆ ของเขานั่นแหละจะกล่าวโทษตัวเขา หรืออาจจะแก้ตัวให้ก็ได้"

[31] **ปฏัก**
คือไม้ถือที่มีเหล็กแหลมอยู่ตรงปลาย ใช้จิ้มเพื่อบังคับปศุสัตว์

คริสเตียนเดินทางต่อไปพร้อมกล่าวว่า

“ที่แห่งนี้ข้าได้เห็นสิ่งหายาก
ประโยช ์มาก พาสุขใจ พาหวาดกล ัว
ช่วยให้ข้ามั่นคงไม่เมามัว
ป ับติตัวตามม ีข้าเริ่มเดิน
สิ่งที่เห็นของข้าคิดและเข้าใจ
เพราะเห ุใดให้ข้าเห็นและเผชิญ
ผ่านทางผู้อธิบายไม่ผิวเผิน
ดังเห ือนเกินข้าของขอบพระคุณ
ให้เวลาแก่ข้าเพื่อย้ำเน้น
ให้ข้าเห็นมาก ายบริบูรณ์
ให้ความ ัดความเข้าใจได้เพิ่ม ัน
ขอบพระคุณท่านผู้อธิบาย”

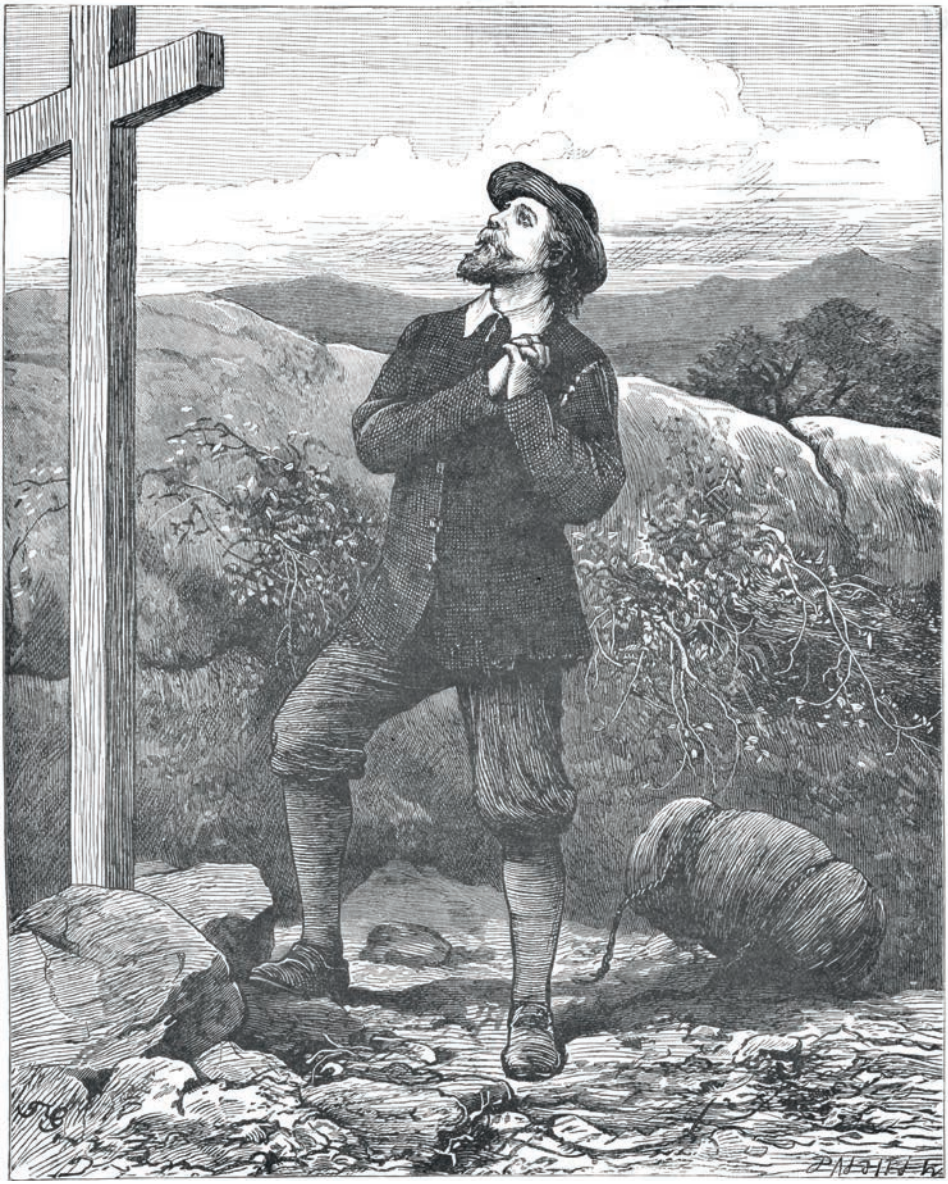

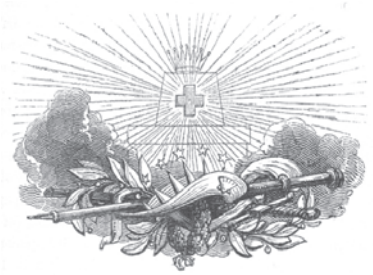

ช่วงที่สาม
สถานที่แห่งการปลดปล่อย

เมื่อถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ทางสายหลักที่คริสเตียนจะต้องเดินไปนั้นมีกำแพงกั้นทั้งสองด้าน และกำแพงนั้นมีชื่อว่าความรอด[1] ดังนั้นคริสเตียนผู้แบกภาระหนักจึงวิ่งขึ้นไปตามเส้นทางนี้ด้วยความยากลำบากอย่างยิ่ง เนื่องจากสัมภาระที่อยู่บนหลังของเขา

เขาวิ่งจนมาถึงที่สูงแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีไม้กางเขนตั้งอยู่ และต่ำลงไปเล็กน้อยที่เชิงเขานั้น มีอุโมงค์ฝังศพซึ่งเจาะเข้าไปในหิน ข้าพเจ้าเห็นในความฝันว่า ทันทีที่คริสเตียนเข้าไปใกล้ไม้กางเขนนั้น สัมภาระของเขาก็หลุดออกจากบ่า หล่นจากหลัง และเริ่มกลิ้งลงไป มันกลิ้งลงไปตามเนินเขาจนกระทั่งถึงปากอุโมงค์ฝังศพและตกลงไปในนั้น และข้าพเจ้าก็ไม่เห็นมันอีกเลย

คริสเตียนจึงเบิกบานและดีใจ และกล่าวด้วยใจที่ร่าเริงว่า “พระองค์ได้ประทานการพักผ่อนแก่ข้าด้วยความโศกเศร้าของพระองค์ และประทานชีวิตแก่ข้าด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์” เขายืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งเพื่อมองดูและอัศจรรย์ใจ เขารู้สึกประหลาดใจที่การมองไม้กางเขนช่วยปลดภาระของเขาได้ เขามองแล้วมองอีกแม้น้ำตาจะเริ่มคลอเบ้าและไหลอาบแก้ม[2] ขณะที่เขายืนมองและร้องไห้อยู่นั้น

[1] **อสย. 26:1**
“ในวันนั้นเขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ ‘เรามีเมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ’”

[2] **ศคย. 12:10**
“และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทงเขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน”

ดูเถิด ผู้มีรัศมีเปล่งประกายสามองค์ก็เข้ามาหาเขา และทักทายเขาว่า "สันติสุขจงมีแก่ท่านเถิด"

องค์แรกพูดกับเขาว่า "บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว"[3] องค์ที่สองถอดเสื้อผ้าขี้ริ้วของเขาออก แล้วสวมเสื้อผ้าใหม่ให้เขา[4] องค์ที่สามทำเครื่องหมายบนหน้าผากของเขา และมอบหนังสือม้วนที่มีตราประทับอยู่บนนั้นให้แก่เขา[5] และกำชับให้เขามองไปข้างหน้าขณะที่เขาวิ่ง และให้เขาส่งมอบหนังสือม้วนนี้ที่ประตูเมืองสวรรค์ คริสเตียนกระโดดโลดเต้นด้วยความชื่นชมยินดีสามครั้ง และเดินทางต่อไปพร้อมกับร้องเพลงว่า

"ภาระบาปข้าแบก มาไกลถึงนี่
ไม่มีสิ่งใดคลายโศก ข้าได้
จนมาถึงที่ซึ่งอัศจรรย์ใจ
ต้องใช่ที่เริ่มผาสุกอย่างแน่นอน
หนี้พันจากภาระน่าอนาถ
ตัดขาดเชือกผูกมัดแต่เก่าก่อน
กางเขนประเสริฐยุโมงค์บวร
ถวายพระผู้ทรงอับอายแทนข้าเอย"

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า เขาเดินทางต่อไปตามเส้นทางนั้น จนกระทั่งลงมาถึงเชิงเขา ที่นั่นเขาเห็นชายสามคนกำลังหลับสนิทอยู่นอกเส้นทางเล็กน้อย และมีโซ่ตรวนล่ามอยู่ที่ข้อเท้า พวกเขามีชื่อว่านายขี้ม นายเกียจคร้าน และนายอวดดี

เมื่อเห็นพวกเขานอนอยู่ในสภาพนั้น คริสเตียนจึงเดินไปหาพวกเขา คิดว่าจะปลุกพวกเขาให้ตื่น

เขาร้องตะโกนว่า "พวกท่านเหมือนคนที่นอนอยู่บนยอดเสากระโดงเรือ และพวกท่านจะร่วงลงสู่ทะเลแห่งความตาย อันเป็นหุบเหวลึกที่ไร้ก้นบึ้ง[6] ดังนั้นข้าขอบอกว่า ตื่นเถิด และออกมาจากที่นั่น ข้าจะช่วยปลดโซ่ตรวนให้ หากพวกท่านเต็มใจ"

เขายังบอกคนเหล่านั้นด้วยว่า "หากผู้ที่เดินวนเวียนเหมือนสิงโตคำรามผ่านมาทางนี้ พวกท่านจะต้องตกเป็นเหยื่อคมเขี้ยวของมันแน่"[7] เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขาก็มองดูคริสเตียนและเริ่มตอบดังนี้

[3] **มก. 2:5** *"เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า 'ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว'"*

[4] **ศคย. 3:4** *"และทูตสวรรค์บอกพวกที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า 'จงเปลื้องเสื้อตำแหน่งที่สกปรกออกจากเขาเสีย' และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า 'นี่แน่ะ เราได้เอาความผิดบาปออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าดีๆ'"*

[5] **อฟ. 1:13** *"ในพระคริสต์ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นด้วย คือเมื่อพวกท่านได้ยินสัจจาทะคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และวางใจในพระองค์แล้ว พวกท่านก็ได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้..."*

[6] **สภษ. 23:34** *"เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่ใจกลางทะเล อย่างคนที่นอนอยู่บนยอดเสากระโดง"*

[7] **1 ปต. 5:8** *"จงควบคุมตัวเอง จงระวังระไวให้ดี ศัตรูของพวกท่านคือมารดุจสิงโตคำรามเดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้"*

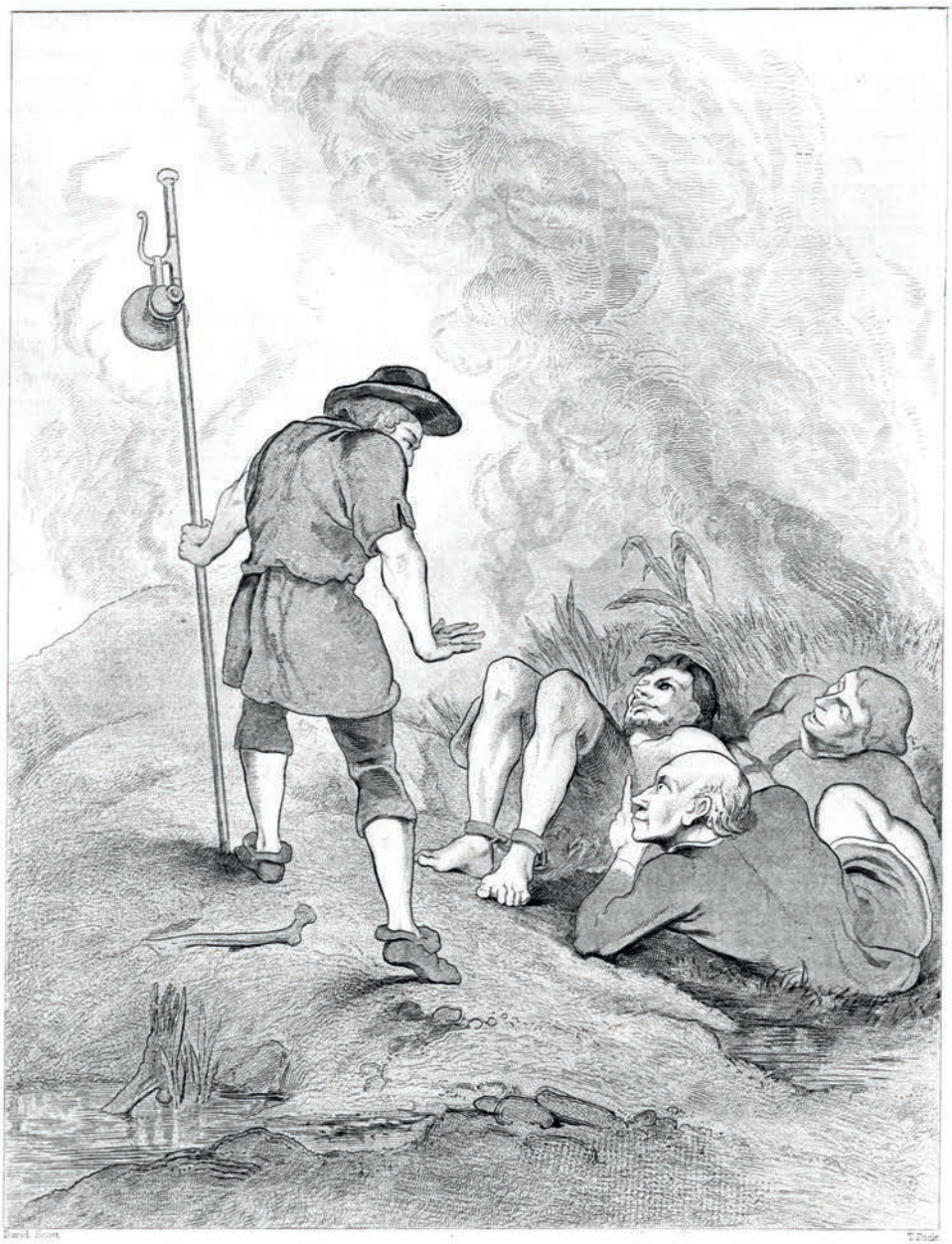

นายที่มพูดว่า “ข้าไม่เห็นว่าจะมีอันตรายใด ๆ เลย”

นายเกียจคร้านพูดว่า “ขอนอนต่ออีกนิดเดียว”

และนายอวดดีพูดว่า “ถังทุกใบต้องตั้งอยู่บนก้นของมันเอง” แล้วพวกเขาก็ล้มตัวลงหลับต่อ ส่วนคริสเตียนก็เดินทางต่อไป

กระนั้นเขาก็ยังรู้สึกไม่สบายใจเมื่อคิดว่า คนที่ตกอยู่ในอันตรายเช่นนั้นจะเพิกเฉยต่อน้ำใจของตนได้อย่างง่ายดาย ทั้งที่เขาได้เสนอตัวช่วยเหลืออย่างเต็มใจยิ่ง โดยการปลุกพวกเขาให้ตื่น ให้คำแนะนำแก่พวกเขา และเสนอว่าจะช่วยปลดโซ่ตรวนของพวกเขา ขณะที่เขากลัดกลุ้มใจอยู่ เขาก็เหลือบไปเห็นชายสองคนอยู่ไม่ไกล พวกเขากำลังปีนข้ามกำแพงเข้ามาทางด้านซ้ายของทางแคบนั้น แล้วก็รีบเดินมาหาเขา คนหนึ่งชื่อนายเคร่งพิธี ส่วนอีกคนหนึ่งชื่อนายหน้าซื่อใจคด พวกเขาเดินมาหาคริสเตียน และคริสเตียนก็พูดกับพวกเขา

“ท่านสุภาพบุรุษทั้งสอง” คริสเตียนกล่าว “พวกท่านมาจากไหน และจะไปที่ไหน”

นายเคร่งพิธีและนายหน้าซื่อใจคดตอบว่า “พวกเราเกิดในดินแดนแห่งเกียรติยศไร้ค่า และกำลังเดินทางไปยังภูเขาศิโยนเพื่อรับคำสรรเสริญ”

“ทำไมพวกท่านไม่เข้ามาทางประตูตรงจุดเริ่มต้นของเส้นทางนี้ล่ะ” คริสเตียนถาม “พวกท่านไม่รู้หรือว่ามีคำเขียนไว้ว่า ‘คนที่ไม่ได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร’”[8]

[8]**ยน. 10:1**
“เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนที่ไม่ได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร”

นายหน้าซื่อใจคดตอบว่า “ทุกคนรู้ว่าประตูนั้นอยู่ไกลเกินกว่าจะเข้าไปได้ ชาวเมืองเราจึงได้หาทางลัดด้วยการปีนข้ามกำแพงอย่างที่พวกเราทำ”

คริสเตียนถามต่อไปว่า “แต่นั่นจะไม่นับเป็นการละเมิดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเมืองที่เรากำลัง

มุ่งหน้าไปหรือ เมื่อมีการฝ่าฝืนพระบัญชาที่พระองค์ทรงเปิดเผยไว้”

นายเคร่งพิธีกล่าวว่า “สำหรับเรื่องนั้น ท่านไม่จำเป็นต้องลำบากใจ นี่เป็นธรรมเนียมของเมืองเรา และหากจำเป็น ข้าสามารถแสดงพยานหลักฐานซึ่งพิสูจน์ว่าการปฏิบัติแบบนี้มีมานานกว่าหนึ่งพันปีแล้ว”

“แต่ว่า” คริสเตียนกล่าว “พวกท่านจะยืนรับการพิจารณาคดีตามกฎหมายได้หรือ”

สำหรับคำถามนี้ นายหน้าซื่อใจคดตอบว่า “ธรรมเนียมปฏิบัตินี้มีมาเนิ่นนานแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเวลานี้ผู้พิพากษาที่เป็นกลางก็คงจะยอมรับว่ามันเป็นทางเข้าที่ถูกต้องตามกฎหมาย”

“และอีกอย่าง” นายเคร่งพิธีกล่าว “ถ้าเรามาอยู่บนเส้นทางนี้ได้แล้ว จะสำคัญอะไรเล่าว่าเราเข้ามาทางไหน ถ้าเราอยู่ข้างใน เราก็อยู่ข้างใน ตามความเข้าใจของพวกเรา ท่านก็แค่อยู่บนเส้นทางนี้เพราะท่านเดินเข้าทางประตู ส่วนพวกเราก็อยู่บนเส้นทางนี้เหมือนกันโดยการปีนข้ามกำแพง แล้วอย่างนี้สภาพของท่านจะดีไปกว่าของพวกเราตรงไหนกัน”

"ข้าเดินตามกฎขององค์เจ้านายของข้า" คริสเตียนตอบ "พวกท่านเดินตามกฎแห่งความปรารถนาของพวกท่านเอง พวกท่านถูกนับว่าเป็นขโมยไปแล้วโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเส้นทางนี้ นี่คือสาเหตุที่ข้าสงสัยว่าพวกท่านจะถูกพบว่าเป็นคนสัตย์จริงเมื่อถึงปลายเส้นทางนี้ได้หรือ พวกท่านเข้ามาเองโดยปราศจากคำชี้แนะของพระองค์ และจะต้องออกไปเองโดยปราศจากความเมตตาของพระองค์"

พวกเขาไม่พูดอะไรมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพียงแต่แนะนำให้คริสเตียนสนใจตัวเองก็พอ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นว่าพวกเขาเดินทางต่อไป ต่างคนต่างเดินในทางของตน พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกันมากนัก เว้นแต่ชายสองคนนั้นจะกล่าวกับคริสเตียนว่า "ไม่มีข้อสงสัยเลย พวกเราปฏิบัติตามบัญญัติและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เช่นเดียวกับท่าน"

พวกเขาพูดว่า "เราไม่เห็นว่าท่านจะแตกต่างจากพวกเราตรงไหน นอกจากเสื้อคลุมที่ท่านสวมอยู่ ซึ่งเราเชื่อว่าคงจะเป็นเพื่อนบ้านสักคนให้ท่านมา เพื่อปกปิดความอับอายในความเปลือยเปล่าของท่าน"

"โดยบัญญัติและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ พวกท่านจะไม่ได้รับความรอด" คริสเตียนประกาศ "เนื่องจากพวกท่านไม่ได้เข้ามาทางประตู[9] ส่วนเสื้อคลุมตัวนี้ที่ข้าสวมมันเป็นสิ่งที่ประทานแก่ข้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสถานที่ซึ่งข้าจะไป และมันมีไว้เพื่อปกปิดความเปลือยเปล่าของข้าอย่างที่ท่านว่า ข้าถือว่ามันเป็นเครื่องหมายแห่งพระกรุณาที่ทรงมีต่อข้า เพราะก่อนหน้านี้ข้าไม่มีอะไรเลยนอกจากเสื้อผ้าขี้ริ้ว นอกจากนี้นี่คือวิธีที่ข้าปลอบประโลมตัวเองขณะที่ข้าเดินไป แน่นอน เมื่อข้าไปถึงประตูเมืองนั้น ข้าคิดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าที่นั่นจะจำข้าได้อย่างแน่นอน เพราะข้าสวมเสื้อคลุมของพระองค์อยู่ เสื้อคลุมที่พระองค์ประทานแก่ข้าโดยไม่คิดราคาในวันที่พระองค์เปลื้องเสื้อผ้าขี้ริ้วของข้าออกไป และข้ายังมีเครื่องหมายที่หน้าผากด้วย ซึ่งบางทีพวกท่านอาจไม่ได้สังเกต

[9] **กท. 2:16** *"...ยังรู้ว่าไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้ โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น เราเองก็ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อจะถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าชอบธรรมได้เลย"*

ผู้มีรัศมีเปล่งประกายองค์หนึ่งทำเครื่องหมายไว้ที่นั่นในวันที่ภาระของข้าหลุดจากบ่า ยิ่งไปกว่านั้น ข้าจะบอกพวกท่านว่าข้าได้รับหนังสือม้วนที่มีตราประทับ เพื่อข้าจะได้อ่านปลอบประโลมใจในระหว่างที่เดินทางไปตามเส้นทางนี้ และข้ายังได้รับคำสั่งให้มอบหนังสือม้วนนี้ที่ประตูเมืองสวรรค์ด้วย เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าข้าจะได้เข้าไปอย่างแน่นอนหลังจากส่งมอบมันแล้ว สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดข้าสงสัยว่าพวกท่านไม่มี และที่พวกท่านไม่มีก็เพราะพวกท่านไม่ได้เข้ามาทางประตูนั้น”

คำถามนี้พวกเขาไม่ตอบคริสเตียนเลย พวกเขาได้แต่มองหน้ากันและหัวเราะ แล้วข้าพเจ้าก็เห็นว่าพวกเขาทั้งหมดเดินทางต่อไป แม้ว่าคริสเตียนซึ่งไม่เหมือนก่อนหน้านี้จะพูดกับตัวเองเท่านั้น แต่บางครั้งเขาก็พูดอย่างสบายใจ บางครั้งก็พูดพลางถอนหายใจ และเขามักจะอ่านหนังสือม้วนที่ผู้มีรัศมีเปล่งประกายองค์หนึ่งมอบให้เขา ซึ่งช่วยให้เขารู้สึกชื่นใจขึ้น

จากนั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่าพวกเขาทั้งหมดเดินทางต่อไปจนกระทั่งพวกเขามาถึงเชิงเขาที่ชื่อความยากลำบาก ที่ด้านล่างของเนินเขาลูกนี้มีน้ำพุ และในบริเวณเดียวกันนั้นยังมีทางอีกสองทางนอกเหนือจากทางที่ตรงมาจากประตูนั้น ทางหนึ่ง

เลี้ยวไปทางซ้าย ส่วนอีกทางหนึ่งเลี้ยวไปทางขวา ทั้งสองทางอยู่ที่เชิงเขา แต่ทางแคบนั้นตรงขึ้นไปบนเนินเขา และทางที่ขึ้นไปบนไหล่เขานี้มีชื่อว่าความยากลำบาก คริสเตียนไปที่น้ำพุและดื่มน้ำเพื่อให้รู้สึกสดชื่น[10] จากนั้นก็เริ่มเดินขึ้นเนินเขา พลางกล่าวว่า

> "เนินเขาแม้สูงชัน ข้ายังหวังปีนป่ายไป
> ลำบากแม้เพียงไร มิทำให้ข้าขุ่นหมอง
> หนทางสีชัง เดินตามมั่นคือครรลอง
> เชื่อแน่จึงสนอง ด้วยใจกล้าอย่าหวาดกลัว
> ทางลัดแม้ว่ายาก แต่ดีมากนำให้รับตัว
> ทางผิดง่ายเมามัว ขึ้นปีนป่ายด้วนมรณา"

อีกสองคนนั้นก็มาถึงเชิงเขาเช่นกัน แต่พอพวกเขาเห็นว่าเนินเขานั้นชันและสูง และมีอีกสองทางให้ไปได้ พวกเขาก็คิดว่าสองทางนี้คงวกไปบรรจบกับทางที่คริสเตียนขึ้นไปบนไหล่เขาอีกด้าน พวกเขาจึงตัดสินใจเดินไปบนสองเส้นทางที่ต่างจากคริสเตียน สองทางนั้นทางหนึ่งชื่ออันตราย ส่วนอีกทางหนึ่งชื่อความพินาศ ดังนั้นพวกเขาคนหนึ่งจึงเลือกเส้นทางที่ชื่ออันตราย ซึ่งนำเขาเข้าไปในป่าใหญ่ ส่วนอีกคนเดินตรงไปตามเส้นทางสู่ความพินาศ ซึ่งนำเขาไปสู่ทุ่งกว้างที่เต็มไปด้วยภูเขาอันมืดมิด ที่นั่นเขาสะดุดล้มลงและไม่ได้ลุกขึ้นมาอีกเลย

แล้วข้าพเจ้าก็มองตามหลังคริสเตียนเพื่อดูเขาขึ้นเนินเขา ข้าพเจ้าเห็นเขาเปลี่ยนจากวิ่งมาเป็นเดิน และจากเดินมาเป็นปีนป่ายด้วยมือและเข่า เพราะความสูงชันของสถานที่แห่งนั้น ประมาณกลางทางไปสู่ยอดเขานั้นมีซุ้มไม้ประดับที่น่ารื่นรมย์[11] ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเนินเขาได้สร้างไว้เพื่อให้

[10] **อสย. 49:10**
"...เขาทั้งหลายจะไม่หิว หรือกระหาย ความร้อนแผดเผาหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์ผู้ทรงสงสารพวกเขาจะทรงนำพวกเขา และจะนำพาเขาไปยังน้ำพุ"

[11] **ซุ้มไม้ประดับ**
หมายถึงสวนไม้ประดับที่มักจะมีศาลาหรือโครงสำหรับไม้เลื้อยเพื่อให้ร่มเงา

ความชื่นใจแก่ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ที่เหนื่อยล้า คริสเตียนตรงเข้าไปยังที่แห่งนั้น แล้วนั่งลงพักผ่อน เขาหยิบหนังสือม้วนออกมาจากกระเป๋าอกเสื้อ และอ่านเพื่อให้กำลังใจตัวเอง อีกทั้งเขายังเริ่มชื่นชมเสื้อคลุมหรือเสื้อผ้าที่เขาได้รับเมื่อครั้งที่ยืนอยู่ข้างไม้กางเขนนั้นอีกครั้ง และเมื่อเขาเพลิดเพลินใจกับสิ่งนี้อยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดเขาก็เคลิ้มหลับไปจนกลายเป็นหลับสนิท ซึ่งทำให้เขายังอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเกือบค่ำ และในระหว่างที่เขาหลับ หนังสือม้วนก็พลัดตกจากมือของเขา และขณะที่เขาหลับอยู่ก็มีคนหนึ่งมาหาเขาและปลุกเขาให้ตื่น โดยพูดว่า “คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหามดไป๊ พิเคราะห์ดูทางของมัน และจงมีปัญญา”[12] เมื่อได้ยินอย่างนั้น คริสเตียนก็ลุกขึ้นทันทีและรีบเร่งเดินไปตามทางจนกระทั่งถึงยอดเขา

[12]**สภษ. 6:6** *“คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหามดไป๊ พิเคราะห์ดูทางของมัน และจงมีปัญญา”*

พอเขาไปถึงยอดเขา ก็มีชายสองคนกำลังวิ่งตรงดิ่งมาหาเขาอย่างรวดเร็ว คนหนึ่งชื่อนายขี้กลัว ส่วนอีกคนหนึ่งชื่อนายไม่วางใจ คริสเตียนพูดกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งสอง มีเรื่องอะไรหรือ พวกท่านกำลังวิ่งไปผิดทาง”

นายขี้กลัวตอบว่า “ก่อนหน้านี้พวกเราจะไปเมืองศิโยน และได้พยายามขึ้นเนินเขาอันยากลำบากนี้ แต่ยิ่งเราไปไกลเท่าไร เราก็ยิ่งเจออันตรายมากเท่านั้น เราจึงหันหลังกลับ และกำลังกลับไปทางเดิม”

“ใช่แล้ว” นายไม่วางใจกล่าว “เพราะข้างหน้าเราไม่ไกลมีสิงโตสองตัวนอนอยู่บนทางนี้ พวกมันกำลังหลับหรือตื่นเราก็ไม่รู้ และเราอดคิดไม่ได้ว่าถ้าเราเข้าไปใกล้ในระยะที่พวกมันตะปบได้ พวกมันคงจะฉีกเราเป็นชิ้น ๆ ได้ทุกเมื่อ”

“โอ้” คริสเตียนกล่าว “พวกท่านทำให้ข้ากลัว แต่ข้าควรจะหนีไปที่ไหนให้ปลอดภัยเล่า หากข้ากลับไปยังบ้านเมือง

ของข้า ซึ่งเตรียมไว้สำหรับไฟและกำมะถัน ข้าก็จะพินาศที่นั่นอย่างแน่นอน หากข้าสามารถไปถึงเมืองสวรรค์ได้ ข้ามั่นใจว่าข้าจะปลอดภัยที่นั่น ข้าต้องเสี่ยงอันตรายต่อไป การกลับไปนั้นไม่มีทางเป็นอย่างอื่นนอกจากความตาย การเดินไปข้างหน้าคือความกลัวตายและชีวิตนิรันดร์หลังจากนั้น ข้าจะยังคงเดินไปข้างหน้า"

นายไม่วางใจและนายขี้กลัววิ่งลงเขาไป ส่วนคริสเตียนก็เดินต่อไปตามทางของเขา แต่เมื่อนึกถึงสิ่งที่สองคนนั้นพูดอีกครั้ง คริสเตียนก็ล้วงไปในกระเป๋าหวังจะหยิบหนังสือม้วน เพื่อเขาจะมีกำลังใจโดยการอ่านมัน เขาคลำหามันแต่ก็ไม่พบ คริสเตียนรู้สึกทุกข์ใจยิ่งนัก และไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะหนังสือม้วนนั้นให้การปลอบประโลมใจแก่เขาอย่างมาก และเป็นใบผ่านทางของเขาที่จะเข้าสู่เมืองสวรรค์

ในที่สุดเขาก็นึกขึ้นได้ว่าตนได้นอนหลับในซุ้มไม้ประดับบนไหล่เขา เขาจึงคุกเข่าลง ทูลขอการอภัยจากพระเจ้าสำหรับการกระทำอันโง่เขลานั้น แล้วเขาก็หันหลังกลับเพื่อไปหาหนังสือม้วนของเขา แต่ตลอดทางที่กลับไปนั้น ใครเล่าจะสามารถพรรณนาถึงความโศกเศร้าในใจของคริสเตียนได้ บางครั้งเขาถอนหายใจ บางครั้งเขาก็ร้องไห้ และบ่อยครั้งเขาก็ด่าตัวเองที่โง่เขลามาก ถึงขนาดเผลอหลับไปในสถานที่นั้น ซึ่งมีไว้เพื่อให้เขาได้พักผ่อนจากความเหนื่อยล้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงกลับไป และคอยมองข้างทางทั้งซ้ายและขวาอย่างละเอียดถี่ถ้วนตลอดทางที่เขาเดินไป โดยหวังว่าเขาจะพบหนังสือม้วน ซึ่งเคยให้การปลอบประโลมใจแก่เขาหลายครั้งเหลือเกินในการเดินทาง เขาเดินไม่หยุดจนกระทั่งมาถึงจุดที่สามารถมองเห็นซุ้มไม้ประดับที่เขาได้เคยนั่งและหลับไป[13] แต่การเห็นซุ้มนั้นยิ่งทำให้เขาโศกเศร้ากว่าเดิม เพราะมันทำให้ภาพความชั่วร้ายในการหลับใหลของเขาผุดขึ้นมาอย่างแจ่มชัดในความคิดอีกครั้ง[14]

เขาเดินต่อไป พลางคร่ำครวญและเสียใจกับการนอนหลับที่เป็นบาปของตน เขากล่าวว่า "โอ ข้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ที่ข้านอนหลับในเวลากลางวันที่ข้านอนหลับท่ามกลางความยากลำบาก ที่ข้าตามใจเนื้อหนังของตนเอง จนถึงขั้น

[13] **วว. 2:4** *"แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักครั้งแรกของเจ้า"*

[14] **1 ธส. 5:6-8** *"เพราะฉะนั้นเราอย่าหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและมีสติ เพราะว่าคนนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ย่อมเมาในเวลากลางคืน แต่เมื่อเราเป็นของเวลากลางวันแล้ว ก็ให้เรามีสติ จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกันอก และสวมความหวังที่จะได้ความรอดเป็นหมวกเหล็ก"*

นำเอาการพักผ่อนซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเนินเขาทรงจัดเตรียมไว้เพียงเพื่อให้จิตวิญญาณของเหล่าผู้เดินทางได้หายเหนื่อย มาใช้เพื่อความสบายของเนื้อหนังตนเอง ข้าเดินไปโดยเปล่าประโยชน์ตั้งกี่ก้าว เรื่องนี้เคยเกิดขึ้นกับอิสราเอลแล้ว พวกเขาถูกส่งกลับไปตามเส้นทางทะเลแดงอีกครั้งก็เพราะบาปของพวกเขา และข้าก็ต้องก้าวเดินตามทางเหล่านั้นด้วยความเศร้าโศก ทั้งที่ข้าอาจก้าวไปด้วยความปีติยินดีก็ได้ หากไม่ใช่เพราะการนอนหลับที่เป็นบาปนี้ ข้าน่าจะเดินไปได้ไกลแค่ไหนแล้วเวลานี้ ข้าต้องก้าวขึ้นลงทางเดินนี้ถึงสามเที่ยว ทั้ง ๆ ที่ข้าน่าจะก้าวขึ้นไปเพียงเที่ยวเดียว และบัดนี้ข้าก็คงจะถูกกลางคืนไล่ตามทัน เพราะกลางวันใกล้จะหมดลงแล้ว โอ ข้าไม่น่านอนหลับเลย”

เวลานั้นเขาก็มาถึงซุ้มไม้ประดับอีกครั้ง เขานั่งลงที่นั่นสักพักและร้องไห้ แต่ในที่สุด ตามการทรงจัดเตรียมนั้น ขณะที่เขาก้มมองลงไปใต้ม้านั่งไม้ด้วยความเศร้าโศก เขาก็เหลือบไปเห็นหนังสือม้วนของเขา เมื่อเห็นเช่นนั้นเขาก็รีบคว้ามันมาด้วยมือที่สั่นเทาและใส่มันไว้ในกระเป๋าอกเสื้อ แต่ใครเล่าจะบอกได้ว่าชายคนนี้เปี่ยมด้วยความปีติยินดีสักเพียงไรเมื่อเขาได้หนังสือม้วนกลับคืนมาอีกครั้ง เพราะหนังสือม้วนนี้เป็นสิ่งรับประกันว่าเขาจะมีชีวิตและได้รับการยอมรับในที่พำนักอันน่าปรารถนา ดังนั้นเขาจึงซุกหนังสือม้วนไว้อย่างปลอดภัยในกระเป๋าอกเสื้อ ขอบพระคุณพระเจ้าที่นำสายตาของเขาไปยังจุดที่มันตกอยู่ และด้วยความปีติยินดีและน้ำตา เขาจึงให้กำลังใจตัวเองที่จะเดินทางต่อไปอีกครั้ง

แต่โอ้ เขาช่างเร่งฝีเท้าขึ้นเนินเขาช่วงที่เหลือได้อย่างว่องไวเหลือเกิน ถึงกระนั้นก่อนที่คริสเตียนจะทันไปถึงยอดเขา ดวงอาทิตย์ก็ตกลับตาเขาไปแล้ว และนั่นทำให้เขาหวนนึกถึงความไร้สาระที่ตนได้นอนหลับไปอีกครั้ง ดังนั้นเขาจึงเริ่มคร่ำครวญและเวทนาตัวเองอีกครั้ง “โอ เจ้าการนอนหลับที่บาปหนา เพราะเห็นแก่เจ้า ข้ากำลังจะถูกค่ำคืนเอาชนะในการเดินทางกระนั้นหรือ ข้าต้องเดินโดยปราศจากตะวัน ความมืดมิดจะปกปิดทางที่เท้าข้าเดิน และข้าต้องได้ยินเสียงของพวกสัตว์ที่ร้องโหยหวนก็เพราะการนอนหลับที่บาปหนาของข้า”

เขานึกถึงเรื่องที่นายไม่วางใจและนายขี้กลัวเล่าให้ฟังถึงความหวาดผวาเมื่อพวกเขาเห็นสิงโตเหล่านั้น คริสเตียนพูดกับตัวเองว่า “สัตว์ป่าพวกนี้ออกตระเวนในเวลากลางคืนเพื่อหาเหยื่อ และถ้าพวกมันเจอข้าในความมืด ข้าจะหนีจากพวกมันได้อย่างไร ข้าจะรอดพ้นจากการถูกพวกมันฉีกเป็นชิ้น ๆ ได้อย่างไร” เขาจึงเดินทางต่อไปเช่นนั้น แต่ระหว่างที่เขากำลังคร่ำครวญถึงความทุกข์ยากอันน่าเศร้าของตน

เขาก็เงยหน้าขึ้นมองและเห็นปราสาทอันโอ่อ่าตระการตายิ่งนักอยู่ตรงหน้า ปราสาทแห่งนั้นมีชื่อว่างดงาม และมันตั้งอยู่ริมทางหลักสายนี้

ข้าพเจ้าเห็นในความฝันว่าเขารีบเร่งมุ่งหน้าไปที่ปราสาทนั้น โดยหวังว่าเขาอาจได้ค้างแรมที่นั่น แต่ยังไม่ทันได้ไปไกล เขาก็เข้าสู่ทางผ่านช่วงหนึ่งที่แคบมาก ซึ่งอยู่ห่างจากที่พักของคนเฝ้าประตูประมาณห้าเส้น[15] และเมื่อเขามองไปข้างหน้าอย่างระมัดระวังขณะที่เขาเดินไป เขาก็เห็นสิงโตสองตัวขวางทางอยู่

[15]**เส้น**
ห้าเส้นเท่ากับ 200 เมตร

"บัดนี้" เขาคิดในใจ "ข้าเห็นอันตรายที่ทำให้นายไม่วางใจและนายขี้กลัวหันหลังกลับไปแล้ว" สิงโตสองตัวนี้ถูกล่ามโซ่อยู่ แต่เขามองไม่เห็นโซ่นั้น เขาจึงกลัวและคิดจะหันหลังกลับตามสองคนนั้นไป เพราะเขาเชื่อว่าไม่มีอะไรเลยนอกจากความตายที่รออยู่เบื้องหน้า แต่เมื่อคนเฝ้าประตูซึ่งอยู่ตรงที่พักผู้มีชื่อว่านายเฝ้าระวัง เห็นแน่ชัดว่าคริสเตียนหยุดเดินกะทันหันราวกับว่าจะหันหลังกลับ เขาจึงตะโกนเรียกว่า "กำลังของท่านเล็กน้อยเพียงนี้หรือ[16] อย่าได้กลัวสิงโตพวกนั้นเลย เพราะพวกมันถูกล่ามโซ่ไว้แล้ว พวกมันถูกปล่อยไว้ตรงนั้นเพื่อทดสอบความเชื่อของคน และเพื่อเปิดเผยคนที่ไม่มีความเชื่อเลย จงเดินอยู่กลางทาง แล้วจะไม่มีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นกับท่าน"

[16]**มก. 4:40**
"พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า 'ทำไมพวกเจ้ากลัว? พวกเจ้าไม่มีความเชื่อหรือ?'"

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นว่าคริสเตียนก้าวเดินต่อไป ตัวสั่นเทาเพราะกลัวสิงโต แต่ก็ตั้งใจปฏิบัติตามคำชี้แนะของคนเฝ้าประตูอย่างระมัดระวัง เขาได้ยินเสียงพวกมันคำราม แต่พวกมันไม่ได้ทำอันตรายเขา เขาเอามือปิดหูแล้วเดินต่อไป จนมาถึงและยืนอยู่หน้าประตูที่คนเฝ้าประตูยืนอยู่ คริสเตียนกล่าวกับคนเฝ้าประตูว่า "ท่านครับ นี่คือบ้านอะไรหรือ และคืนนี้ข้าขอค้างแรมที่นี่ได้หรือไม่"

นายเฝ้าระวังตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเนินเขาได้สร้างบ้านหลังนี้ไว้ และพระองค์ทรงสร้างมันไว้เพื่อให้ความช่วยเหลือและความปลอดภัยแก่ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์" แล้วคนเฝ้าประตูก็ถามว่าเขามาจากไหนและจะไปที่ไหน

“ข้ามาจากเมืองแห่งความพินาศ และกำลังไปยังภูเขาศิโยน” คริสเตียนตอบ “แต่เนื่องจากเวลานี้ดวงอาทิตย์ตกแล้ว ข้าจึงปรารถนาจะพักแรมที่นี่ในคืนนี้ หากข้าสามารถพักได้”

“ท่านชื่ออะไร” นายเฝ้าระวังถาม

“ชื่อของข้าบัดนี้คือคริสเตียน” เขาตอบ “แต่ชื่อของข้าในตอนแรกคือไร้พระคุณ”

นายเฝ้าระวังถามว่า “แต่ทำไมท่านจึงมาถึงช้าเช่นนี้ ดวงอาทิตย์ได้ลับฟ้าไปแล้ว”

“ข้าน่าจะมาถึงเร็วกว่านี้” คริสเตียนกล่าว “แต่เพราะข้าเป็นคนน่าสมเพช ข้าจึงนอนหลับไปในซุ้มไม้ประดับที่ตั้งอยู่บนไหล่เขา ข้าน่าจะมาถึงที่นี่เร็วกว่านี้มาก แต่ขณะที่ข้าหลับอยู่ ข้าทำหลักฐานของข้าหาย และมาถึงบนยอดเขาโดยไม่มีหลักฐานนั้น และเมื่อความหาแล้วไม่พบ ข้าจึงจำต้องกลับไปยังจุดที่ข้านอนด้วยใจที่เต็มไปด้วยความโศกเศร้า ข้าเจอมันอยู่ที่นั่น และบัดนี้ข้าก็มาถึงแล้ว”

“เอาล่ะ” นายเฝ้าระวังกล่าว “ข้าจะเรียกหญิงสาวคนหนึ่งของที่นี่มา ถ้าเธอเห็นชอบในตัวท่าน เธอจะแนะนำท่านให้คนอื่น ๆ ในครอบครัวรู้จักตามกฎของบ้านหลังนี้” ดังนั้นคนเฝ้าประตูจึงสั่นกระดิ่ง และเมื่อได้ยินเสียงนั้น ก็มีหญิงสาวงดงาม

หน้าตาเคร่งขรึมออกมาจากประตูบ้าน เธอมีชื่อว่าแยกแยะ และเธอถามว่าทำไมพวกเขาจึงเรียกเธอมา

นายเฝ้าระวังตอบว่า “ชายผู้นี้กำลังเดินทางจากเมืองแห่งความพินาศไปยังภูเขาศิโยน แต่ด้วยความเหนื่อยล้าและตกกลางคืนเสียก่อน เขาจึงถามข้าว่าเขาจะพักแรมที่นี่คืนนี้ได้หรือไม่ ข้าบอกเขาว่าข้าจะเรียกท่านมา เพื่อว่าเมื่อท่านได้พูดคุยกับเขาแล้ว ท่านจะได้ทำตามที่เห็นสมควรตามกฎของบ้านหลังนี้” เธอจึงถามคริสเตียนว่าเขามาจากไหนและจะไปที่ไหน และคริสเตียนก็บอกเธอ เธอยังถามด้วยว่าเขาเข้ามาสู่เส้นทางนี้ได้อย่างไร และคริสเตียนก็บอกเธอเช่นกัน

จากนั้นเธอก็ถามว่า เขาเห็นอะไรและพบเจออะไรมาบ้างระหว่างทาง และเขาก็บอกเธอ สุดท้ายเธอถามชื่อของเขา “ข้าชื่อคริสเตียน” เขากล่าว “และข้ามีความปรารถนาแรงกล้ายิ่งกว่าเดิมที่จะพักแรมที่นี่คืนนี้ เพราะตามที่ข้าเข้าใจ สถานที่แห่งนี้ถูกสร้างขึ้นโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเนินเขาเพื่อให้ความช่วยเหลือและความปลอดภัยแก่ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์” เธอยิ้ม แต่แล้วน้ำตาก็เริ่มเอ่อคลอขึ้นมาในดวงตาของเธอ

หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง เธอก็พูดว่า “ข้าจะพาคนในครอบครัวออกมาอีกสองหรือสามคน” แล้วเธอก็วิ่งไปที่ประตูและเรียกนางสาวรอบคอบ นางสาวจริงจัง และนางสาวใจเมตตาออกมา หลังจากสนทนากับเขาอีกเล็กน้อย พวกเธอก็พาเขาไปพบกับคนอื่น ๆ ในครอบครัว พวกเขาหลายคนมารับเขาที่ทางเข้าบ้านและพูดว่า “เชิญเข้ามาเถิด ท่านผู้ได้รับพรขององค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเนินเขาทรงสร้างบ้านหลังนี้ไว้เพื่อต้อนรับผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์เช่นท่าน” คริสเตียนก้มศีรษะลงคำนับ และเดินตามพวกเขาเข้าไปในบ้าน หลังจากเข้าไปและนั่งลงแล้ว คนเหล่านั้นก็นำเครื่องดื่มมาให้เขา แล้วพวกเขาก็ตกลงกันว่า ระหว่างรอให้อาหารค่ำพร้อม พวกเขาบางคนควรอยู่สนทนาเรื่องน่าสนใจกับคริสเตียนเพื่อฆ่าเวลา แล้วพวกเขาก็มอบหมายให้นางสาวจริงจัง นางสาว

รอบคอบ และนางสาวใจเมตตานั่งคุยกับเขา และพวกเขาก็เริ่มสนทนากันดังนี้

"มาเถิด คริสเตียนเอ๋ย" นางสาวจริงจังกล่าว "ในเมื่อพวกเราได้ต้อนรับท่านเข้าสู่บ้านของเราด้วยความรักยิ่งในค่ำคืนนี้ โปรดเล่าถึงสิ่งต่าง ๆ ทั้งปวงที่เกิดขึ้นกับท่านในการเดินทางให้เราเถิด เพราะข้าแน่ใจว่าเราจะได้รับประโยชน์มากมายจากเรื่องของท่าน"

คริสเตียนตอบว่า "ด้วยความยินดีครับ และข้ารู้สึกขอบคุณที่พวกท่านทุกคนมีน้ำใจเหลือเกิน"

นางสาวจริงจังเริ่มด้วยการถามว่า "อะไรคือสิ่งแรกที่กระตุ้นให้ท่านยอมอุทิศตนสู่ชีวิตการเดินทางของผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์เช่นนี้"

"ข้าถูกเร่งเร้าให้ออกจากบ้านเกิดเมืองนอนด้วยเสียงอันน่าสะพรึงกลัวที่ดังก้องอยู่ในหูของข้า" คริสเตียนกล่าว "ข้ารู้ว่าความพินาศที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จะเกิดขึ้นกับข้า หากข้ายังคงอยู่ในสถานที่ซึ่งข้าเคยอาศัยอยู่"

"แต่ท่านมาตามเส้นทางนี้จากบ้านเมืองของท่านได้อย่างไร" นางสาวจริงจังถาม

คริสเตียนตอบว่า "มันเป็นไปตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ไว้ เพราะขณะที่ข้ากำลังหวาดกลัวความพินาศ ข้าไม่รู้หรอกว่าจะไปทางไหน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือขณะที่ข้าตัวสั่นและร้องไห้ ก็มีชายคนหนึ่งมาหาข้า เขาชื่อผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และเขาชี้ทางให้ข้าไปที่ประตูแคบ ซึ่งข้าคงไม่มีวันหาพบถ้าเขาไม่บอก และโดยการทำเช่นนั้น เขาจึงช่วยให้ข้ามาอยู่บนเส้นทางที่นำข้าตรงมายังบ้านหลังนี้"

นางสาวจริงจังถามว่า "แต่ท่านไม่ได้ผ่านบ้านของผู้อธิบายความหมายหรือ"

"ผ่านครับ" คริสเตียนกล่าว "และข้าได้เห็นสิ่งที่น่าประหลาดใจหลายอย่างที่นั่น ซึ่งข้าจะจดจำไว้ตราบเท่าที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ โดยเฉพาะสามสิ่งคือ การที่พระคริสต์ทรงธำรงรักษาพระราชกิจแห่งพระคุณของพระองค์ในใจเอาไว้ แม้ซาตานจะขัดขวาง และการที่ชายคนนั้นทำบาปจนเขาหมดหวังที่จะได้รับพระเมตตาจากพระเจ้า และความฝันของคนที่คิดว่าวันพิพากษามาถึงแล้วระหว่างที่เขานอนหลับ"

"โอ เขาได้เล่าความฝันนั้นให้ท่านฟังหรือเปล่า" นางสาวจริงจังถาม

คริสเตียนตอบว่า "เล่าครับ และข้าคิดว่ามันเป็นฝันที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก มันทำให้จิตใจข้าปวดร้าวขณะที่เขาเล่าให้ฟัง แต่ข้าดีใจที่ได้ฟัง"

นางสาวจริงจังถามว่า "สิ่งที่ท่านเห็นในบ้านผู้อธิบายความหมายมีเพียงเท่านี้หรือ"

"มิได้ครับ เขาพาข้าไปดูปราสาทอันโอ่อ่า" คริสเตียนกล่าว "ที่นั่น ผู้คนในนั้นแต่งกายด้วยทองคำ แล้วก็มีชายผู้กล้าหาญซึ่งฟันฝ่ากลุ่มคนถืออาวุธที่ยืนขวางประตูเพื่อกันเขาไม่ให้เข้าไป และจากนั้นเขาก็ได้รับเชิญให้เข้าไปข้างใน และได้รับสง่าราศีนิรันดร์ ดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านั้นทำให้ใจของข้าปีติยินดี ข้าอยากจะพักอยู่ที่บ้านของชายแสนดีคนนั้นสักหนึ่งปีเต็ม แต่ข้ารู้ว่าข้ายังต้องไปอีกไกล"

"ท่านเห็นอะไรอีกบ้างระหว่างทาง" นางสาวจริงจังถาม

"เห็นหรือ โอ้ ข้าเดินทางต่อมาอีกเล็กน้อย" คริสเตียนกล่าว "และข้าก็มาถึงสถานที่แห่งการปลดปล่อย ที่นั่นข้าเห็นผู้หนึ่งถูกแขวนไว้ และมีโลหิตไหลอยู่บนต้นไม้ การเห็นพระองค์ทำให้สัมภาระของข้าหลุดจากหลังทันที ข้าเคยคร่ำครวญเพราะถูกกดทับด้วยภาระอันหนักอึ้ง แต่แล้วมันก็หลุดไปจากตัวข้า นั่นเป็นเรื่องแปลกสำหรับข้า เพราะข้าไม่เคยเห็นอะไรแบบนั้นมาก่อนเลย ใช่แล้ว และในขณะที่ข้ายืนแหงนหน้ามองขึ้นไป (เพราะเวลานั้นข้าไม่อาจห้ามตัวเองที่จะมองได้) ผู้มีรัศมีเปล่งประกายสามองค์ก็ได้มาหาข้า องค์หนึ่งได้ประกาศยืนยันว่าบาปทั้งหลาย

ของข้าได้รับการอภัยแล้ว อีกองค์หนึ่งได้ถอดเสื้อผ้าขี้ริ้วของข้าออก และให้เสื้อคลุมปักลวดลายตัวที่ท่านเห็นนี้แก่ข้า และองค์ที่สามได้ทำเครื่องหมายที่ท่านเห็นบนหน้าผากของข้า และให้หนังสือม้วนที่มีตราประทับนี้แก่ข้า" พูดแล้วคริสเตียนก็ล้วงมันออกมาจากกระเป๋า

นางสาวจริงจังถามว่า "แต่ท่านเห็นมากกว่านี้อีกไม่ใช่หรือ"

คริสเตียนตอบว่า "ข้าเล่าไปแต่เรื่องดีที่สุดที่เกิดขึ้นเท่านั้น ข้าได้เห็นอย่างอื่นด้วย ข้าเห็นชายสามคนคือ นายที่ม นายเกียจคร้าน และนายอวดดีนอนหลับอยู่นอกเส้นทางเล็กน้อยขณะที่ข้ามา พวกเขามีโซ่เหล็กล่ามอยู่ที่ข้อเท้า แต่พวกท่านคิดว่าข้าจะปลุกพวกเขาได้ไหม นอกจากนั้นข้ายังเห็นนายเคร่งพิธีและนายหน้าซื่อใจคดปีนข้ามกำแพงเข้ามาเพื่อจะไปยังศิโยนตามที่พวกเขาแอบอ้าง แต่พวกเขาก็หลงทางไปอย่างรวดเร็ว แม้ข้าจะบอกเส้นทางที่ถูกต้องแก่พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่ยอมเชื่อข้า เหนือสิ่งอื่นใด ข้าพบว่าการขึ้นเนินเขาลูกนี้เป็นเรื่องยาก และการเดินผ่านปากสิงโตก็ยากพอ ๆ กัน แท้จริงแล้ว หากไม่ได้ชายผู้แสนดีที่ยืนเฝ้าประตูอยู่ตรงนั้น ข้าก็คงจะหันหลังกลับไปเสียแล้ว แต่ข้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้ามาถึงที่นี่ และข้าขอบคุณพวกท่านที่รับข้าไว้"

แล้วนางสาวรอบคอบคิดว่าคงจะดีหากเธอจะถามคำถามเขาบ้าง และปรารถนาที่จะได้ฟังคำตอบจากเขา

นางสาวรอบคอบถามว่า "ท่านเคยคิดถึงบ้านเมืองที่ท่านจากมาบ้างหรือไม่"

"คิดครับ" คริสเตียนตอบ "แต่คิดด้วยความรู้สึกละอายและรังเกียจเป็นอย่างยิ่ง แท้จริงแล้ว หากข้ายังปรารถนาบ้านเมืองที่ข้าจากมา ข้าก็คงจะฉวยโอกาสกลับไปแล้ว แต่บัดนี้ข้าปรารถนาบ้านเมืองที่ประเสริฐกว่าคือเมืองสวรรค์"[17]

"แต่ถึงอย่างนั้น ท่านไม่ได้นำบางสิ่งบางอย่างที่ท่านคุ้นเคยในตอนนั้นติดตัวมาด้วยหรือ" นางสาวรอบคอบถาม

[17] **ฮบ. 11:15–16** *"ถ้าพวกเขาคิดถึงบ้านเมืองที่จากมานั้น พวกเขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ แต่ความจริงพวกเขาปรารถนาบ้านเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงไม่ได้ทรงละอายที่จะได้รับการเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว"*

"นำมาครับ แต่มันขัดกับเจตจำนงของข้าอย่างยิ่ง" คริสเตียนกล่าว "โดยเฉพาะความคิดในใจและความคิดฝ่ายโลกของข้า ซึ่งเพื่อนร่วมชาติของข้าทุกคนและตัวข้าเองเคยชื่นชอบ แต่บัดนี้สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดคือความโศกเศร้าของข้า และหากข้าสามารถเลือกสิ่งต่าง ๆ ของข้าเองได้ ข้าขอเลือกที่จะไม่คิดถึงสิ่งเหล่านั้นอีกเลย เพราะเมื่อข้าต้องการจะทำสิ่งดีที่สุด สิ่งเลวร้ายที่สุดกลับอยู่กับข้า"[18]

นางสาวรอบคอบถามว่า "ท่านเคยพบไหมว่าบางครั้งสิ่งเหล่านั้นก็ถูกปราบลง แต่บางครั้งท่านก็ไม่สามารถจัดการกับมันได้เลย"

"เป็นเช่นนั้นครับ" คริสเตียนกล่าว "แต่ก็ไม่บ่อยนัก สำหรับข้าแล้ว ช่วงเวลาเหล่านั้นเป็นช่วงเวลาทองที่เรื่องเช่นนั้นเกิดขึ้นกับข้า"

นางสาวรอบคอบจึงถามเพิ่มเติม "ท่านพอจะจำช่วงเวลาที่รู้สึกราวกับว่าสิ่งที่เคยกวนใจเหล่านั้นถูกปราบลงได้หรือไม่"

คริสเตียนตอบว่า "จำได้ครับ เมื่อข้าคิดถึงสิ่งที่ข้าเห็นบนไม้กางเขน มันจะเป็นเช่นนั้น และเมื่อข้ามองที่เสื้อคลุมปักลวดลายของข้า มันจะเป็นเช่นนั้น และเมื่อ

[18]**รม. 7:15, 21** *"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ... ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบว่ามีกฎธรรมดาอย่างหนึ่ง คือเมื่อไรที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำความดี ก็มักจะเลือกทำชั่วซึ่งอยู่ใกล้ตัว"*

ข้ามองที่หนังสือม้วนซึ่งข้าพกไว้ในกระเป๋าเสื้อคลุม มันจะเป็นเช่นนั้น และเมื่อข้าคิดได้อย่างอิสระถึงสถานที่ซึ่งข้าจะไป มันจะเป็นเช่นนั้น”

“แล้วอะไรทำให้ท่านปรารถนาเหลือเกินที่จะไปยังภูเขาศิโยนล่ะ” นางสาวรอบคอบถาม

“โอ้ ที่นั่นข้าหวังว่าจะได้เห็นพระองค์ผู้ถูกตรึงตายบนไม้กางเขนทรงพระชนม์อยู่” คริสเตียนกล่าว “ที่นั่น ข้าหวังว่าจะหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดที่อยู่ภายใน ซึ่งยังคอยกวนใจข้าอยู่จนทุกวันนี้ ที่นั่นพวกเขาบอกว่าจะไม่มีความตาย[19] และที่นั่นข้าจะได้อยู่กับผู้ที่ข้าปรารถนามากที่สุด ขอบอกท่านตามความจริง ข้ารักพระองค์เพราะโดยพระองค์ข้าจึงได้รับการปลดเปลื้องภาระของข้า และข้าเหนื่อยหน่ายกับความเจ็บป่วยภายในของข้า ข้ายินดีที่จะอยู่ในที่ซึ่งข้าจะไม่ตายอีกต่อไป[20] และอยู่กับบรรดาผู้ที่ร้องเรื่อยไปว่า ‘บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์’”

จากนั้นนางสาวใจเมตตาถามคริสเตียนว่า “ท่านมีครอบครัวหรือเปล่า ท่านเป็นชายที่แต่งงานแล้วหรือไม่”

คริสเตียนตอบว่า “ข้ามีภรรยาและลูกเล็ก ๆ สี่คน”

“แล้วทำไมท่านไม่พาพวกเขามากับท่านล่ะ” นางสาวใจเมตตาถาม

คริสเตียนร้องไห้และพูดว่า “โอ ข้าเต็มใจเหลือเกินที่จะทำอย่างนั้น แต่พวกเขาทุกคนคัดค้านการเดินทางสู่เมืองสวรรค์ของข้าอย่างที่สุด”

“แต่ท่านน่าจะคุยกับพวกเขา” นางสาวใจเมตตากล่าว “และพยายามแสดงให้พวกเขาเห็นอันตรายของการอยู่ที่นั่น”

“ข้าทำเช่นนั้นแล้ว” คริสเตียนตอบ “นอกจากนั้นข้ายังบอกพวกเขาถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าเกี่ยวกับความพินาศของเมืองเรา แต่พวกเขากลับรู้สึกว่าข้ากำลังเยาะเย้ยพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เชื่อข้า”[21]

นางสาวใจเมตตาถามว่า “แล้วท่านได้อธิษฐานต่อพระเจ้าขอให้พระองค์อวยพรคำแนะนำที่ท่านให้แก่พวกเขาหรือไม่”

“อธิษฐานครับ อธิษฐานด้วยความรักเหลือเกิน” คริสเตียนตอบ “เพราะท่านต้องเข้าใจว่าภรรยาและลูก ๆ ที่น่าสงสารของข้านั้นเป็นที่รักยิ่งของข้า”

“แต่ท่านได้บอกพวกเขาถึงความเศร้าโศกและความกลัวที่ตัวท่านเองมีต่อความพินาศหรือไม่” นางสาวใจเมตตาถาม “เพราะข้าคิดว่าความพินาศนั้นคงปรากฏชัดแก่ท่านมากพอแล้ว”

[19] **อสย. 25:8** *“พระองค์จะทรงกลืนความตายเสียเป็นนิตย์ แล้วพระยาห์เวห์องค์เจ้านายจะทรงเช็ดน้ำตาจากทุกใบหน้า และจะทรงเอาการลบหลู่แห่งชนชาติของ พระองค์ไปจากทั้งแผ่นดินโลก เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว”*

[20] **วว. 21:4** *“พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขา ทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว”*

[21] **ปฐก. 19:14** *“โลทจึงออกไปพูดกับบุตรเขยทั้งสอง ที่จะแต่งงานกับบุตรหญิงทั้งสองของเขาว่า ‘ลุกขึ้นออกจากที่นี่เถอะ เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทำลายเมืองนี้’ แต่บุตรเขยทั้งสองของเขากลับหาว่าโลทล้อเล่น”*

“บอกครับ ข้าบอกแล้วบอกอีก และบอกอีก” คริสเตียนกล่าว “พวกเขาคงจะเห็นความกลัวของข้าจากสีหน้า น้ำตา และอาการตัวสั่นของข้า เพราะความตื่นตระหนกต่อการพิพากษาที่ลอยอยู่เหนือศีรษะของเรา แต่ไม่มีอะไรเพียงพอที่จะโน้มน้าวพวกเขาให้มากับข้าได้”

นางสาวใจเมตตาจึงถามว่า “พวกเขาให้เหตุผลอะไรที่ไม่มาด้วย”

คริสเตียนเล่าว่า “โอ้ ภรรยาของข้ากลัวว่าจะต้องสูญเสียโลกนี้ และลูก ๆ ของข้าก็หมกมุ่นอยู่กับความสำราญอันโง่เขลาของวัยเยาว์ ดังนั้นด้วยเหตุหนึ่งหรือเหตุใดก็ตาม พวกเขาจึงปล่อยให้ข้าพเนจรแบบนี้ตามลำพัง”

“แต่คำพูดที่อาจโน้มน้าวพวกเขาให้มากับท่านนั้น ท่านไม่ได้ทำให้น่าเชื่อถือน้อยลงด้วยการดำเนินชีวิตที่บาปหนาของท่านหรือ” นางสาวใจเมตตาถาม

“จริงทีเดียว ข้าไม่อาจชมเชยชีวิตของข้าได้เลย เพราะข้าตระหนักดียิ่งว่าข้ามีความล้มเหลวมากมายในชีวิต” คริสเตียนกล่าว “ข้ายังรู้ด้วยว่าในการสนทนากันนั้น คนเราอาจทำลายสิ่งที่ตนเพียรพยายามพูดให้คนอื่นเชื่อเพื่อประโยชน์ของพวกเขา

ได้อย่างรวดเร็วด้วยการถกเถียงหรือการโน้มน้าว กระนั้นข้าก็สามารถพูดได้ว่าข้าระวังตัวมากในการให้เหตุผลแก่พวกเขา ในเรื่องการกระทำที่ไม่เหมาะสมใด ๆ ซึ่งจะทำให้พวกเขาต่อต้านการเดินทางสู่เมืองสวรรค์ ใช่แล้ว ด้วยเหตุผลนี้เองพวกเขาจะบอกข้าว่าข้าเคร่งครัดเกินไป และบอกว่าข้าไม่ยอมให้ตัวเองได้สิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาไม่เห็นว่ามีความชั่วร้ายใด ๆ ซึ่งนั่นข้าก็ทำไปเพื่อเห็นแก่พวกเขา ไม่สิข้าคิดว่าข้าอาจพูดได้ว่า หากสิ่งที่พวกเขาเห็นในตัวข้าขัดขวางพวกเขา สิ่งนั้นก็คือความอ่อนไหวอย่างยิ่งของข้าในเรื่องการทำบาปต่อพระเจ้า หรือการทำผิดต่อเพื่อนบ้านของข้า”

“จริงเช่นนั้น” นางสาวใจเมตตาตอบ “คาอินเกลียดน้องชายของตน เพราะการกระทำของเขาเองชั่วร้าย และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม[22] หากภรรยาและลูก ๆ ของท่านไม่พอใจท่านเพราะเรื่องนี้ พวกเขาก็เพียงแต่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้คล้อยตามความดี ท่านได้ช่วยจิตวิญญาณของท่านจากโลหิตของพวกเขาแล้ว”[23]

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า พวกเขานั่งคุยกันแบบนี้จนกระทั่งอาหารค่ำพร้อม แล้วพวกเขาก็นั่งลงรับประทานอาหาร โต๊ะอาหารพรั่งพร้อมไปด้วยอาหารดีมากมายและเหล้าองุ่นที่กรองมาอย่างดี และการสนทนาทั้งหมดของพวกเขาที่โต๊ะอาหารล้วนเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเนินเขานั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ เพราะเหตุผลใดพระองค์จึงกระทำเช่นนั้น และทำไมพระองค์จึงสร้างบ้านหลังนี้ไว้ และจากสิ่งที่พวกเขาพูด ข้าพเจ้าก็ได้เข้าใจว่าพระองค์ทรงเป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ และได้ทรงต่อสู้กับผู้ที่มีอำนาจแห่งความตายและฆ่ามันเสีย[24] แต่พระองค์เองก็ได้รับอันตรายอย่างใหญ่หลวงด้วย ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารักพระองค์มากยิ่งกว่าเดิม

“เพราะว่าตามที่พวกเขาพูด และตามที่ข้าเชื่อ” คริสเตียนกล่าว “พระองค์ทรงกระทำสิ่งนั้นด้วยการสูญเสียพระโลหิตมากมาย แต่สิ่งที่ทำให้การกระทำทั้งหมดของพระองค์เปี่ยมด้วยสง่าราศีแห่งพระคุณก็คือ พระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านั้นด้วยความรักบริสุทธิ์ที่ทรงมีต่อบ้านเมืองของพระองค์ และนอกจากนั้น บางคนในครอบครัวนั้นยังกล่าวว่า พวกเขาได้อยู่กับพระองค์และสนทนากับพระองค์ตั้งแต่พระองค์สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พวกเขาได้เป็นพยานว่าพวกเขาได้ยินจาก

[22] **1 ยน. 3:12**
“อย่าเป็นเหมือนอย่างคาอินที่มาจากมารและฆ่าน้องของตนเอง ทำไมเขาถึงฆ่าน้อง? ก็เพราะการกระทำของเขาชั่วและการกระทำของน้องนั้นชอบธรรม”

[23] **อสค. 3:19**
“แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนอธรรม และเขาไม่ได้หันกลับจากการอธรรมของเขา หรือจากทางอธรรมของเขา เขาจะตายเพราะความผิดบาปของเขา แต่เจ้าจะช่วยชีวิตของเจ้าให้รอด”

[24] **ฮบ. 2:14–15**
“บุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อเช่นกันอย่างไร พระองค์ก็ทรงมีส่วนเช่นนั้นด้วยอย่างนั้น เพื่อโดยทางความตายนั้นพระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย และจะทรงปลดปล่อยบรรดาคนเหล่านั้นที่ตกเป็นทาสมาตลอดชีวิตเนื่องจากความกลัวตาย”

ริมฝีปากของพระองค์เองว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีความรักอย่างมากต่อผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ที่ยากจน และความรักเช่นนั้นไม่อาจหาพบได้เลยตั้งแต่ทิศตะวันออกจนถึงทิศตะวันตก

"พวกเขายังได้ยกตัวอย่างเรื่องที่พวกเขายืนยัน คือพระองค์ได้ถอดสง่าราศีของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทำการนี้เพื่อคนยากจน และพวกเขายังได้ยินพระองค์ตรัสและยืนยันด้วยว่า พระองค์จะไม่ประทับอยู่ตามลำพังบนภูเขาศิโยนยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังกล่าวว่าพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งผู้เดินทางจำนวนมากให้เป็นเจ้าผู้ครอง[25] แม้ว่าโดยธรรมชาติแล้วพวกเขาเกิดมาเป็นขอทาน และที่อยู่อาศัยดั้งเดิมของพวกเขาคือกองมูลสัตว์"[26]

พวกเขาจึงสนทนากันอย่างจริงจังจนดึกดื่น และหลังจากมอบตนเองไว้ในการปกป้องขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ตัดสินใจไปพักผ่อน พวกเขาพาผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์คนนี้ไปยังห้องนอนใหญ่ชั้นบน ซึ่งมีหน้าต่างเปิดหันไปทางทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ห้องนี้มีชื่อว่าสันติสุข และคริสเตียนก็นอนหลับที่นั่นจนถึงรุ่งสาง แล้วเขาก็ตื่นขึ้นและร้องเพลงว่า

[25] **1 ซมอ. 2:8** *"ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากกองขี้เถ้า ทรงทำให้พวกเขานั่งร่วมกับพวกเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าบรรดาเสาแห่งพิภพเป็นของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนเสาเหล่านั้น"*

[26] **สดด. 113:7** *"พระองค์ทรงยกคนจนขึ้นมาจากผงคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า"*

“บัดนี้ข้าอยู่ไหน นี่ใช่ไหมรัก ‘วงใย
ของเยซูผู้ไถ่ เพื่อผู้คนที่เดินทาง
สู่เมืองฟ้าสวรรค์ ทรงจัดสรรไม่เว้นว่าง
ยกบาปโทษทุกอย่าง ให้ข้าอยู่ใกล้เบื้องบน”

ในตอนเช้า พวกเขาทั้งหมดก็ตื่นขึ้น และหลังจากสนทนากันอีกสักพัก คนเหล่านั้นก็บอกคริสเตียนว่าเขายังไม่ควรไปจากที่นี่ จนกว่าพวกเขาจะให้คริสเตียนเห็นสิ่งมหัศจรรย์ต่าง ๆ ของสถานที่นี้เสียก่อน อันดับแรกพวกเขาพาคริสเตียนเข้าไปในห้องอ่านหนังสือ ซึ่งพวกเขาให้คริสเตียนดูบันทึกต่าง ๆ เกี่ยวกับยุคโบราณที่สุด ซึ่งเท่าที่ข้าพเจ้าจำได้ในความฝัน พวกเขาให้คริสเตียนดูลำดับวงศ์ตระกูลขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเนินเขานั้น ว่าพระองค์คือพระบุตรขององค์โบราณกาลผู้ทรงครอบครองอยู่ชั่วนิรันดร นอกจากนั้นยังมีเรื่องพระราชกิจอื่น ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำซึ่งบันทึกไว้อย่างครบถ้วน และยังมีรายชื่อของผู้คนหลายร้อยคนที่พระองค์ทรงนำมารับใช้พระองค์ และการที่พระองค์ทรงให้พวกเขาอยู่ในสถานที่อาศัยซึ่งไม่สามารถเสื่อมสลายไปด้วยความยาวนานของวันเวลา หรือความผุพังของธรรมชาติ

พวกเขาอ่านให้คริสเตียนฟังถึงการกระทำอันน่ายกย่องซึ่งผู้รับใช้บางคนของพระองค์ได้กระทำ การที่พวกเขาพิชิตอาณาจักรต่าง ๆ ปกครองด้วยความชอบธรรม ได้รับคำสัญญาต่าง ๆ ได้ปิดปากสิงโต ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง รอดพ้นจากคมดาบ เปลี่ยนจากคนอ่อนแอมาเป็นคนเข้มแข็ง มีความกล้าหาญในการต่อสู้ และทำให้กองทัพต่างแดนแตกพ่ายหนีไป[27]

วันต่อมา พวกเขาพาคริสเตียนไปที่คลังเก็บอาวุธ ที่นั่นพวกเขาให้คริสเตียนดูยุทธภัณฑ์ทุกรูปแบบที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงจัดเตรียมไว้สำหรับผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ เช่น ดาบ โล่ หมวกเหล็ก เกราะป้องกันอก การอธิษฐานทุก ๆ อย่าง[28] และรองเท้าที่ไม่อาจชำรุดได้ ที่นั่นมียุทธภัณฑ์เพียงพอที่จะเตรียมคนจำนวนมากมายเหมือนดังดวงดาวมหาศาลบนท้องฟ้าเพื่อการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา

นอกจากนั้นพวกเขายังให้คริสเตียนดูอาวุธบางอย่างที่ผู้รับใช้บางคนของพระองค์เคยใช้ทำสิ่งอัศจรรย์ เขาเห็นไม้เท้าของโมเสส ค้อนและหลักหมุดที่ยาเอลใช้ฆ่าสิเสรา และหม้อ เขาสัตว์ และคบเพลิงที่กิเดโอนใช้ไล่กองทัพคนมีเดียนให้แตกพ่าย แล้วพวกเขาก็ให้เขาดูประตักวัว[29] ที่ชัมการ์ใช้ฆ่าคนหกร้อยคน เขายังเห็น

[27] **ฮบ. 11:33–34**
“...ผู้ซึ่งอาศัยความเชื่อ จึงพิชิตอาณาจักรต่าง ๆ ปกครองด้วยความเที่ยงธรรม ได้รับสิ่งต่าง ๆ ที่ทรงสัญญาไว้ ได้ปิดปากสิงโต ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ได้เปลี่ยนจากคนอ่อนแอมาเป็นคนเข้มแข็ง มีกำลังมากในการสงคราม ได้ตีกองทัพของประเทศอื่น ๆ แตกพ่ายไป”

[28] **อฟ. 6:18**
“...จงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกเวลาโดยการอธิษฐานและการวิงวอนทุก ๆ อย่าง เพราะเหตุนี้จงเฝ้าระวังด้วยความเพียรและด้วยการวิงวอนเผื่อธรรมิกชนทุกคนอยู่เสมอ...”

[29] **ประตักวัว**
คือเครื่องมือไม้สำหรับใช้กระตุ้นวัว

กระดูกขากรรไกรที่แซมสันใช้กระทำวีรกรรมอันเกรียงไกรต่าง ๆ ด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีสลิงและก้อนหินที่ดาวิดใช้ฆ่าโกลิอัทชาวเมืองกัท และดาบที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาจะสังหารคนนอกกฎหมายในวันที่มันลุกขึ้นมาล่าเหยื่อ นอกจากนี้ พวกเขายังให้คริสเตียนเห็นสิ่งดีเลิศอีกมากมาย ซึ่งทำให้คริสเตียนรู้สึกสุขใจเป็นอย่างยิ่ง หลังจากพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว พวกเขาก็ไปพักผ่อนอีกครั้ง

จากนั้นข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า วันต่อมาเขาลุกขึ้นเพื่อจะเดินทางต่อ แต่คนเหล่านั้นปรารถนาให้คริสเตียนอยู่จนกระทั่งถึงวันถัดไปอีก

"แล้วหลังจากนั้น" พวกเขากล่าว "ถ้าวันนั้นอากาศแจ่มใส เราจะให้ท่านดูเทือกเขาแสนรื่นรมย์" พวกเขาอธิบายว่านั่นจะปลอบประโลมใจของเขามากยิ่งขึ้น เพราะที่นั่นเขาจะได้เห็นที่พำนักอันน่าปรารถนาชัดเจนยิ่งขึ้น เขาจึงยินยอมและอยู่ต่อ พอถึงรุ่งเช้า พวกเขาก็พาคริสเตียนขึ้นไปยังดาดฟ้าของบ้าน และบอกให้เขามองไปทางทิศใต้ เขาจึงมอง และดูเถิด ไกลออกไปมาก ๆ เขาเห็นดินแดนแห่งขุนเขาอันแสนรื่นรมย์ยิ่งนัก งดงามด้วยป่าไม้ สวนองุ่น และผลไม้นานาชนิด นอกจากนั้นยังมีดอกไม้ ตาน้ำ และน้ำพุที่ดูรื่นรมย์ชวนมองอย่างยิ่ง[30] แล้วคริสเตียนก็ถามชื่อของดินแดนนั้น พวกเขากล่าวว่าที่นั่นชื่อดินแดนขององค์อิมมานูเอล

"และเป็นดินแดนที่ใช้ร่วมกัน" พวกเขากล่าว "เหมือนกับเนินเขาลูกนี้ที่มีไว้เพื่อและสำหรับผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ทุกคน และเมื่อท่านไปถึงที่นั่น ท่านจะสามารถมองจากที่นั่นและเห็นไปตลอดเส้นทางจนถึงประตูเมืองสวรรค์ ดังที่บรรดาคนเลี้ยงแกะซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นจะเปิดเผยให้ท่านทราบ"

ถึงตอนนี้เขาคิดว่าเขาควรออกเดินทางแล้ว และคนเหล่านั้นก็เห็นด้วย

"แต่ก่อนอื่น" พวกเขากล่าว "ให้เราเข้าไปในคลังเก็บอาวุธกันอีกครั้ง" เมื่อพวกเขาไปถึงที่นั่น พวกเขาก็ช่วยเตรียมคริสเตียนให้พร้อมตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าด้วยสิ่งที่แข็งแกร่งมาก ๆ เพราะกลัวว่าเขาจะถูกโจมตีฝ่ายร่างกายระหว่างทาง เขาได้สวมชุดเกราะอย่างดีที่สุด และเดินออกไปที่ประตูพร้อมกับเพื่อน ๆ ของเขา ที่นั่นเขาถามคนเฝ้าประตูว่าเห็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ผ่านไปบ้างหรือไม่

นายเฝ้าระวังตอบว่า "เห็น"

"โอ้ แล้วท่านทราบหรือไม่ว่าเขาเป็นใคร" คริสเตียนกล่าว

"ข้าถามชื่อของเขา" นายเฝ้าระวังตอบ "และเขาบอกข้าว่าเขาชื่อนายสัตย์ซื่อ"

"โอ" คริสเตียนกล่าว "ข้ารู้จักเขา เขาเป็นคนในเมืองของข้า เป็นเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ข้า เขามาจากสถานที่ซึ่งข้าเกิด ท่านคิดว่าเขาไปได้ไกลแค่ไหนแล้ว"

[30] **อสย. 33:16–17** *"เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่ลี้ภัยของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารแก่เขา น้ำดื่มของเขาจะมีแน่ ดวงตาของท่านจะเห็นพระราชาผู้ทรงสง่างาม และจะมองเห็นแผ่นดินที่ยืดยาวออกไปไกล"*

นายเฝ้าระวังตอบว่า “เวลานี้เขาคงไปถึงด้านล่างของเนินเขาแล้ว”

“เอาล่ะ คนเฝ้าประตูผู้แสนดี” คริสเตียนกล่าว “ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับท่าน และขอให้พรที่พระองค์ประทานแก่ท่านเพิ่มพูนขึ้นเพราะความกรุณาที่ท่านได้แสดงต่อข้า”

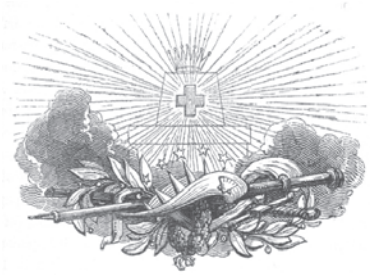

ช่วงที่สี่
เขาแห่งความตาย

เมื่อคริสเตียนเริ่มออกเดินทาง นางสาวแยกแยะ นางสาวจริงจัง นางสาวใจเมตตา และนางสาวรอบคอบตัดสินใจเดินลงไปกับคริสเตียนจนถึงเชิงเขา พวกเขาจึงสนทนาเรื่องเดิมกันต่อไปจนกระทั่งเริ่มเดินลงจากเขา แล้วคริสเตียนก็พูดว่า “เช่นเดียวกับที่การขึ้นมาเป็นเรื่องยากลำบาก เท่าที่ข้าเห็น การลงไปจากที่นี่ก็อันตรายพอ ๆ กัน”

“ใช่แล้ว” นางสาวรอบคอบกล่าว “เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เพราะเป็นเรื่องยากที่คนจะลงไปในหุบเขาแห่งความถ่อมใจ อย่างที่ท่านกำลังลงไปในขณะนี้ และจะไม่ลื่นไถลระหว่างทาง”

“นี่คือเหตุผล” พวกเขากล่าว “ที่พวกเราออกมาเพื่อเดินลงเนินเขาไปกับท่าน” คริสเตียนจึงเริ่มเดินลงด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังลื่นล้มหนึ่งหรือสองครั้ง

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า เมื่อคริสเตียนลงไปถึงเชิงเขาแล้ว เพื่อนร่วมทางที่แสนดีเหล่านี้ก็ให้ขนมปังหนึ่งก้อน เหล้าองุ่นหนึ่งขวด และลูกเกดหนึ่งพวงแก่เขา จากนั้นเขาก็เดินทางต่อไป

“เมื่อคริสเตียนอยู่กับมิตรสหาย
ผู้มุ่งหน้าไปในทางของพระเจ้า

ริมฝีปาก ระฉุยทองของพวกเขา
ช่วยบรรเทาเยียวยาได้อย่างดี
ความโศกทั้งสิ้นจึงหลีกไป
และเมื่อใกล้ต้องจากที่แห่งนี้
เขาก็ได้สวมเกราะเหล็กกันดี
ปกป้องศัรษะจนถึงสุดปลายเท้า”

แต่บัดนี้ในหุบเขาแห่งความถ่อมใจ คริสเตียนผู้น่าสงสารกำลังต่อสู้ดิ้นรน พอเขาเดินมาได้เพียงเล็กน้อย เขาก็เห็นปีศาจน่ารังเกียจตนหนึ่งกำลังข้ามทุ่งมาหาเขา มันชื่อว่าอปอลลิโยน คริสเตียนก็กลัวและใคร่ครวญว่าควรจะเดินกลับไปหรือยืนหยัดอยู่บนที่ของเขา แต่คริสเตียนพิจารณาอีกครั้งว่าเขาไม่มีเกราะป้องกันหลัง ดังนั้นหากเขาหันหลัง อปอลลิโยนก็คงจะใช้ลูกศรแทงเขาได้อย่างง่ายดาย คริสเตียนตัดสินใจแน่วแน่ที่จะเสี่ยงยืนหยัดต่อไป “เพราะว่า” เขาคิด “ถึงข้าไม่มีเป้าหมายอื่นใดนอกจากรักษาชีวิตของข้า การยืนหยัดก็คงเป็นหนทางที่ดีที่สุด”

เขาจึงเดินต่อไป และอปอลลิโยนก็มาเจอเขา อสูรกายตนนี้ดูน่าเกลียดน่ากลัวมาก ตัวมันปกคลุมด้วยเกล็ดเหมือนปลา ซึ่งเป็นความเย่อหยิ่งของมัน มันมีปีกเหมือนมังกรและตีนเหมือนหมี และมีไฟกับควันออกมาจากท้องของมัน และปากของมันเหมือนปากสิงโต เมื่อมันเข้ามาใกล้คริสเตียน มันก็มองเขาด้วยความเหยียดหยามและเริ่มซักถามเขา

อปอลลิโยนถามว่า “เจ้ามาจากไหน และตั้งใจจะไปที่ไหน”

คริสเตียนตอบว่า “ข้ามาจากเมืองแห่งความพินาศ ซึ่งเป็นสถานที่แห่งความชั่วร้ายทั้งปวง และข้ากำลังไปยังเมืองศิโยน”

“จากที่เจ้าว่ามา ข้าเข้าใจว่าเจ้าเป็นไพร่คนหนึ่งของข้า เพราะบ้านเมืองทั้งหมดเหล่านั้นเป็นของข้า และข้าเป็นเจ้าผู้ครองและเป็นพระของที่นั่น แล้วเหตุใดเจ้าจึงหนีจากกษัตริย์ของเจ้า นี่ถ้าข้าไม่หวังว่าเจ้าอาจรับใช้ข้าได้มากกว่านี้ ข้าคงจะฟาดเจ้าให้ลงไปกองกับพื้นด้วยการหวดเพียงครั้งเดียวเสียเดี๋ยวนี้”

“ข้าเกิดมาในเขตปกครองของท่านก็จริง” คริสเตียนกล่าว “แต่การรับใช้ท่านนั้นยากลำบาก และค่าจ้างของท่านก็เป็นสิ่งที่คนไม่อาจดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย[1] เพราะเหตุนั้นเอง เมื่อข้าเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าจึงพิจารณาว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ที่จะคืนสภาพของตัวเอง”

[1]**รม. 6:23** *“เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”*

“ไม่มีเจ้าผู้ครององค์ไหนจะยอมเสียไพร่ของตนไปง่าย ๆ เช่นนี้หรอก และข้าก็จะไม่ยอมเสียเจ้าไปแม้กระทั่งตอนนี้” อปอลลิโยนกล่าว “แต่ในเมื่อเจ้าบ่นเรื่องงานรับใช้และค่าจ้างของเจ้า จงพอใจที่จะกลับไป และสิ่งใดที่บ้านเมืองของเราสามารถให้ได้ ข้าสัญญา ณ บัดนี้ว่าจะให้แก่เจ้า”

“แต่ข้าได้ปฏิญาณตนต่ออีกผู้หนึ่งแล้ว คือต่อองค์จอมกษัตริย์เหนือเจ้าผู้ครองทั้งหลาย” คริสเตียนตอบ “แล้วข้าจะกลับไปกับท่านด้วยความถูกต้องได้อย่างไร”

“เจ้าได้ทำเช่นนี้ตามสุภาษิตที่ว่า ‘หนีเสือปะจระเข้’ แต่มันก็เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้ที่ประกาศตนเป็นคนรับใช้ของพระองค์ ที่พอผ่านไปสักพักหนึ่งก็จะหลบหนีจากผู้นั้นและกลับมาหาข้าอีกครั้ง เจ้าเองก็ทำอย่างนั้นได้ และทุกอย่างจะดีเอง”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น คริสเตียนก็ตอบว่า “ข้าได้มอบความเชื่อของข้าแด่พระองค์แล้ว และได้ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อพระองค์ ข้าจะหันกลับไปจากความภักดีนี้และไม่ถูกแขวนคอในฐานะคนทรยศได้อย่างไร”

“เจ้าได้ทำเช่นนั้นกับข้า แต่ข้าก็เต็มใจที่จะปล่อยผ่านไป ถ้าเจ้าจะหันหลังและกลับไปตอนนี้”

“ที่ข้าเคยสัญญากับท่านนั้นเกิดขึ้นเมื่อข้ายังเยาว์วัย และนอกจากนั้น ข้ายังคำนึงว่าองค์เจ้านายซึ่งข้าอยู่ใต้ร่มธงของพระองค์ในขณะนี้ ทรงสามารถอภัยโทษให้แก่ข้าได้ ใช่แล้ว และพระองค์สามารถยกโทษสิ่งที่ข้าเคยทำอันเกี่ยวข้องกับการยอมทำตามท่านด้วย และนอกจากนั้น ท่านอปอลลิโยนผู้ทำลายเอ๋ย หากจะพูดความจริงแล้ว ข้าชอบการรับใช้พระองค์ ค่าจ้างของพระองค์ คนรับใช้ของพระองค์

David Scott
T. Brown

การปกครองของพระองค์ มิตรสหายของพระองค์ และบ้านเมืองของพระองค์มากกว่าของท่านเสียอีก ดังนั้นจงเลิกพยายามโน้มน้าวข้าได้แล้ว ข้าเป็นคนรับใช้ของพระองค์ และข้าจะติดตามพระองค์"

"ลองพิจารณาเรื่องทั้งหมดนี้อีกครั้งเมื่อเจ้าใจเย็นลงแล้ว" อปอลลิโยนกล่าว "ว่าเจ้ามีแนวโน้มที่จะต้องเจอกับอะไรบ้างระหว่างทางที่เจ้าจะไป เจ้ารู้ว่าโดยส่วนใหญ่แล้วคนรับใช้ของพระองค์มักจะพบกับจุดจบอันเลวร้าย เพราะพวกเขาเป็นผู้ที่ละเมิดต่อข้าและวิถีทางของข้า มีกี่คนที่ต้องตายอย่างน่าอับอาย เจ้าเห็นว่างานรับใช้ของพระองค์ดีกว่าของข้า ในขณะที่ตรงกันข้าม พระองค์ยังไม่เคยมาจากที่ประทับเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์สักคนให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรูของพวกเขาเลย แต่สำหรับข้า อย่างที่ทั้งโลกรู้ดี มีกี่ครั้งแล้วที่ข้าใช้อำนาจหรือไม่ก็การหลอกลวงช่วยคนที่รับใช้ข้าอย่างสัตย์ซื่อให้พ้นจากพระองค์และคนของพระองค์ แม้ว่าจะถูกพวกนั้นจับตัวไปก็ตาม และข้าก็จะช่วยเจ้าให้พ้นเช่นกัน"

คริสเตียนตอบว่า "ความอดทนอดกลั้นของพระองค์ในเวลานี้ที่ยังไม่ทรงช่วยพวกเขานั้นก็เพื่อจุดมุ่งหมายที่จะทดสอบความรักของพวกเขา ว่าพวกเขาจะสัตย์ซื่อต่อพระองค์จนถึงที่สุดหรือไม่ และสำหรับจุดจบอันเลวร้ายที่ท่านบอกว่าพวกเขาต้องเผชิญนั้น มันคือสิ่งรุ่งโรจน์ที่สุดในสายตาของพวกเขา เพราะเรื่องการช่วยให้พ้นในปัจจุบันนั้นพวกเขาไม่ได้คาดหวังมากนัก เพราะพวกเขายืนหยัดเพื่อบำเหน็จอันรุ่งโรจน์นั้น และถึงเวลานั้นพวกเขาก็จะได้รับมัน เมื่อองค์เจ้านายของพวกเขาเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และสง่าราศีของบรรดาทูตสวรรค์"

"เจ้าไม่ได้สัตย์ซื่อในการรับใช้พระองค์มาแล้ว" อปอลลิโยนกล่าว "แล้วเหตุใดเจ้าจึงคาดหวังว่าจะได้รับค่าจ้างจากพระองค์"

"ในเรื่องใดหรืออปอลลิโยน ที่ข้าไม่ได้สัตย์ซื่อต่อพระองค์" คริสเตียนถาม

อปอลลิโยนตอบสวนกลับว่า "เจ้าใจเสาะตั้งแต่แรกออกเดินทาง เมื่อเจ้าเกือบสำลักในบึงโคลนแห่งความท้อใจ เจ้าลองวิธีผิด ๆ ในการขจัดสัมภาระของเจ้าในตอนที่เจ้าควรรอจนกว่าเจ้านายของเจ้าจะเอามันออกไป เจ้านอนหลับอย่างบาปหนา และทำสิ่งประเสริฐที่สุดของเจ้าหล่นหาย นอกจากนั้นเจ้ายังเกือบเปลี่ยนใจหันกลับเมื่อเห็นสิงโต และเมื่อเจ้าพูดคุยเกี่ยวกับการเดินทางของเจ้าและสิ่งที่เจ้าได้เห็นและได้ยิน เจ้าก็มีความปรารถนาในใจที่อยากจะได้รับการยกย่องชมเชยในทุกสิ่งที่เจ้าพูดหรือทำ"

"ทั้งหมดนี้เป็นความจริง" คริสเตียนตอบ "และยังมีอีกหลายอย่างที่ท่านไม่ได้พูด แต่องค์เจ้านายที่ข้ารับใช้และถวายเกียรตินั้นทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและพร้อมที่จะประทานอภัย แต่นอกจากนั้น ความอ่อนแอเหล่านี้เคยครอบงำข้าในบ้านเมืองของท่าน เพราะที่นั่นแหละที่ข้าดูดซับสิ่งเหล่านี้เข้ามา และข้าเคยโอดครวญเพราะสิ่งเหล่านั้น รู้สึกเสียใจเพราะสิ่งเหล่านั้น และได้รับการอภัยโทษจากองค์เจ้านายของข้า"

แล้วอปอลลิโยนก็บันดาลโทสะเกรี้ยวกราดอย่างยิ่ง มันพูดว่า "ข้าเป็นศัตรูขององค์เจ้านายผู้นี้ ข้าเกลียดตัวพระองค์ บัญญัติของพระองค์ และประชากรของพระองค์ ข้าออกมาด้วยเจตนาที่จะต่อต้านเจ้า"

คริสเตียนกล่าวว่า "อปอลลิโยน จงระวังสิ่งที่ท่านทำ เพราะข้าอยู่บนทางสายหลักขององค์กษัตริย์ซึ่งเป็นทางแห่งความบริสุทธิ์ ดังนั้นจงระวังสิ่งที่ท่านทำ"

แล้วอปอลลิโยนก็ยืนถ่างขาขวางทางเดินทั้งหมด และกล่าวว่า "ข้าไม่กลัวเรื่องนี้เลยสักนิด เจ้าเตรียมตัวตายได้แล้ว เพราะข้าสาบานด้วยถ้ำนรกของข้าว่าเจ้าจะไม่ได้ไปไหนไกลกว่านี้อีก ข้าจะปลิดวิญญาณของเจ้าที่นี่" พูดเช่นนั้นแล้วมันก็พุ่งลูกศรเพลิงใส่หน้าอกของคริสเตียน แต่คริสเตียนมีโล่ในมือ ซึ่งเขาใช้กันลูกศรนั้น และป้องกันอันตรายของมัน

แล้วคริสเตียนก็ชักดาบออกมา เพราะเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่ตนต้องทำอะไรสักอย่าง ขณะที่อปอลลิโยนพุ่งเข้าใส่เขาอย่างรวดเร็วและปาลูกศรถี่ยิบเหมือนลูกเห็บ คริสเตียนทำได้เพียงแต่หลบเท่านั้น แต่กระนั้นอปอลลิโยนก็ยังทำให้เขามีบาดแผลที่ศีรษะ มือ และเท้า ซึ่งทำให้คริสเตียนถอยร่นไปเล็กน้อย อปอลลิโยนจึงตามประชิดอย่างฮึกเหิม ส่วนคริสเตียนก็ฮึดสู้อีกครั้ง และต้านทานอย่างสุดกำลังเท่าที่จะทำได้ การต่อสู้

อันทรมานนี้กินเวลานานกว่าครึ่งวัน จนกระทั่งถึงจุดที่คริสเตียนแทบจะหมดแรง เพราะท่านจะต้องทราบว่าคริสเตียนอ่อนแอลงเรื่อย ๆ เนื่องจากบาดแผลของเขา

จากนั้นเมื่ออปอลลิโยนเห็นโอกาสของตนก็เริ่มเข้าประชิดตัวคริสเตียน และระหว่างที่ปล้ำสู้กับเขา มันก็เหวี่ยงเขาล้มลงอย่างน่ากลัวซึ่งทำให้ดาบของคริสเตียนหลุดจากมือ แล้วอปอลลิโยนก็พูดว่า "ตอนนี้เจ้าอยู่ในกำมือข้าแล้ว" และด้วยคำพูดนั้น มันก็เกือบจะบดขยี้คริสเตียนจนตาย คริสเตียนจึงเริ่มหมดหวังที่จะมีชีวิตรอด แต่ตามที่พระเจ้าประสงค์ ขณะที่อปอลลิโยนกำลังลงมือโจมตีเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อให้ชายผู้ดีคนนี้ถึงจุดจบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คริสเตียนก็เอื้อมมือไปถึงดาบของเขาอย่างว่องไวและคว้ามันไว้ได้ พร้อมกับพูดว่า "ศัตรูของข้าเอ๋ย อย่าเปรมปรีดิ์เย้ยข้าเลย เมื่อข้าล้มลง ข้าจะลุกขึ้นอีก"[2] พูดแล้วคริสเตียนก็แทงมันอย่างรุนแรงทำให้อปอลลิโยนหงายหลังเหมือนคนมีบาดแผลฉกรรจ์ คริสเตียนเชื่อเช่นนั้นจึงก้าวไปหามันอีกครั้งพร้อมกับกล่าวว่า "แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้

[2]**มคา. 7:8** *"ศัตรูของข้าเอ๋ย อย่าเปรมปรีดิ์เย้ยข้าเลย เมื่อข้าล้มลง ข้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้านั่งอยู่ในความมืด พระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้า"*

เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย”[3] เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว อปอลลิโยนก็กางปีกมังกรของมันออกและบินหนีไป แล้วคริสเตียนก็ไม่เห็นมันอีกเลย[4]

[3] **รม. 8:37** *“แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย”*

[4] **ยก. 4:7** *“เพราะฉะนั้น พวกท่านจงนอบน้อมต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีท่านไป”*

ในการต่อสู้ครั้งนี้ ไม่มีมนุษย์คนไหนจะสามารถจินตนาการได้ นอกจากเขาจะได้เห็นและได้ยินเหมือนข้าพเจ้าว่าอปอลลิโยนแผดเสียงและคำรามน่ากลัวอย่างไรตลอดการต่อสู้ มันคำรามเหมือนมังกร ในขณะที่อีกฝั่งหนึ่งมีแต่เสียงถอนหายใจและเสียงโอดครวญเปล่งออกมาจากใจของคริสเตียน ตลอดช่วงเวลานั้น ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเขาแสดงสีหน้าที่เป็นมิตรเลยแม้แต่น้อย จนกระทั่งเขาแน่ใจว่าตนได้ทำให้อปอลลิโยนบาดเจ็บด้วยดาบสองคมของเขา เมื่อนั้นเองเขาจึงยิ้มออกมาจริง ๆ และเงยหน้ามองขึ้นไป แต่การต่อสู้นั้นเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยเห็น

หลังจากการต่อสู้จบลงแล้ว คริสเตียนก็พูดว่า “ข้าพเจ้าจะขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าจากปากสิงโต ขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าต่อสู้อปอลลิโยน” และเขาก็ทำเช่นนั้น โดยกล่าวว่า

“เบเอลเซบับ ชั่วร้าย นายให้ [illegible] ปีศาจตนนี้
ห [illegible] ายให้ข้าสิ้นชีวิ จึงมีคำสั่งทำลาย
บังคับบัญชามันมา หยาบช้าเกี [illegible] ยวกรำเหี [illegible] อหั [illegible] าย
ดั่งโลกันตร์แดนคนตาย ท้าทายให้ข้าต่อกร
แต่มีคาเอลจากฟ้า ช่วยข้าในคราสิ้นคลอน
ให้แทงด้วยดาบย้อนศร เจ็บร้อนจนมันเผ่นไป
ข้าจึงสรรเสริญแซ่ซ้อง ขับร้องเกิดหันทรงชัย
บริสุทธิ์เหี [illegible] อนามใด จากใจไม่มีเสื่อมคลาย”

แล้วก็มีมือหนึ่งยื่นมาหาเขาพร้อมด้วยใบไม้จากต้นไม้แห่งชีวิต คริสเตียนรับไว้และปิดลงที่บาดแผลซึ่งเขาได้รับจากการต่อสู้ แล้วแผลก็หายทันที นอกจากนั้นเขายังนั่งลงที่นั่น เพื่อกินขนมปังและดื่มจากขวดซึ่งเขาได้รับมาก่อนหน้านั้นเล็กน้อย แล้วเมื่อรู้สึกสดชื่นขึ้น เขาก็เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเดินทางด้วยการชักดาบออกมาถือไว้ เขากล่าวว่า "ข้าไม่รู้ว่าอาจมีศัตรูรายอื่นอยู่ใกล้ ๆ หรือไม่" แต่นอกจากอปอลลิโยนแล้ว เขาก็ไม่เจอการโจมตีอื่นในหุบเขาแห่งนี้

ที่สุดปลายหุบเขานี้มีอีกหุบเขาหนึ่งชื่อว่าหุบเขาเงาแห่งความตาย คริสเตียนจำเป็นต้องเดินผ่านหุบเขานี้ไป เพราะเส้นทางไปเมืองสวรรค์นั้นตัดผ่านตรงกลางหุบเขาแห่งนี้ หุบเขานี้เป็นสถานที่เปลี่ยวมาก ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้บรรยายถึงหุบเขานี้ไว้ว่าเป็น "ถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนแห้งแล้งและหลุมบ่อ ในดินแดนที่แห้งแล้งและมืดทึบ ในดินแดนที่ไม่มีใครผ่านไปนอกจากผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น"[5]

ที่นี่คริสเตียนประสบความยากลำบากมากกว่าตอนที่เขาสู้กับอปอลลิโยนดังที่ท่านจะได้เห็นในตอนท้าย

ข้าพเจ้าเห็นในความฝันว่า เมื่อคริสเตียนมาถึงชายขอบของเงาแห่งความตาย เขาพบชายสองคนซึ่งเป็นลูกหลานของผู้ที่กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินอันดีนั้น[6] พวกเขากำลังรีบเร่งกลับไป คริสเตียนเริ่มพูดกับพวกเขาดังนี้

"พวกท่านจะไปไหน" คริสเตียนถาม

ชายสองคนนั้นกล่าวว่า "กลับไป กลับไป และเราขอแนะนำให้ท่านทำเช่นนั้นด้วย หากท่านยังเห็นว่าชีวิตหรือความสงบสุขของตนมีค่า"

"ทำไมล่ะ มีเรื่องอะไรหรือ" คริสเตียนกล่าว

"มีเรื่องสิ" พวกเขาพูด "ก่อนหน้านี้พวกเรากำลังเดินไปทางเดียวกับท่าน และไปไกลที่สุดเท่าที่เรากล้าไป และเราเกือบไม่ได้กลับมาแล้วจริง ๆ เพราะถ้าเราไปไกลกว่านี้อีกนิดเดียว วันนี้เราคงไม่ได้มาอยู่ที่นี่เพื่อนำข่าวนี้มาบอกท่าน"

"แต่ว่าพวกท่านเจออะไรหรือ" คริสเตียนกล่าว

ชายสองคนนั้นพูดว่า "โอ้ พวกเราเกือบลงไปในหุบเขาเงาแห่งความตายแล้ว[7] แต่เพราะโชคดี ตอนนั้นเราได้มองไปข้างหน้าและเห็นอันตรายก่อนที่เราจะเดินไปหามัน"

"แต่ว่าพวกท่านเห็นอะไรหรือ" คริสเตียนกล่าว

[5] **ยรม. 2:6**
"เขาทั้งหลายไม่ได้กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ได้ทรงพาเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ได้ทรงนำเราในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนแห้งแล้งและหลุมบ่อ ในแดนที่แห้งแล้งและมืดทึบ ในแผ่นดินที่ไม่มีใครผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น'"

[6] **กดว. 13:32**
"พวกเขายังกล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่ได้ไปสอดแนมมาโดยเล่าให้คนอิสราเอลฟังว่า 'แผ่นดินที่เราไปสอดแนมดูมาตลอดแล้วนั้น เป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น ชาวเมืองทั้งหมดที่เราเห็นล้วนเป็นคนรูปร่างใหญ่โต'"

[7] **สดด. 44:19**
"...พระองค์ยังทรงบดขยี้ข้าพระองค์ทั้งหลายในที่ของหมาป่า และคลุมพวกข้าพระองค์ไว้ด้วย [เงาแห่งความตาย]"

"เห็นสิ โอ้ ก็หุบเขานั้นนั่นแหละ มันมืดสนิทเหมือนน้ำมันดิน" ชายสองคนนั้นกล่าว "และพวกเรายังเห็นฮอบก็อบลิน[8] ภูตเซเทอร์[9] และพวกมังกรในหลุม พวกเราได้ยินเสียงร้องโหยหวนและเสียงตะโกนไม่หยุดในหุบเขานั้น ราวกับมีผู้คนกำลังทุกข์ทรมานเกินจะบรรยายนั่งอยู่ในนั้นโดยถูกผูกมัดไว้กับความเจ็บปวดรวดร้าวและโซ่ตรวนเหล็ก และที่ลอยอยู่เหนือหุบเขานั้นก็คือ หมู่เมฆแห่งความสับสนซึ่งทำให้ท้อใจ[10] และความตายยังกางปีกปกคลุมอยู่เหนือที่นั่นอยู่ตลอดเวลา พูดสั้น ๆ ก็คือ มันน่าสะพรึงกลัวไปหมดทุกอย่าง วุ่นวายไร้ระเบียบอย่างที่สุด"[11]

"ถ้าอย่างนั้น" คริสเตียนกล่าว "แม้ว่าข้าไม่อาจเข้าใจได้ แต่จากที่ท่านเล่ามา ข้าก็รู้แน่ว่านี่คือหนทางของข้าไปสู่ที่พำนักอันน่าปรารถนา"[12]

"ตามใจท่านเถิด" ชายสองคนนั้นกล่าว "พวกเราจะไม่ขอเลือกหนทางนั้นสำหรับตนเอง"[13]

ดังนั้นพวกเขาจึงจากไป ส่วนคริสเตียนก็ไปตามทางของเขา และยังคงถือดาบไว้ในมือ เพราะกลัวว่าจะถูกจู่โจม

ข้าพเจ้าเห็นในความฝันว่า ตลอดแนวหุบเขานั้นมีคูน้ำลึกมากอยู่ทางขวามือ เป็นคูน้ำลึกซึ่งคนตาบอดเคยนำคนตาบอดตกลงไปตลอดหลายยุคหลายสมัย และพินาศอย่างน่าอนาถในนั้นทั้งคู่ เช่นเดียวกัน ดูเถิด ทางซ้ายมือก็มีหล่มอันตรายซึ่งถ้าแม้คนดีตกลงไป เขาก็จะไม่เจอก้นบ่อให้เหยียบเลย ครั้งหนึ่งกษัตริย์ดาวิดเคยตกลงไปในหล่มนั้น[14] โดยเชื่อว่ามันจะดูดเขาให้จมลงไป หากพระองค์ผู้มีความสามารถไม่ได้ช่วยดึงเขากลับขึ้นมา

[8] **ฮอบก็อบลิน** *หมายถึงสิ่งมีชีวิตคล้ายภูตพรายที่ประสงค์ร้าย*

[9] **ภูตเซเทอร์** *หมายถึงคนที่มีขาและเขาเหมือนแพะในเทพปกรณัมของโรม*

[10] **โยบ 3:5**

[11] **โยบ 10:22** *"...แผ่นดินแห่งความมืดทึบดังตัวความมืดเอง เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราชและไร้ระเบียบ ที่ซึ่งความสว่างเป็นเหมือนความมืด"*

[12] **สดด. 44:18-19** *"จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มิได้หันเหย่างเท้าของพวกข้าพระองค์ก็มิได้พรากจากพระมรรคาของพระองค์ พระองค์ยังทรงบดขยี้ข้าพระองค์ทั้งหลายในที่ของหมาป่า และคลุมพวกข้าพระองค์ไว้ด้วย [เงาแห่งความตาย]"*

[13] **ยรม. 2:6** *พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่ไหน ... ผู้ได้ทรงนำเราในถิ่นทุรกันดารในดินแดนแห้งแล้งและหลุมบ่อ ในแดนที่แห้งแล้งและมืดทึบ ในแผ่นดินที่ไม่มีใครผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น"*

[14] **สดด. 69:14** *"ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ขึ้นจากหล่ม อย่าปล่อยให้ข้าพระองค์จมเลย..."*

นอกจากนั้นทางเดินที่นี่ยังแคบมากด้วย จึงเป็นเหตุให้คริสเตียนต้องประสบความยากลำบากมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะขณะที่เขาพยายามเลี่ยงคูน้ำลึกด้านหนึ่งในความมืด เขาก็พร้อมที่จะสะดุดตกลงไปในหล่มซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง และขณะที่คริสเตียนพยายามเลี่ยงหล่มโคลน เขาก็คอยระมัดระวังอย่างยิ่งไม่ให้พลัดตกลงไปในคูน้ำลึก เขาจึงเดินต่อไปเช่นนั้น และที่นี่เองข้าพเจ้าก็ได้ยินเขาถอนหายใจอย่างขมขื่น เพราะนอกจากอันตรายที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ทางเดินในที่แห่งนี้ยังมืดมาก จนบ่อยครั้งเมื่อเขายกเท้าขึ้นเพื่อก้าวไปข้างหน้า เขาก็ไม่รู้ว่าต่อจากนั้นจะวางเท้าลงที่ไหนหรือวางเท้าลงบนอะไรดี

เมื่อผ่านหุบเขานี้ไปประมาณครึ่งทาง ข้าพเจ้าก็ตระหนักว่านี่คือที่ตั้งของปากขุมนรก และมันอยู่ใกล้ ๆ ริมทางเดินนี้เอง “บัดนี้” คริสเตียนคิด “ข้าควรจะทำอย่างไรดี”[15] และในบางครั้งคราว เปลวไฟและควันก็พวยพุ่งออกมาอย่างมากมาย พร้อมด้วยประกายไฟและเสียงต่าง ๆ ที่น่าสยดสยอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ดาบของคริสเตียนไม่อาจสกัดกั้นได้เหมือนกับอปอลลิโยนในครั้งก่อนหน้านี้ เขาจำเป็นต้อง

[15] **สดด. 107:19** *“เมื่อมีความทุกข์ลำบาก เขาทั้งหลายได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจ”*

คริสเตียนในหุบเขาเงาแห่งความตาย

เก็บดาบและเปลี่ยนไปใช้อาวุธอีกอย่างที่เรียกว่าการอธิษฐานทุก ๆ อย่าง[16] ดังนั้น เขาจึงร้องเรียกออกมาจนข้าพเจ้าได้ยินว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ขอวิงวอนพระองค์ ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์เถิด"[17]

เขาจึงเดินต่อไปอีกครู่ใหญ่ แม้ว่าเปลวไฟยังคงลุกโชนมาทางเขา นอกจากนั้นเขายังได้ยินเสียงคร่ำครวญและเสียงบางสิ่งเคลื่อนไหวไปมาอย่างรวดเร็ว จนบางครั้งเขาคิดว่าเขาคงจะถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ หรือถูกเหยียบย่ำเหมือนโคลนตามถนน ภาพที่น่าสะพรึงกลัวนี้ปรากฏให้เห็นและเขาได้ยินเสียงที่น่าหวาดกลัวเหล่านี้รวมแล้วเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร และเมื่อมาถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งคริสเตียนคิดว่าเขาได้ยินเสียงฝูงปีศาจกำลังมุ่งหน้ามาหาเขา เขาจึงหยุดและพิจารณาว่าเขาควรทำอย่างไรดี บางครั้งเขาก็สองจิตสองใจคิดว่าจะย้อนกลับไป จากนั้นเขาก็พิจารณาว่าตัวเองอาจจะผ่านหุบเขานี้มาครึ่งทางแล้ว นอกจากนั้นเขายังจำได้ว่าเขาเคยเอาชนะอันตรายมาหลายอย่างแล้ว และอันตรายในการกลับไปก็อาจมีมากยิ่งกว่าอันตรายที่อยู่ข้างหน้า ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจแน่วแน่ที่จะเดินต่อไป แม้ว่าพวกปีศาจดูเหมือนจะเข้ามาใกล้เขาเรื่อย ๆ แต่เมื่อพวกมันมาใกล้จนเกือบจะถึงตัวเขา เขาก็ร้องออกมาด้วยเสียงร้อนรนที่สุดว่า "ข้าจะเดินด้วยกำลังของพระเจ้าพระยาห์เวห์" พวกปีศาจจึงถอยไปและไม่เข้ามาใกล้อีก

มีสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าจะไม่ลืมบอก ข้าพเจ้าสังเกตว่าเวลานี้คริสเตียนผู้น่าสงสารกำลังสับสนมากจนเขาจำเสียงตัวเองไม่ได้ และสาเหตุที่ข้าพเจ้าตระหนักถึงเรื่องนี้ก็คือ ขณะที่เขากำลังจะเดินขึ้นไปใกล้ปากหลุมที่มีไฟลุก วิญญาณชั่วร้ายตนหนึ่งก็มาอยู่ข้างหลังเขา และย่องเข้ามาใกล้เขาอย่างแผ่วเบา มันกระซิบและแนะนำคำพูดหมิ่นประมาทอันร้ายแรงหลายประการแก่เขา ซึ่งเขาคิดจริง ๆ ว่าคำเหล่านั้นมาจากความคิดของเขาเอง แม้แต่การคิดที่จะสาปแช่งผู้ที่เขารักมากนั้นก็ยังทำให้คริสเตียนทุกข์ใจยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ ที่เขาเคยเจอมาก่อนหน้านี้ กระนั้นหากเขาห้ามมันได้ เขาก็คงไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น แต่เขาไม่มีความแยกแยะพอที่จะอุดหูของตนหรือรู้ว่าคำพูดหมิ่นประมาทเหล่านี้มาจากไหน

เมื่อคริสเตียนเดินทางในสภาพอันน่าหดหู่นี้เป็นเวลานานพอสมควร เขาก็คิดว่าเขาได้ยินเสียงชายคนหนึ่งอยู่ข้างหน้าพูดว่า "แม้ข้าพระองค์เดินผ่านหุบเขาเงาแห่งความตาย ข้าพระองค์จะไม่หวาดกลัวความชั่วร้ายใด ๆ เพราะพระองค์สถิตกับข้าพระองค์"[18]

[16] **อฟ. 6:18**
"...จงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกเวลาโดยการอธิษฐานและการวิงวอนทุก ๆ อย่าง เพราะเหตุนี้จงเฝ้าระวังด้วยความเพียรและด้วยการวิงวอนเผื่อธรรมิกชนทุกคนอยู่เสมอ"

[17] **สดด. 116:4**
"แล้วข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระยาห์เวห์ว่า 'ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์เถิด'"

[18] **สดด. 23:4**
"แม้ข้าพระองค์เดินผ่านหุบเขาเงาแห่งความตาย ข้าพระองค์จะไม่หวาดกลัวความชั่วร้ายใด ๆ เพราะพระองค์สถิตกับข้าพระองค์" (ฉบับอมตธรรมฯ)

เขาจึงดีใจด้วยเหตุผลหลายประการ ประการแรก เขาได้พบว่าในหุบเขานี้มีคนอื่นที่เกรงกลัวพระเจ้าเช่นเดียวกับเขา จากนั้นเขาก็ตระหนักว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา แม้กระทั่งในสภาพอันมืดมนและหดหู่นั้น[19] "แล้วทำไมพระองค์จะไม่อยู่กับเราล่ะ" เขาคิด "ความยากลำบากต่าง ๆ ที่มีอยู่ที่นี่นั่นเองที่ทำให้มองเห็นได้ยาก" จากนั้นเขาก็หวังว่าจะได้พบกับคนเหล่านั้นเพื่อจะได้มีเพื่อนร่วมทางในที่สุด

[19]**โยบ 9:11** *"ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาได้สังเกตไม่"*

คริสเตียนจึงบากบั่นต่อไป และร้องเรียกไปทางเสียงที่เขาได้ยินก่อนหน้านั้น แต่เขาไม่รู้ว่าจะได้รับคำตอบหรือไม่ เพราะเขาคิดว่าเขาอาจจะยังอยู่ตัวคนเดียว จากนั้นไม่นานแสงรุ่งอรุณก็สว่างขึ้น คริสเตียนจึงกล่าวว่า "พระองค์ได้เปลี่ยนเงาแห่งความตายให้กลายเป็นรุ่งเช้า"[20]

[20]**อมส. 5:8** *"พระองค์ผู้ทรงสร้างดาวลูกไก่และดาวไถ ผู้ทรงเปลี่ยนความมืดทึบให้เป็นรุ่งเช้า และทรงทำให้กลางวันมืดอย่างกลางคืน ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมา และเทน้ำนั้นลงบนพื้นพิภพ พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์..."*

ในที่สุดเมื่อยามเช้ามาถึง เขาก็มองย้อนกลับไป ไม่ใช่ด้วยความปรารถนาจะหวนคืน แต่เพื่อจะได้เห็นด้วยแสงสว่างของวันว่ามีอันตรายใดบ้างที่เขาเดินผ่านมาในความมืด เขามองเห็นคูน้ำลึกฟากหนึ่งและหล่มที่อยู่อีกฟากหนึ่งได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เขาเห็นว่าหนทางที่ผ่านระหว่างสองฟากนั้นแคบเพียงใด นอกจากนั้นเวลานี้เขายังเห็นพวกฮอบก็อบลิน ภูตเซเทอร์ และมังกรในหลุม แต่เห็นจากไกล ๆ เพราะหลังจากรุ่งสางแล้วพวกมันจะไม่เข้ามาใกล้อีก กระนั้นเขาก็ได้รับการเปิดเผยตามที่มีเขียนไว้ว่า "พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกออกมาจากความมืด และทรงนำเงาแห่งความตายมาสู่ความสว่าง"[21] เวลานี้คริสเตียนรู้สึกตื้นตันอย่างมากที่เขาได้รับการปกป้องให้ปลอดภัย และได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากอันตรายทั้งหมดในการเดินทางตามลำพังของเขา แม้ว่าก่อนหน้านี้เขาจะกลัวอันตรายเหล่านี้มาก แต่เวลานี้เขาเห็นพวกมันได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะแสงสว่างของวันทำให้เขามองเห็นพวกมันได้อย่างชัดแจ้ง และราวช่วงเวลานี้ดวงอาทิตย์ก็กำลังขึ้น ซึ่งเป็นพระเมตตาอีกประการสำหรับคริสเตียน เพราะท่านจะต้องสังเกตว่า แม้ช่วงแรกของหุบเขาเงาแห่งความตายจะอันตราย แต่ช่วงที่สองซึ่งเขายังไม่ได้ผ่านเข้าไปนี้มีความเป็นไปได้ว่าจะอันตรายยิ่งกว่านั้นมาก เพราะจากจุดที่เขายืนอยู่ในขณะนี้ไปจนถึงสุดปลายหุบเขา เส้นทางนี้ล้วนเต็มไปด้วยบ่วงแร้ว กับดัก กลอุบาย และตาข่ายอยู่ฝั่งหนึ่ง และอีกฝั่งหนึ่งก็เต็มไปด้วยหลุม หลุมพราง บ่อลึก และทางลาดชันลงไปมากมาย หากเวลานี้ยังมืดเหมือนตอนที่เขาเข้ามาในช่วงแรกของทางนี้แล้ว ต่อให้เขามีวิญญาณนับพันก็ย่อมต้องสูญสิ้นไปทั้งหมดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้ว เวลานี้เองดวงอาทิตย์ก็กำลังขึ้น คริสเตียนจึงกล่าวว่า

[21]**โยบ 12:22** *"พระองค์ทรงเผยสิ่งลำลึกจากความมืด และทรงนำความมืดทึบมาสู่ความสว่าง"*

EGD

"ประทีปของพระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์"[22] ด้วยแสงสว่างนี้เอง เขาจึงไปถึงสุดปลายของหุบเขาได้ในที่สุด

[22] **โยบ 29:3** *"...เมื่อประทีปของพระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์..."*

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ตรงสุดปลายหุบเขานั้นมีเลือด กระดูก ขี้เถ้า และศพที่แหลกยับเยินของผู้คน แม้กระทั่งของผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ที่มาตามเส้นทางนี้ก่อนหน้าเขา และระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดถึงสาเหตุของเรื่องนี้ สายตาข้าพเจ้าก็เหลือบไปเห็นถ้ำแห่งหนึ่งอยู่ข้างหน้าไม่ไกล ในสมัยก่อนที่นั่นเคยมียักษ์สองตนอาศัยอยู่ คือ สันตะปาปาและศาสนาพระอื่น โดยอำนาจและการปกครองกดขี่ของพวกมัน คนเหล่านั้นที่กระดูก เลือด และขี้เถ้าของพวกเขารวมทั้งคนอื่น ๆ ที่ล้มตายอยู่ที่นั่น ต่างถูกประหารชีวิตอย่างโหดร้าย แต่เมื่อมาถึงสถานที่นั้น คริสเตียนก็ผ่านไปโดยไม่มีอันตรายอะไรมากนัก ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าค่อนข้างประหลาดใจ ทว่าภายหลังข้าพเจ้าก็ได้ทราบว่าศาสนาพระอื่นได้ตายไประยะหนึ่งแล้ว และสำหรับยักษ์อีกตนหนึ่ง แม้จะยังมีชีวิตอยู่แต่เขาก็มีอายุมากพอสมควร และเนื่องจากการปะทะคารมอันฉลาดหลักแหลมมากมายซึ่ง

สันตะปาปาเคยพบพานเมื่อครั้งยังหนุ่ม ทำให้เขาทั้งเสียสติและข้อกระดูกแข็งที่อ
จนบัดนี้ไม่อาจทำสิ่งใดได้มากไปกว่าการนั่งอยู่ ณ ปากถ้ำของตน ยิ้มแยกเขี้ยวขู่
ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ขณะที่พวกเขาผ่านไป และกัดเล็บของตนเพราะไม่สามารถ
ทำอะไรพวกเขาได้

ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าคริสเตียนเดินทางต่อไป เมื่อเขาเห็นยักษ์ชราตนนั้นนั่งอยู่ที่ปากถ้ำ เขาก็ไม่รู้ว่าจะคิดอย่างไรดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อยักษ์ชรานั้นได้พูดกับเขา ทั้งที่มันไม่อาจเอื้อมถึงตัวเขาได้ กล่าวว่า "พวกนักเดินทางอย่างเจ้าจะไม่มีวันเปลี่ยนเส้นทางของตน จนกว่าจะมีพวกเจ้าถูกเผามากกว่านี้" แต่คริสเตียนนิ่งเงียบและไม่ได้แสดงสีหน้าหวาดกลัว แล้วก็เดินผ่านไปเช่นนั้นโดยไม่ได้รับอันตรายใด ๆ จากนั้นคริสเตียนก็ร้องเพลงว่า

"โอ้ โล้ แห่งอัศจรรย์ เช่นนั้นข้ากล้าบอกได้
เพราะข้าถูกป้ องไว้ จาก ัยทุก ใจนั้นหนา
ความ ุก ซึ่งข้าประสบ ได้พบตาม างที่มา
ข้าขอเทิดทูนบูชา หัตถาที่ช่วยพ้นภัย
สิ่งร้ายในความ ืดมน ผู้มารนรก ากหลาย
ทั้งบาปห้อมล้อมข้าไว้ ภายในหุบเขาที่ข้ามา
กับดัก วงแร้วห ุมพราง ทั้งวางตาข่ายพรางตา
ตัวข้าคนโง่ไร้ค่า ไม่น่ารอดพ้นโพยภัย
สมควรติดกับพังพ้น และพลันล้มคว่ำไถ
แต่ที่ข้ายังอยู่ได้ ขออวยชัยองค์ ตริย์เยซู"

David Scott T. Brown

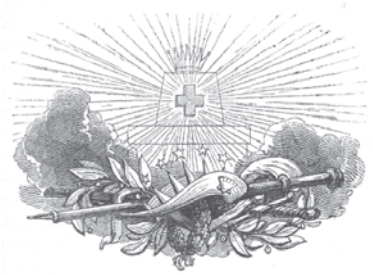

ช่วงที่ห้า
ถ่นทุรกันดาร

เมื่อถึงตรงนี้ ขณะที่คริสเตียนเดินทางต่อไป เขาก็มาถึงทางขึ้นเนินเล็กน้อย ซึ่งจัดทำไว้โดยเจตนาเพื่อให้ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์สามารถมองเห็นเส้นทางข้างหน้า คริสเตียนจึงเดินขึ้นไปตามทางนั้น และเมื่อมองไปข้างหน้า เขาก็เห็นนายสัตย์ซื่ออยู่เบื้องหน้าเขาในการเดินทาง

คริสเตียนจึงพูดเสียงดังว่า “เฮ้ เฮ้ หยุดตรงนั้นก่อน และข้าจะเป็นเพื่อนร่วมทางไปกับท่าน” เมื่อได้ยินเช่นนั้น นายสัตย์ซื่อก็หันกลับมามอง คริสเตียนก็ร้องเรียกเขาอีกครั้งว่า “หยุดรออยู่ตรงนั้นก่อน จนกว่าข้าจะตามท่านไปทัน”

แต่นายสัตย์ซื่อตอบว่า “ไม่ ข้ากำลังหนีเอาชีวิตรอด และผู้แก้แค้นแทนโลหิตกำลังตามหลังข้ามา”

คำตอบนี้ช่วยเร่งเร้าคริสเตียนมากทีเดียว เขาจึงรวบรวมกำลังทั้งหมดและตามทันนายสัตย์ซื่ออย่างรวดเร็ว เขายังวิ่งแซงนายสัตย์ซื่อด้วย ดังนั้นคนสุดท้ายจึงกลับเป็นคนแรก แล้วคริสเตียนก็ยิ้มอย่างภาคภูมิใจเพราะเขานำหน้าพี่น้องของเขาแล้ว แต่เพราะเขาไม่ได้ใส่ใจย่างเท้าของตนให้ดี เขาจึงสะดุดล้มลงอย่างกะทันหัน และลุกขึ้นไม่ได้จนกระทั่งนายสัตย์ซื่อตามมาช่วยเขา

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่าพวกเขาเดินไปด้วยกันอย่างคนที่รักกันมาก และสนทนากันอย่างมีความสุขเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในการเดินทางของพวกเขา

และคริสเตียนเริ่มต้นด้วยการกล่าวว่า “สัตย์ซื่อ พี่น้องผู้เป็นที่รักและเคารพยิ่งของข้า ข้าดีใจที่ตามท่านมาทัน และที่พระเจ้าทรงปรับจิตวิญญาณของเราให้สอดคล้องกัน เพื่อเราจะสามารถเดินเป็นเพื่อนร่วมทางกันบนเส้นทางอันแสนสุขใจนี้”

“เพื่อนรักของข้า” นายสัตย์ซื่อกล่าว “ข้าก็อยากจะมีท่านเป็นเพื่อนตั้งแต่ออกจากเมืองของเรา แต่ท่านล่วงหน้าข้ามาก่อน ดังนั้นข้าจึงต้องมาตามเส้นทางนี้โดยลำพังเสียเป็นส่วนใหญ่”

“ท่านอยู่ในเมืองแห่งความพินาศนานแค่ไหน ก่อนที่จะออกเดินทางตามข้ามาในการเดินทางสู่เมืองสวรรค์” คริสเตียนถาม

“จนกระทั่งข้าทนอยู่ต่อไปไม่ไหว” นายสัตย์ซื่อตอบ “เพราะหลังจากที่ท่านออกไปไม่นาน ก็มีการพูดกันอย่างหนาหูว่า ในอีกไม่ช้า เมืองของเราจะถูกไฟจากสวรรค์เผาจนพินาศย่อยยับ”

คริสเตียนถามว่า “อะไรนะ เพื่อนบ้านของท่านพูดเช่นนั้นจริง ๆ หรือ”

“ใช่” นายสัตย์ซื่อกล่าว “มันเป็นเรื่องที่คนทั้งเมืองพูดถึงกันอยู่พักใหญ่เลย”

"อะไรนะ แล้วจากคนทั้งหมดนั้น ท่านเป็นเพียงคนเดียวที่ออกมาเพื่อหนีให้พ้นจากอันตรายนั้นหรือ" คริสเตียนถาม

นายสัตย์ซื่อตอบว่า "แม้จะมีการพูดคุยกันมากมายทั่วเมือง แต่ข้าก็ยังไม่คิดว่าพวกเขาปักใจเชื่อเรื่องนี้จริง ๆ เพราะขณะที่มีการสนทนาเรื่องนี้กันอย่างเข้มข้น ข้าได้ยินบางคนพูดจาเยาะเย้ยถึงท่านและการเดินทางอันสิ้นหวังของท่าน หรือที่พวกเขาเรียกการเดินทางของท่านเช่นนั้น แต่ข้าเชื่อและยังคงเชื่อว่าเมืองของเราจะถึงจุดจบด้วยไฟและกำมะถันจากเบื้องบน และเพราะเหตุนั้น ข้าจึงหนีออกมา"

แล้วคริสเตียนก็ถามว่า "ท่านได้ยินใครพูดอะไรเกี่ยวกับนายเชื่อคนง่ายเพื่อนบ้านของเราบ้างหรือไม่"

"ได้ยินสิ คริสเตียน" นายสัตย์ซื่อตอบ "ข้าได้ยินว่าเขาตามท่านไปจนถึงบึงโคลนแห่งความท้อใจ บางคนบอกว่าเขาตกไปในนั้น ซึ่งไม่น่าแปลกใจที่เป็นอย่างนั้น ข้าแน่ใจว่าเขาคงเปรอะเปื้อนโคลนจากบึงนั้นไปทั้งตัว"

"แล้วพวกเพื่อนบ้านพูดอะไรกับเขาบ้าง" คริสเตียนถาม

"ตั้งแต่เขากลับไป เขาก็ถูกเยาะเย้ยอย่างมาก" นายสัตย์ซื่อกล่าว "และคนทุกประเภทล้อเลียนและดูถูกเขา และแทบไม่มีใครให้เขาทำงานเลย เวลานี้เขาย่ำแย่กว่าเดิมถึงเจ็ดเท่า แย่ยิ่งกว่าตอนที่เขายังไม่เคยออกจากเมืองเสียอีก"

"แต่ทำไมพวกเขาจึงต่อต้านเขามากขนาดนั้น ในเมื่อพวกเขาเองก็เหยียดหยามการที่นายเชื่อคนง่ายเคยละทิ้งพวกเขา" คริสเตียนถาม

"โอ้ พวกเขาพูดว่า 'แขวนคอมันซะเถอะ มันเป็นคนแปรพักตร์[1] และมันไม่ซื่อสัตย์ต่อคำประกาศความเชื่อของตน'" นายสัตย์ซื่อกล่าว "ข้าคิดว่าพระเจ้าได้ปลุกเร้าแม้กระทั่งศัตรูของเขาให้เยาะเย้ยเขา และทำให้เขาเป็นตัวอย่าง เพราะว่าเขาได้ละทิ้งทางเดียวนั้น"[2]

แล้วคริสเตียนก็ถามว่า "ท่านได้พูดคุยกับเขาก่อนที่จะออกจากเมืองหรือเปล่า"

"ข้าเคยพบเขาครั้งหนึ่งตามท้องถนน" นายสัตย์ซื่อตอบ "แต่เขาหันหลบไปทางอื่น เหมือนคนที่ละอายในสิ่งที่ตัวเองเคยทำ ข้าก็เลยไม่ได้พูดกับเขา"

"คือว่าในช่วงแรกของการเดินทาง ข้าเคยตั้งความหวังไว้สูงมากสำหรับชายคนนั้น แต่เวลานี้ข้ากลัวว่าเขาจะพินาศเมื่อเมืองนั้นถูกทำลาย เพราะมันเกิดขึ้นกับเขาตามสุภาษิตซึ่งเป็นความจริงที่กล่าวว่า 'สุนัขเลียกินสิ่งที่มันสำรอกออกมา' และสุกรที่คนล้างมันให้สะอาดแล้ว กลับลุยลงไปนอนในโคลนอีก'"[3]

[1] **คนแปรพักตร์** *หมายถึงคนที่ทรยศฝ่ายหนึ่งเพื่อไปเข้ากับอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นศัตรู*

[2] **ยรม. 29:18-19** *"'เราจะไล่ติดตามเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะทำให้เขาเป็นที่หวาดกลัวแก่ราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นคำสาป ให้เป็นความหวาดหวั่น ให้เป็นที่เยาะเย้ย และให้เป็นที่ตำหนิ ท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น' พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเขาครั้งแล้วครั้งเล่า โดยผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของเรา แต่พวกเจ้าไม่ยอมฟัง' พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ"*

[3] **2 ปต. 2:22** *"สิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาก็เป็นไปตามสุภาษิตซึ่งเป็นความจริงที่ว่า 'สุนัขเลียกินสิ่งที่มันสำรอกออกมา' และ 'สุกรที่คนล้างมันให้สะอาดแล้ว กลับลุยลงไปนอนในโคลนอีก'"*

นายสัตย์ซื่อตอบว่า “นั่นก็เป็นเรื่องที่ข้าห่วงเขาเช่นกัน แต่ใครเล่าจะสามารถขัดขวางสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้น”

“เอาล่ะ สัตย์ซื่อเพื่อนบ้านของข้า” คริสเตียนกล่าว “ให้เราหยุดพูดเรื่องของเขาแล้วมาสนทนาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเราในขณะนี้กันดีกว่า บัดนี้ช่วยบอกข้าทีว่าท่านเจออะไรมาบ้างระหว่างทางที่ท่านมา เพราะข้ารู้ว่าท่านก็เจอความยากลำบากมาบ้าง หากท่านไม่เจอ ข้าคงจะแปลกใจ”

“ข้ารอดพ้นจากบึงโคลนที่ข้าเข้าใจว่าท่านเคยตกลงไป” นายสัตย์ซื่อตอบ “และมาถึงที่ประตูโดยไม่มีอันตรายใด ๆ เพียงแต่ข้าเจอหญิงที่ชื่อราคะ ซึ่งมีทีท่าว่าจะทำอันตรายแก่ข้าได้”

“ดีนะที่ท่านหนีรอดจากตาข่ายดักของนางมาได้” คริสเตียนกล่าว “โยเซฟก็เคยเจอความยุ่งยากเพราะนาง และเขาก็หนีรอดจากนางมาได้เช่นเดียวกับท่าน แต่มันก็เกือบทำให้เขาต้องเสียชีวิต[4] แล้วนางทำอะไรแก่ท่านหรือ”

“ท่านอาจนึกไม่ถึง แต่ท่านก็คงพอรู้อยู่บ้าง ว่านางมีลิ้นที่ประจบประแจงเพียงใด” นายสัตย์ซื่อตอบ “นางรบเร้าข้าอย่างหนักให้หันออกนอกเส้นทางไปกับนาง โดยสัญญาว่าจะให้ความพึงพอใจทุกรูปแบบแก่ข้า”

[4] **ปฐก. 39:11–13** *“วันหนึ่งท่านเข้าไปในบ้านเพื่อทำงานของท่าน ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่ในนั้น นางก็คว้าผ้าพันตัวของท่านไว้ แล้วพูดว่า ‘มานอนกับฉันเถิด’ แต่ท่านทิ้งผ้าพันตัวไว้ในมือนาง หนีออกไปข้างนอก เมื่อนางเห็นว่าท่านทิ้งผ้าพันตัวไว้ในมือของนาง หนีไปข้างนอกแล้ว…”*

คริสเตียนแย้งว่า “ไม่ นางไม่อาจสัญญาว่าจะให้ความพึงพอใจซึ่งเกิดจากจิตสำนึกที่ดีแก่ท่านได้”

“ท่านก็รู้ว่าข้าหมายถึงอะไร” นายสัตย์ซื่อกล่าว “คือความพึงพอใจทั้งหมดที่เป็นเรื่องฝ่ายโลกและฝ่ายเนื้อหนัง”

“ขอบพระคุณพระเจ้าที่ท่านหนีจากนางมาได้ ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกริ้วจะตกลงไปในหลุมของนาง”[5] คริสเตียนกล่าว

“คือว่า ข้าก็ไม่รู้ว่าข้าหนีพ้นจากนางได้อย่างสิ้นเชิงแล้วหรือไม่” สัตย์ซื่อกล่าว

“โอ้ ข้าเชื่อว่าท่านคงไม่ได้ยินยอมตามความปรารถนาของนางหรอกนะ” คริสเตียนสงสัย

“เปล่าเลย ข้าจะไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทิน” นายสัตย์ซื่อตอบ “เพราะข้านึกถึงคำจารึกเก่าแก่ที่ข้าเคยเห็น ซึ่งกล่าวว่า ‘ย่างก้าวของนางเป็นทางที่มุ่งไปสู่นรก’[6] ข้าจึงหลับตา เพราะข้าไม่อยากหลงเสน่ห์รูปร่างหน้าตาของนาง[7] แล้วนางก็แสดงความรังเกียจข้าอย่างมาก จากนั้นข้าก็ไปตามทางของข้า”

แล้วคริสเตียนก็ถามว่า “ท่านเจอการจู้โจมอย่างอื่นอีกหรือเปล่าขณะที่ท่านมา”

นายสัตย์ซื่อตอบว่า “เมื่อข้ามาถึงเชิงเขาที่ชื่อความยากลำบาก ข้าพบกับชายคนหนึ่งที่ชรามากแล้ว ซึ่งถามข้าว่าข้าเป็นใคร และกำลังมุ่งหน้าไปที่ไหน ข้าบอกเขาว่าข้าเป็นผู้เดินทางกำลังไปยังเมืองสวรรค์

“แล้วชายชราคนนั้นก็พูดว่า ‘เจ้าดูเป็นคนซื่อตรง เจ้าจะพอใจไหมที่จะอาศัยอยู่กับข้าเพื่อแลกกับค่าจ้างที่ข้าจะให้เจ้า’ ข้าจึงถามชื่อของเขา และถามว่าเขาอยู่ที่ไหน เขาตอบว่าเขาชื่ออาดัมคนแรก และเขาอยู่ในเมืองแห่งการหลอกลวง[8] ข้าจึงถามเขาว่างานของเขาคืออะไร และเขาจะให้ค่าจ้างอย่างไร เขาบอกข้าว่างานของเขาคือความสำราญมากมายหลายอย่าง ส่วนค่าจ้างที่เขาจะให้นั้น คือสุดท้ายข้าจะได้เป็นทายาทของเขา ข้าถามเขาเพิ่มเติมว่าบ้านที่เขาอยู่นั้นเป็นอย่างไร และมีคนรับใช้คนอื่นอีกหรือไม่ เขาบอกข้าว่าบ้านของเขาได้รับการดูแลเอาใจใส่ให้พร้อมสรรพด้วยของหรูหราทุกอย่างในโลกนี้ และคนรับใช้ของเขาก็คือลูก ๆ ที่เกิดมาจากเขาเอง ข้าจึงถามว่าเขามีลูกกี่คน เขาบอกข้าว่าเขามีลูกสาวเพียงสามคน คือตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิต และข้าจะแต่งงานกับพวกเธอก็ได้ถ้าข้าปรารถนา[9] ข้าจึงถามต่อว่าเขาต้องการให้ข้าอยู่กับเขานานแค่ไหน และเขาตอบข้าว่า นานตราบเท่าที่เขามีชีวิตอยู่”

“แล้วในที่สุดท่านกับชายชราคนนั้นได้ข้อสรุปอย่างไร” คริสเตียนถาม

[5] **สภษ. 22:14** *“ปากของหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก คนที่พระยาห์เวห์กริ้วจะตกลงในนั้น”*

[6] **สภษ. 5:5** *“เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตาย ย่างเท้าของนางมุ่งตรงไปยังแดนคนตาย”*

[7] **โยบ 31:1** *“ข้าได้ทำสัญญากับดวงตาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงสาวด้วยใจกำหนัดได้อย่างไร?”*

[8] **อฟ. 4:22** *“...จงทิ้ง[ตัวตน]เก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามตัณหาอันเป็นที่หลอกลวง...” (ฉบับคิงเจมส์ฯ)*

[9] **1 ยน. 2:16** *“เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก” (ฉบับคิงเจมส์ฯ)*

"โอ้ ทีแรกข้าพบว่าตนเองค่อนข้างเอนเอียงจะไปกับชายผู้นั้น เพราะข้าคิดว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นดูสมเหตุผลมาก แต่ระหว่างที่ข้าคุยกับเขา ข้าก็เห็นข้อความจารึกอยู่บนหน้าผากของเขาว่า 'จงทิ้งตัวเก่าพร้อมกับการประพฤติของตัวเก่า'"[10]

"แล้วจากนั้นเป็นอย่างไร" คริสเตียนถาม

"ใจข้าเกิดความรู้สึกร้อนรุ่มและคิดว่า" นายสัตย์ซื่อตอบ "ไม่ว่าเขาจะพูดอะไรหรือพยายามเอาใจข้าอย่างไร เขาจะขายข้าเป็นทาสทันทีที่เขาพาข้ากลับไปถึงบ้านของเขา ข้าจึงขอให้เขาหยุดพูด เพราะข้าจะไม่เฉียดเข้าไปใกล้ประตูบ้านของเขาเลย จากนั้นเขาก็ตำหนิข้าอย่างโกรธเกรี้ยว และบอกว่าจะส่งผู้หนึ่งตามข้ามา เป็นคนชนิดที่จะทำให้ทางของข้าขมขื่นไปถึงจิตวิญญาณ ข้าจึงหันกลับเพื่อจะไปจากเขา แต่ขณะที่ข้าหันหลังเพื่อจะเดินจากไป ข้าก็รู้สึกว่าเขาคว้าแขนของข้าไว้และกระชากมันกลับไปอย่างแรง จนข้าคิดว่าเขาดึงส่วนหนึ่งของตัวข้าติดไปกับเขาด้วย และนั่นทำให้ข้าร้องโอดครวญว่า โอย คนน่าสมเพช'[11] จากนั้นข้าก็เดินขึ้นเนินเขาลูกนั้น และเมื่อเดินขึ้นไปได้ประมาณครึ่งทาง ข้าก็มองไปข้างหลังและเห็นมีคนตามข้ามาอย่างรวดเร็วดุจสายลม เขาตามข้ามาทันตรงเกือบจะถึงบริเวณที่มีซุ้มไม้ประดับเก่าแก่"

"แถวนั้นแหละ" คริสเตียนกล่าว "ที่ข้านั่งพัก แต่เพราะถูกความง่วงครอบงำที่นั่นแหละ ข้าจึงได้ทำม้วนหนังสือนี้หล่นหายไปจากกระเป๋าอกเสื้อระหว่างที่ข้าหลับ"

[10] **คส. 3:9** *"อย่าโกหกกันในเมื่อท่านสลัดทิ้งตัวตนเก่าๆ พร้อมกับความประพฤติเดิมๆ แล้ว" (ฉบับอมตธรรมฯ)*

[11] **รม. 7:24** *"โอย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้? ใครจะช่วยให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้"*

"แต่พี่เอ๋ย ขอฟังข้าก่อน" นายสัตย์ซื่อกล่าว "ทันทีที่ชายคนนั้นไล่ตามข้ามาทัน เขาก็พูดแค่คำเดียวและต่อยข้า เพราะเขาต่อยข้าล้มลงและทิ้งข้าไว้ให้ตาย พอข้ารู้สึกตัวอีกที ข้าก็ถามว่าทำไมเขาถึงทำกับข้าอย่างนั้น เขาบอกว่าเป็นเพราะข้าแอบมีใจเอนเอียงไปชื่นชอบอาดัมคนแรก พูดจบเขาก็ต่อยข้าที่หน้าอกอย่างแรงจนข้าตายอีกครั้งหนึ่ง และทุบตีข้าจนข้าหงายหลังล้มลง ข้าจึงนอนหมดสติอยู่แทบเท้าของเขาอีกครั้ง พอข้ารู้สึกตัวอีกที ข้าก็ร้องขอความเมตตาจากเขา แต่เขากล่าวว่า 'ข้าไม่รู้จักวิธีแสดงความเมตตา' พูดจบเขาก็ชกข้าล้มลงอีกครั้ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคงจะจบชีวิตข้าเป็นแน่ ถ้าไม่มีผู้หนึ่งเดินผ่านมาและบอกให้เขาหยุด"

คริสเตียนถาม "ใครกันหรือที่บอกให้เขาหยุด"

นายสัตย์ซื่อตอบว่า "ทีแรกข้าก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่พอผู้นั้นเดินผ่านไป ข้าก็จำรอยแทงที่พระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ได้ ข้าจึงสรุปว่าผู้นั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แล้วข้าก็เดินขึ้นเนินเขาลูกนั้นไป"

"ชายผู้นั้นที่ตามท่านมาทันคือโมเสส" คริสเตียนกล่าว "เขาไม่ละเว้นใครเลยและไม่รู้จักวิธีแสดงความเมตตาต่อผู้ที่ละเมิดบทบัญญัติ"

"ข้าทราบเรื่องนั้นเป็นอย่างดี" นายสัตย์ซื่อกล่าว "นั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้มาพบข้า ตอนที่ข้าอาศัยอยู่ที่บ้านอย่างปลอดภัยเขาก็เคยมาหาข้า เขาบอกว่าเขาจะเผาบ้านของข้าทับหัวข้า หากข้ายังอยู่ที่นั่น"

ได้ฟังอย่างนั้นแล้วคริสเตียนก็ถามว่า “ท่านไม่ได้สังเกตเห็นบ้านซึ่งตั้งอยู่บนยอดเขาลูกนั้นทางฝั่งที่โมเสสพบท่านหรือ”

“เห็น” นายสัตย์ซื่อตอบ “และเห็นสิงโตด้วยก่อนที่ข้าจะไปถึง แต่สำหรับสิงโตข้าคิดว่าพวกมันหลับอยู่ เพราะตอนนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง แต่เนื่องจากยังเหลือเวลากลางวันให้ข้าเดินได้อีกนาน ข้าจึงเดินผ่านคนเฝ้าประตูและเดินลงเขามา”

คริสเตียนกล่าวว่า “ใช่ เขาบอกข้าว่าเขาเห็นท่านเดินผ่านที่นั่นไป แต่ข้าเสียดายที่ท่านไม่ได้แวะบ้านหลังนั้น เพราะพวกเขาคงจะให้ท่านดูสิ่งหายากมากมาย ซึ่งท่านจะไม่ลืมเลยจนกระทั่งวันตาย แต่โปรดบอกข้าที ท่านเจอใครในหุบเขาแห่งความถ่อมใจหรือไม่”

“เจอ” นายสัตย์ซื่อกล่าว “ข้าเจอชายคนหนึ่งชื่อนายไม่พึงพอใจ ซึ่งคงจะตั้งใจโน้มน้าวให้ข้ากลับไปกับเขา เหตุผลของเขาคือหุบเขานั้นไม่มีเกียรติเอาเสียเลย ยิ่งกว่านั้นเขาบอกข้าว่าการไปที่นั่นจะเป็นการดูถูกเพื่อน ๆ ทุกคนของข้า เช่น นายเย่อหยิ่ง นายยโส นายทะนงตัว และนายเกียรติยศฝ่ายโลก เขาบอกว่าคนอื่น ๆ จะไม่พอใจมาก หากข้าทำตัวโง่เขลาจนเดินลุยผ่านหุบเขานี้”

“แล้วท่านตอบเขาอย่างไร” คริสเตียนถาม

นายสัตย์ซื่อตอบว่า “ข้าบอกเขาว่า ถึงแม้คนทั้งหมดที่เขาเอ่ยชื่อนั้นอาจอ้างว่าเป็นครอบครัวของข้า และพวกเขาก็อาจเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เพราะพวกเขาเป็นญาติฝ่ายเนื้อหนังของข้า ทว่าตั้งแต่ข้ามาเป็นผู้เดินทาง พวกเขาก็ตัดญาติขาดมิตรจากข้า และข้าก็ปฏิเสธพวกเขาเช่นกัน ดังนั้นเวลานี้พวกเขาจึงเหมือนไม่เคยเป็นญาติข้าเลย ข้ายังบอกเขาด้วยว่าในเรื่องหุบเขานี้ เขาอธิบายเรื่องนี้ผิดไปมากทีเดียว เพราะสิ่งที่มาก่อนเกียรติคือความถ่อมใจ และใจที่เย่อหยิ่งก็มาก่อนการล้มลง นั่นคือเหตุผลที่ข้ากล่าวว่าข้าขอเลือกแสวงหาเกียรติซึ่งผู้มีปัญญาที่สุดเห็นว่าดีและเดินผ่านหุบเขานี้ไปดีกว่าที่จะเลือกสิ่งที่นายไม่พึงพอใจชื่นชมว่าคู่ควรแก่ความรักใคร่ของเรามากที่สุด”

คริสเตียนถามต่อไปว่า ท่านได้เจอใครในหุบเขานั้นอีกหรือไม่

[12]**1 คร. 1:26** *"พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูสภาพพวกท่านเมื่อได้รับการทรงเรียก มีน้อยคนที่โลกถือว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง"*

[13]**1 คร. 3:18** *"อย่าให้ใครหลอกลวงตัวเอง ถ้าใครในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้คนนั้นยอมเป็นคนโง่เพื่อจะได้เป็นคนมีปัญญา"*

[14] **ฟป. 3:7-9** *"แต่ว่าอะไรที่เคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นการขาดทุนแล้วเพราะเหตุพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า..."*

"เจอ ข้าได้เจอกับนายละอาย" นายสัตย์ซื่อตอบ "แต่ในบรรดาคนทั้งปวงที่ข้าเจอระหว่างการเดินทางของข้า ข้าคิดว่าเขามีชื่อเรียกผิดไป คนอื่นคงจะไม่เห็นด้วยกับข้าหลังจากโต้เถียงกันเล็กน้อยและอื่น ๆ แต่นายละอายผู้หน้าด้านคนนี้คงไม่มีวันทำแบบนั้น"

"ทำไมล่ะ เขาพูดอะไรกับท่าน" คริสเตียนถาม

"พูดอะไรน่ะหรือ โอ้ เขาต่อต้านศาสนาตรง ๆ เลยล่ะ" นายสัตย์ซื่อพูด "เขากล่าวว่ามันเป็นเรื่องน่าสมเพช ต่ำต้อย และลับ ๆ ล่อ ๆ ที่ผู้ชายจะใส่ใจกับศาสนา เขากล่าวว่าจิตสำนึกที่อ่อนโยนนั้นไม่สมกับเป็นชายชาตรี และการที่ผู้ชายคอยระวังคำพูดและวิถีทางของตนก็เหมือนการละทิ้งอิสรภาพอันน่าเกรงขามซึ่งผู้มีจิตวิญญาณกล้าหาญในอดีตคุ้นเคยดี เขายังกล่าวด้วยว่ามันจะทำให้ชายคนหนึ่งกลายเป็นที่หัวเราะเยาะของยุคสมัย เขาคัดค้านโดยกล่าวว่ามีคนมีอำนาจ คนร่ำรวย หรือคนฉลาดเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มีความคิดเห็นเหมือนข้า[12] และก่อนที่จะถูกชักจูงให้เป็นคนโง่[13] พวกเขาก็ไม่เคยมีความปรารถนาอันแน่วแน่ที่จะยอมเสี่ยงสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเหตุผลที่พวกเขาไม่รู้จัก[14] ยิ่งไปกว่านั้น เขายังต่อต้าน

สถานะและสภาพอันต่ำต้อยและด้อยกว่าของคนเหล่านั้น ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ในยุคสมัยที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่[15] และยังรวมถึงความไม่รู้ของพวกเขา และการที่พวกเขาขาดความเข้าใจเรื่องวิทยาศาสตร์ธรรมชาติทั้งหลาย ใช่แล้ว เขายังตำหนิข้าต่อไปอีกเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ อีกมากมายเกินกว่าที่ข้าจะบอกได้ในตอนนี้ ยกตัวอย่างเช่น เขากล่าวว่าเป็นเรื่องน่าละอายที่จะนั่งคร่ำครวญและโศกเศร้าเพราะฟังคำเทศนา และเป็นเรื่องน่าละอายที่จะถอนหายใจและโอดครวญกลับมาบ้าน เขาว่ามันเป็นเรื่องน่าละอายที่จะขออภัยเพื่อนบ้านสำหรับความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือชดใช้สิ่งที่ข้าเคยขโมยไป เขายังกล่าวด้วยว่าศาสนาทำให้ผู้ชายอ่อนแอ เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะปล่อยตัวทำสิ่งชั่วร้าย ซึ่งเขาเรียกมันด้วยชื่อที่ไพเราะกว่านั้น และพวกเขากลับแสวงหาคุณธรรมอันโง่เขลาแทน เช่น ความถ่อมใจและความสุภาพอ่อนโยน เขากล่าวว่านี่ไม่ใช่เรื่องน่าละอายหรอกหรือ”

“แล้วท่านพูดอะไรกับเขา” คริสเตียนถาม

“พูดหรือ” นายสัตย์ซื่อตอบ “ทีแรกข้าก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร ใช่แล้ว เขายกข้อกล่าวหามากมายมาต่อว่าข้า จนข้าเลือดขึ้นหน้า แม้กระทั่งเรื่องนี้ นายละอายก็ชี้ให้ข้าเห็น จนข้าเกือบจะเริ่มสงสัยตัวเอง แต่ในที่สุดข้าก็เริ่มพิจารณาได้ว่า สิ่งที่ได้รับการยกย่องอย่างสูงท่ามกลางมนุษย์นั้นนับว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพระเจ้า[16] และข้าก็คิดอีกทีว่า นายละอายกำลังบอกข้าว่ามนุษย์เป็นอย่างไร แต่เขาไม่ได้บอกอะไรข้าเลยเกี่ยวกับว่าพระเจ้าคือใคร หรือเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า และข้ายังคิดด้วยว่า ในวันพิพากษาเราจะไม่ถูกพิพากษาให้ตายหรือเป็นตามวิญญาณพาลเกเรของโลก แต่ตามพระปัญญาและบัญญัติขององค์ผู้สูงสุด ข้าคิดว่าด้วยเหตุนี้สิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าดีที่สุดจึงดีที่สุดจริง ๆ แม้ว่ามนุษย์ทั้งหมดในโลกจะต่อต้านก็ตาม ดังนั้นเมื่อเห็นว่าพระเจ้าโปรดปรานศาสนาของพระองค์ ว่าพระเจ้าโปรดปรานจิตสำนึกที่อ่อนโยน ว่าผู้ที่ทำตนเป็นคนโง่เพื่ออาณาจักรสวรรค์คือคนฉลาดที่สุด และเห็นว่าคนจนที่รักพระคริสต์นั้นร่ำรวยกว่าคนยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกซึ่งเกลียดชังพระองค์ ข้าจึงบอกนายละอายว่า ‘นายละอายเอ๋ย จงไปเสียเถิด ท่านเป็นศัตรูต่อความรอดของข้า ควรหรือที่ข้าจะเอาใจท่านแทนองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจอธิปไตยสูงสุดของข้า แล้วข้าจะมองพระพักตร์ของพระองค์ได้อย่างไรเมื่อพระองค์เสด็จมา[17] เวลานี้ข้าควรจะอับอายเรื่องทางของพระองค์และผู้รับใช้ของพระองค์หรือ ถ้าเช่นนั้น ข้าจะคาดหวังพระพรได้อย่างไร’ แต่นายละอายคนนี้

[15] **ยน. 7:48** *“มีใครบ้างในพวกผู้ใหญ่หรือพวกฟาริสีที่ศรัทธาในตัวเขา?”*

[16] **ลก. 16:15** *“แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘พวกท่านทำทีดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของท่าน เพราะว่าสิ่งที่มีคุณค่าสูงในหมู่มนุษย์ ก็เป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของพระเจ้า’”*

[17] **มก. 8:38** *“ใครมีความละอายเพราะเราและคำสอนของเรา ในยุคที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและอธรรมนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมีความละอายเพราะคนนั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยพระรัศมีของพระบิดาพร้อมกับพวกทูตสวรรค์บริสุทธิ์”*

ก็เป็นผู้ร้ายหน้าด้านจริง ๆ ข้าแทบจะสลัดเขาให้เลิกไปกับข้าไม่ได้เลย ใช่แล้ว เขาจะคอยเดินตามหลังข้า และผสมโรงกับคนนั้นคนนี้คอยกระซิบที่ข้างหูข้าตลอดเกี่ยวกับบรรดาจุดอ่อนที่มาพร้อมกับศาสนา

"ในที่สุด ข้าจึงบอกเขาว่ามันไร้ประโยชน์ที่เขาจะพยายามทำอย่างนั้นต่อไป เพราะข้าเห็นสง่าราศีมากที่สุดในสิ่งต่าง ๆ ที่เขาดูหมิ่นเหยียดหยาม ดังนั้นในที่สุดข้าก็ผ่านตัวปัญหารายนี้มาได้ และเมื่อข้าสลัดเขาหลุดแล้ว ข้าจึงเริ่มร้องเพลงว่า

"การทดสอบที่พวกเขาต้องเผชิญ
เพราะดำเนินตามเสียงเรียกจากสวรรค์
มีมากมายแต่เนื้อหัวชอบเช่นนั้น
ต่อเนื่องกันเข้ามาแทบไม่ขาดสาย
เพื่อคราวนี้หรือคราวหน้าพวกเราอาจ
ติดบ่วงพลาดพ่ายแพ้จนหัวหาย
ด้วยเหตุนี้ข้ามุ่งหน้าสู่สุดปลาย
จงมุ่งหน้าคอยระวังและอย่ากลัว"

เมื่อได้ฟังเช่นนั้นคริสเตียนก็กล่าวว่า "ข้าดีใจนะน้องชายของข้า ที่ท่านรับมือผู้ร้ายคนนี้ได้อย่างกล้าหาญ และอย่างที่ท่านว่า ในบรรดาคนเหล่านั้นข้าก็คิดว่าเขามีชื่อเรียกผิดไปจริง ๆ เพราะนายละอายนั้นกล้าดีถึงขั้นเดินตามพวกเราบนท้องถนน และพยายามทำให้พวกเราอับอายต่อหน้าคนทั้งปวงและทำให้เราละอายในสิ่งที่ดีงาม แต่ถ้าเขาไม่หน้าด้านขนาดนั้น เขาก็คงไม่มีวันพยายามทำอย่างที่เขาทำ แต่ให้เรายังคงต่อต้านเขาต่อไปเถิด เพราะแม้เขาจะทำทีกล้าหาญสารพัด แต่เขากลับส่งเสริมคนโง่และไม่มีใครอื่นอีก 'คนมีปัญญาจะได้เกียรติเป็นมรดก' ซาโลมอนกล่าวไว้ 'แต่คนโง่จะได้ความอับอาย'"[18]

"ข้าคิดว่าเราต้องร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์เพื่อต่อสู้นายละอาย" นายสัตย์ซื่อกล่าว "นั่นจะช่วยให้เราเป็นคนกล้าหาญเพื่อความจริงบนแผ่นดินโลก"

"ที่ท่านพูดนั้นเป็นความจริง" คริสเตียนกล่าว "แล้วมีใครอีกไหมที่ท่านเจอในหุบเขานั้น"

"ไม่มีแล้ว" นายสัตย์ซื่อตอบ "เพราะข้าได้แสงแดดส่องสว่างตลอดทางที่เหลือและตลอดหุบเขาเงาแห่งความตายด้วย"

[18] **สภษ. 3:35** *"คนมีปัญญาจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้ความอัปยศ"*

“นั่นดีแล้วสำหรับท่าน” คริสเตียนพูดต่อ “ข้าแน่ใจว่าสำหรับข้านั้นตรงกันข้ามมาก ๆ ข้าเจอช่วงเวลาอันยาวนาน และแทบจะทันทีที่ข้าลงไปในหุบเขานั้น ข้าก็ต้องเจอการต่อสู้อันดุเดือดกับอปอลลิโยนปีศาจชั่วร้าย ใช่แล้ว ข้าคิดว่ามันคงจะฆ่าข้าอย่างแน่นอน โดยเฉพาะเมื่อมันฟาดข้าล้มลงและบดขยี้ข้าอยู่ใต้มัน ราวกับว่ามันจะบดขยี้ข้าให้แหลกเป็นชิ้น ๆ เพราะเมื่อมันเหวี่ยงข้า ดาบของข้าก็หลุดจากมือ และมันยังพูดกับข้าว่าข้าอยู่ในกำมือมันแล้ว แต่ข้าร้องเรียกต่อพระเจ้าผู้ทรงสดับฟังข้า และช่วยข้าออกมาจากปัญหาทั้งหมด จากนั้นข้าก็เข้าไปในหุบเขาเงาแห่งความตาย และไม่เจอแสงสว่างเลยเกือบครึ่งทาง ข้าคิดครั้งแล้วครั้งเล่าว่าข้าคงถูกฆ่าตายอยู่ในนั้น แต่ในที่สุด รุ่งอรุณก็ปรากฏและดวงอาทิตย์ก็ขึ้น แล้วข้าก็เดินไปตามทางที่เหลือได้อย่างสบายและเงียบสงบกว่าเดิมมาก”

ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าเห็นในความฝันว่า ขณะที่พวกเขาเดินไป นายสัตย์ซื่อก็เห็นชายคนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่านายพูดเก่ง กำลังเดินอยู่ห่างจากพวกเขาทางด้านข้าง เพราะในบริเวณนี้ ทางเดินนั้นกว้างพอให้พวกเขาทุกคนเดินได้ เขาเป็นชายร่างสูงและเวลามองไกล ๆ นั้นดูดีกว่าเวลาอยู่ใกล้ ๆ มาก

นายสัตย์ซื่อพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย ท่านกำลังมุ่งหน้าไปที่ไหน ท่านกำลังไปยังดินแดนสวรรค์หรือเปล่า”

“ข้ากำลังไปยังที่เดียวกัน” นายพูดเก่งตอบ

“ดีเลย” นายสัตย์ซื่อกล่าว “งั้นข้าก็หวังว่าเราจะได้รับมิตรภาพที่ดีจากท่าน”

นายพูดเก่งตอบว่า “ข้ายินดีเป็นเพื่อนร่วมทางของพวกท่าน”

“งั้นมาเถอะ ให้พวกเราไปด้วยกัน” นายสัตย์ซื่อพูดต่อ “และให้เราใช้เวลาสนทนากันในเรื่องที่เป็นประโยชน์เถิด”

“การพูดคุยเรื่องดี ๆ กับท่านหรือใครก็ตามเป็นเรื่องที่ข้าพอใจเป็นอย่างยิ่ง” นายพูดเก่งกล่าว “และข้าดีใจที่ข้าได้พบผู้ที่ชื่นชอบการทำสิ่งดีเช่นนั้น จริง ๆ มีเพียงน้อยคนเท่านั้นที่สนใจจะใช้เวลาไปกับเรื่องแบบนี้ขณะที่พวกเขาเดินทาง พวกเขามักจะเลือกพูดถึงเรื่องที่ไร้ประโยชน์มากกว่า และนั่นทำให้ข้าลำบากใจ”

“นั่นเป็นเรื่องน่าเศร้าใจจริง ๆ” นายสัตย์ซื่อกล่าว “เพราะจะมีเรื่องใดเล่าที่มนุษย์บนแผ่นดินโลกสมควรใช้ลิ้นและปากกล่าวถึงมากไปกว่าเรื่องของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์”

“ข้าชอบท่านมากเป็นพิเศษเลย เพราะคำพูดของท่านเต็มไปด้วยความแน่ใจ” นายพูดเก่งกล่าว “และข้าขอเสริม เรื่องใดเล่าที่จะน่ายินดียิ่งและมีประโยชน์มากยิ่งกว่าการพูดถึงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับพระเจ้า จะมีเรื่องใดเล่าที่น่ายินดียิ่งเช่นนั้น นั่นคือ ถ้าใครสักคนมีความปีติยินดีในสิ่งต่าง ๆ ที่น่าอัศจรรย์ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าใครสักคนปีติยินดีในการพูดคุยเรื่องประวัติศาสตร์ หรือความลี้ลับของสิ่งต่าง ๆ หรือถ้าใครสักคนชอบพูดคุยเรื่องการอัศจรรย์ เรื่องน่าประหลาด หรือเรื่องหมายสำคัญ จะมีที่ไหนเล่าที่เขาจะพบสิ่งต่าง ๆ บันทึกไว้อย่างน่าปีติยินดี และเขียนไว้อย่างไพเราะเหมือนกับในพระคัมภีร์บริสุทธิ์”

“นั่นเป็นความจริง” นายสัตย์ซื่อกล่าว “แต่การได้รับประโยชน์จากเรื่องเช่นนั้นในการพูดคุยของเราควรจะเป็นจุดประสงค์หลักของเรา”

“นั่นแหละคือสิ่งที่ข้าพูด” นายพูดเก่งกล่าวต่อ “การพูดถึงเรื่องเช่นนั้นมีประโยชน์มากที่สุด เพราะเมื่อทำเช่นนั้น คนเราก็จะได้ความรู้เกี่ยวกับหลายสิ่ง ยกตัวอย่างเช่น ความไร้สาระของสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของฝ่ายโลก และประโยชน์ของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่เบื้องบน จากนั้นคนเราก็จะได้เรียนรู้ถึงความจำเป็นของการบังเกิดใหม่ ได้รู้ว่าการกระทำของเรานั้นไม่เพียงพอ ได้รู้ถึงความจำเป็นที่จะต้องมีความชอบธรรมของพระคริสต์ และก็รู้เรื่องอื่น ๆ อีก คนเราจะได้เรียนรู้ด้วยว่าการกลับใจ เชื่อ

อธิษฐาน ทนทุกข์ และอื่น ๆ อีกนั้นคืออะไร ยิ่งไปกว่านั้น โดยเรื่องนี้คนเราจะได้เรียนรู้จักหักล้างความคิดเห็นที่เป็นเท็จ ให้ข้อพิสูจน์แก่ความจริง และสั่งสอนคนที่ไม่รู้"

"ทั้งหมดนี้เป็นความจริง และข้าดีใจที่ได้ยินสิ่งเหล่านี้จากท่าน" นายสัตย์ซื่อกล่าว

"อนิจจา การขาดสิ่งนี้คือสาเหตุที่มีเพียงน้อยคนเหลือเกินที่เข้าใจถึงความจำเป็นของความเชื่อ และความจำเป็นของพระราชกิจแห่งพระคุณในจิตวิญญาณของพวกเขาเพื่อจะมีชีวิตนิรันดร์" นายพูดเก่งกล่าว "แต่พวกเขาดำเนินชีวิตด้วยความไม่รู้โดยการประพฤติตามบทบัญญัติ ซึ่งไม่มีทางที่มนุษย์จะไปถึงอาณาจักรสวรรค์ได้เลย"

"แต่หากข้าจะขอเสริม ความรู้จากสวรรค์เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เป็นของขวัญจากพระเจ้า" นายสัตย์ซื่อกล่าว "ไม่มีมนุษย์คนใดบรรลุถึงความรู้เหล่านี้ได้ด้วยความอุตสาหะของมนุษย์ หรือเพียงแค่โดยการพูดถึงความรู้เหล่านี้"

"ทั้งหมดนี้ข้ารู้ดีอยู่แล้ว" นายพูดเก่งกล่าว "เพราะมนุษย์ไม่อาจได้รับสิ่งใดนอกจากสิ่งที่ประทานจากสวรรค์ให้เขา ทั้งหมดล้วนมาจากพระคุณ ไม่ใช่โดยการกระทำ ข้าสามารถยกข้อพระคัมภีร์ให้ท่านดูเป็นร้อยข้อเพื่อยืนยันเรื่องนี้ได้"

"แล้วถ้าอย่างนั้น" นายสัตย์ซื่อกล่าว "อะไรคือเรื่องสำคัญที่เราต้องเริ่มสนทนากันในเวลานี้"

"เรื่องอะไรก็ได้ที่ท่านต้องการ" นายพูดเก่งตอบ "ข้าจะพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์และเรื่องเกี่ยวกับโลกนี้ เรื่องทางศีลธรรมหรือเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐ เรื่องบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์หรือเรื่องทางโลก เรื่องในอดีตหรือเรื่องที่จะเกิดขึ้น เรื่องต่างแดนหรือเรื่องบ้านเรา เรื่องที่เป็นแก่นแท้หรือเรื่องตามสถานการณ์ ขอเพียงแค่สนทนาทุกเรื่องเพื่อเป็นประโยชน์แก่เรา"

ตอนนี้นายสัตย์ซื่อเริ่มแปลกใจ และก้าวไปหาคริสเตียนที่อยู่ข้าง ๆ เพราะตลอดช่วงเวลานี้คริสเตียนเดินอยู่คนเดียว นายสัตย์ซื่อพูดเบา ๆ ว่า "เรามีเพื่อนร่วมทางที่กล้าหาญมากเลย ชายคนนี้จะเป็นผู้เดินทางที่ยอดเยี่ยมมากแน่ ๆ"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น คริสเตียนก็ยิ้มอย่างสุภาพถ่อมตัวและพูดว่า "ชายคนนี้ที่ท่านชื่นชมมาก จะใช้ลิ้นของเขาหว่านเสน่ห์จนทำให้อีกยี่สิบคนที่ไม่รู้จักเขาหลงใหลได้"

“แล้วท่านรู้จักเขาหรือ” นายสัตย์ซื่อถาม

“รู้จักเขาน่ะหรือ รู้จักสิ รู้จักดีกว่าที่เขารู้จักตัวเองเสียอีก” คริสเตียนตอบ

นายสัตย์ซื่อจึงถามว่า “โปรดบอกข้าทีว่าเขาเป็นใคร”

“เขาชื่อนายพูดเก่ง” คริสเตียนตอบ “เขาอาศัยอยู่ในเมืองของเรา ข้าแปลกใจที่ท่านเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเขา แต่ข้าก็เข้าใจดีว่าเมืองของเรานั้นใหญ่มาก”

“เขาเป็นลูกของใคร” นายสัตย์ซื่อถาม “และเขาอาศัยอยู่ที่ไหน”

คริสเตียนตอบว่า “เขาเป็นลูกชายของนายพูดดี เขาอาศัยอยู่ที่ถนนเพ้อเจ้อ และทุกคนที่คุ้นเคยกับเขาก็รู้จักเขาในนามนายพูดเก่งแห่งถนนเพ้อเจ้อ และถึงแม้เขาจะมีลิ้นที่พูดจาไพเราะ แต่เขาก็เป็นเพียงคนที่น่าเวทนา”

“คือว่า เขาดูเหมือนเป็นคนดีมาก” นายสัตย์ซื่อกล่าว

“ใช่แล้ว เขาเป็นอย่างนั้นสำหรับคนที่ไม่ได้คุ้นเคยกับเขาอย่างทะลุปรุโปร่ง” คริสเตียนกล่าว “เพราะเขาดูดีที่สุดเวลาอยู่ในที่สาธารณะ แต่ที่บ้านเขาเป็นคนน่าเกลียดพอตัวทีเดียว การที่ท่านบอกว่าเขาเป็นคนดีทำให้ข้านึกถึงสิ่งที่ข้าเคยสังเกตในผลงานของจิตรกร ซึ่งภาพวาดของเขาดูดีที่สุดเมื่อมองจากไกล ๆ แต่พอมองใกล้ ๆ จะยิ่งเห็นว่ามันไม่งามตาเอาเสียเลย”

“แต่ข้าพร้อมจะคิดว่าท่านแค่ล้อเล่นเพราะว่าท่านยิ้ม” นายสัตย์ซื่อกล่าว

"ขอพระเจ้าอย่าให้ข้าล้อเล่นในเรื่องนี้เลย แม้ว่าข้าจะยิ้มก็ตาม และขอพระองค์อย่าให้ข้ากล่าวหาใครด้วยความเท็จ" คริสเตียนกล่าว "ข้าจะให้ท่านได้ค้นพบอะไรมากขึ้นเกี่ยวกับเขา ชายคนนี้มีความสุขกับการมีเพื่อนแบบไหนก็ได้และคุยเรื่องอะไรก็ได้ เช่นเดียวกับที่เขากำลังคุยกับท่านในเวลานี้ เขาก็จะคุยแบบนั้นเมื่อเขาอยู่ที่ร้านเหล้า และยิ่งเขาดื่มไปมากเท่าไร เขาก็ยิ่งมีเรื่องคุยในปากมากเท่านั้น ศาสนาไม่มีที่อยู่ในใจ ในบ้าน หรือในการสนทนาของเขา ทุกสิ่งที่เขามีล้วนอยู่ที่ลิ้นของเขา และศาสนาของเขาคือการส่งเสียงเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้"

"ท่านว่าอย่างนั้นหรือ" นายสัตย์ซื่ออุทาน "ถ้าอย่างนั้น ข้าก็ถูกชายผู้นี้หลอกเสียสนิทเลย"

"หลอกอย่างนั้นหรือ ท่านแน่ใจได้เลย" คริสเตียนกล่าว "จงนึกถึงสุภาษิตที่ว่า 'พวกเขาไม่ได้ทำในสิ่งที่พวกเขาสอน'[19] เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของถ้อยคำ แต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช[20] เขาพูดถึงการอธิษฐาน การกลับใจความเชื่อ และการบังเกิดใหม่ แต่เขารู้แค่วิธีพูดถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าได้อยู่กับครอบครัวของเขา และได้สังเกตดูเขาทั้งที่บ้านและในที่สาธารณะ และข้ารู้ว่าสิ่งที่ข้าพูดถึงเขานั้นเป็นความจริง บ้านของเขาไม่มีศาสนาเหมือนกับไข่ขาวที่ไม่มีรสชาติ ที่นั่นไม่มีการอธิษฐานหรือสัญญาณของการกลับใจจากบาปเลย ใช่แล้ว ข่าวลือเกี่ยวกับเขายังรับใช้พระเจ้าได้ดีกว่าตัวเขาเองมาก เขาคือรอยด่าง คำตำหนิ และความอับอายของศาสนาสำหรับทุกคนที่รู้จักเขา[21] แทบไม่มีคำพูดดี ๆ กล่าวถึงเขาเลยทั่วทั้งย่านนั้นของเมืองที่เขาอาศัยอยู่ ผู้คนทั่วไปที่รู้จักเขาจึงกล่าวว่า 'นอกบ้านเป็นนักบุญ ในบ้านเป็นมารร้าย' ครอบครัวที่น่าสงสารของเขาก็พบว่าเป็นเช่นนั้น เขาเป็นคนใจร้ายเช่นนั้น เอ่ยคำแช่งด่าจำพวกนั้น และไม่มีเหตุผลกับคนใช้ของเขาเลย จนพวกเขาไม่รู้ว่าจะทำตัวอย่างไรหรือจะพูดอย่างไรดีเมื่ออยู่รอบตัวเขา คนที่ค้าขายกับเขาพูดว่า 'ค้าขายกับพ่อค้าต่างชาติยังดีกว่าค้าขายกับเขา' เพราะพวกเขาจะได้ค้าขายอย่างเป็นธรรมกว่า นายพูดเก่งคนนี้ (ถ้าทำได้) เขาจะพยายามโกงหว่านเสน่ห์ และทำให้คนเหล่านั้นประทับใจ นอกจากนั้นเขายังเลี้ยงลูกชายให้เดินตามทางของเขาด้วย และถ้าเขาสังเกตเห็นความหวั่นใจโง่ ๆ ในตัวลูก ๆ ซึ่งเขาเรียกว่าการแสดงออกขั้นแรกของจิตสำนึกที่อ่อนโยน เขาก็จะเรียกลูก ๆ ว่าคนโง่และคนหัวทึบ แน่นอนว่าเขาจะไม่ใช้งานพวกลูก ๆ มาก หรือชมเชยพวกเขาต่อหน้าคนอื่น ข้ามีความคิดเห็นว่า ด้วยชีวิตที่ชั่วร้ายของเขา เขาได้ทำให้หลายคนสะดุดและล้มลง และจะทำให้คนอีกมากมายพินาศไป หากพระเจ้าไม่ทรงยับยั้งไว้"

[19] **มธ. 23:3** *"...เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่เขาทั้งหลายสั่งสอนพวกท่านนั้น จงถือและประพฤติตามยกเว้นการประพฤติของพวกเขา อย่าทำตามเลย เพราะพวกเขาไม่ได้ทำในสิ่งที่พวกเขาสอน"*

[20] **1 คร. 4:20** *"เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของถ้อยคำ แต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช..."*

[21] **รม. 2:24–25** *"เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'พระนามของพระเจ้าเป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางคนต่างชาติก็เพราะพวกท่าน' ถ้าท่านประพฤติตามธรรมบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัต ก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดธรรมบัญญัติ การที่ท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย"*

“เอาล่ะ พี่ชายของข้า ข้าจำเป็นต้องเชื่อท่าน” นายสัตย์ซื่อกล่าว “ไม่ใช่เพียงเพราะท่านบอกว่าท่านรู้จักเขาเท่านั้น แต่เพราะท่านตัดสินคนได้อย่างถูกต้องเหมือนผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ที่มีปัญญา ข้าไม่อาจคิดว่าท่านพูดถึงสิ่งเหล่านี้ด้วยความมุ่งร้าย แต่ท่านพูดเพราะมันเป็นอย่างที่ท่านพูด”

“ถ้าข้ารู้จักเขาแค่พอ ๆ กับที่ท่านรู้จัก ข้าก็อาจคิดต่อเขาอย่างที่ท่านคิดในตอนแรก” คริสเตียนกล่าว “ใช่แล้ว ถ้าข้าได้ฟังคำบอกเล่านี้เพียงแค่จากผู้ที่เป็นศัตรูของศาสนา ข้าก็คงคิดว่ามันเป็นการใส่ร้าย ซึ่งเป็นสิ่งที่มักจะออกมาจากปากของคนเลวที่กล่าวถึงชื่อและคำประกาศความเชื่อของคนดี ๆ แต่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ใช่แล้ว และยังมีอีกมากมายหลายอย่างที่เลวร้ายพอกันซึ่งตัวข้าเองได้รู้ ข้าสามารถพิสูจน์ได้ว่าเขามีความผิด นอกจากนี้ คนดี ๆ ก็ละอายในตัวเขา พวกเขาไม่สามารถเรียกเขาว่าพี่น้องหรือเพื่อนได้ เพียงแค่มีการเอ่ยชื่อของเขาขึ้นมาในหมู่พวกตนก็ทำให้พวกเขาเกิดความอายหากพวกเขารู้จักเขา”

“เอาล่ะ ข้าเห็นแล้วว่าคำพูดกับการกระทำเป็นคนละเรื่องกัน และจากนี้ไปข้าจะสังเกตความแตกต่างนี้ให้ดียิ่งขึ้น” นายสัตย์ซื่อกล่าว

คริสเตียนกล่าวต่อไปว่า “แท้จริงแล้วสิ่งทั้งสองนั้นแตกต่างกัน และแตกต่างกันเหมือนกับจิตวิญญาณและร่างกาย เพราะร่างกายที่ไม่มีจิตวิญญาณเป็นเพียงซากศพที่ตายแล้วฉันใด ทำนองเดียวกันหากจิตวิญญาณอยู่ตามลำพัง มันก็เป็นเพียงซากศพที่ตายแล้วฉันนั้น จิตวิญญาณของศาสนาคือส่วนที่เป็นการปฏิบัติ มีคำเขียนไว้ในหนังสือขององค์กษัตริย์ว่า ‘ศาสนาที่บริสุทธิ์และไร้มลทินเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าพระบิดานั้น คือการช่วยเหลือเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก’[22] นี่คือสองสิ่งที่นายพูดเก่งไม่รู้ เขาคิดว่าการฟังและการพูดจะทำให้เขาเป็นคริสเตียนที่ดี ดังนั้นเขาจึงหลอกลวงจิตวิญญาณของตนเอง การฟังเป็นเพียงการหว่านเมล็ดพืช การพูดนั้นไม่เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่ามีผลอยู่ในใจและในชีวิตจริง ๆ และขอให้เรายืนยันให้ตัวเราเองแน่ใจว่าในวันพิพากษา มนุษย์จะถูกตัดสินตามผลของพวกเขา[23] เวลานั้นจะไม่มีการกล่าวว่า ‘เจ้าเชื่อหรือไม่’ แต่จะกล่าวว่า ‘เจ้าเป็นผู้กระทำหรือไม่ หรือเป็นเพียงผู้ที่พูดเท่านั้น และพวกเขาจะถูกตัดสินตามนั้น จุดจบของโลกนี้เปรียบได้กับการเก็บเกี่ยวของเรา และท่านก็รู้ว่าผู้คนที่เก็บเกี่ยวจะไม่สนใจสิ่งใดเลยนอกจากผลที่พวกเขากำลังเก็บเกี่ยว[24] มันไม่ใช่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อจะได้รับการยอมรับ แต่ข้าพูดเรื่องนี้เพื่อให้ท่านเห็นว่าคำประกาศยืนยันความเชื่อของนายพูดเก่งจะไร้ความหมายเพียงใดในวันนั้น”

“เรื่องนี้ทำให้ข้านึกถึงสิ่งที่โมเสสเขียน” นายสัตย์ซื่อกล่าว “เมื่อเขาบรรยายถึงสัตว์ที่สะอาด[25] มันถูกบรรยายว่าเป็นสัตว์ที่มีกีบผ่าและเคี้ยวเอื้อง ไม่ใช่สัตว์ที่มีกีบผ่าอย่างเดียว หรือเคี้ยวเอื้องอย่างเดียว กระต่ายเคี้ยวเอื้อง แต่ก็ยังเป็นสัตว์มลทินเพราะมันไม่มีกีบผ่า และนี่เหมือนกับนายพูดเก่งจริง ๆ เขาเคี้ยวเอื้อง และเขาแสวงหาความรู้ เขาเคี้ยวพระวจนะ แต่เขาไม่มีกีบผ่าหรือกีบแยก เขาไม่ได้แยกทางกับคนบาป แต่เช่นเดียวกับกระต่าย เขามีตีนคล้ายกับตีนสุนัขหรือตีนหมี ดังนั้นเขาจึงไม่สะอาด”

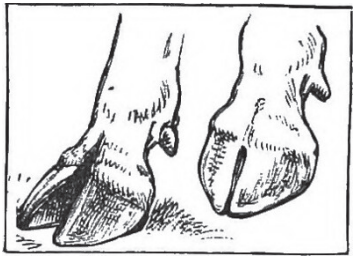

“เท่าที่ข้ารู้ ท่านได้กล่าวถึงความหมายในแง่ข่าวประเสริฐจริง ๆ ของข้อความเหล่านี้” คริสเตียนกล่าว “และข้าขอเสริมอีกหนึ่งเรื่อง เปาโลเรียกบางคน ใช่แล้ว รวมถึงคนที่พูดเก่ง ๆ เหล่านั้นด้วยว่าเป็นฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง[26] พูดอีกอย่าง

[22] **ยก. 1:27**
“ศาสนาที่พระเจ้าพระบิดาของเรายอมรับว่าบริสุทธิ์และไร้ตำหนิคือ การดูแลลูกกำพร้าและหญิงม่ายที่ทุกข์ร้อนและการรักษาตนเองให้พ้นจากมลทินฝ่ายโลก” (ฉบับอมตธรรมฯ)

[23] **มธ. 13:23**
“ส่วนเมล็ดซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้นและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

[24] **มธ. 13:30**
“ให้ทั้งสองเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งบรรดาผู้เกี่ยวว่า ‘จงเก็บข้าวละมานก่อน มัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวดีนั้นจงรวบรวมไว้ในยุ้งฉางของเรา’”

[25] **ลนต. 11:3-4**
“บรรดาสัตว์ที่แยกกีบมีกีบผ่า และเคี้ยวเอื้องด้วย เจ้ารับประทานได้ อย่างไรก็ตาม ห้ามรับประทานสัตว์ต่อไปนี้ที่เคี้ยวเอื้องหรือแยกกีบอย่างเดียว...”

[26] **1 คร. 13:1, 3**
“แม้ข้าพเจ้าจะพูดภาษาแปลกๆ ที่เป็นภาษามนุษย์หรือทูตสวรรค์ได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง ... แม้ข้าพเจ้าจะบริจาคสิ่งของของข้าพเจ้าทุกอย่างหรือยอมให้เอาตัวไปเผาไฟ แต่ไม่มีความรัก ก็จะไม่เป็นประโยชน์กับข้าพเจ้า”

[27]**1 คร. 14:7** *"แม้แต่สิ่งไม่มีชีวิตที่ทำเสียงได้ เช่นปี่และพิณ ถ้าไม่ให้เสียงสูงต่ำที่แตกต่างกัน คนจะรู้ทำนองที่เป่าหรือดีดได้อย่างไร"*

ก็คือ ตามที่เขาอธิบายไว้ในข้อความอีกตอนหนึ่ง สิ่งเหล่านั้นไม่มีเสียงที่ให้ชีวิต[27] เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต นั่นคือไม่มีความเชื่อที่แท้จริงและพระคุณแห่งข่าวประเสริฐ และผลที่ตามมาก็คือ เป็นสิ่งที่จะไม่มีวันถูกวางไว้ในอาณาจักรสวรรค์ท่ามกลางบรรดาผู้ที่เป็นลูกแห่งชีวิต แม้ว่าเมื่อพวกเขาพูด เสียงของพวกเขาจะไพเราะราวกับลิ้นหรือเสียงของทูตสวรรค์ก็ตาม"

นายสัตย์ซื่อกล่าวว่า "คือว่าตอนแรกข้าก็ไม่ค่อยชอบที่เขาอยู่ด้วยเท่าไหร่ แต่เวลานี้ข้าเบื่อจริง ๆ ที่เขาอยู่ด้วย เราควรทำอย่างไรดีเพื่อให้เขาไปจากเรา"

"ฟังคำแนะนำของข้า แล้วทำตามที่ข้าบอก" คริสเตียนสอน "แล้วท่านจะพบว่าในไม่ช้าเขาก็จะเบื่อการอยู่ร่วมกับท่านเช่นกัน เว้นแต่พระเจ้าจะสัมผัสใจเขา และเปลี่ยนใจเขา"

"ท่านจะให้ข้าทำอย่างไร" นายสัตย์ซื่อถาม

"โอ้ จงไปหาเขาและเริ่มพูดคุยอย่างจริงจังเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของศาสนา" คริสเตียนตอบ "จากนั้นก็ถามเขาตรง ๆ เมื่อเขาตกลงที่จะพูดคุยด้วยแล้ว เพราะเขาจะทำอย่างนั้นแน่ จงถามเขาว่าเขาเพียงแค่พูดเรื่องศาสนา หรือว่าเขาปฏิบัติตามความเชื่อของเขาในจิตใจและในบ้านของเขา"

นายสัตย์ซื่อจึงเดินตามไปหานายพูดเก่ง และพูดกับเขาว่า "มาเถิด ท่านเป็นอย่างไร เวลานี้เป็นอย่างไรบ้าง"

"ขอบคุณ ข้าสบายดี" นายพูดเก่งกล่าว "ข้านึกว่าป่านนี้เราคงจะได้คุยกันหลายเรื่องแล้วเสียอีก"

"เอาล่ะ ถ้าท่านเต็มใจ เราจะคุยกันตอนนี้เลย" นายสัตย์ซื่อกล่าว "และเนื่องจากท่านให้ข้าเป็นฝ่ายถามคำถาม ข้าขอถามอย่างนี้ คือพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าปรากฏออกมาอย่างไรเมื่อมันอยู่ในจิตใจของมนุษย์"

"ถ้าอย่างนั้น ข้ารู้แล้วว่าการพูดคุยของเราจะต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของสิ่งต่าง ๆ" นายพูดเก่งตอบ "เอาล่ะ นั่นเป็นคำถามที่ดีมาก และข้ายินดีจะตอบท่าน ข้าจะให้คำตอบของข้าสั้น ๆ อันดับแรก เมื่อพระคุณของพระเจ้าอยู่ในจิตใจ มันจะทำให้เกิดเสียงร้องต่อต้านบาปอย่างมาก อันดับที่สอง. . ."

"เดี๋ยวก่อนนะ" นายสัตย์ซื่อกล่าว "ขอให้เราพิจารณาไปทีละอย่าง ข้าคิดว่าท่านควรจะพูดว่ามันปรากฏออกมาโดยการทำให้จิตวิญญาณโน้มเอียงไปสู่การเกลียดชังบาปของตน"

"ทำไมล่ะ การร้องต่อต้านบาปกับการชิงชังบาปมันต่างกันตรงไหน" นายพูดเก่งถาม

"โอ ต่างกันมากเลยล่ะ" นายสัตย์ซื่อตอบ "คนเราอาจร้องต่อต้านบาปได้ในทางทฤษฎี แต่เขาไม่สามารถเกลียดชังมันได้ นอกเสียจากเขาจะมีความรังเกียจที่มาจากพระเจ้าต่อความบาป ข้าเคยได้ยินหลายคนร้องต่อต้านบาปจากธรรมาสน์ แต่พวกเขายังคงใช้ชีวิตอยู่กับมันได้อย่างสบายทีเดียว ทั้งในจิตใจ ในบ้าน และในการสนทนา[28] นายหญิงของโยเซฟร้องเสียงดังราวกับว่านางเป็นคนบริสุทธิ์มาก แต่ถึงอย่างนั้น นางก็เต็มอกเต็มใจที่จะกระทำสิ่งโสโครกกับเขา บางคนร้องต่อต้านบาปเหมือนกับแม่ที่ร้องว่าลูกบนตักของเธอเวลาเธอเรียกลูกว่าเด็กดื้อ เสร็จแล้วก็ก้มลงไปกอดและจูบลูก"

"ข้าเชื่อว่าท่านถามเพื่อวางกับดักข้า" นายพูดเก่งกล่าว

"เปล่าเลย ไม่ใช่เช่นนั้น" นายสัตย์ซื่อตอบ "ข้าเพียงต้องการพูดสิ่งต่าง ๆ ให้ถูกต้องเท่านั้น แล้วสิ่งที่สองที่ท่านจะพิสูจน์การค้นพบว่ามีพระราชกิจแห่งพระคุณในจิตใจคืออะไรหรือ"

นายพูดเก่งตอบว่า "คือความรู้มากในข้อล้ำลึกทั้งหลายของข่าวประเสริฐ"

"เครื่องหมายนี้ควรจะเป็นอันดับแรก แต่ไม่ว่าจะเป็นอันดับแรกหรืออันดับสุดท้ายมันก็เป็นเท็จเช่นกัน เพราะความรู้หรือความรู้มากนั้น คนเราอาจมีได้ในเรื่องความลี้ลับของข่าวประเสริฐ แม้จะปราศจากพระราชกิจใด ๆ แห่งพระคุณในจิตวิญญาณก็ตาม ใช่แล้ว ถึงแม้ใครสักคนจะมีความรู้ทั้งสิ้น เขาก็อาจไม่มีค่าอะไรเลย ดังนั้นผลก็คือเขาไม่ใช่ลูกของพระเจ้า[29] เมื่อพระคริสต์ตรัสว่า "ทั้งหมดนี้ท่านทั้งหลายรู้แล้วหรือ" และเหล่าสาวกตอบว่า "รู้" พระองค์ก็ตรัสเพิ่มเติมว่า "เมื่อพวกท่านรู้อย่างนี้แล้วและประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข"[30] พระองค์ไม่ได้ประทานคำอวยพรให้แก่การรู้สิ่งเหล่านั้น แต่ประทานให้แก่การกระทำสิ่งเหล่านั้น เพราะมีความรู้ที่ไม่ได้มากับการกระทำ คือ "เขารู้ใจเจ้านายแต่ไม่ได้ทำสิ่งนั้น"[31] คนคนหนึ่งอาจรู้มากเท่ากับทูตสวรรค์ แต่ก็ยังไม่เป็นคริสเตียน

"ด้วยเหตุนี้ เครื่องหมายที่ท่านบอกในเรื่องนี้จึงไม่เป็นความจริง แท้จริงแล้วการรู้นั้นเป็นสิ่งที่ให้ความพอใจแก่คนที่เอาแต่พูดและคนโอ้อวด แต่การกระทำคือสิ่งที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย แต่ไม่ใช่ว่าจิตใจจะดีได้โดยปราศจากความรู้ เพราะถ้าไม่มีความรู้ จิตใจก็ไม่มีอะไรเลย ดังนั้นความรู้จึงมีอยู่สองประเภท ประเภทแรกคือความรู้ที่อาศัยการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างง่าย ๆ ประเภทที่สองคือความรู้

[28] **ปฐก. 39:15** *"เมื่อมันได้ยินฉันส่งเสียงร้องขึ้น มันก็ทิ้งผ้าพันตัวไว้กับฉัน หนีออกไปข้างนอก"*

[29] **1 คร. 13:2** *"แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ จะรู้ความลี้ลึกทุกอย่างและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้จะมีความเชื่อมากยิ่งที่จะย้ายภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย"*

[30] **ยน. 13:17** *"เมื่อพวกท่านรู้อย่างนี้แล้วและประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข"*

[31] **ลก. 12:47** *"บ่าวคนที่รู้ใจนายและไม่ได้เตรียมตัวไว้ ไม่ได้ทำตามใจนาย จะต้องถูกเฆี่ยนอย่างหนัก"*

ที่มาพร้อมกับพระคุณแห่งความเชื่อและความรัก ซึ่งผลักดันมนุษย์ให้ทำตามความประสงค์ของพระเจ้าจากใจ ความรู้ประเภทแรกจะสนองความต้องการของคนที่เอาแต่พูด แต่หากปราศจากความรู้อีกประเภทหนึ่ง คริสเตียนแท้ย่อมไม่อาจพึงพอใจได้ 'ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาธรรมบัญญัติของพระองค์ไว้ และปฏิบัติตามด้วยสุดใจ'"[32]

"ท่านวางกับดักข้าอีกแล้ว" นายพูดเก่งกล่าว "นี่ไม่ใช่เพื่อการเสริมสร้าง"

"เอาล่ะ ถ้าท่านไม่รังเกียจ" นายสัตย์ซื่อกล่าว "โปรดบอกเครื่องหมายอีกประการหนึ่งว่า พระราชกิจแห่งพระคุณนี้ปรากฏออกมาอย่างไรในที่ซึ่งมีพระราชกิจนี้อยู่"

"ข้าไม่บอกหรอก เพราะข้าเห็นว่าเราจะคิดเห็นไม่ตรงกัน" นายพูดเก่งกล่าว

"เอาล่ะ ถ้าท่านไม่บอก" นายสัตย์ซื่อกล่าว "ข้าขออนุญาตพูดได้หรือไม่"

"ท่านพูดได้ตามสบายเลย" นายพูดเก่งกล่าว

นายสัตย์ซื่อจึงกล่าวต่อไปว่า "พระคุณที่ทำงานภายในจิตวิญญาณนั้นย่อมจะปรากฏออกมาให้เห็น ไม่ว่าจะต่อตัวผู้ที่ได้รับพระคุณนั้นเอง หรือต่อผู้คนที่มองดูอยู่รอบข้าง

"สำหรับผู้ที่ได้รับพระคุณนั้น มันย่อมทำให้เขาสำนึกบาป[33] โดยเฉพาะความสกปรกในธรรมชาติของเขาและบาปของการไม่เชื่อ[34] เพราะเหตุนี้เขาจึงรู้ว่าเขาจะต้องถูกพิพากษาให้ทนทุกข์ทรมานในการลงโทษชั่วนิรันดร์อย่างแน่นอน หากเขาไม่ได้พบความเมตตาที่พระหัตถ์ของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ การเห็นและการสำนึกสิ่งเหล่านี้ย่อมทำงานในตัวเขาและก่อให้เกิดความโศกเศร้าและความละอายเพราะบาป[35] ผู้ที่ได้รับพระคุณตระหนักว่าพระผู้ช่วยให้รอดของโลกดำรงอยู่ภายในเขา[36] และมีความจำเป็นอย่างที่สุดที่จะต้องเข้ามาใกล้พระองค์ตลอดชีวิตที่เหลือของเขา เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาจึงมีความหิวและกระหายหาพระองค์ ซึ่งความหิวและความกระหายนี้มีคำสัญญาประทานไว้ให้ด้วย[37] ทีนี้ตามแต่ความเข้มแข็งหรือความอ่อนแอของความเชื่อที่เขามีอยู่ในพระผู้ช่วยให้รอดของเขา ความชื่นชมยินดีและสันติสุขของเขาก็จะเป็นอย่างนั้น รวมทั้งความรักที่เขามีต่อความบริสุทธิ์ และความปรารถนาของเขาที่อยากจะรู้จักพระองค์มากขึ้นและอยากจะรับใช้พระองค์ในโลกนี้ แต่ถึงแม้พระราชกิจแห่งพระคุณจะปรากฏแก่เขาในลักษณะนี้ มันก็ยังพบได้ไม่บ่อยที่เขาจะสามารถสรุปได้ว่านี่คือพระราชกิจแห่งพระคุณ เพราะว่าความเสื่อมทรามในปัจจุบันของเขาและเหตุผลที่ถูกบิดเบือน

[32] **สดด. 119:34** *"ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาธรรมบัญญัติของพระองค์ไว้ และปฏิบัติตามด้วยสุดใจ"*

[33] **ยน. 16:8** *"เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา"*

[34] **รม. 7:24** *"โอย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้? ใครจะช่วยให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้"*

[35] **สดด. 38:18** *"ข้าพระองค์สารภาพความชั่วของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เป็นทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์"*

[36] **กท. 2:16** *"...[เรายังรู้ว่าไม่มีใครถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมได้] โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ... ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าชอบธรรมได้เลย"*

[37] **มธ. 5:6** *"คนที่หิวและกระหายความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่ม"*

ของเขาได้ทำให้ความคิดของเขามาถึงข้อสรุปที่ผิด ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนั้น ผู้ที่มีพระราชกิจนี้ยังคงต้องการวิจารณญาณที่รอบคอบมาก ๆ ก่อนที่เขาจะสามารถสรุปได้อย่างหนักแน่นว่านี่คือพระราชกิจแห่งพระคุณ[38]

"แก่คนอื่น ๆ มันปรากฏให้เห็นในลักษณะนี้ อันดับแรก โดยการประกาศยอมรับว่าเขามีความเชื่อในพระคริสต์จากการมีประสบการณ์เช่นนั้นจริง แล้วหลังจากนั้นก็โดยชีวิตที่เหมาะสมกับคำประกาศยอมรับนั้น กล่าวคือ โดยชีวิตที่บริสุทธิ์ผ่านทางความบริสุทธิ์ของจิตใจ ความบริสุทธิ์ในครอบครัวหากเขามีครอบครัว และผ่านทางความบริสุทธิ์ของการสนทนาในโลกนี้ โดยรวม ๆ แล้ว สิ่งนี้สอนเขาจากภายในให้เกลียดบาปของตน[39] และเกลียดตัวเองอย่างลับ ๆ เพื่อให้เขายับยั้งบาปในครอบครัวของตน และส่งเสริมความบริสุทธิ์ในโลกนี้[40] ไม่ใช่โดยการพูดเพียงอย่างเดียว เหมือนที่คนหน้าซื่อใจคดหรือคนพูดเก่งอาจกระทำ แต่โดยการให้ตัวเองอยู่ภายใต้การควบคุมของฤทธิ์อำนาจของพระวจนะในทางปฏิบัติจริง ๆ[41] ด้วยความเชื่อและความรัก[42] และในเวลานี้ ท่านครับ สำหรับคำบรรยายสั้น ๆ

[38] **กจ. 4:12** *"ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้นไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า"*

[39] **อสค. 20:43** *"ณ ที่นั่นพวกเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางและการกระทำทั้งหมดของเจ้า ซึ่งเจ้าใช้ทำให้ตัวเจ้ามลทิน และพวกเจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้า เพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้ทำนั้น"*

[40] **สดด. 50:23** *"ผู้ถวายเครื่องบูชาคือการขอบพระคุณก็ให้เกียรติเรา เราจะสำแดงความรอดของพระเจ้า แก่ผู้จัดทางของตนอย่างถูกต้อง"*

[41] **ยน. 14:15** *"ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา"*

[42] **รม. 10:10** *"เพราะว่าการเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด"*

เกี่ยวกับพระราชกิจแห่งพระคุณ และการปรากฏออกมาของพระราชกิจนี้ ถ้าท่านมีข้อโต้แย้งใด ๆ ก็ขอให้โต้แย้ง หากไม่มี ข้าขออนุญาตถามคำถามที่สองกับท่าน"

เมื่อได้ยินอย่างนั้น นายพูดเก่งก็ตอบว่า "ไม่ล่ะ ตอนนี้ข้าไม่มีหน้าที่คัดค้าน แต่มีหน้าที่ฟัง ดังนั้นข้าขอฟังคำถามที่สองของท่าน"

"คำถามนั้นก็คือ" นายสัตย์ซื่อกล่าว "ท่านเคยมีประสบการณ์กับคำบรรยายส่วนแรกของเรื่องนี้หรือไม่ และชีวิตกับการสนทนาของท่านเป็นพยานยืนยันเหมือนกันหรือไม่[43] หรือว่าศาสนาของท่านอยู่ที่คำพูดหรือลิ้น ไม่ใช่ในการกระทำและความจริง ถ้าท่านเต็มใจที่จะตอบข้าเรื่องนี้ โปรดอย่าพูดอะไรมากไปกว่าที่ท่านรู้ว่าพระเจ้าเบื้องบนจะตรัสว่าอาเมนกับเรื่องนั้น นอกจากนั้นโปรดอย่าพูดอะไรนอกจากสิ่งที่จิตสำนึกของท่านสามารถยืนยันความถูกต้องให้ท่านในเรื่องนั้นได้ คนที่ยกย่องตัวเองจะไม่ได้รับการรับรอง แต่คนที่พระเจ้าทรงยกย่องต่างหากจะได้รับ นอกจากนั้น การพูดว่าข้าเป็นแบบนี้หรือแบบนั้น ในขณะที่การสนทนาของข้าหรือเพื่อนบ้านของข้าบอกว่าข้าโกหก ก็เป็นความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวง"

[43] **ฟป. 3:17–18** *"พี่น้องทั้งหลาย จงร่วมกันทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า ท่านมีเราเป็นตัวอย่างแล้ว จงสังเกตดูคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างที่เราวางไว้ให้พวกท่านนั้น เพราะว่ามีหลายคนที่ดำเนินชีวิตเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าเคยบอกท่านถึงเรื่องของพวกเขาเสมอ และเวลานี้บอกอีกด้วยน้ำตาไหล"*

แล้วใบหน้าของนายพูดเก่งก็เริ่มแดงขึ้นในตอนแรก แต่พอตั้งสติได้เขาก็ตอบว่า "ตอนนี้ท่านหันมาพูดเรื่องประสบการณ์ จิตสำนึก และพระเจ้า และให้อาศัยพระองค์เพื่อยืนยันความถูกต้องของสิ่งที่พูดออกมา ข้าไม่คาดคิดว่าจะมีการสนทนาเช่นนี้ และข้าก็ยังไม่พร้อมที่จะให้คำตอบแก่คำถามเช่นนั้น เพราะข้าไม่ถือว่าตนเองมีพันธะที่จะต้องทำสิ่งเหล่านั้น บางทีท่านอาจขันอาสาที่จะสอนข้าด้วยการถามตอบ และถึงแม้ท่านอาจทำเช่นนั้น ข้าก็อาจจะยังคงปฏิเสธให้ท่านเป็นผู้พิพากษาตัวข้า แต่ข้าขอถาม ท่านช่วยกรุณาบอกข้าได้ไหมว่า ทำไมท่านจึงถามคำถามเหล่านั้นกับข้า"

"เพราะข้าเห็นท่านพูดโดยไม่สงวนท่าทีใด ๆ และเพราะข้ารู้ว่าท่านมีทุกอย่างยกเว้นความเข้าใจ" นายสัตย์ซื่อตอบ "นอกจากนี้ เพื่อบอกความจริงทั้งหมดแก่ท่าน ข้าเคยได้ยินผู้คนพูดว่าท่านเป็นคนที่ได้แต่พูดเรื่องศาสนา และการสนทนาของท่านเผยให้เห็นว่าสิ่งที่ท่านประกาศยืนยันด้วยปากนั้นเป็นคำโกหก พวกเขาพูดว่าท่านเป็นจุดด่างพร้อยในหมู่คริสเตียน และศาสนาดูแย่ลงเพราะการสนทนาที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้าของท่าน มากเสียจนบางคนสะดุดล้มลงไปแล้วเพราะวิถีทางอันชั่วร้ายของท่าน และยังมีอีกหลายคนที่ตกอยู่ในอันตรายของการถูกทำลายด้วยเหตุนี้ ศาสนาของท่าน ร้านเหล้า ความโลภ การโสโครก การสบถสาบาน

การโกหก การคบหาสมาคมที่ไร้สาระ และสิ่งอื่น ๆ จึงยืนอยู่ร่วมกันได้ ภาษิตที่กล่าวถึงหญิงแพศยาก็เป็นความจริงกับท่านเช่นกัน คือที่กล่าวว่า 'นางเป็นความอับอายสำหรับผู้หญิงทุกคน' และท่านก็เป็นความอับอายสำหรับทุกคนที่ประกาศความเชื่อเช่นเดียวกัน"

"ในเมื่อท่านพร้อมเหลือเกินที่จะฟังคำบอกเล่าของคนอื่น และตัดสินอย่างหุนหันพลันแล่นอย่างที่ท่านทำ" นายพูดเก่งกล่าว "ข้าคงได้แต่สรุปว่าท่านเป็นพวกคนโกรธง่ายหรือคนเศร้าหมองซึ่งไม่เหมาะที่จะสนทนาด้วย ดังนั้น ลาก่อน"

แล้วคริสเตียนก็เดินมาหาและพูดกับพี่น้องของเขาว่า "ข้าบอกท่านแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น คำพูดของท่านกับความปรารถนาของเขาไม่อาจลงรอยกันได้ เขายอมที่จะเลิกคบหาสมาคมกับท่านเสียดีกว่าที่จะต้องเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง[44] แต่เขาไปแล้ว ดังนั้นปล่อยเขาไปเถิด ความสูญเสียนั้นเป็นของเขาเท่านั้น เขาได้ช่วยเราจากความยากลำบากที่ต้องแยกตัวจากเขา[45] หากนายพูดเก่งอยู่กับเราต่อไป เหมือนอย่างที่ข้าคิดว่าเขาจะทำ ในสภาพที่เขาเป็นอยู่นั้น เขาก็คงจะเป็นเพียงจุดด่างพร้อยในหมู่พวกเราเท่านั้น นอกจากนั้น อัครทูตได้กล่าวไว้ว่า 'อย่ามีส่วนร่วมกับเขาทั้งหลาย'"

"แต่ข้าดีใจที่เราได้สนทนากับเขาเล็กน้อยในครั้งนี้" นายสัตย์ซื่อกล่าว "อาจเป็นไปได้ว่าเขาจะนึกถึงเรื่องนี้อีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ข้าได้พูดกับเขาอย่างตรงไปตรงมาแล้ว ดังนั้นข้าจึงไม่มีความผิดเรื่องโลหิตของเขาถ้าหากเขาพินาศ"

"ท่านทำดีแล้วที่พูดกับเขาอย่างชัดเจนเช่นนี้" คริสเตียนตอบ "ทุกวันนี้มีการพูดจาอย่างสัตย์ซื่อเช่นนี้น้อยมากระหว่างผู้คน และนั่นทำให้ศาสนาส่งกลิ่นเหม็นในรูจมูกของหลาย ๆ คนในลักษณะนี้ เพราะคนโง่เขลาพูดเก่งเหล่านี้แหละ คนที่มีศาสนาอยู่แต่ในคำพูด และคนที่เสเพลและทะนงตัวในการดำเนินชีวิต พวกเขานี่แหละทำให้โลกสับสน ทำให้คริสต์ศาสนาด่างพร้อย และทำให้คนจริงใจเศร้าโศก เนื่องจากบ่อยครั้งพวกเขาได้รับการยอมรับเข้าสู่การสามัคคีธรรมของคนที่เดินในทางพระเจ้า ข้าอยากให้ทุกคนปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนที่ท่านทำ แล้วพวกเขาจะถูกทำให้สอดคล้องกับศาสนามากยิ่งขึ้น หรือไม่เช่นนั้น การอยู่ร่วมกับธรรมิกชนก็จะร้อนเกินไปสำหรับพวกเขา"

[44] **ฟป. 1:27** *"ขอเพียงให้พวกท่านดำเนินชีวิตสมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อที่ว่าไม่ว่าข้าพเจ้าจะมาหาและได้เห็นหน้าท่าน หรือไม่มาหา ข้าพเจ้าก็จะได้ยินข่าวเกี่ยวกับพวกท่านว่า ท่านยืนหยัดมั่นคงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมกันสู้ด้วยจิตใจเดียวกันเพื่อความเชื่อที่มาจากข่าวประเสริฐ..."*

[45] **อฟ. 5:7-9** *"เพราะฉะนั้นอย่ามีส่วนร่วมกับเขาทั้งหลาย เพราะเมื่อก่อนท่านทั้งหลายเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างคนของความสว่าง (เพราะว่าผลของความสว่างคือทุกอย่างที่เป็นความดี ความชอบธรรม และความจริง)..."*

แล้วนายสัตย์ซื่อก็พูดว่า

“ท้าแรกนายพัดเก่งทำพองขน
โอ้เขาสนทนาอย่างกล้าหาญ
ถือดีและเหยียดคนอื่นทุกท่าน
จนเมื่อนั้นเมื่อสัตย์ซื่อเอ่ยวาจา
ว่าด้วยเรื่องราชาในจิตใจ
ซึ่งทำให้เขาหลับฉับนาฉา
ดุจเดือนแรมหันกับแสงของจันทรา
หน้าดความหล้าหน้าดคำตอบหน้าดลิลา
ไม่ใช่แค่นายพัดเก่งเพียงเท่านั้น
ที่จะผันแปรเปลี่ยนเช่นนั้นหนา
เพราะทุกคนจะล้วนจนปัญญา
เว้นแต่ว่ามีราชาในจิตใจ”

พวกเขาจึงเดินทางต่อไปอย่างนั้น พร้อมกับพูดคุยถึงสิ่งที่พวกเขาได้เห็นตลอดการเดินทาง และนั่นทำให้เส้นทางนี้ดูง่ายสำหรับพวกเขา เพราะหากไม่ได้พูดคุยกันแล้ว การเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารในเวลานี้คงจะเป็นเรื่องที่น่าเบื่อสำหรับพวกเขา

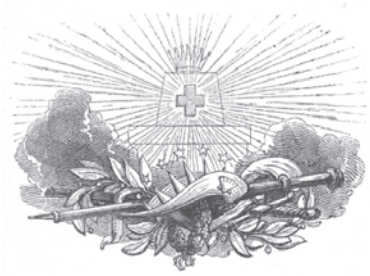

ช่วงที่หก
งานขายของอนิจจัง

มื่อถึงตรงนี้ขณะที่พวกเขาใกล้จะพ้นจากถิ่นทุรกันดารแห่งนี้แล้ว นายสัตย์ซื่อก็ชำเลืองกลับไปและเห็นว่ามีคนตามพวกเขามาซึ่งเป็นคนที่เขารู้จัก

"โอ้" นายสัตย์ซื่อพูดกับพี่น้องของเขา "ดูสิว่าใครกำลังเดินมาทางนี้"

คริสเตียนจึงมองดูและพูดว่า "ผู้ประกาศข่าวประเสริฐเพื่อนแสนดีของข้านั่นเอง"

"ใช่แล้ว และเพื่อนแสนดีของข้าด้วย" นายสัตย์ซื่อกล่าว "เพราะเขาเป็นคนชี้แนะให้ข้าเริ่มเดินไปตามเส้นทางสู่ประตูนั้น"

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐเดินมาหาพวกเขา และทักทายพวกเขาว่า "ขอให้สันติสุขอยู่กับพวกท่านผู้เป็นที่รักมาก และขอให้สันติสุขจงมีแก่บรรดาผู้ที่ช่วยเหลือพวกท่าน"

"ยินดีต้อนรับ ยินดีต้อนรับ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแสนดีของข้า" คริสเตียนกล่าว "เมื่อได้เห็นหน้าท่าน ข้าก็ระลึกถึงความกรุณาในอดีตของท่าน และการที่ท่านทุ่มเททำงานไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อประโยชน์นิรันดร์ของข้า"

"และขอยินดีต้อนรับนับพันครั้ง" นายสัตย์ซื่อผู้แสนดีกล่าว "การมีท่านมาอยู่ด้วย โอ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐผู้เป็นที่รัก ช่างเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาจริง ๆ สำหรับผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ที่ต่ำต้อยอย่างพวกเรา"

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงกล่าวว่า “พวกท่านเป็นอย่างไรกันบ้าง สหายของข้าตั้งแต่เราจากกันครั้งหลังสุด พวกท่านเจออะไรมาบ้าง และพวกท่านประพฤติตัวกันอย่างไร”

คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อจึงเล่าให้เขาฟังถึงสิ่งต่าง ๆ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวกเขาระหว่างทาง และเล่าว่ามันยากลำบากอย่างไร และมีความยากลำบากอะไรบ้างกว่าพวกเขาจะมาถึงที่นั่น

“ข้าดีใจที่ได้ยินเช่นนี้” ผู้ประกาศข่าวประเสริฐกล่าว “ไม่ใช่เพราะพวกท่านเจอความยากลำบาก แต่เพราะพวกท่านเป็นผู้ชนะ และถึงแม้จะมีความอ่อนแอมากมาย แต่พวกท่านก็ยังเดินบนเส้นทางนี้มาจนถึงวันนี้

“ใช่แล้ว ข้ามีความยินดีมากในเรื่องนี้ ทั้งเพื่อประโยชน์ของข้าและของท่าน ข้าได้หว่านและท่านได้เก็บเกี่ยว และจะมีวันหนึ่งที่ทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีด้วยกัน[1] นั่นคือ ถ้าท่านยืนหยัด เพราะเมื่อถึงเวลาอันสมควร เราก็จะได้เก็บเกี่ยว ถ้าเราไม่เหนื่อยล้าเสียก่อน[2] มงกุฎอยู่ข้างหน้าท่าน และมันเป็นมงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรย ดังนั้นจงวิ่งแข่งเพื่อท่านจะได้มงกุฎนั้น[3] บางคนออกวิ่งเพื่อมงกุฎนี้ แต่หลังจากพวกเขาวิ่งไปเป็นระยะทางไกล อีกคนหนึ่งก็มาชิงมงกุฎนั้นไปจากพวกเขา ดังนั้นจงยึดมั่นในสิ่งที่ท่านมี เพื่อจะได้ไม่มีใครมาชิงเอามงกุฎของท่านไปได้[4]

[1] **ยน. 4:36**
“คนเกี่ยวกำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังรวบรวมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีด้วยกัน”

[2] **กท. 6:9**
“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเก็บเกี่ยวในเวลาอันสมควร”

[3] **1 คร. 9:24**
“ท่านทั้งหลายรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าพวกที่วิ่งแข่งนั้นก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รางวัลนั้นมีเพียงคนเดียว? จงวิ่งเหมือนผู้ที่จะชิงรางวัลให้ได้”

[4] **วว. 3:11**
“เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อจะไม่ให้ใครชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้”

พวกท่านยังไม่พ้นจากเงื้อมมือของมาร ในการต่อสู้กับบาปนั้น ท่านยังไม่ได้สู้จนถึงกับต้องหลั่งเลือด[5] ขอให้อาณาจักรอยู่ตรงหน้าท่านเสมอ และจงเชื่ออย่างมั่นคงในสิ่งที่มองไม่เห็น อย่าให้สิ่งใดในชีวิตนี้เข้ามาอยู่ในใจของท่านได้ และเหนือสิ่งอื่นใด จงระวังจิตใจของท่านและความปรารถนาต่าง ๆ ของมันให้ดี เพราะจิตใจเป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด และมันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว[6] จงทำให้ใบหน้าของพวกท่านเหมือนหินเหล็กไฟ แล้วท่านจะมีฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกอยู่ฝ่ายท่าน"[7]

แล้วคริสเตียนก็ขอบคุณท่านสำหรับคำกำชับเหล่านั้น เขายังได้บอกผู้ประกาศข่าวประเสริฐด้วยว่า พวกเขาปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ท่านพูดเรื่องนี้กับพวกเขามากขึ้น เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการเดินทางที่เหลือของพวกเขา และขอให้พูดอย่างชัดเจนหนักแน่นที่สุด พวกเขาทั้งสองรู้ว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ และสามารถบอกพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับพวกเขา รวมทั้งบอกวิธีที่พวกเขาจะต่อสู้และเอาชนะสิ่งเหล่านั้น นายสัตย์ซื่อก็เห็นด้วยกับคำขอนี้ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐจึงเริ่มต้นดังนี้

[5] **ฮบ. 12:4** *"ในการต่อสู้กับบาปนั้น ท่านยังไม่ได้สู้จนถึงกับต้องหลั่งเลือดเลย"*

[6] **ยรม. 17:9** *"จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ใครจะรู้จักใจนั้นเล่า?"*

[7] **อสย. 50:7** *"แต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านายทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจะไม่ถูกทำให้อัปยศ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงทำหน้าข้าพเจ้าให้เหมือนหินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่าข้าพเจ้าจะไม่อับอาย"*

"ลูกเอ๋ย พวกท่านได้ยินจากพระวจนะเรื่องความจริงแห่งข่าวประเสริฐแล้วว่า 'เราต้องเผชิญความยากลำบากมากมายเพื่อเข้าอาณาจักรของพระเจ้า'[8] และอีกครั้งหนึ่งที่กล่าวว่า 'ในทุก ๆ เมือง เครื่องจำจองและความยากลำบากกำลังคอยท่านอยู่'[9] ดังนั้น ท่านไม่สามารถคาดหวังว่าท่านจะเดินทางสู่เมืองสวรรค์ได้อีกยาวนานโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งก็ตาม ท่านได้พบบางสิ่งที่เป็นความจริงตามคำพยานเหล่านี้ที่เกิดขึ้นกับท่านแล้ว และจะมีสิ่งอื่นตามมาอีกในไม่ช้า เพราะบัดนี้ ดังที่พวกท่านเห็น ท่านกำลังจะออกจากถิ่นทุรกันดารนี้แล้ว และไม่ช้าท่านก็จะไปถึงเมืองหนึ่ง ซึ่งในที่สุดท่านจะได้เห็นอยู่ข้างหน้าท่าน และในเมืองนั้น ท่านจะถูกศัตรูรังควานอย่างดุร้าย พวกเขาจะพยายามอย่างหนักเพื่อฆ่าพวกท่าน และจงเข้าใจว่าพวกท่านหนึ่งคนหรือทั้งสองคนจะต้องประทับตรารับรองคำพยานที่ท่านยึดถือด้วยโลหิต แต่ท่านจงสัตย์ซื่อจวบจนวันตาย และองค์กษัตริย์จะประทานมงกุฎแห่งชีวิตแก่ท่าน[10] คนที่ตายที่นั่นจะได้รับสิ่งที่ดีกว่าเพื่อนของเขา แม้ว่าเขาจะไม่ได้ตายตามธรรมชาติ และความ

[8] **กจ. 14:22**
"...เราต้องเผชิญความยากลำบากมากมายเพื่อเข้าอาณาจักรของพระเจ้า" (ฉบับอมตธรรมฯ)

[9] **กจ. 20:23**
"...พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานกับข้าพเจ้าในทุก ๆ เมืองว่าเครื่องจำจองและความยากลำบากกำลังคอยข้าพเจ้าอยู่"

[10] **วว. 2:10**
"อย่ากลัวการทนทุกข์ที่เจ้าจะได้รับนั้น นี่แน่ะมารจะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อทดลองพวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความยากลำบากถึงสิบวัน แต่เจ้าจงซื่อสัตย์จวบจนวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า"

เจ็บปวดของเขาอาจจะมากก็ตาม เขาไม่เพียงแต่จะไปถึงเมืองสวรรค์ได้เร็วที่สุดเท่านั้น แต่เขายังจะได้รอดพ้นจากความทุกข์ยากมากมายที่อีกคนจะต้องพบเจอในการเดินทางส่วนที่เหลือด้วย แต่เมื่อท่านไปถึงเมืองนั้นและเห็นว่ามันเกิดขึ้นจริงตามที่ข้าบอกไว้ที่นี่ จงระลึกถึงสหายของท่าน จงมีใจกล้า จงประพฤติตนอย่างลูกผู้ชาย และฝากวิญญาณจิตของท่านไว้กับพระผู้สร้างผู้ซื่อสัตย์ และทำดีต่อไป"[11]

[11]**1 ปต. 4:19** *"ดังนั้น ขอให้คนทั้งหลายที่ทนทุกข์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝากวิญญาณจิตของตนไว้กับพระผู้สร้างผู้ซื่อสัตย์ และทำดีต่อไป"*

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ในที่สุดเมื่อพวกเขาออกจากถิ่นทุรกันดารแล้ว พวกเขาก็เห็นเมืองหนึ่งอยู่ตรงหน้าทันที เมืองนี้มีชื่อว่าอนิจจัง และที่เมืองนั้นมีการจัดงานขายของชื่อว่างานขายของอนิจจัง งานนี้มีตลอดทั้งปี มันมีชื่อว่างานขายของอนิจจังเพราะเมืองที่จัดงานนี้ถ้าชั่งดูก็จะเบายิ่งกว่าความอนิจจัง[12] และเนื่องจากทุกสิ่งที่ขายกันที่นั่นหรือที่มายังสถานที่นั้นล้วนอนิจจัง ดังคำกล่าวของผู้มีปัญญาที่ว่า "ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมานั้นก็อนิจจัง"[13]

[12]**สดด. 62:9** *"คนฐานะต่ำก็เป็นเพียงแต่ลมหายใจ คนฐานะสูงก็เป็นภาพลวงตา เมื่อชั่งดูเขาก็ลอยขึ้น เขารวมกันยังเบากว่าลมหายใจ"*

งานขายของนี้ไม่ใช่ธุรกิจที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นใหม่ แต่เป็นสิ่งที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องที่มาของมันให้ท่านฟัง

[13]**ปญจ. 11:8** *"เออ ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี จงให้เขาเปรมปรีดิ์ตลอดปีเหล่านั้น แต่ให้เขาระลึกด้วยว่าวันมืดก็จะมีมาก ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมานั้นก็อนิจจัง"*

เกือบห้าพันปีที่แล้ว เหล่านักเดินทางก็เดินไปเมืองสวรรค์เช่นเดียวกับชายผู้ซื่อตรงทั้งสองคนนี้ เบเอลเซบูล อปอลลิโยน และกองพล พร้อมกับพรรคพวกของมันตระหนักว่าเส้นทางที่ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ใช้นั้นต้องผ่านเมืองอนิจจัง พวกมันจึงจงใจจัดงานขายของที่นี่ งานที่จะมีความอนิจจังทุกประเภทมาขาย และจะมีตลอดทั้งปี ด้วยเหตุนี้เอง สินค้าทุกประเภทจึงมีขายในงานนี้ รวมถึงบ้าน ที่ดิน อาชีพ สถานที่ เกียรติยศ การเลื่อนตำแหน่ง ยศถาบรรดาศักดิ์ ประเทศ ราชอาณาจักร และความเพลิดเพลินต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่ให้ความรื่นรมย์ทุกชนิด เช่น โสเภณี ภรรยา สามี ลูก เจ้านาย คนรับใช้ ชีวิต เลือด ร่างกาย วิญญาณ เงิน ทอง ไข่มุก อัญมณี และอื่น ๆ ทำนองนั้น

นอกจากนั้น ตลอดเวลาในงานขายของนี้ยังสามารถพบเห็นนักเล่นกล คนขี้โกง การละเล่น การแสดง คนโง่ นักเลียนแบบ นักหลอกลวง และอันธพาล และคนประเภทนั้นทุกรูปแบบ

สิ่งต่อไปนี้ยังมีให้เห็นเช่นกัน และมีให้เห็นโดยไม่ต้องจ่ายค่าดู คือการลักขโมย การฆาตกรรม การล่วงประเวณี พยานเท็จ และสิ่งที่มีสีแดงเหมือนเลือด

และเช่นเดียวกับงานขายของอื่น ๆ ที่มีความสำคัญน้อยกว่า งานนี้ก็แบ่งเป็นหลาย ๆ แถวและหลาย ๆ ซอยซึ่งมีชื่อเฉพาะของมัน และพ่อค้าแม่ค้ามากมายก็มา

ขายสินค้าของตน ดังนั้นในงานนี้ท่านจะพบพื้นที่ แถว และซอยที่จัดแบ่งไว้เฉพาะ กล่าวคือแบ่งตามประเทศและราชอาณาจักรต่าง ๆ ซึ่งสินค้าในงานนี้สามารถพบได้ในปัจจุบัน มีแถวของบริเตน แถวของฝรั่งเศส แถวของอิตาลี แถวของสเปน และแถวของเยอรมนี ซึ่งมีของอนิจจังหลายประเภทวางขาย แต่ก็เช่นเดียวกับงานขายของอื่น ๆ ซึ่งมักจะมีสินค้าชนิดหนึ่งเป็นสินค้าหลักของทั้งงาน ดังนั้นสินค้าของโรมและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ของที่นั่นจึงมีการโฆษณาอย่างมากในงานนี้ มีเพียงชาติอังกฤษกับอีกบางชาติเท่านั้นที่รู้สึกไม่ชอบบริเวณนั้น[14]

ในเวลานี้ อย่างที่ข้าพเจ้าได้บอกไปแล้วว่าเส้นทางสู่เมืองสวรรค์นั้นตัดผ่านเมืองนี้พอดี ซึ่งเป็นเมืองที่งานขายของอันแสนคึกคักนี้ถูกจัดขึ้น และผู้ที่ปรารถนาจะไปเมืองสวรรค์ก็ไม่อาจเลี่ยงไปทางอื่นได้ แต่ต้องผ่านเมืองนี้ไป เพราะ “ถ้าห้ามอย่างนั้นพวกท่านก็ต้องออกไปจากโลกนี้”[15] องค์จอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลายคือองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้น เมื่อพระองค์ทรงอยู่ที่นี่ก็ได้เสด็จผ่านเมืองนี้ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเสด็จผ่านไปในวันที่มีงานขายของด้วย ใช่แล้ว และ

[14] **อสย. 40:17** *“สำหรับพระองค์ประชาชาติทั้งหมดก็เหมือนไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับเขาเป็นยิ่งกว่าศูนย์และความว่างเปล่า”*

[15] **1 คร. 5:10** *“...แต่ไม่ใช่ห้ามคบทุกคนในโลกนี้ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกงหรือคนไหว้รูปเคารพ ถ้าห้ามอย่างนั้นพวกท่านก็ต้องออกไปจากโลกนี้”*

ตามที่ข้าพเจ้าจำได้ เบเอลเซบูลเจ้านายใหญ่ของงานนี้ได้เชิญชวนพระองค์ให้ซื้อของอนิจจังบางอย่างของมัน ที่จริงแล้วมันคงจะให้พระองค์เป็นเจ้านายของงานนี้ ถ้าพระองค์เพียงแค่แสดงความเคารพต่อมันขณะที่พระองค์เดินผ่านเมืองนี้ และเนื่องจากพระองค์เป็นผู้มีเกียรติมาก เบเอลเซบูลจึงพาพระองค์ไปดูซอยโน้นซอยนี้ และแสดงราชอาณาจักรทั้งหมดของโลกนี้ให้พระองค์เห็นภายในเวลาสั้น ๆ โดยหวังว่าถ้าเป็นไปได้ มันอาจล่อลวงพระองค์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญให้กระทำตัวด้อยค่าลงและซื้อของอนิจจังบางอย่างของมัน แต่องค์จอมเจ้านายไม่สนใจสินค้าเหล่านั้นเลย และทรงออกจากเมืองไปโดยไม่ได้ใช้เงินแม้แต่สตางค์เดียวไปกับของอนิจจังเหล่านี้[16] ดังนั้น งานขายของนี้จึงเป็นงานโบราณที่มีมาอย่างยาวนานและเป็นงานที่ใหญ่มาก

บัดนี้คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อจำเป็นต้องเดินผ่านงานขายของนี้ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้ว และพวกเขาก็ทำอย่างนั้น แต่ว่าดูเถิด ทันทีที่พวกเขาเข้าไปในงานนี้ ผู้คนทั้งหมดในงานก็พากันตกใจ และปรากฏว่าเมืองนั้นก็เกิดความโกลาหลเกี่ยวกับพวกเขาด้วยเหตุผลหลายประการ

ประการแรก เนื่องจากพวกเขาเป็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ พวกเขาจึงสวมเสื้อผ้าที่แตกต่างจากเสื้อผ้าอื่น ๆ ที่ขายกันในงานนั้นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผู้คนในงานจึงจ้องมองพวกเขาเขม็ง บางคนบอกว่าพวกเขาเป็นคนโง่[17] บางคนบอกว่าพวกเขาเป็นคนบ้า และบางคนก็บอกว่าพวกเขาเป็นคนต่างชาติ

ประการที่สอง เมื่อคนเหล่านั้นสงสัยเรื่องเครื่องแต่งกายของพวกเขา คนเหล่านั้นก็สงสัยเรื่องคำพูดของพวกเขาด้วย เพราะมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เข้าใจสิ่งที่พวกเขาพูด ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ทั้งสองพูดภาษาคานาอันโดยธรรมชาติ แต่ผู้ที่จัดงานเป็นคนของโลกนี้ ดังนั้นจากสุดปลายด้านหนึ่งไปจนถึงสุดปลายอีกด้านหนึ่งของงาน พวกเขาจึงดูเหมือนเป็นคนต่างชาติต่อกันและกัน[18]

ประการที่สาม สิ่งที่ทำให้พ่อค้าแม่ค้าเหล่านั้นไม่พอใจอย่างมากคือการที่คริสเตียนและนายสัตย์ซื่อไม่ได้ใส่ใจกับสินค้าของพวกเขาเท่าไร พวกเขาไม่แม้แต่จะสนใจมองดูด้วยซ้ำ และถ้าพ่อค้าแม่ค้าเรียกให้พวกเขาซื้อ ผู้เดินทางสองคนนี้ก็จะเอานิ้วอุดหูและร้องว่า “ขอทรงหันดวงตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง”[19] แล้วก็เงยหน้ามองขึ้นไปเบื้องบน เพื่อแสดงให้เห็นว่าการค้าและธุรกิจของพวกเขาอยู่ในสวรรค์[20]

[16] **มธ. 4:8-9** *“อีกครั้งหนึ่งมารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาที่สูงมาก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้น ให้พระองค์ทอดพระเนตร แล้วได้ทูลพระองค์ว่า 'ถ้าท่านจะก้มลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน'”*

[17] **1 คร. 4:9-10** *“เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าทรงจัดเราผู้เป็นอัครทูตไว้สุดท้าย เหมือนอย่างพวกต้องโทษประหาร คือเรากลายเป็นการแสดงที่ให้จักรวาล ทูตสวรรค์ และมนุษย์ทั้งหลายมองดู เราเป็นคนโง่เพราะเห็นแก่พระคริสต์...”*

[18] **1 คร. 2:7-8** *“แต่เรากล่าวถึงพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นความลึ้ลึกคือพระปัญญาที่ทรงซ่อนไว้นั้น และที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาล เพื่อการรับศักดิ์ศรีของเรา ไม่มีอำนาจครอบครองใด ๆ ในยุคนี้รู้จักพระปัญญานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้วจะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริตรึงกางเขน”*

[19] **สดด. 119:37**

[20] **ฟป. 3:20-21**

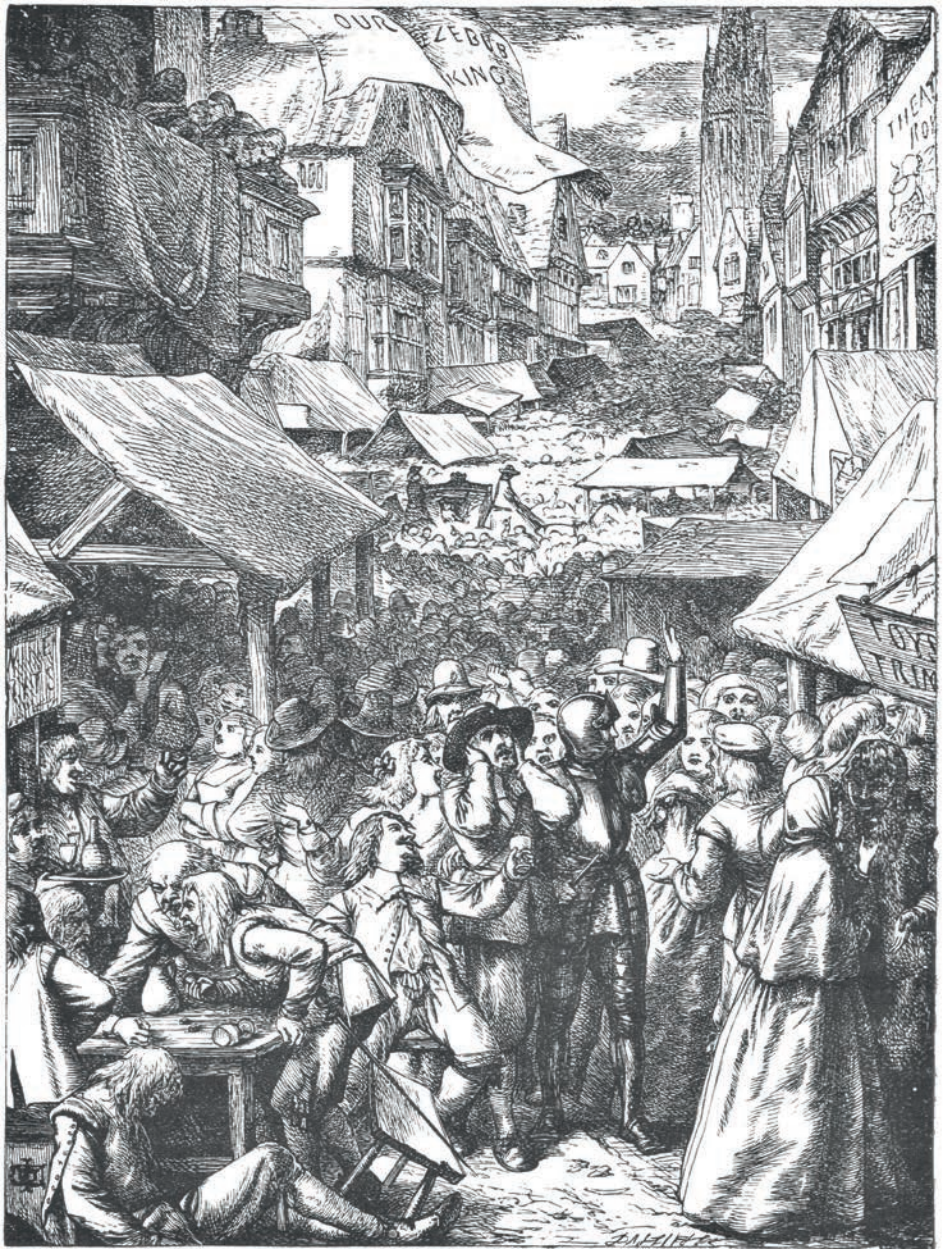
OUR
KING

เมื่อเห็นลักษณะการประพฤติตัวของพวกเขา ชายคนหนึ่งก็ถามอย่างเย้ยหยันว่า “เจ้าจะซื้ออะไรล่ะ” แต่คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อมองเขาด้วยสีหน้าจริงจังและพูดว่า “เราซื้อความจริง”[21] เมื่อได้ยินอย่างนั้น ก็ทำให้มีเหตุที่จะเหยียดหยามพวกเขามากขึ้นอีก บางคนเย้ยหยัน บางคนยั่วเย้า บางคนพูดจารังเกียจ และบางคนก็ยุยงให้คนอื่นทุบตีพวกเขา ในที่สุดสิ่งต่าง ๆ ก็กลายเป็นความโกลาหลและเกิดความวุ่นวายอย่างมากในงาน จนความสงบเรียบร้อยทุกอย่างสับสนอลหม่านไปหมด และไม่ช้าก็มีคนไปบอกเรื่องนี้แก่ผู้เป็นใหญ่ของงาน และเขาก็ลงมาอย่างรวดเร็วและแต่งตั้งเพื่อนบางคนที่เขาไว้ใจที่สุดให้สอบสวนคนเหล่านั้น ซึ่งเกือบจะเป็นเหตุให้ทั้งงานล่ม

[21] **สภษ. 23:23** *“จงซื้อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความรอบรู้”*

คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าคณะผู้ไต่สวน ซึ่งถามว่าพวกเขามาจากไหน พวกเขาจะไปที่ไหน และพวกเขามาทำอะไรที่นั่น โดยสวมเสื้อผ้าแปลกประหลาดเช่นนั้น คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อบอกคนเหล่านั้นว่า พวกเขาเป็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ และเป็นคนแปลกถิ่นในโลกนี้ และกำลังเดินทางไปสู่บ้านเมืองของพวกเขาเอง คือเยรูซาเล็มบนสวรรค์[22] พวกเขากล่าวว่าพวกเขาไม่ได้ก่อเหตุใด ๆ ที่จะทำให้คนในเมืองนี้หรือพวกพ่อค้าแม่ค้ามาทำร้ายพวกเขาแบบนี้ เมื่อมีคนถามว่าพวกเขาจะซื้ออะไร พวกเขาก็ตอบว่าพวกเขาจะซื้อความจริง ดังนั้นคริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อจึงขอให้คนเหล่านั้นปล่อยให้พวกเขาเดินทางต่อไป แต่กลุ่มคนที่ได้รับมอบหมายให้ไต่สวนพวกเขาไม่เชื่อว่าพวกเขาเป็นอย่างอื่นนอกจากคนบ้าและคนคลุ้มคลั่ง ไม่อย่างนั้นพวกเขาคงไม่ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายเช่นนี้ในงาน คนเหล่านั้นจึงนำตัวพวกเขาไปโบยตีและเอา

[22] **ฮบ. 11:13–16** *“คนเหล่านี้ทั้งหมดตายในขณะที่ยังมีความเชื่ออยู่ และยังไม่ได้รับสิ่งต่างๆ ที่ทรงสัญญาไว้ แต่พวกเขาก็สังเกตเห็นแต่ไกลและรอรับด้วยใจยินดี และยอมรับว่าพวกเขาเป็นคนแปลกถิ่นที่ท่องเที่ยวไปในโลก เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า พวกเขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของตนเอง ถ้าพวกเขาคิดถึงบ้านเมืองที่จากมานั้น พวกเขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ แต่ความจริงพวกเขาปรารถนาบ้านเมืองที่ประเสริฐกว่านั้นคือเมืองสวรรค์ เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงไม่ได้ทรงละอายที่จะได้รับการเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว”*

สิ่งสกปรกมาสุมพวกเขา แล้วคนเหล่านั้นก็ขังพวกเขาไว้ในกรงเพื่อประจานให้ทุกคนในงานดู พวกเขาจึงนอนอยู่ที่นั่นนานพอสมควร และกลายเป็นเป้าของการเล่นสนุก ความมุ่งร้าย หรือการแก้แค้นของใครก็ได้ ในระหว่างนั้นผู้เป็นใหญ่ของงานนี้ยังคงหัวเราะต่อไปสำหรับสิ่งเลวร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกเขา

แต่คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่ออดทนและไม่ทำชั่วตอบแทนชั่ว หรือด่าตอบการด่า[23] พวกเขากล่าวคำพูดดี ๆ ตอบแทนคำพูดร้าย ๆ และแสดงความกรุณาตอบแทนการทำร้ายที่เกิดขึ้น ผู้ชายบางคนในงานที่ช่างสังเกตมากกว่าและมีอคติน้อยกว่าคนอื่น ๆ ที่เหลือ ได้เริ่มพิจารณาและตำหนิพวกผู้ชายหยาบคายในเมืองที่ยังคงทำร้ายผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์สองคนนี้ไม่หยุด ดังนั้นคนเหล่านั้นจึงระบายความโกรธใส่พวกเขาเช่นกัน โดยถือว่าพวกเขาเลวร้ายพอ ๆ กับชายสองคนที่อยู่ในกรง และบอกพวกเขาว่าดูเหมือนพวกเขาก็เป็นผู้ร่วมกระทำผิด และสมควรร่วมรับเคราะห์แบบเดียวกับสองคนนั้น ส่วนอีกฝ่ายตอบว่าเท่าที่พวกเขาสามารถบอกได้ คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อเป็นคนสงบเสงี่ยม สุขุม และไม่ประสงค์ร้ายต่อผู้ใด พวกเขากล่าวว่ามีคนมากมายที่ค้าขายในงานนี้ซึ่งสมควรถูกจับใส่กรง

[23] **1 ปต. 3:9**
"อย่าทำชั่วตอบแทนชั่ว หรืออย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้าม จงอวยพร เพราะพระองค์ได้ทรงเรียกให้พวกท่านทำเช่นนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รับพระพร"

มากกว่า ใช่แล้ว และสมควรถูกใส่ขื่อคายิ่งกว่าผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ที่พวกเขาได้ทำร้ายเสียอีก

ดังนั้น หลังจากทั้งสองฝ่ายปะทะคารมกันไปต่าง ๆ นานา พวกผู้ชายในงานก็ลงไม้ลงมือกันและทำร้ายกันเอง แต่ตลอดช่วงเวลานั้น คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อยังคงประพฤติตนอย่างมีปัญญาและสุขุมมากต่อหน้าคนเหล่านั้น แล้วผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ที่น่าสงสารสองคนนี้ก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าคณะผู้ไต่สวนอีกครั้ง และถูกตั้งข้อหาว่ามีความผิดฐานก่อความโกลาหลที่เพิ่งเกิดขึ้นในงานนี้ พวกเขาจึงถูกโบยตีอย่างน่าเวทนา ถูกล่ามโซ่เหล็ก และถูกพาเดินขึ้น ๆ ลง ๆ ในงานเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่างและสร้างความหวาดกลัวแก่ผู้อื่น เพื่อจะได้ไม่มีใครออกมาพูดเพื่อประโยชน์ของพวกเขาหรือเข้าร่วมกับพวกเขาอีก

แต่คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อกลับประพฤติตนอย่างชาญฉลาดมากยิ่งขึ้น พวกเขารับความอัปยศและความอับอายที่คนอื่นกระทำแก่พวกเขาด้วยความสุภาพอ่อนโยนและความอดทนอย่างมาก จนชนะใจหลายคนในงานนั้น แม้จะเป็นเพียงจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับคนที่เหลือ และนั่นกลับทำให้อีกฝ่ายเดือดดาลมากยิ่งขึ้นไปอีก จนถึงขั้นที่พวกเขาตัดสินใจว่าผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์สองคนนี้ต้องตาย ดังนั้นพวกเขาจึงขู่ว่ากรงขังหรือโซ่ตรวนนั้นไม่เพียงพอต่อการลงโทษคนทั้งสองอีกต่อไป แต่คริสเตียนกับนายสัตย์ซื่อจะต้องตายเพราะการกระทำผิดที่พวกเขาทำลงไป และเพราะพวกเขาล่อลวงผู้คนในงาน

พวกเขาจึงถูกควบคุมตัวไว้ในกรง และเท้าถูกจับใส่ขื่อไว้จนกว่าจะมีคำสั่งเพิ่มเติม และที่นี่พวกเขาก็นึกถึงสิ่งที่ได้ยินจากผู้ประกาศข่าวประเสริฐเพื่อนผู้สัตย์ซื่อของพวกเขาอีกครั้ง และสิ่งที่เขาได้บอกไว้ว่าจะเกิดขึ้นกับพวกเขานั้นกลับทำให้พวกเขามีความแน่ใจในหนทางและการทนทุกข์มากขึ้น เวลานี้พวกเขายังได้ปลอบใจกันและกันว่า ใครก็ตามที่ถูกกำหนดให้ทนทุกข์ คนนั้นจะได้สิ่งดีที่สุดจากการทนทุกข์นั้น ด้วยเหตุนี้ พวกเขาแต่ละคนจึงแอบหวังว่าตนจะได้รับการกำหนดนั้น แต่พวกเขาก็ยอมมอบตนเองไว้ตามการจัดการอันเปี่ยมด้วยพระปัญญาของพระองค์ผู้ทรงปกครองทุกสิ่ง และอยู่อย่างพึงพอใจในสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่จนกว่าพวกเขาจะถูกจัดการให้เป็นอย่างอื่น

และแล้วเมื่อถึงกำหนดเวลาอันเหมาะสม คนเหล่านั้นก็พาพวกเขาไปพิจารณาคดีเพื่อรับคำพิพากษา พอถึงเวลา พวกเขาก็ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าศัตรูของพวกเขาและถูกดำเนินคดี ชื่อของผู้พิพากษาคือนายท่านเกลียดความดี

คำฟ้องของพวกเขาเป็นคำฟ้องเดียวกันและมีเนื้อหาสาระเหมือนกัน แม้รูปแบบจะต่างกันบ้างเล็กน้อย เนื้อหาคำฟ้องมีดังนี้ “พวกเขาเป็นศัตรูและเป็นผู้รบกวนการค้าขาย พวกเขาก่อความวุ่นวายและความแตกแยกในเมือง และได้ชักจูงฝ่ายหนึ่งให้ยอมรับความคิดเห็นที่อันตรายที่สุดของพวกเขา ซึ่งเป็นการดูหมิ่นกฎหมายของเจ้าผู้ครองของพวกเขา”

แล้วนายสัตย์ซื่อก็เริ่มตอบข้อกล่าวหาโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงแต่ตั้งตนเป็นศัตรูกับผู้ที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อองค์กษัตริย์ของข้าพเจ้า ผู้ทรงสูงส่งเหนือผู้สูงสุดเท่านั้น ส่วนเรื่องการก่อความวุ่นวาย ข้าพเจ้าไม่ได้ก่อความวุ่นวายใด ๆ เพราะข้าพเจ้าเองเป็นคนรักสันติ คนกลุ่มต่าง ๆ ที่หันมาอยู่ฝ่ายพวกเรานั้นเป็นเพราะพวกเขาได้เห็นความจริง และเห็นว่าพวกเราไม่มีความผิด และพวกเขาเพียงแต่เปลี่ยนจากร้ายมาเป็นดีกว่าเดิมเท่านั้น ส่วนเรื่องเจ้าผู้ครองที่ท่านพูดถึง เนื่องจากผู้นั้นคือเบเอลเซบูล ศัตรูขององค์กษัตริย์ของเรา ข้าพเจ้าจึงต่อต้านผู้นั้นและเหล่าบริวารทั้งปวงของมัน”

จากนั้นจึงมีการประกาศออกไปว่า ผู้ใดที่ประสงค์จะให้การฝ่ายเบเอลเซบูลเจ้านายของพวกเขาเพื่อกล่าวโทษนักโทษในคอกจำเลย ให้มาปรากฏตัวโดยไม่ชักช้าและแสดงพยานหลักฐานของตน พยานสามปากจึงเข้ามา ได้แก่ นายริษยา นายเชื่อโชคลาง และนายประจบสอพลอ[24] แล้วพวกเขาก็ถูกถามว่าพวกเขารู้จักนักโทษในคอกจำเลยหรือไม่ และพวกเขามีอะไรจะให้การฝ่ายเบเอลเซบูลเจ้านายของพวกเขา เพื่อกล่าวโทษนักโทษคนนี้

[24]**ประจบสอพลอ** *หมายถึงคนที่ประจบประแจงคนอื่นเพื่อให้อีกฝ่ายโปรดปราน*

แล้วนายริษยาก็ก้าวออกมา และกล่าวโดยมีใจความว่า “นายท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักชายคนนี้มานานแล้ว และขอให้การตามสัตย์สาบานต่อหน้าบัลลังก์ศาลอันทรงเกียรติแห่งนี้ ว่าเขาเป็น. . .”

“หยุดก่อน!” ผู้พิพากษาขัดจังหวะ “ให้เขาสาบานตนเสียก่อน”

พวกเขาจึงให้เขาสาบานตนเป็นพยาน แล้วเขาก็พูดต่อว่า “นายท่าน

เจ้าข้า ชายคนนี้ แม้เขาจะมีชื่อที่ฟังดูดีมีเหตุผล แต่เขาก็เป็นชายที่เลวทรามที่สุดคนหนึ่งในบ้านเมืองของเรา เขาไม่เคารพทั้งเจ้าผู้ครองและประชาชน ไม่เคารพทั้งกฎหมายและขนบธรรมเนียม แต่เขาทำทุกวิถีทางเพื่อจะครอบงำคนทั้งปวงด้วยความแน่ใจในความนึกคิดที่ไม่จงรักภักดีของเขา ซึ่งเขาเรียกว่าหลักการแห่งความเชื่อและความบริสุทธิ์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเคยได้ยินเขาพูดครั้งหนึ่งว่า คริสต์ศาสนากับขนบธรรมเนียมแห่งเมืองอนิจจังของเรานั้นอยู่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง และไม่สามารถปรองดองกันได้ จากสิ่งที่เขาพูด นายท่านเจ้าข้าเขาไม่ได้ตำหนิเฉพาะการกระทำอันน่ายกย่องของพวกเราเท่านั้น แต่ยังตำหนิพวกเราที่กระทำสิ่งเหล่านั้นด้วย”

แล้วผู้พิพากษาก็พูดกับเขาว่า “ท่านมีอะไรจะพูดอีกหรือไม่”

“นายท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าสามารถพูดได้อีกมาก” นายริษยาตอบ “เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นที่น่าเบื่อหน่ายของศาล แต่หากจำเป็น เมื่อสุภาพบุรุษท่านอื่น ๆ แสดงพยานหลักฐานแล้ว และหากยังขาดหลักฐานที่จะไสส่งเขาไป ข้าพเจ้าก็จะเพิ่มคำให้การเป็นพยานกล่าวโทษเขา” ดังนั้นเขาจึงถูกขอให้รออยู่ก่อน

แล้วพวกเขาก็เรียกนายเชื่อโชคลางเข้ามา และขอให้เขามองดูนายสัตย์ซื่อ พวกเขาก็ถามเช่นเดียวกันว่า เขามีอะไรจะให้การฝ่ายเบเอลเซบูลเจ้านายของพวกเขาเพื่อกล่าวโทษนายสัตย์ซื่อ จากนั้นพวกเขาก็ให้เขาสาบานตนเป็นพยาน และเขาก็เริ่มพูด

“นายท่านเจ้าข้า” นายเชื่อโชคลางกล่าว “ข้าพเจ้าไม่ได้รู้จักชายคนนี้มากนักและไม่ปรารถนาจะรู้จักเขามากไปกว่านี้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าทราบว่าเขาเป็นคนที่สร้างปัญหามาก จากการสนทนาที่ข้าพเจ้าได้คุยกับเขาเมื่อวันก่อนในเมืองนี้ เพราะในเวลานั้น ระหว่างที่คุยกับเขา ข้าพเจ้าได้ยินเขากล่าวว่าศาสนาของเราไม่มีความหมาย และไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้เลย ตามความหมายของเขา นายท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบดีว่าสิ่งใดย่อมตามมา นั่นเท่ากับกล่าวว่า

เรายังคงนมัสการโดยไร้ประโยชน์ และยังอยู่ในบาปของเรา และในที่สุดก็จะถูกพิพากษาให้ตกนรก และนี่คือทั้งหมดที่ข้าพเจ้าขอกล่าว”

จากนั้นนายประจบสอพลอก็สาบานตนเป็นพยาน และได้รับคำสั่งให้พูดสิ่งที่เขารู้เพื่อประโยชน์ของเบเอลเซบูลเจ้านายของพวกเขา และกล่าวโทษนักโทษในคอกจำเลย

“นายท่านเจ้าข้าและท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย” นายประจบสอพลอกล่าว “ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นี้มาช้านานแล้ว และเคยได้ยินเขาพูดสิ่งที่ไม่สมควรจะพูด เพราะเขาได้วิจารณ์เบเอลเซบูลเจ้าผู้ครองผู้สูงศักดิ์ของเราอย่างรุนแรง และได้กล่าววาจาเหยียดหยามมิตรสหายผู้มีเกียรติของท่าน อันได้แก่ ท่านตัวตนเก่า ท่านความสุขฝ่ายเนื้อหนัง ท่านหรูหรา ท่านปรารถนาเกียรติอนิจจัง ท่านมักมากในกาม[25] ผู้เก่าแก่ของข้าพเจ้า ท่านขุนนางละโมบ รวมทั้งผู้สูงศักดิ์ท่านอื่น ๆ ทั้งหมดของพวกเรา ยิ่งไปกว่านั้นเขายังกล่าวอีกว่าหากทุกคนมีจิตใจอย่างเขาก็จะไม่มีขุนนางคนไหนอยู่ในเมืองนี้อีกต่อไป นอกจากนี้ เขายังไม่เกรงกลัวที่จะคัดค้านท่านอย่างรุนแรง นายท่านเจ้าข้า ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาเขาในขณะนี้ เขาเรียกท่านว่าคนชั่วร้ายที่ไม่นับถือพระเจ้า รวมทั้งใช้คำลบหลู่อื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งเขาใช้โจมตีชื่อเสียงของผู้ดี[26] ส่วนใหญ่ในเมืองของเรา”

[25] **มักมากในกาม** *หมายถึงเต็มไปด้วยราคะตัณหา*

[26] **ผู้ดี** *หมายถึงคนที่มีสถานะสูงในสังคม*

เมื่อนายประจบสอพลอคนนี้เล่าเรื่องของเขาเสร็จ ผู้พิพากษาก็หันมาพูดกับนักโทษในคอกจำเลยว่า “เจ้าคนแปรพักตร์ คนนอกรีต และคนทรยศ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่าสุภาพบุรุษที่ซื่อตรงเหล่านี้ให้การเป็นพยานกล่าวโทษเจ้าอย่างไร”

“ข้าพเจ้าขอพูดสักหน่อยเพื่อแก้ข้อกล่าวหาให้ตัวเองได้หรือไม่” นายสัตย์ซื่อร้องขอ

“เจ้าไม่สมควรมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกแล้ว เจ้าคนต่ำต้อย” ผู้พิพากษาตอบ “แต่ควรจะถูกประหารทันที ณ ที่แห่งนี้ แต่เพื่อทุกคนจะได้เห็นความอ่อนโยนที่พวกเรา

มีต่อเจ้า ขอให้เราได้ฟังสิ่งที่เจ้า คนแปรพักตร์ผู้ชั่วร้าย ต้องการจะพูด”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอพูด” นายสัตย์ซื่อกล่าว “ประการแรก เพื่อตอบสิ่งที่นายริษยาได้กล่าวมา ข้าพเจ้าไม่เคยพูดอะไรนอกจากนี้ คือพูดว่ากฎเกณฑ์ หรือกฎหมาย หรือธรรมเนียม หรือผู้ใดที่ขัดแย้งกับพระวจนะของพระเจ้าโดยตรงก็อยู่ตรงกันข้ามกับคริสต์ศาสนาอย่างสิ้นเชิง หากข้าพเจ้าพูดสิ่งใดผิดในเรื่องนี้ โปรดชี้ให้ข้าพเจ้าเห็นความผิดนั้นด้วย และข้าพเจ้าพร้อมที่จะถอนคำพูดที่นี่ต่อหน้าท่าน

“สำหรับคนที่สองคือนายเชื่อโชคลางและข้อกล่าวหาที่เขากล่าวโทษข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเคยกล่าวเพียงแค่นี้คือ ในการนมัสการพระเจ้านั้นจำเป็นต้องมีความเชื่อจากพระเจ้า แต่จะมีความเชื่อจากพระเจ้าไม่ได้หากไม่มีการเปิดเผยของพระเจ้าถึงความประสงค์ของพระองค์ ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่ถูกยัดเยียดเข้าไปในการนมัสการพระเจ้า ถ้ามันไม่สอดคล้องกับการเปิดเผยของพระเจ้า ก็ย่อมแสดงให้เห็นว่านั่นเป็นความเชื่อที่ผิด และความเชื่อนั้นจะไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตนิรันดร์เลย

“สำหรับสิ่งที่นายประจบสอพลอได้พูดมานั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยหลีกเลี่ยงการใช้คำต่าง ๆ ตามที่ข้าพเจ้าถูกกล่าวหาว่าต่อต้านและคำอื่นในทำนองนั้นว่าเจ้าผู้ครองเมืองนี้พร้อมกับความสับสนวุ่นวายทั้งหมดและบรรดาบริวารของเจ้าผู้ครองซึ่งสุภาพบุรุษผู้นี้กล่าวถึงนั้น ล้วนเหมาะที่จะอยู่ในนรกมากกว่าอยู่ในเมืองและดินแดนแห่งนี้ ดังนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาข้าพเจ้าด้วยเถิด”

แล้วผู้พิพากษาก็เรียกคณะลูกขุนซึ่งได้ยืนฟังและสังเกตดูมาโดยตลอด “ท่านสุภาพบุรุษแห่งคณะลูกขุนทั้งหลาย ท่านเห็นชายผู้นี้แล้ว ผู้ซึ่งก่อความวุ่นวายโกลาหลอย่างยิ่งในเมืองนี้ และท่านก็ได้ยินสิ่งที่สุภาพบุรุษผู้น่านับถือเหล่านี้ได้เป็นพยานกล่าวโทษเขา และท่านได้ยินคำตอบและคำสารภาพของเขาแล้ว บัดนี้อำนาจอยู่ในมือของพวกท่านที่จะแขวนคอเขาหรือรักษาชีวิตของเขาไว้ แต่ ณ เวลานี้ ข้าพเจ้าขอชี้แจงกฎหมายของเราแก่พวกท่านก่อน

"ในสมัยของฟาโรห์ผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นข้ารับใช้เจ้าผู้ครองของเรานั้นมีกฤษฎีกาฉบับหนึ่งระบุว่า หากผู้ที่นับถือศาสนาตรงข้ามทวีจำนวนมากขึ้นและเติบโตแข็งแกร่งเกินไปสำหรับพระองค์ ลูกชายของพวกเขาจะต้องถูกโยนลงไปในแม่น้ำ[27] และยังมีกฤษฎีกาอีกฉบับหนึ่งในสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นข้ารับใช้อีกคนหนึ่งของเจ้าผู้ครองของเรานั้นระบุว่า ผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมก้มกราบและนมัสการรูปเคารพทองคำของพระองค์จะต้องถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่[28] และยังมีกฤษฎีกาอีกฉบับหนึ่งในสมัยของดาริอัสซึ่งระบุว่า ผู้ใดก็ตามที่ทูลขอต่อพระอื่นนอกเหนือจากพระองค์จะต้องถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโต[29] กบฏผู้นี้ได้ฝ่าฝืนสาระสำคัญของกฎหมายเหล่านี้ ไม่เพียงแต่ในความคิด ซึ่งไม่ควรยอมให้มีอยู่แล้ว แต่เขายังฝ่าฝืนด้วยคำพูดและการกระทำด้วย เพียงเท่านี้ก็เป็นเหตุผลเพียงพอที่ไม่อาจปล่อยเขาไว้ได้

"กฎหมายของฟาโรห์ถูกตราขึ้นจากข้อสันนิษฐานเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น ทั้งที่ยังไม่มีอาชญากรรมใดปรากฏชัดแจ้ง แต่กรณีนี้อาชญากรรมปรากฏชัดเจน สำหรับกรณีที่สองและสาม พวกท่านก็เห็นว่าเขาโต้แย้งศาสนาของเรา และสำหรับข้อหากบฏที่เขารับสารภาพไปแล้ว เขาก็สมควรตายอย่างแน่นอน"

แล้วคณะลูกขุนก็ออกมา ซึ่งประกอบด้วย นายตาบอด นายไม่มีดี นายมุ่งร้าย นายรักตัณหา นายเสเพล นายเลือดร้อน นายหัวสูง นายเป็นศัตรู นายโกหก นายโหดเหี้ยม นายเกลียดความสว่าง และนายไร้ปรานี พวกเขาทุกคนต่างให้คำตัดสินกันเองเป็นการส่วนตัวว่าเขามีความผิด และหลังจากนั้นก็ลงมติเป็นเอกฉันท์ให้นำตัวเขาไปรับคำตัดสินว่ามีความผิดต่อหน้าผู้พิพากษา

และคนแรกท่ามกลางพวกเขาคือนายตาบอด หัวหน้าคณะลูกขุนกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นชัดเจนว่าชายคนนี้เป็นคนนอกรีต"

จากนั้นนายไม่มีดีกล่าวว่า "กำจัดคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลกเถิด"

"ใช่แล้ว" นายมุ่งร้ายกล่าว "เพราะข้าพเจ้าเกลียดแม้แต่ขี้หน้าของเขา"

แล้วนายรักตัณหาก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่อาจทนเขาได้เลย"

"ข้าพเจ้าก็เช่นกัน" นายเสเพลกล่าว "เพราะเขาจะคอยตัดสินประณามวิถีชีวิตของข้าพเจ้าเสมอ"

"แขวนคอเขา แขวนคอเขาเสีย" นายเลือดร้อนกล่าว

"ไอ้คนชั้นต่ำไร้ค่า" นายหัวสูงกล่าว

"จิตใจข้าพเจ้าเดือดดาลต่อเขา" นายเป็นศัตรูกล่าว

[27] **อพย. 1:22** *"ฟาโรห์มีรับสั่งแก่ราษฎรทั้งสิ้นของพระองค์ว่า 'บุตรชายยีบรูทุกคนที่เกิดมา พวกเจ้าจงเอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำไนล์ แต่บุตรหญิงทุกคนให้มีชีวิตอยู่ได้'"*

[28] **ดนล. 3:6** *"ผู้ใดไม่กราบนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ทันที"*

[29] **ดนล. 6:7** *"อภิรัฐมนตรีทุกท่านแห่งราชอาณาจักรทั้งองคมนตรี อุปราช และผู้ว่าราชการมณฑลทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า พระราชาควรจะตรากฎหมายและออกคำประกาศว่าในสามสิบวันนี้ ถ้ามีใครทูลขอต่อพระหรือมนุษย์นอกเหนือจากพระองค์ข้าแต่พระราชา ก็ให้โยนคนนั้นลงในถ้ำสิงโต"*

“เขาเป็นอันธพาล” นายโกหกกล่าว

“แขวนคอยังถือว่าดีเกินไปสำหรับเขา” นายโหดเหี้ยมกล่าว

“เรามากำจัดเขาให้พ้นทางไปเสียเถิด” นายเกลียดความสว่างกล่าว

จากนั้นนายไร้ปรานีก็กล่าวว่า “แม้ว่าโลกทั้งใบจะถูกมอบให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่อาจคืนดีกับเขาได้ ดังนั้นให้เรานำตัวเขาเข้ามาทันที ฐานะผู้มีความผิดถึงตาย” และพวกเขาก็ทำเช่นนั้น นายสัตย์ซื่อถูกตัดสินลงโทษให้นำตัวออกจากที่นั่นกลับไปยังกรงขังที่เขาถูกนำมา และที่กรงนั้นเขาจะถูกประหารชีวิตอย่างโหดร้ายที่สุดเท่าที่จะคิดหาวิธีได้

ที่นั่นพวกเขาพานายสัตย์ซื่อออกมาเพื่อจะกระทำแก่เขาตามกฎหมายของพวกตน อันดับแรก พวกเขาเฆี่ยนเขา แล้วก็ทุบตีเขา จากนั้นพวกเขาก็กรีดเนื้อของเขาด้วยมีด หลังจากนั้นพวกเขาก็ขว้างก้อนหินใส่เขา และแทงเขาด้วยดาบและท้ายที่สุด พวกเขาก็เผาเขาจนเป็นเถ้าถ่านที่หลักประหาร นายสัตย์ซื่อมาถึงจุดจบของเขาในลักษณะนี้

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าที่ด้านหลังฝูงชนนั้นมีรถม้ากับม้าสองตัวรอนายสัตย์ซื่ออยู่ ทันทีที่พวกศัตรูได้ฆ่าเขาตาย นายสัตย์ซื่อก็ถูกรับขึ้นไปในนั้น และถูกนำขึ้นไปผ่านหมู่เมฆในทันทีพร้อมด้วยเสียงแตร ซึ่งเป็นเส้นทางที่รวดเร็วที่สุดที่จะไปถึงประตูเมืองสวรรค์ แต่สำหรับคริสเตียน เขาได้พักผ่อนเพียงครู่เดียว และ

ถูกส่งกลับไปควบคุมตัวในคุก ดังนั้นเขาจึงอยู่ที่นั่นอีกชั่วระยะหนึ่ง แต่พระองค์ผู้ทรงปกครองเหนือทุกสิ่ง โดยทรงมีอำนาจเหนือความเดือดดาลของคนเหล่านั้น ในพระหัตถ์ของพระองค์ ได้ทรงกระทำการให้คริสเตียนหลบหนีจากคนเหล่านั้นได้ในเวลาอันเหมาะสมและไปตามทางของเขา และขณะที่เขาเดินทางไป เขาก็ร้องเพลงว่า

“นายสัตย์ซื่อประกาศ์าเชื่อเช่นนั้น
ท่านยืนยันอย่างสัตย์ซื่อไม่หั่นไหว
องค์เจ้านายที่ท่านมอบศ์ัทา ไป
จะทรงให้ท่านรับพรกับพระองค์
เมื่อคนไร้ความศรัทาและรวมั้ง
สุขอนิจจังทั้งหายที่เขาหั ง
ต้องร่ำไห้เพราะสุดท้ายจบสิ้นลง
เหื่อนผุยผงหมกไห้ในโลั้นตร์
นายสัตย์ซื่อขอท่านจงร้องเพลง
นามท่านเองจะคงอยู่ในวันนั้น
แม้พวกเขาเก้ัยดชังท่านและฆ่าฟัน
แต่ตัวท่านยังคงมีชีวิตเอย”

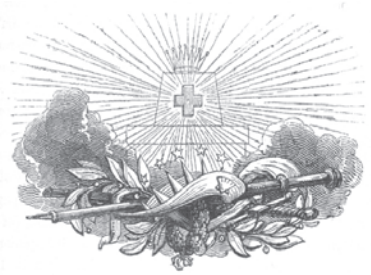

ช่วงที่เจ็ด
ปราสาทสงสัย

เมื่อถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า คริสเตียนไม่ได้เดินไปข้างหน้าตามลำพัง เพราะมีคนหนึ่งชื่อนายมีความหวัง ซึ่งเขากลายเป็นคนเช่นนั้นจากการสังเกตคำพูดและความประพฤติของคริสเตียนและนายสัตย์ซื่อตลอดช่วงเวลาที่ทั้งสองต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในงานขายของนั้น เขาได้มาเข้าร่วมกับคริสเตียน และทำพันธสัญญาฉันพี่น้องกัน โดยบอกคริสเตียนว่าตนจะเป็นเพื่อนร่วมทางของเขา เมื่อเป็นดังนี้ คนหนึ่งจึงตายไปเพื่อเป็นพยานให้ความจริง แล้วอีกคนหนึ่งก็เป็นขึ้นมาจากเถ้าถ่านเพื่อเป็นเพื่อนร่วมทางของคริสเตียนในการเดินทางสู่เมืองสวรรค์ นายมีความหวังยังบอกคริสเตียนด้วยว่า มีคนอีกมากมายในงานขายของนั้นที่รอเวลาอันเหมาะสม และในที่สุดก็จะตามมาภายหลัง

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าหลังจากพวกเขาออกมาจากงานขายของนั้นได้ไม่นาน พวกเขาก็ตามทันชายคนหนึ่งซึ่งเดินนำหน้าพวกเขา ชายคนนั้นชื่อนายเป้าหมายแอบแฝง[1] พวกเขาจึงพูดกับเขาว่า “ท่านมาจากเมืองไหนหรือครับ และท่านจะไปทางนี้อีกไกลแค่ไหน”

เขาบอกพวกเขาว่า เขามาจากเมืองวาจาไพเราะ และกำลังไปยังเมืองสวรรค์ แต่เขาไม่ได้บอกชื่อของตนแก่พวกเขา

“จากเมืองวาจาไพเราะหรือ” คริสเตียนถาม “มีสิ่งดี ๆ อยู่ที่นั่นบ้างหรือไม่”[2]

“มีนะ” นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว “ข้าหวังว่าอย่างนั้น”

[1] **เป้าหมายแอบแฝง** *หมายถึงบางสิ่งที่กระทำลงไปโดยมีแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวหรือมีเจตนาซ่อนเร้น*

[2] **สภษ. 26:25** *“...เมื่อน้ำเสียงเขาเหมือนมีเมตตาจิต ก็อย่าเชื่อเขา เพราะมีสิ่งน่าเกลียดน่าชังร้อยแปดในใจเขา”*

"ท่านครับ โปรดบอกข้าเถิด ข้าควรเรียกชื่อท่านว่าอะไร" คริสเตียนกล่าว

"ข้าเป็นคนแปลกหน้าสำหรับท่าน และท่านก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับข้า" นายเป้าหมายแอบแฝงตอบ "ถ้าท่านจะไปทางนี้ ข้าก็ยินดีที่จะมีท่านเป็นเพื่อนร่วมทาง แต่ถ้าท่านไม่ไป ข้าก็คงต้องพึงพอใจที่จะเดินทางตามลำพัง"

"ข้าเคยได้ยินเรื่องเมืองวาจาไพเราะนี้อยู่บ้าง" คริสเตียนกล่าว "และตามที่ข้าจำได้ พวกเขาเล่ากันว่าที่นั่นเป็นเมืองที่มั่งคั่งมาก"

"ใช่แล้ว ข้าขอยืนยันแก่ท่านว่าที่นั่นเป็นอย่างนั้น" นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว "และที่นั่นข้ามีญาติที่ร่ำรวยอยู่มากมาย"

"โอ้ ญาติของท่านที่นั่นมีใครบ้างหรือ หากข้าจะขอถาม" คริสเตียนถาม

"เกือบทั้งเมืองเลย" นายเป้าหมายแอบแฝงตอบ "และโดยเฉพาะอย่างยิ่งนายท่านกลับลำ นายท่านเปลี่ยนไปตามเวลา นายท่านวาจาไพเราะ ซึ่งเมืองนั้นถูกตั้งชื่อเป็นครั้งแรกตามชื่อบรรพบุรุษของท่าน และยังมีนายไหลลื่น นายสองหน้า นายอะไรก็ได้ และศาสนาจารย์ประจำเขตของเราคือนายสองลิ้น ซึ่งเป็นพี่ชายร่วมบิดาของมารดาข้าเอง และข้าขอบอกความจริงกับท่าน ข้าได้กลายเป็นสุภาพบุรุษที่มีคุณสมบัติดี แม้ว่าทวดของข้าเป็นเพียงคนกรรเชียงเรือ[3] ซึ่งมองไปทางหนึ่งและพายไปอีกทางหนึ่ง และข้าก็ได้ทรัพย์สินส่วนใหญ่ของข้ามาจากอาชีพเดียวกัน"

[3]**คนกรรเชียงเรือ** *หมายถึงคนพายเรือโดยสารโดยใช้ไม้พายคู่และหันหน้าไปทิศทางตรงกันข้ามกับที่เรือเคลื่อนที่ไป*

คริสเตียนถามว่า "ท่านเป็นชายที่แต่งงานแล้วหรือยัง"

"ข้าแต่งงานแล้ว และภรรยาของข้าเป็นสตรีที่มีคุณธรรมสูงยิ่ง" นายเป้าหมายแอบแฝงตอบ "เธอเป็นลูกสาวของสตรีผู้มีคุณธรรม เธอคือลูกสาวของท่านหญิงเสแสร้ง ดังนั้นเธอจึงมาจากตระกูลที่มีเกียรติมาก และมีสายเลือดที่สูงส่งเสียจนนางรู้วิธีปฏิบัติตัวไม่ว่าจะเป็นต่อเจ้าชายหรือชาวนา จริงอยู่ที่ในเรื่องศาสนานั้นเรามีความแตกต่างจากผู้ที่เคร่งครัดกว่าอยู่บ้าง แต่ก็แค่ในสองประเด็นเล็กน้อยเท่านั้น ประการแรก เราไม่เคยขัดแย้งกับความเชื่อของผู้อื่น ประการที่สอง เราอุทิศตัวให้กับศาสนาเสมอเมื่อมันเป็นที่นิยม เราชอบอย่างยิ่งที่จะเดินกับศาสนาไปตามถนนเมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสง และผู้คนปรบมือให้"

แล้วคริสเตียนก็ขยับไปเดินข้าง ๆ นายมีความหวังเพื่อนของเขา และพูดว่า "ข้าอดคิดไม่ได้ว่าคนผู้นี้คือชายที่ชื่อนายเป้าหมายแอบแฝงแห่งเมืองวาจาไพเราะ และหากเป็นเขาจริง เราก็เจอคนที่เจ้าเล่ห์และหลอกลวงที่สุดเท่าที่จะพบได้ในถิ่นนี้มาอยู่ร่วมทางกับเราแล้ว"

"ถามเขาสิ" นายมีความหวังกล่าว "ข้าคิดว่าเขาคงไม่มีความละอายกับชื่อของตนเองหรอก"

คริสเตียนจึงเดินไปใกล้เขาอีกครั้งและพูดว่า "ท่านครับ ท่านพูดเหมือนกับว่าท่านรู้อะไรบางอย่างมากกว่าคนทั้งโลก และถ้าข้าเข้าใจไม่ผิด ข้าเชื่อว่าข้าพอเดาออกบ้างแล้วว่าท่านเป็นใคร ท่านชื่อนายเป้าหมายแอบแฝงแห่งเมืองวาจาไพเราะหรือเปล่า"

"นั่นไม่ใช่ชื่อของข้า" นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว "แต่ที่จริงมันเป็นชื่อเล่นที่บางคนซึ่งไม่อาจทนข้าได้ตั้งให้ข้า และข้าก็ต้องพอใจที่จะแบกรับชื่อนั้นในฐานะความอัปยศ เหมือนกับที่คนดีคนอื่น ๆ เคยแบกรับกันมาก่อนหน้าข้า"

"แต่ท่านเคยทำสิ่งใดที่เป็นเหตุให้คนอื่นเรียกท่านด้วยชื่อนี้หรือไม่" คริสเตียนถาม

"ไม่เคย ไม่เคยเลย" นายเป้าหมายแอบแฝงตอบ "สิ่งเลวร้ายที่สุดที่ข้าเคยทำซึ่งอาจเป็นเหตุผลให้พวกเขาเรียกข้าด้วยชื่อนี้ก็คือ ข้าโชคดีเสมอที่การตัดสินใจ

ของข้าเป็นไปตามวิถีปัจจุบันของยุคสมัยไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม และโอกาสของข้าก็คือการได้รับผลประโยชน์ด้วยวิธีการนั้น แต่หากสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นแก่ข้าในลักษณะนี้ ข้าก็จะขอนับว่ามันเป็นพร ข้าจะไม่ยอมให้คนมุ่งร้ายมาทำให้ข้าลำบากใจเพราะความไม่เห็นด้วยของพวกเขา"

"ข้าคิดอยู่แล้วว่าท่านคือชายผู้นั้นที่ข้าเคยได้ยินถึงแน่ ๆ" คริสเตียนกล่าว "และเพื่อบอกสิ่งที่ข้าคิด ข้าเกรงว่าชื่อนี้จะเหมาะสมกับตัวท่านยิ่งกว่าที่ท่านเต็มใจจะยอมรับมันเสียอีก"

"เอาเถอะ ถ้าท่านเชื่อว่าเป็นอย่างนั้น ข้าก็ช่วยไม่ได้" นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว "ท่านจะพบว่าข้าเป็นเพื่อนร่วมทางที่ดีคนหนึ่ง หากท่านยังคงจะรับข้าเป็นสหายของท่าน"

"หากท่านจะไปกับเรา ท่านก็ต้องไปโดยรับรู้ว่าเราไม่เห็นด้วยกับความเชื่อของท่าน ข้าเชื่อว่าเรื่องนี้ขัดกับความคิดเห็นของท่าน ท่านต้องยอมรับศาสนาในชุดผ้าขี้ริ้วของมันด้วย เช่นเดียวกับในเวลาที่ศาสนาเป็นที่นิยม และท่านต้องยืนอยู่เคียงข้างศาสนาในยามที่มันถูกล่ามโซ่ด้วย เช่นเดียวกับในยามที่ศาสนาเดินไปตามถนนท่ามกลางเสียงปรบมือ"

"ท่านต้องไม่บังคับให้ข้าเป็นอย่างนั้น หรือทำตัวเป็นเจ้านายเหนือความเชื่อของข้า" นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว "ปล่อยให้ข้ามีเสรีภาพตามแบบของข้าเถิด และให้ข้าไปกับท่าน"

"อย่าได้ตามมาแม้แต่ก้าวเดียว เว้นแต่ท่านจะทำตามที่เราเสนอ" คริสเตียนตอบ

"ถ้าเช่นนั้น" นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว "ข้าจะไม่มีวันละทิ้งหลักการเดิม ๆ ของข้า ในเมื่อมันไม่มีพิษภัย ทั้งยังให้คุณประโยชน์อีกด้วย หากข้าไม่สามารถไปกับ

พวกท่านได้ ข้าก็ต้องทำอย่างที่เคยทำก่อนที่พวกท่านจะผ่านมา และเดินต่อไปคนเดียวจนกว่าจะมีคนอื่นผ่านมาและยินดีที่จะให้ข้าร่วมทางไปด้วย”

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า คริสเตียนกับนายมีความหวังได้ละทิ้งเขาและรักษาระยะห่างจากเขา แต่เมื่อพวกเขาคนหนึ่งหันกลับไปมอง ก็เห็นชายสามคนเดินตามนายเป้าหมายแอบแฝง และดูเถิด เมื่อสามคนนั้นเดินไปใกล้ ๆ เขา เขาก็โค้งคำนับคนเหล่านั้นต่ำมาก ๆ และคนเหล่านั้นก็กล่าวคำชมเชยเขาด้วย ชายสามคนนั้นชื่อว่า นายยึดติดกับโลก นายรักเงินทอง และนายสะสมทุกอย่าง ซึ่งนายเป้าหมายแอบแฝงเคยรู้จักคุ้นเคยมาก่อน เมื่อครั้งพวกเขายังเยาว์ พวกเขาเป็นเพื่อนโรงเรียนเดียวกัน และได้ร่ำเรียนจากนายกอบโกย ครูใหญ่คนหนึ่งในเมืองรักกำไร ซึ่งเป็นเมืองค้าขายในมณฑลแห่งความโลภที่อยู่ทางเหนือ ครูใหญ่คนนี้สอนศิลปะของการได้สิ่งต่าง ๆ ให้แก่พวกเขา ไม่ว่าจะด้วยความรุนแรง

การหลอกลวง การประจบประแจง การโกหก หรือด้วยการสวมรูปลักษณ์ของศาสนา และสุภาพบุรุษทั้งสี่คนนี้ก็ได้บรรลุศิลปะดังกล่าวจากอาจารย์ของพวกเขาอย่างมาก จนแต่ละคนสามารถเปิดโรงเรียนเช่นนั้นด้วยตนเองได้เลย

แล้วเมื่อพวกเขาทักทายกันตามที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว นายรักเงินทองก็พูดกับนายเป้าหมายแอบแฝงว่า “ชายเหล่านั้นที่อยู่ไกลออกไปบนถนนข้างหน้าเราคือใคร” เพราะคริสเตียนกับนายมีความหวังยังอยู่ในระยะที่มองเห็นได้

นายเป้าหมายแอบแฝงตอบว่า “พวกเขาเป็นชาวเมืองสองคนจากแดนไกลที่กำลังเดินทางสู่เมืองสวรรค์ตามแบบของพวกเขาเอง”

“อ้าว ทำไมพวกเขาไม่อยู่รอกันก่อน เพื่อเราจะได้มีเพื่อนร่วมทางที่ดีอย่างพวกเขา” นายรักเงินทองกล่าว “เพราะพวกเราทุกคนต่างก็กำลังเดินทางสู่เมืองสวรรค์เหมือนกัน”

“ใช่แล้ว เป็นจริงเช่นนั้น” นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว “แต่ชายสองคนที่อยู่ข้างหน้าเรานั้นเคร่งครัดมาก พวกเขารักความคิดของตัวเองเหลือเกิน และยังให้ค่าความคิดเห็นของผู้อื่นน้อยมาก ถึงขั้นที่ว่าแม้ใครสักคนจะอยู่ในทางของพระเจ้ามากเพียงใด แต่หากคนนั้นไม่เห็นด้วยกับพวกเขาในทุกเรื่อง พวกเขาก็จะผลักคนนั้นออกจากกลุ่มของพวกตนโดยไม่มีข้อยกเว้น”

“แย่จริง” นายสะสมทุกอย่างกล่าว “แต่พวกเราเคยอ่านเรื่องบางคนที่ชอบธรรมมากเกินไป และความเคร่งครัดของคนเช่นนั้นชักจูงให้พวกเขาตัดสินและประณามทุกคนยกเว้นตัวพวกเขาเอง แต่ข้าสงสัยว่าสิ่งที่ท่านเห็นต่างกันนั้นคือเรื่องอะไร และมีกี่เรื่อง”

“โอ้ เพราะความดื้อรั้นเอาแต่ใจตัวเอง พวกเขาจึงสรุปว่าพวกเขามีหน้าที่ต้องรีบเร่งเดินทางในทุกสภาพอากาศ ไม่ว่าดีหรือร้าย และคิดว่าข้ากำลังรอให้กระแสลมและกระแสน้ำเป็นใจที่สุดเสียก่อน” นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว “พวกเขาสนับสนุนให้เอาทุกอย่างไปเสี่ยงเพื่อพระเจ้าในครั้งเดียว ส่วนข้าเลือกที่จะใช้ความได้เปรียบทุกอย่างเพื่อปกป้องชีวิตและทรัพย์สินของข้า พวกเขาสนับสนุนให้ยึดมั่นในความคิดเห็นของพวกเขา แม้ว่าคนอื่นทั้งปวงจะต่อต้าน แต่ข้าอยู่ฝ่ายศาสนาตราบเท่าที่มันเป็นที่นิยมและปลอดภัยที่จะถือรักษาไว้เท่านั้น พวกเขาอยู่ฝ่ายศาสนาเมื่ออยู่ในชุดผ้าขี้ริ้วและถูกเหยียดหยาม แต่ข้าอยู่ฝ่ายศาสนาเมื่อมันเดินอยู่ในกระแสนิยม ในสภาพอากาศที่ดี และได้รับเสียงปรบมือ”

"ใช่แล้ว และจงรักษาทัศนะของท่านไว้เถิด ท่านเป้าหมายแอบแฝงคนดี" นายยึดติดกับโลกกล่าว "เพราะในความคิดเห็นของข้า ข้าถือว่าคนนั้นเป็นคนโง่ ถ้าเขามีเสรีภาพที่จะเก็บรักษาสิ่งที่ตนมีเอาไว้ แต่กลับไร้ปัญญาเหลือเกินจนต้องสูญเสียมันไป ขอให้พวกเราฉลาดเหมือนงูเถิด น้ำขึ้นก็ควรรีบตัก ท่านเห็นไหมว่าผึ้งจะอยู่นิ่ง ๆ ในฤดูหนาว และจะตื่นตัวขึ้นมาเฉพาะเวลาที่มันสามารถได้รับผลกำไรพร้อมกับความเพลิดเพลินเท่านั้น บางครั้งพระเจ้าก็ประทานฝน และบางครั้งก็ประทานแสงแดด ถ้าพวกนั้นโง่เขลาถึงขั้นฝ่าฝนไป ก็ให้พวกเราพึงพอใจที่จะไปกับอากาศดี ๆ เถิด ในส่วนของข้านั้น ศาสนาที่ข้าชอบมากที่สุดคือศาสนาที่จะยืนเคียงข้างความปลอดภัยซึ่งเกิดจากพรอันดีที่พระเจ้าประทานแก่เรา เพราะใครเล่าจะจินตนาการได้ล่ะว่า ความคิดของพวกเขานั้นถูกควบคุมโดยเหตุผลของพระเจ้า ในเมื่อพระเจ้าได้ประทานสิ่งดี ๆ ในชีวิตนี้ให้แก่เราแล้ว พระองค์จะไม่ให้เราเก็บรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้เพื่อเห็นแก่พระองค์หรือ อับราฮัมและซาโลมอนร่ำรวยขึ้นในศาสนา และโยบกล่าวว่าคนดีจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงคลีดิน แต่เขาต้องไม่เป็นเหมือนชายสองคนที่อยู่ข้างหน้าเรา หากพวกเขาเป็นอย่างที่ท่านได้บรรยายไว้"

"ข้าคิดว่าพวกเรามีความคิดเห็นตรงกันในเรื่องนี้" นายสะสมทุกอย่างกล่าว "ด้วยเหตุนี้จึงไม่จำเป็นต้องพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก"

"ใช่แล้ว ไม่จำเป็นต้องพูดเรื่องนี้อีกแล้วจริง ๆ" นายรักเงินทองกล่าว "เพราะว่าผู้ที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์หรือเหตุผล คนนั้นก็ไม่รู้จักเสรีภาพของตนเอง หรือไม่รู้จักแสวงหาความปลอดภัยของตนเอง และพวกท่านก็เห็นว่าเรามีทั้งสองอย่างอยู่ฝ่ายเรา"

"พี่น้องของข้า ดังที่พวกท่านทราบ" นายเป้าหมายแอบแฝงกล่าว "พวกเราทุกคนต่างกำลังเดินทางสู่เมืองสวรรค์ ดังนั้นเพื่อให้เราเพลิดเพลินยิ่งขึ้น และเพื่อให้เราไม่ต้องสนใจสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ดี ข้าขออนุญาตถามคำถามนี้แก่พวกท่าน

"สมมุติว่าชายคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้รับใช้หรือพ่อค้า หากมีโอกาสอยู่ตรงหน้าที่จะได้รับพรดี ๆ ในชีวิตนี้ แต่เขาจะไม่สามารถได้รับสิ่งเหล่านั้น เว้นเสียแต่ว่าเขาจะมีความกระตือรือร้นเป็นพิเศษในบางประเด็นของศาสนาซึ่งเขาไม่เคยยุ่งเกี่ยวมาก่อน อย่างน้อยก็แสดงให้เห็นภายนอก เขาจะใช้วิธีนี้เพื่อบรรลุเป้าหมายของเขาและยังคงเป็นคนที่ถูกต้องซื่อตรงได้หรือไม่"

"ข้าเข้าใจประเด็นในคำถามของท่านแล้ว" นายรักเงินทองกล่าว "และหากสุภาพบุรุษเหล่านี้ไม่ขัดข้อง ข้าจะพยายามหาคำตอบให้ท่าน และประการแรก เพื่อตอบคำถามของท่านในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้รับใช้เอง สมมุติว่าผู้รับใช้คนหนึ่งเป็นคนดีที่น่านับถือ แต่มีตำแหน่งที่ให้ผลประโยชน์เพียงเล็กน้อย[4] และสายตาของเขาก็จับจ้องไปยังตำแหน่งที่ใหญ่กว่า อ้วนท้วนและสมบูรณ์กว่ามาก เวลานี้เขามีโอกาสที่จะได้ตำแหน่งนั้น เพียงแต่เขาต้องขยันศึกษามากขึ้น และเทศนาให้บ่อยขึ้นและกระตือรือร้นมากขึ้นเท่านั้น และเปลี่ยนแปลงหลักการบางอย่างของเขาเนื่องจากอารมณ์ของผู้คนเรียกร้องเช่นนั้น ในความคิดเห็นของข้า ข้าไม่เห็นเหตุผล

[4] **ตำแหน่งที่ให้ผลประโยชน์** *หมายถึงตำแหน่งที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างถาวรในโบสถ์อังกฤษ โดยทั่วไปคือตำแหน่งอธิการหรือผู้ช่วยอธิการ*

ใดที่ชายคนหนึ่งจะไม่ทำเช่นนี้ หากเขามีเสียงเรียกในใจ ใช่แล้ว และยังทำได้มากกว่านี้อีกมาก โดยที่เขายังเป็นคนซื่อตรงได้ ทำไมเขาจะไม่ทำล่ะ

"อันดับแรก ที่เขาปรารถนาตำแหน่งใหญ่กว่าเดิมนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มันเป็นเรื่องที่ไม่อาจโต้แย้งได้เนื่องจากโอกาสนี้อยู่ตรงหน้าเขาโดยการทรงจัดเตรียม ดังนั้นเขาจึงอาจคว้ามันมาได้หากเขาทำได้ โดยไม่ต้องถามอะไรเพราะเห็นแก่จิตสำนึก

"นอกจากนี้ ความปรารถนาของเขาที่อยากจะได้ตำแหน่งนั้นจะทำให้เขาขยันศึกษามากขึ้น เป็นนักเทศน์ที่กระตือรือร้นยิ่งขึ้น และอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งจะทำให้เขาเป็นคนดียิ่งขึ้น ใช่แล้ว มันทำให้เขาพัฒนาตนเองได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งก็เป็นไปตามพระทัยของพระเจ้า

"ประการที่สาม บางคนอาจให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องถูกต้องหรือไม่ที่เขาจะยอมทำตามอารมณ์ของผู้คน โดยการละทิ้งหลักการบางอย่างของตนเองเพื่อรับใช้คนเหล่านั้น พวกเขาอาจกล่าวว่าบุคลิกลักษณะที่ปฏิเสธตนเอง และพฤติกรรมที่อ่อนหวานและชนะใจคนของเขา ทำให้เขาเหมาะสมยิ่งขึ้นสำหรับการทำหน้าที่ผู้รับใช้

"ดังนั้นข้าจึงต้องสรุปว่า ผู้รับใช้ที่แลกตำแหน่งเล็ก ๆ เพื่อจะได้ตำแหน่งใหญ่โตนั้นไม่ควรถูกตัดสินว่าเป็นคนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวหรือโลภมากจากการทำเช่นนั้น ตรงกันข้าม เนื่องจากเขาได้พัฒนาตนเองและความสามารถในการรับใช้ ซึ่งเป็นผลลัพธ์จากความพยายามไขว่คว้าของเขา เขาจึงควรถูกพิจารณาว่าเป็นผู้ที่กำลังดำเนินตามการทรงเรียกของตน ซึ่งเป็นโอกาสที่เขาจะทำความดี

"ทีนี้สำหรับส่วนที่สองของคำถาม ซึ่งเกี่ยวกับพ่อค้าที่ท่านพูดถึง สมมติว่าคนแบบนี้มีอาชีพยากจนในโลก แต่โดยการมาเป็นคนเคร่งศาสนา เขาอาจเพิ่มยอดขายได้ บางทีอาจได้ภรรยาที่ร่ำรวย หรือดึงดูดลูกค้ามาที่ร้านของเขามากขึ้น และได้ลูกค้าที่ดีขึ้นกว่าเดิมเยอะ ข้าไม่เห็นเหตุผลใดนอกจากสิ่งนี้สามารถกระทำได้อย่างถูกต้อง ทำไมจะไม่ได้เล่า

"ประการแรกสุด การมาเป็นคนเคร่งศาสนานั้นถือเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดหรือเหตุผลใดที่คนหนึ่งกลายเป็นคนเคร่งศาสนา

"ประการที่สอง การได้ภรรยาที่ร่ำรวยหรือการอยากมีลูกค้าในร้านของข้ามากขึ้นก็ไม่ผิด

"นอกจากนี้ ประการที่สาม คนที่ได้สิ่งเหล่านี้มาโดยการเป็นคนเคร่งศาสนาก็ได้สิ่งดีมาจากคนดี ๆ ด้วยการทำให้ตัวเองเป็นคนดี ดังนั้นจึงได้ทั้งภรรยาที่ดี ลูกค้าที่ดี และกำไรที่ดี และทั้งหมดนี้ก็โดยการมาเป็นคนเคร่งศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี

ดังนั้นการมาเป็นคนเคร่งศาสนาเพื่อจะได้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจึงเป็นวิธีที่ดีและมีประโยชน์"

คำตอบในลักษณะนี้ซึ่งนายรักเงินทองได้ตอบคำถามของนายเป้าหมายแอบแฝง ได้รับเสียงปรบมือชมเชยจากพวกเขาทั้งหมดเป็นอย่างสูง ดังนั้นหลังจากพิจารณาทุกอย่างแล้ว พวกเขาจึงสรุปว่าคำตอบนี้สมบูรณ์และเป็นประโยชน์ที่สุด และเนื่องจากพวกเขาคิดว่าไม่มีใครสามารถโต้แย้งคำตอบนี้ได้ และเนื่องจากคริสเตียนกับนายมีความหวังยังอยู่ในระยะที่พอได้ยิน พวกเขาจึงเห็นพ้องกันที่จะโยนคำถามนี้ใส่คนทั้งสองทันทีเมื่อตามทัน และตั้งอกตั้งใจจะทำเช่นนั้นมากยิ่งขึ้น เพราะคริสเตียนกับนายมีความหวังเคยคัดค้านนายเป้าหมายแอบแฝงมาก่อน

พวกเขาจึงร้องเรียกตามหลังคริสเตียนกับนายมีความหวัง ซึ่งก็หยุดและยืนรอจนกระทั่งพวกเขาตามมาทัน ระหว่างที่เดินมาพวกเขาตัดสินใจว่า ควรให้นายยึดติดกับโลกเพื่อนรักถามคำถามสองคนนี้แทนนายเป้าหมายแอบแฝง พวกเขาคิดว่าคำตอบที่สองคนนั้นให้แก่เขาจะได้ไม่มีความร้อนแรงที่หลงเหลืออยู่ซึ่งถูกจุดขึ้นระหว่างนายเป้าหมายแอบแฝงกับสองคนนั้นเมื่อพวกเขาแยกทางกันก่อนหน้านี้เล็กน้อย พวกเขาจึงเดินมาหากัน และหลังจากทักทายกันสั้น ๆ นายยึดติดกับโลกก็ถามคำถามนั้นแก่คริสเตียนและเพื่อนของเขา แล้วก็ขอให้พวกเขาตอบคำถามนั้นถ้าตอบได้

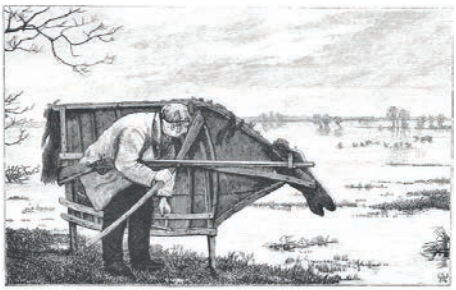

คริสเตียนตอบว่า "แม้แต่ทารกในศาสนาก็อาจตอบคำถามเช่นนี้ได้เป็นหมื่นข้อ ถ้าเป็นการไม่ถูกต้องที่จะติดตามพระคริสต์เพื่อจะได้กินขนมปังอิ่ม[5] มันจะยิ่งน่ารังเกียจกว่านั้นสักเท่าใด หากทำให้พระองค์และศาสนาเป็นม้าอำพราง[6] เพื่อให้ได้มาและเสพสุขกับโลกนี้ เราไม่พบใครอื่นเลยที่มีความคิดเห็นเช่นนี้และทำเช่นนี้ เว้นแต่คนนอกศาสนา[7] คนหน้าซื่อใจคด มารร้าย และพวกพ่อมดหมอผี

"เรื่องคนนอกศาสนาก็คือ เมื่อฮาโมร์และเชเคมปรารถนาบุตรสาวและปศุสัตว์ของยาโคบ และเห็นว่าไม่มีทางที่พวกเขาจะได้สิ่งเหล่านั้นนอกเสียจากพวกเขาจะเข้าสุหนัต พวกเขาจึงพูดกับเพื่อน ๆ ว่า 'เมื่อผู้ชายทุกคนท่ามกลางพวกเรา

[5] **ยน. 6:26** *"พระเยซูตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่านตามหาเราไม่ใช่เพราะเห็นหมายสำคัญ แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม'"*

[6] **ม้าอำพราง** *มาจากธรรมเนียมในอดีตช่วงต้นศตวรรษที่ 16 ซึ่งมีการใช้ม้าฝึกหรือหุ่นม้าเป็นสิ่งกำบังโดยให้นักล่านกซ่อนตัวอยู่ข้างหลังจนกว่าจะเข้าใกล้เหยื่อในระยะที่ยิงได้ง่าย*

[7] **คนนอกศาสนา** *หมายถึงผู้ไม่เชื่อ*

เข้าสุหนัตเหมือนกับที่พวกเขาเข้าสุหนัต ปศุสัตว์ ทรัพย์สิน และสัตว์ทั้งหมดของพวกเขาก็จะตกเป็นของพวกเราไม่ใช่หรือ' สิ่งที่คนเหล่านั้นแสวงหาเพื่อให้ได้มาคือบุตรสาวและปศุสัตว์ของพวกเขา คนเหล่านั้นจึงใช้ศาสนาของตนคือม้าอำพรางเพื่อเป็นวิถีทางที่จะได้สิ่งเหล่านั้นมา พวกท่านสามารถอ่านเรื่องราวนี้ทั้งหมดในหนังสือขององค์กษัตริย์ได้[8]

"พวกฟาริสีที่หน้าซื่อใจคดก็นับถือศาสนาแบบนี้เช่นกัน คำอธิษฐานยืดยาวของพวกเขาเป็นการเสแสร้ง แต่เจตนาของพวกเขาคือการได้บ้านของหญิงม่ายและการพิพากษาลงโทษที่หนักยิ่งกว่าจากพระเจ้าก็เป็นคำตัดสินสำหรับพวกเขา[9]

"ยูดาสผู้เป็นมารร้ายก็นับถือศาสนานี้เช่นกัน เขาเคร่งศาสนาในเรื่องถุงใส่เงิน เพื่อเขาจะได้เป็นเจ้าของสิ่งที่ใส่ไว้ในนั้น แต่เขาหลงทาง ถูกเหวี่ยงทิ้ง และกลายเป็นลูกแห่งความพินาศ

"ซีโมนนักคาถาอาคมก็นับถือศาสนานี้เช่นกัน เพราะเขาปรารถนาฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อเขาจะได้เงินจากฤทธิ์อำนาจนั้น และคำตัดสินจากปากของเปโตรก็เหมาะสมกับเขาแล้ว[10]

"ข้าอดคิดไม่ได้ว่าคนที่มานับถือศาสนาเพื่อจะได้โลกนี้ก็จะทิ้งศาสนาเพื่อจะได้โลกนี้เช่นกัน การที่ยูดาสแสวงหาโลกนี้โดยกลายเป็นคนเคร่งศาสนาเป็นจริงแน่แท้ฉันใด การที่เขาขายศาสนาและองค์เจ้านายของเขาเพื่อสิ่งเดียวกันก็เป็นจริงแน่แท้ฉันนั้น ด้วยเหตุผลเหล่านี้ การตอบคำถามข้อนี้ในลักษณะเห็นด้วยและยอมรับอย่างที่พวกท่านได้ทำจึงไม่มีพระเจ้า หน้าซื่อใจคด และมาจากมารร้ายและรางวัลของพวกท่านก็จะเป็นไปตามการกระทำของพวกท่าน"

ชายสามคนนั้นยืนจ้องหน้ากัน และไม่รู้ว่าจะพูดตอบคริสเตียนอย่างไร นายมีความหวังก็เห็นชอบกับคำตอบที่ถูกต้องหนักแน่นของคริสเตียนด้วย ดังนั้นจึงเกิดความเงียบงันครั้งใหญ่ขึ้นในหมู่พวกเขา แล้วนายเป้าหมายแอบแฝงกับพรรคพวกของเขาก็เดินโงนเงนและพยายามเดินรั้งท้ายอยู่ข้างหลัง เพื่อคริสเตียนกับนายมีความหวังจะได้เดินต่อไปโดยไม่มีพวกเขา

แล้วคริสเตียนก็พูดกับเพื่อนของเขาว่า "ถ้าคนเหล่านี้ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าคำตัดสินของมนุษย์ได้ แล้วพวกเขาจะทำอย่างไรกับคำตัดสินของพระเจ้า และถ้าพวกเขาเป็นใบ้เมื่อถูกจัดการด้วยภาชนะดิน แล้วพวกเขาจะทำอย่างไรเมื่อพวกเขาจะถูกตำหนิด้วยเพลิงที่เผาผลาญ"

[8] **ปฐก. 34:20-24**

[9] **ลก. 20:46-47** *"จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี พวกที่ชอบสวมเสื้อคลุมยาวเดินไปเดินมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบที่นั่งสำคัญในธรรมศาลาและที่มีเกียรติในงานเลี้ยง พวกเขายึดบ้านของหญิงม่ายและแสร้งอธิษฐานเสียยืดยาว คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักยิ่งขึ้น"*

[10] **กจ. 8:19-22** *"เงินของเจ้าจงพินาศพร้อมกับตัวเจ้า เพราะเจ้าคิดว่าของประทานจากพระเจ้าสามารถซื้อด้วยเงินได้ เจ้าไม่มีหุ้นหรือส่วนใดๆ ในการงานนี้ เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงต่อพระเจ้า เพราะฉะนั้นจงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้า และอธิษฐานขอต่อพระเจ้า พระองค์อาจจะทรงยกความผิดที่เจ้าคิดอยู่ในใจ"*

คริสเตียนกับนายมีความหวังเร่งเดินให้เร็วกว่าคนเหล่านั้นอีกครั้ง และเดินต่อไปจนกระทั่งพวกเขามาถึงที่ราบงดงามแลดูละเอียดอ่อนชื่อว่าผ่อนคลาย ที่นั่นพวกเขาเดินทางได้อย่างสบาย แต่ที่ราบนั้นแคบ พวกเขาจึงผ่านมันไปอย่างรวดเร็ว และทางฟากโน้นของที่ราบนี้มีเนินเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่งชื่อว่ากำไรสกปรก[11] ซึ่งมีเหมืองแร่เงินอยู่ ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์บางคนที่เคยผ่านทางนั้นมาก่อนได้แวะออกนอกเส้นทางเพื่อไปดูเหมืองนี้เพราะความหายากของมัน ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์เหล่านั้นได้เข้าไปใกล้ขอบหลุมมากเกินไป และพื้นดินหลอกตาที่พวกเขายืนอยู่ก็พังทลายลง และคนเหล่านั้นก็ตกลงไปสู่ความตาย บางคนก็ถูกทำให้พิการที่นั่นและไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้อีกเลยจนกระทั่งวันตายของพวกเขา

[11] **กำไรสกปรก** *หมายถึงเงินที่มักจะถูกมองว่าน่ารังเกียจเพราะได้มาด้วยวิธีการที่ไม่น่านับถือ*

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ห่างออกไปจากถนนเล็กน้อยทางด้านที่มีเหมืองแร่เงิน มีชายซึ่งดูท่าทางเหมือนสุภาพบุรุษคนหนึ่ง เขาชื่อเดมาส และเขา

ยืนอยู่ตรงนั้นคอยเรียกคนที่ผ่านมาให้แวะดู เขาตะโกนเรียกคริสเตียนและเพื่อนของเขาว่า “เฮ้ แวะมาตรงนี้สิ แล้วข้าจะให้พวกท่านดูอะไรบางอย่าง”

“มีสิ่งใดมีค่านักหรือ ที่จะให้เราเลี้ยวออกนอกเส้นทางไปดู” คริสเตียนสงสัย

“ที่นี่มีเหมืองแร่เงิน ซึ่งพวกท่านสามารถเที่ยวขุดหาสมบัติได้” เดมาสตอบ “หากพวกท่านจะมาและยอมเหนื่อยยากนิดหน่อย พวกท่านอาจจัดหาความมั่งคั่งให้กับตนเองได้อย่างมากมาย”

แล้วนายมีความหวังก็พูดว่า “เราไปดูกันเถอะ”

“ข้าไม่ไปหรอก” คริสเตียนตอบ “เพราะข้าเคยได้ยินเกี่ยวกับสถานที่นั้น และได้ยินว่ามีคนถูกสังหารที่นั่นมากมาย และนอกจากนั้น ขุมทรัพย์นั้นยังเป็นบ่วงแร้วสำหรับผู้ที่แสวงหามัน เพราะมันขัดขวางการเดินทางสู่เมืองสวรรค์ของพวกเขา”

แล้วคริสเตียนก็ตะโกนถามเดมาสว่า “สถานที่นั้นอันตรายไม่ใช่หรือ มันไม่ได้ขัดขวางการเดินทางของคนมากมายมาแล้วหรือ”[12]

“ไม่อันตรายมากนักหรอก” เดมาสตอบ “ยกเว้นสำหรับคนที่ประมาท” แต่ถึงแม้เขาจะพูดอย่างนั้น เขาก็ยังหน้าแดงขณะที่พูดอยู่ดี

คริสเตียนจึงพูดกับนายมีความหวังว่า “อย่าให้เราก้าวไปทางนั้นแม้แต่ก้าวเดียว แต่ให้เรามุ่งมั่นเดินตามทางของเราต่อไปเถิด”

“ข้ารับประกันได้เลย” นายมีความหวังพูด “เมื่อนายเป้าหมายแอบแฝงผ่านมาหากเขาได้ยินคำชวนเชิญแบบเดียวกับที่เราได้ยิน เขาจะต้องเลี้ยวเข้าไปยังสถานที่แห่งนั้นเพื่อดูอย่างแน่นอน”

“ข้าไม่สงสัยเรื่องนั้นเลย” คริสเตียนตอบ “เพราะหลักการของเขานำเขาไปทางนั้น และเป็นไปได้มากที่เขาจะตายที่นั่น”

เดมาสร้องเรียกอีกครั้งว่า “แต่พวกท่านจะไม่แวะมาดูหน่อยหรือ” คริสเตียนตอบอย่างหนักแน่นว่า “เดมาส เจ้าเป็นศัตรูต่อวิถีทางที่ถูกต้องขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเส้นทางนี้ และตัวเจ้าเองก็ถูกตัดสินลงโทษแล้ว จากการที่เจ้าหันออกนอกเส้นทาง โดยผู้พิพากษาท่านหนึ่งขององค์กษัตริย์[13] เหตุใดเจ้าจึงพยายามนำเราไปสู่การพิพากษาลงโทษแบบเดียวกันเล่า นอกจากนี้ หากพวกเราแวะออกนอกเส้นทางไม่ว่าจะในลักษณะใดก็ตาม องค์กษัตริย์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงได้ยินเรื่องนี้อย่างแน่นอน ซึ่งจะทำให้พวกเราต้องอับอายแทนที่จะได้ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ด้วยความกล้า”

[12] **ฮชย. 9:6** *“เพราะแม้เขาหนีจากความพินาศ อียิปต์ก็จะรวบรวมเขาไว้ เมืองเมมฟิสจะฝังเขา ต้นตำแยจะยึดของล้ำค่าที่ทำด้วยเงินของเขาไว้เสีย ต้นหนามจะงอกขึ้นในเต็นท์ของเขา”*

[13] **2 ทธ. 4:10** *“เพราะว่าเดมาสหลงรักโลกนี้ และทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกาแล้ว ส่วนเครสเซนส์ไปที่แคว้นกาลาเทีย ทิตัสไปที่แคว้นดาลมาเทีย”*

เดมาสร้องเรียกอีกครั้งโดยบอกว่าตัวเขาเองก็เป็นพี่น้องคนหนึ่งของพวกเขา และหากพวกเขารอสักหน่อย เขาก็จะเดินไปกับพวกเขาด้วย

แล้วคริสเตียนก็พูดว่า "เจ้าชื่ออะไร ไม่ใช่ชื่อเดียวกับที่ข้าเรียกเจ้าหรือ"

"ใช่แล้ว ข้าชื่อเดมาส" เขาตอบ "ข้าเป็นลูกหลานของอับราฮัม"

"ข้ารู้จักเจ้า" คริสเตียนกล่าว "เกหะซีเป็นทวดของเจ้า[14] และยูดาส[15] เป็นบิดาของเจ้า และเจ้าได้เดินตามรอยของพวกเขา ที่เจ้าใช้อยู่นี้เป็นเพียงกลอุบายของมารร้ายเท่านั้น บิดาของเจ้าถูกแขวนคอในฐานะคนทรยศ และเจ้าก็ไม่สมควรได้รับบำเหน็จที่ดีไปกว่านั้น[16] จงรู้เถิดว่าเมื่อพวกเราไปถึงองค์กษัตริย์ เราจะทูลพระองค์เรื่องพฤติกรรมของเจ้า" แล้วพวกเขาก็เดินต่อไปตามทางของตน

และเวลานั้นเอง นายเป้าหมายแอบแฝงกับเพื่อนร่วมทางของเขาก็เดินมาในระยะที่มองเห็นได้อีกครั้ง พอได้ยินคำเชิญชวนครั้งแรก พวกเขาก็เดินไปหาเดมาสทันที ถึงตรงนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะตกลงไปในหลุมเพราะชะโงกมองที่ขอบหลุม หรือพวกเขาจะลงไปขุด หรือพวกเขาจะจมอยู่ใต้ก้นหลุมเพราะน้ำที่มักจะเอ่อล้นขึ้นมา เรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าไม่อาจแน่ใจได้ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นคือ พวกเขาไม่เคยปรากฏตัวให้เห็นบนเส้นทางนี้อีกเลย แล้วคริสเตียนก็ร้องเพลงว่า

"เป้าหมายแอบแฝงกับเดมาสเห็นพ้องกัน
โดนฉับพลันวิ่งตามข้างหน้าน้อม
หัวทั้งส่วนแบ่งกำไรแสนจอมปลอม
จึงจมอยู่ไม่พ้นจากโคลนเลย"

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ทันทีที่ถึงอีกฟากของที่ราบแห่งนี้ ผู้เดินทางทั้งสองก็มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีอนุสาวรีย์เก่าแก่ตั้งอยู่ที่ข้างทางสายหลักพอดี พวกเขาทั้งสองต่างรู้สึกกังวลเมื่อได้เห็นอนุสาวรีย์นี้เนื่องจากมันมีรูปร่างที่แปลกประหลาด เพราะพวกเขารู้สึกว่ามันดูเหมือนผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกทำให้กลายสภาพเป็นรูปทรงเหมือนเสา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงยืนดูแล้วดูอีก แต่ก็ยังไม่อาจสรุปได้อยู่ระยะหนึ่ง

[14] **2 พกษ. 5:20-27**

[15] **มธ. 26:14-15** *"เวลานั้นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนชื่อยูดาส อิสคาริโอทไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิต บอกว่า "ถ้าข้าพเจ้ามอบตัวเขาให้พวกท่าน ท่านจะให้ข้าพเจ้าเท่าไหร่?" พวกเขาก็ให้เงินยูดาสสามสิบเหรียญ"*

[16] **มธ. 27:3-5** *"เมื่อยูดาสคนที่ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ทรงถูกลงโทษก็เสียใจ จึงนำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้กับพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าทำบาปที่ทรยศคนบริสุทธิ์ถึงตาย' พวกเขาจึงกล่าวว่า 'มันเกี่ยวอะไรกับเรา? มันเป็นเรื่องของเจ้าเอง' ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหาร และจากไป แล้วออกไปผูกคอตาย"*

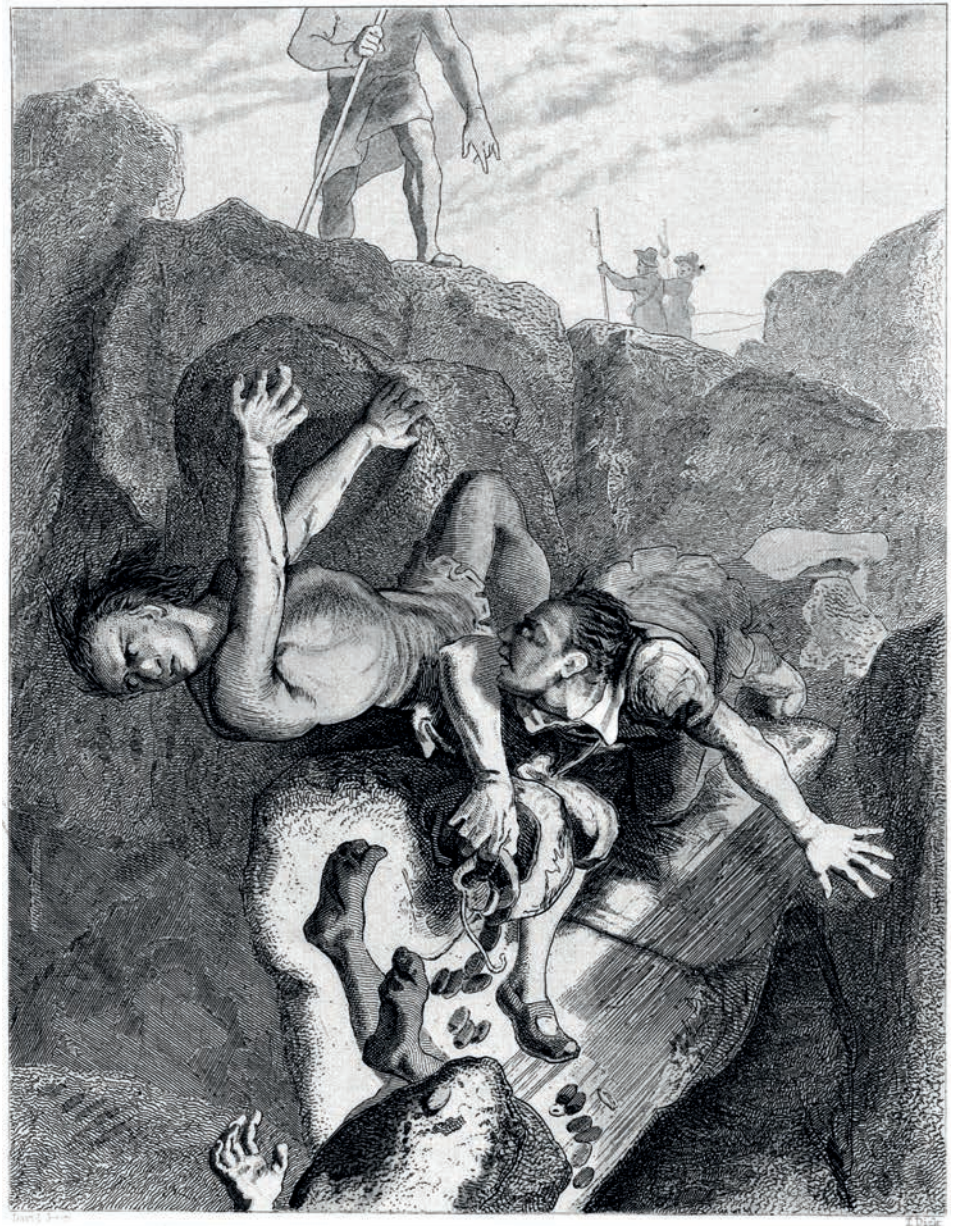

ว่ามันคืออะไร ในที่สุด นายมีความหวังก็เห็นอะไรบางอย่างที่ถูกเขียนไว้ด้านบนส่วนหัวของอนุสาวรีย์ ซึ่งเป็นข้อความเขียนด้วยลายมือที่แปลก แต่เนื่องจากเขาไม่ใช่นักวิชาการ เขาจึงเรียกคริสเตียนมาดู เพราะเขาเป็นคนมีการศึกษา เพื่อดูว่าเขาจะจับใจความหมายของมันได้หรือไม่ คริสเตียนจึงมา และหลังจากดูออกว่าเป็นตัวอักษรอะไรบ้าง เขาก็พบว่ามันเขียนว่า "จงระลึกถึงภรรยาของโลท" เขาจึงอ่านให้เพื่อนฟัง พวกเขาทั้งสองสรุปว่านี่คือภรรยาของโลทที่ได้กลายมาเป็นเสาเกลือเมื่อตอนที่เธอหันหลังกลับไปมองด้วยใจที่โลภหลังจากออกมาจากเมืองโสโดมเพื่อมาสู่ที่ปลอดภัย[17] ภาพที่ได้เห็นอย่างฉับพลันและน่าทึ่งนี้ทำให้พวกเขามีโอกาสสนทนากันดังต่อไปนี้

[17]**ปฐก. 19:26** *"ส่วนภรรยาของโลทผู้ซึ่งอยู่ข้างหลังโลทมองกลับไปนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ"*

"โอ น้องชายของข้า นี่เป็นภาพที่ถูกจัดเตรียมไว้ มันปรากฏแก่พวกเราในเวลาที่เหมาะสมหลังจากเดมาสเชิญชวนให้เราไปดูเนินเขากำไรสกปรก หากพวกเราได้ไปตามอย่างที่เขาปรารถนาให้เราทำ และอย่างที่ท่านทำท่าว่าจะไป น้องชายของข้า พวกเราก็คงจะถูกทำให้เป็นเหมือนผู้หญิงคนนี้เท่าที่ข้าพอจะรู้ได้ มันเป็นภาพที่ดูน่าสลดใจสำหรับผู้ที่จะตามหลังเรามา"

"ข้าเสียใจที่ข้าโง่เขลาเหลือเกิน" นายมีความหวังกล่าว "ข้าอดสงสัยไม่ได้ว่าเหตุใดเวลานี้ข้าจึงไม่เป็นเหมือนภรรยาของโลท เพราะบาปของเธอกับบาปของข้าต่างกันอย่างไรหรือ เธอเพียงแค่หันกลับไปมอง แต่ข้ากลับมีความปรารถนาที่จะไปดู ขอให้พระคุณเป็นที่ยกย่องเทิดทูน และขอให้ข้ารู้สึกละอายที่สิ่งเช่นนั้นเคยอยู่ในใจของข้า"

"ให้เราจดจำสิ่งที่เราเห็นที่นี่ไว้" คริสเตียนกล่าว "เพื่อช่วยเราในกาลข้างหน้า หญิงคนนี้รอดพ้นจากการพิพากษาครั้งหนึ่ง เพราะเธอไม่ได้พินาศไปพร้อมกับการทำลายเมืองโสโดม แต่กระนั้นเธอก็ถูกทำลายโดยการพิพากษาอีกครั้งหนึ่ง เพราะอย่างที่เราเห็น เธอถูกทำให้กลายเป็นเสาเกลือ"

[18]**กดว. 16:31-32** *"เมื่อท่านกล่าวถ้อยคำทั้งหมดนี้จบ แผ่นดินใต้ที่พวกเขายืนอยู่ก็แยกออก และแผ่นดินก็อ้าปากกลืนเขาทั้งหลายกับครัวเรือน และคนทั้งหมดของโคราห์กับข้าวของทั้งหมดของเขา"*

"จริงทีเดียว และขอให้เธอเป็นทั้งคำเตือนและตัวอย่างสำหรับเรา" นายมีความหวังกล่าว "เป็นคำเตือน เพื่อที่เราจะหลีกหนีจากบาปของเธอ และเพื่อมองมันเป็นสัญลักษณ์ว่าการพิพากษาแบบใดจะตกแก่คนที่ไม่ยอมรับฟังคำเตือนนี้ และข้ายังนึกถึงโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม กับผู้ชายสองร้อยห้าสิบคนที่พินาศในบาปของพวกเขา[18] และที่พวกเขาก็กลายเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอย่างให้คนอื่นระวังเช่นกัน[19] เหนือสิ่งอื่นใด ข้าฝังใจกับสิ่งหนึ่งที่ผุดขึ้นมาในใจ เดมาสกับเพื่อน ๆ ของเขายืนอยู่ที่นั่นอย่างมั่นอกมั่นใจเพื่อค้นหาขุมทรัพย์นั้นได้อย่างไร ในขณะที่

[19]**กดว. 26:9-10**

EGD

ผู้หญิงคนนี้ต้องกลายเป็นเสาเกลือหลังจากเธอเพียงแค่หันกลับไปมองข้างหลัง เพราะเราได้อ่านว่าเธอยังไม่ได้ก้าวออกนอกทางแม้แต่ก้าวเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการพิพากษาที่ไล่ทันเธอนั้นทำให้เธอกลายเป็นตัวอย่างในระยะที่มองเห็นได้จากจุดที่เดมาสกับคนเหล่านั้นอยู่ ซึ่งพวกเขาคงอดไม่ได้ที่จะมองดูเธอหากพวกเขาเงยหน้าขึ้นมอง"

"นั่นเป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจ" คริสเตียนกล่าว "และมันแสดงให้เห็นว่าหัวใจของพวกเขาตกอยู่ในความสิ้นหวังอย่างยิ่งในกรณีนี้ ข้าบอกไม่ได้ว่าจะเปรียบเทียบพวกเขากับใครจึงจะเหมาะสมจริง ๆ บางทีอาจเปรียบกับพวกที่ล้วงกระเป๋าต่อหน้าต่อตาผู้พิพากษา หรือพวกที่ตัดถุงเงินแม้จะอยู่ใต้ตะแลงแกงแขวนคอ มีคำกล่าวถึงชายชาวเมืองโสโดมว่าพวกเขาเป็น 'คนบาปหนาอย่างยิ่ง' เพราะพวกเขาเป็นคนบาป 'ต่อพระยาห์เวห์' นั่นคือในสายพระเนตรของพระองค์ และทั้ง ๆ ที่พระองค์ได้สำแดงความกรุณาหลายอย่างแก่พวกเขา ครั้งหนึ่งแผ่นดินโสโดมก็เคยเป็นเหมือนสวนเอเดน[20] นี่คือสิ่งที่กระตุ้นให้พระองค์หวงแหนมากยิ่งกว่าเดิม และทำให้ภัยพิบัติซึ่งพวกเขาได้รับนั้นร้อนระอุเท่าที่ไฟจากสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะร้อนได้ ดังนั้นเราจึงพูดได้อย่างมีเหตุผลว่า พวกเขาจะเป็นผู้ได้รับส่วนแบ่งในการพิพากษาที่รุนแรงที่สุด เพราะพวกเขาทำบาปต่อหน้าต่อตาผู้อื่น ทั้ง ๆ ที่มีตัวอย่างหลายประการตั้งอยู่ตรงหน้าพวกเขาอย่างต่อเนื่องเพื่อเตือนให้พวกเขาทำสิ่งตรงกันข้าม"

"ไม่ต้องสงสัยเลยว่าที่ท่านพูดมาเป็นความจริง" นายมีความหวังกล่าว "แต่ช่างเป็นพระเมตตาจริง ๆ ที่ทั้งท่านและข้าไม่ได้ถูกทำให้เป็นตัวอย่างเช่นนี้ เรื่องนี้ทำให้เรามีเหตุที่จะขอบพระคุณพระเจ้า เกรงกลัวต่อหน้าพระองค์ และระลึกถึงภรรยาของโลทอยู่เสมอ"

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นว่าพวกเขาเดินทางต่อไปถึงแม่น้ำที่น่ารื่นรมย์ ซึ่งดาวิดผู้เป็นกษัตริย์เรียกว่า "แม่น้ำของพระเจ้า"[21] และยอห์นเรียกว่า "แม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต"[22] ถึงตรงนี้ทางของพวกเขาเลียบไปบนฝั่งแม่น้ำสายนี้พอดี ดังนั้นที่นี่คริสเตียนกับเพื่อนของเขาจึงเดินไปด้วยความสุขใจอย่างยิ่ง นอกจากนั้นพวกเขายังดื่มน้ำจากแม่น้ำสายนี้ ซึ่งเป็นน้ำที่ชื่นใจและทำให้จิตวิญญาณที่เหนื่อยล้าของพวกเขาฟื้นขึ้น นอกจากนี้ ทั้งสองฝั่งของแม่น้ำยังมีต้นไม้เขียวขจีมากมาย

[20] **ปฐก. 13:10** *"โลทเงยหน้าแลดูที่ลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมด เห็นว่ามีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง (นี่เป็นสภาพก่อนพระยาห์เวห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์) เหมือนพระอุทยานของพระยาห์เวห์ เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ในทิศที่จะไปทางเมืองโศอาร์"*

[21] **สดด. 65:9** *"พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำให้ พระองค์ทรงทำให้แผ่นดินอุดมยิ่ง แม่น้ำของพระเจ้ามีน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้ เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ"*

[22] **วว. 22:1** *"และท่านสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต ใสเหมือนอย่างแก้วผลึก ไหลมาจากพระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดก"*

ที่ออกผลนานาชนิด[23] พวกเขากินใบของต้นไม้เหล่านั้นเพื่อป้องกันความเจ็บป่วยและโรคภัยอื่น ๆ ที่เกิดกับผู้ที่ร่างกายร้อนเกินไปเมื่อพวกเขาเดินทาง ริมฝั่งแม่น้ำทั้งสองข้างมีทุ่งหญ้าที่ประดับประดาอย่างน่าพิศวงด้วยดอกลิลี่ และเขียวชอุ่มตลอดทั้งปี ในทุ่งหญ้าแห่งนี้ พวกเขาเอนกายลงและหลับไป เพราะที่นี่พวกเขาสามารถนอนลงได้อย่างปลอดภัย[24] เมื่อพวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาก็เก็บผลไม้จากต้นไม้เหล่านั้น ดื่มน้ำจากแม่น้ำ แล้วก็เอนกายลงนอนหลับอีกครั้ง[25] พวกเขาใช้เวลาเช่นนี้หลายวันหลายคืน แล้วพวกเขาก็ร้องเพลงว่า

“ดังเถิดธารน้ำใส ไหลรินเลี้ยงไปตามร่าง
บรรเทาเหื่อยให้สร่าง ฝูงมุ่งหน้าสัเบื้องบน
ทุ่งหน้าเขียวขจี ใช่เพียงมักนิมนวล

[23] **อสค. 47:1-9**
“...ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้งสองฟาก...”

[24] **สดด. 23:3**
“พระองค์ทรงคืนความสดชื่นแก่ชีวิตข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์”

[25] **อสย. 14:30**
“ลูกหัวปีของคนยากจนจะมีอาหารกิน และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย...”

ของโอชะหลากล้วน ใบและผลให้อิ่มเอม
ผู้ใดได้สัมผัส รสชาติแสนสุขเกษม
ไม่ช้าจะปรับเปรม ขายทุกสิ่งซื้อทุ่งงาม”

ดังนั้นเมื่อพวกเขาพร้อมที่จะเดินทางต่อ เนื่องจากพวกเขายังไม่ถึงจุดหมายของการเดินทาง พวกเขาก็กินและดื่มอีกครั้ง แล้วจึงออกเดินทางไป

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า หลังจากพวกเขาเดินทางไปได้ไม่ไกล แม่น้ำกับทางเดินก็แยกจากกันชั่วระยะหนึ่ง และนั่นทำให้พวกเขารู้สึกเศร้าใจ แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าออกนอกเส้นทาง ทางเดินที่แยกออกจากแม่น้ำนั้นขรุขระ และเท้าของพวกเขาก็เจ็บระบมจากการเดินทาง สิ่งเหล่านี้ทำให้จิตวิญญาณของผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ท้อแท้อย่างมาก[26] ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าพวกเขาจะยังคงเดินหน้าต่อไป แต่พวกเขาก็หวังว่าจะมีทางที่ดีกว่านี้ พอถึงตรงนี้ ข้างหน้าพวกเขาไปอีกไม่ไกลทางด้านซ้ายมือของถนน มีทุ่งหญ้าพร้อมกับขั้นบันไดข้ามรั้ว[27] สำหรับให้เดินข้ามเข้าไป ทุ่งหญ้านั้นมีชื่อว่าทุ่งหญ้าทางเลี่ยง

[26] **กดว. 21:4** *“พวกเขาออกเดินจากภูเขาโฮร์ตามทางที่ไปทะเลแดง เพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดม ประชาชนเกิดความท้อแท้ระหว่างทาง”*

[27] **บันไดข้ามรั้ว** *เป็นขั้นบันไดที่มีไว้ให้คนข้ามรั้วไปได้ แต่สัตว์ข้ามไม่ได้*

แล้วคริสเตียนก็พูดกับเพื่อนของเขาว่า “หากทุ่งหญ้านี้ทอดขนานไปตามทางของเรา ให้พวกเราข้ามไปในทุ่งนี้กันเถิด” แล้วเขาก็เดินไปที่บันไดข้ามรั้วเพื่อมองดู และดูเถิด มีทางเดินทอดขนานไปตามเส้นทางของพวกเขาอยู่อีกฝั่งหนึ่งของรั้ว “มันเป็นอย่างที่ข้าหวังไว้เลย” คริสเตียนกล่าว “นี่คือเส้นทางที่ง่ายที่สุด มาเถิด มีความหวังผู้แสนดี ให้พวกเราข้ามไปกันเถอะ”

“แต่ถ้าทางเดินนี้พาเราออกนอกเส้นทางล่ะ” นายมีความหวังถาม

"ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นหรอก" อีกฝ่ายกล่าว "เห็นไหมว่ามันทอดขนานไปตามริมเส้นทางนี้เลย" เมื่อถูกเพื่อนโน้มน้าว นายมีความหวังจึงขึ้นบันไดข้ามรั้วตามเพื่อนไป เมื่อพวกเขาข้ามไปแล้ว และเริ่มเดินไปตามทางสายนั้น พวกเขาก็พบว่ามันช่างเดินสบายเท้าดียิ่งนัก และนอกจากนั้น เมื่อพวกเขามองไปข้างหน้า พวกเขาก็เห็นชายคนหนึ่งเดินอยู่ เขามีชื่อว่านายมั่นใจไปเอง พวกเขาตะโกนเรียกตามหลังและถามชายคนนั้นว่าทางสายนี้จะนำไปสู่ที่ใด

เขาตอบว่า "ไปประตูเมืองสวรรค์"

"เห็นไหม" คริสเตียนกล่าว "ข้าบอกท่านแล้วไม่ใช่หรือ ได้ยินอย่างนี้ ท่านก็จะได้รู้ว่าเราคิดถูกแล้ว" ดังนั้นพวกเขาจึงตามไป และชายคนนั้นก็เดินนำหน้าพวกเขา แต่ดูเถิด พอตกกลางคืนมันก็เริ่มมืดมาก จนพวกเขามองไม่เห็นคนที่พวกเขากำลังเดินตาม

ชายที่เดินนำหน้าพวกเขาซึ่งมีชื่อว่านายมั่นใจไปเองนั้น พลัดตกลงไปในหลุมลึกเพราะมองไม่เห็นทางข้างหน้า หลุมนั้นเจ้าของพื้นที่จงใจขุดไว้ที่นั่นเพื่อดักจับคนโง่ที่อวดดี ชายคนนั้นถูกกระแทกจนแหลกเป็นชิ้น ๆ จากการตกลงไป[28]

เมื่อคริสเตียนกับเพื่อนได้ยินเสียงเขาตกลงไป พวกเขาก็ตะโกนเรียกเพื่อจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่กลับไม่มีเสียงตอบรับใด ๆ พวกเขาได้ยินเพียงเสียงโอดโอยเท่านั้น

นายมีความหวังจึงพูดว่า "ตอนนี้พวกเราอยู่ที่ไหน" แต่เพื่อนของเขากลับนิ่งเงียบโดยไม่เหลือความมั่นใจในตัวเอง เนื่องจากเขาเป็นคนพานายมีความหวังออกนอกเส้นทาง จากนั้นฝนก็เริ่มตก ฟ้าร้อง และฟ้าแลบอย่างน่าสะพรึงกลัวยิ่ง และน้ำก็

[28] **อสย. 9:16** *"...เพราะพวกคนที่นำชนชาตินี้ได้นำเขาทั้งหลายให้หลง และคนที่ถูกพวกเขานำก็ถูกกลืนกินไป..."*

เอ่อขึ้นมาอย่างฉับพลัน แล้วนายมีความหวังก็โอดครวญกับตัวเองว่า “โอ ข้าน่าจะเดินทางนั้นต่อไป”

“ใครจะคิดเล่าว่าทางเดินนี้จะพาเราออกนอกเส้นทางได้” คริสเตียนกล่าว

นายมีความหวังกล่าวว่า “ข้ากลัวเรื่องนั้นตั้งแต่แรก และนั่นคือสาเหตุที่ข้าเตือนท่านอย่างสุภาพ ข้าคงจะพูดให้หนักแน่นกว่านั้น ถ้าไม่ใช่เพราะท่านอายุมากกว่าข้า”

“น้องชายที่แสนดี ขออย่าได้เคืองใจไปเลย” คริสเตียนกล่าว “ข้าขอโทษที่พาท่านออกนอกเส้นทาง และทำให้ท่านต้องเผชิญอันตรายที่กระชั้นชิดเช่นนี้ ได้โปรดเถิดน้องชาย ยกโทษให้ข้าเถิด ข้าไม่ได้ทำไปด้วยเจตนาร้ายเลย”

นายมีความหวังตอบว่า “สบายใจเถิด พี่ชายของข้า เพราะข้ายกโทษให้ท่าน และเชื่อด้วยว่าสิ่งนี้จะเกิดผลดีแก่เรา”

“ข้าดีใจที่ข้ามีน้องชายผู้มีใจเมตตาอยู่กับข้า” คริสเตียนกล่าว “แต่เราจะยืนอยู่ตรงนี้ไม่ได้ ให้เราพยายามหาทางกลับกันเถอะ”

“แต่พี่ชายที่แสนดี ขอให้ข้าเดินนำหน้าเราเถิด” นายมีความหวังกล่าว

“อย่าเลย ได้โปรดเถิด” คริสเตียนกล่าว “ให้ข้าไปก่อน หากมีอันตรายใด ๆ ข้าจะได้เป็นคนแรกที่เผชิญ เพราะข้าคือต้นเหตุที่ทำให้เราทั้งสองต้องออกนอกเส้นทาง”

“ไม่ได้” นายมีความหวังกล่าว “ท่านไม่ควรไปก่อน เพราะจิตใจของท่านซึ่งกำลังปั่นป่วนอาจพาท่านออกนอกเส้นทางอีกครั้ง” แล้วเพื่อเป็นกำลังใจให้พวกเขา พวกเขาก็ได้ยินเสียงผู้หนึ่งกล่าวว่า “จงพิจารณาให้ดีถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าดำเนินไปนั้น จงกลับเถิด”[29]

[29] **ยรม. 31:21** *“จงปักป้ายชี้ทางไว้สำหรับตน จงทำป้ายนำทางไว้สำหรับตัว จงพิจารณาให้ดีถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าดำเนินไปนั้น อิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย จงกลับเถิด จงกลับมายังเมืองเหล่านี้ของเจ้า”*

แต่เมื่อถึงเวลานี้ น้ำก็สูงขึ้นมากแล้ว และด้วยเหตุนี้ ทางกลับจึงอันตรายมากสำหรับพวกเขา (แล้วข้าพเจ้าก็คิดว่าการออกนอกเส้นทางขณะที่เรายังอยู่ในทางนั้นง่ายกว่าการกลับเข้ามาในเส้นทางขณะที่เราอยู่นอกทาง) ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังเสี่ยงที่จะกลับไป แต่ทว่ามันมืดเหลือเกิน และน้ำก็ท่วมสูงมาก จนพวกเขาเกือบจะจมน้ำถึงเก้าหรือสิบครั้งระหว่างที่พยายามหาทางกลับไป

และพวกเขาก็ไม่อาจกลับไปถึงบันไดข้ามรั้วได้ในคืนนั้น แม้จะใช้ความสามารถทั้งหมดที่มีแล้วก็ตาม ด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกเขามาเจอเพิงเล็ก ๆ พวกเขาจึงนั่งลงในเพิงนั้นจนถึงรุ่งสาง แต่เพราะความเหนื่อยล้า พวกเขาจึงได้เผลอหลับไป

ทว่าไม่ไกลจากจุดที่พวกเขานอน มีปราสาทแห่งหนึ่งชื่อว่าปราสาทสงสัย ซึ่งมีเจ้าของคือยักษ์สิ้นหวัง เวลานี้พวกเขากำลังนอนอยู่บนเขตที่ดินของยักษ์ตนนี้ ดังนั้นเมื่อมันตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ และเดินไปเดินมาในทุ่งของมัน มันจึงพบว่าคริสเตียนกับนายมีความหวังกำลังนอนหลับอยู่บนที่ดินของมัน มันจึงทำหน้าขมึงทึงและใช้น้ำเสียงโกรธเกรี้ยวปลุกพวกเขา และสั่งพวกเขาให้บอกว่าพวกเขามาจากไหน และมาทำอะไรในเขตที่ดินของมัน พวกเขาบอกมันว่าพวกเขาเป็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ และพวกเขาหลงจากเส้นทางของตน

แล้วเจ้ายักษ์ก็พูดว่า “พวกเจ้าได้บุกรุกข้าในคืนนี้ด้วยการเข้ามาเหยียบย่ำและนอนลงในที่ดินของข้า ดังนั้นพวกเจ้าต้องไปกับข้า” แล้วพวกเขาก็ถูกบังคับให้ไป เพราะยักษ์ตนนั้นแข็งแรงกว่าพวกเขามาก นอกจากนั้นพวกเขาก็แทบไม่มีอะไรจะพูด เพราะพวกเขารู้ดีว่าพวกเขาเป็นฝ่ายผิด เจ้ายักษ์ต้อนพวกเขาไปข้างหน้าและนำตัวไปขังไว้ในคุกใต้ดินที่มืดมากในปราสาทของมัน ซึ่งทั้งสกปรกโสโครกและส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งต่อจิตวิญญาณของชายทั้งสองคน พวกเขานอนอยู่ที่นี่ตั้งแต่เช้าวันพุธจนถึงคืนวันเสาร์โดยไม่ได้ขนมปังสักชิ้น ไม่มีน้ำดื่มสักหยด ไม่มีแสงสว่าง และไม่มีใครมาถามว่าพวกเขาเป็นอย่างไร พวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายห่างไกลจากมิตรสหายและคนรู้จัก[30] ถึงตรงนี้คริสเตียนต้องทุกข์ใจเป็นสองเท่าในสถานที่แห่งนี้ เพราะเป็นคำแนะนำที่ไม่รอบคอบของเขาเองที่ทำให้พวกเขาต้องตกอยู่ในสภาพที่ยากลำบากเช่นนี้

[30] **สดด. 88:18** *“พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินไปจากข้าพระองค์ ความมืดกลายเป็นเพื่อนสนิทของข้าพระองค์”*

เจ้ายักษ์สิ้นหวังมีภรรยาชื่อนางแคลงใจ[31] เมื่อยักษ์สิ้นหวังเข้านอน มันก็เล่าสิ่งที่มันได้ทำไปให้ภรรยาฟัง นั่นคือ มันได้จับนักโทษสองคนและโยนเข้าไปในคุกใต้ดินโทษฐานบุกรุกเขตที่ดินของมัน มันถามนางว่าควรจะทำอย่างไรกับพวกเขาต่อไปดี นางถามมันว่าพวกเขาเป็นใคร พวกเขามาจากไหน และพวกเขาถูกมัดไว้ที่ไหน และมันก็บอกนางไปตามนั้น แล้วนางก็ให้คำแนะนำว่า พอมันตื่นขึ้นในตอนเช้า มันควรทุบตีพวกเขาอย่างไม่ปรานี

ดังนั้นเมื่อมันตื่นขึ้น มันจึงหยิบไม้กระบองอันหนักหน่วงน่ากลัวที่ทำจากต้นแอปเปิลป่า แล้วลงไปยังคุกใต้ดินที่พวกเขาอยู่ ที่นั่นมันเริ่มดุด่าพวกเขาราวกับพวกเขาเป็นสุนัข ทั้งที่พวกเขาไม่เคยพูดจาไม่ดีใส่มันเลยแม้แต่คำเดียว แล้วมันก็โถมเข้าใส่พวกเขาและทุบตีพวกเขาอย่างโหดร้าย แบบที่พวกเขาไม่อาจช่วยเหลือตัวเองหรือพลิกตัวบนพื้นได้เลย พอมันทุบตีเสร็จแล้ว มันก็ออกไปและทิ้งให้พวกเขาเจ็บปวดทรมานและคร่ำครวญเพราะความทุกข์ระทมของพวกเขา ตลอดทั้งวันพวกเขาใช้เวลาไปกับการถอนหายใจและการคร่ำครวญอย่างขมขื่นเท่านั้น

คืนต่อมา หลังจากพูดคุยกับสามีเพิ่มเติมเกี่ยวกับพวกเขาและเข้าใจว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ นางยักษ์แคลงใจก็แนะให้สามีไปแนะนำให้พวกเขาจบชีวิตตัวเอง ดังนั้นพอถึงรุ่งเช้า มันจึงไปหาพวกเขาด้วยท่าทีไม่เป็นมิตรเช่นเคย เมื่อรู้ว่าพวกเขายังคงเจ็บระบมอย่างมากจากรอยเฆี่ยนตีที่มันทำไว้กับพวกเขาไปเมื่อวันก่อน มันจึงบอกพวกเขาว่า ในเมื่อพวกเขาไม่น่าจะมีทางที่จะได้ออกไปจากสถานที่นั้นแล้ว ทางออกเดียวของพวกเขาก็คือการจบชีวิตตัวเองลงเสียในทันที ไม่ว่าจะด้วยมีด เชือกบ่วง หรือยาพิษก็ตาม

“เพราะมีเหตุผลอะไรเล่า” มันพูด “ที่พวกเจ้าจะเลือกมีชีวิตอยู่ เมื่อเห็นว่าชีวิตนั้นมีแต่ความขมขื่นมากมาย” แต่พวกเขาก็ยังปรารถนาให้มันปล่อยพวกเขาไป เมื่อเห็นอย่างนั้นมันก็มองพวกเขาอย่างน่าเกลียดและปรี่เข้าใส่พวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันคงจบชีวิตพวกเขาด้วยตัวมันเองไปแล้ว หากไม่ใช่เพราะว่ามันเกิดอาการชักกระตุกขึ้นมาเสียก่อน (เพราะบางครั้งในสภาพอากาศแจ่มใส มันจะชักกระตุกและใช้มือไม่ได้อยู่ชั่วขณะหนึ่ง) ด้วยเหตุนี้มันจึงกลับออกไป และทิ้งให้พวกเขาคิดทบทวนว่าจะทำอย่างไรต่อไปเหมือนเดิม จากนั้นนักโทษทั้งสองก็คุยกันว่า ควรจะทำตามคำแนะนำของมันดีหรือไม่ และพวกเขาก็เริ่มสนทนากันดังนี้

[31] **แคลงใจ** *ในที่นี้หมายถึงความเขินอายหรือขี้อาย ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดความมั่นใจในตัวเอง*

"น้องเอ๋ย" คริสเตียนกล่าว "เราจะทำอย่างไรดี ชีวิตที่เรามีอยู่ตอนนี้ช่างน่าเวทนาเหลือเกิน สำหรับตัวข้า ข้าไม่รู้ว่าแบบไหนดีที่สุด ระหว่างการมีชีวิตอยู่แบบนี้หรือตายไปเสียโดยไม่ต้องบอกกล่าวอะไรอีก จิตวิญญาณของข้าปรารถนาที่จะถูกรัดคอมากกว่ามีชีวิตอยู่ และหลุมฝังศพก็น่าปรารถนาสำหรับข้ามากกว่าคุกใต้ดินนี้ เราควรฟังคำแนะนำของยักษ์ตนนี้ดีหรือไม่"[32]

[32] **โยบ 7:15** *"...ข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย ดีกว่าจะเหลือแต่กระดูกอย่างนี้"*

นายมีความหวังตอบว่า "จริงทีเดียว สภาพปัจจุบันของเรานั้นน่ากลัวยิ่งนัก และความตายก็คงเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับข้ามากกว่าการทนอยู่แบบนี้ตลอดไป ถึงอย่างนั้น ขอให้เราพิจารณาเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งดินแดนที่เรากำลังจะไปนั้นได้ตรัสไว้ว่า 'ห้ามฆ่าคน' หากเราจะต้องไม่เอาชีวิตของคนอื่น เราจะถูกห้ามยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดไม่ให้ทำตามคำแนะนำของยักษ์ตนนี้ที่บอกให้เราฆ่าตัวเอง และให้เราจำไว้อีกครั้งว่าอำนาจเหนือชีวิตและความตายนั้นไม่ได้อยู่ในมือของยักษ์สิ้นหวัง คนอื่น ๆ เคยถูกมันจับเช่นเดียวกับพวกเราแต่ก็หนีรอดจากเงื้อมมือของมันไปได้ ใครจะรู้ บางทีพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกนี้อาจทำให้ยักษ์สิ้นหวังตายไป หรือบางทีสักช่วงเวลาหนึ่งมันอาจลืมขังเราไว้ หรือในไม่ช้ามันอาจชักกระตุกอีกครั้งต่อหน้าพวกเรา และอาจใช้แขนขาไม่ได้อีกครั้ง และหากสิ่งนั้นเกิดขึ้นอีก ข้ารู้ว่าข้าตั้งใจแน่วแน่ที่จะรวบรวมความกล้า และจะพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อหนีให้พ้นจากเงื้อมมือของมัน ข้าช่างโง่เขลาที่ไม่ได้พยายามทำเช่นนั้นก่อนหน้านี้ แต่อย่างไรก็ตาม พี่ชายของข้า ให้เราอดทนและสู้ทนต่อไปอีกสักหน่อย แล้วเวลาที่เราจะได้รับการปลดปล่อยอย่างมีความสุขอาจมาถึงก็เป็นได้ แต่อย่าให้เราเป็นฆาตกรที่ฆ่าตัวเองเลย" ด้วยคำพูดเหล่านี้ นายมีความหวังได้ทำให้จิตใจของพี่ชายของเขาสงบลงในวันนั้น พวกเขาจึงยังอยู่ในความมืดด้วยกัน ในสภาพที่เศร้าโศกและทุกข์ระทม

พอตกเย็น เจ้ายักษ์ก็ลงไปในคุกใต้ดินอีกครั้งเพื่อดูว่าพวกนักโทษยอมทำตามคำแนะนำของมันแล้วหรือยัง แต่พอไปถึง มันก็พบว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ แม้ว่าจะแทบไม่มีชีวิตแล้วในเวลานั้น พวกเขาแทบทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากหายใจ เพราะความหิวโหยและความกระหายน้ำมาก และเนื่องจากบาดแผลที่ได้รับตอนที่มันทุบตีพวกเขา แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่าเมื่อมันพบว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ มันก็เดือดดาลยิ่งนักและบอกว่า ในเมื่อพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังคำแนะนำของมัน พวกเขาจะต้องเจอสิ่งเลวร้ายยิ่งกว่านั้น หากพวกเขาไม่ได้เกิดมาเลยยังจะดีกว่า

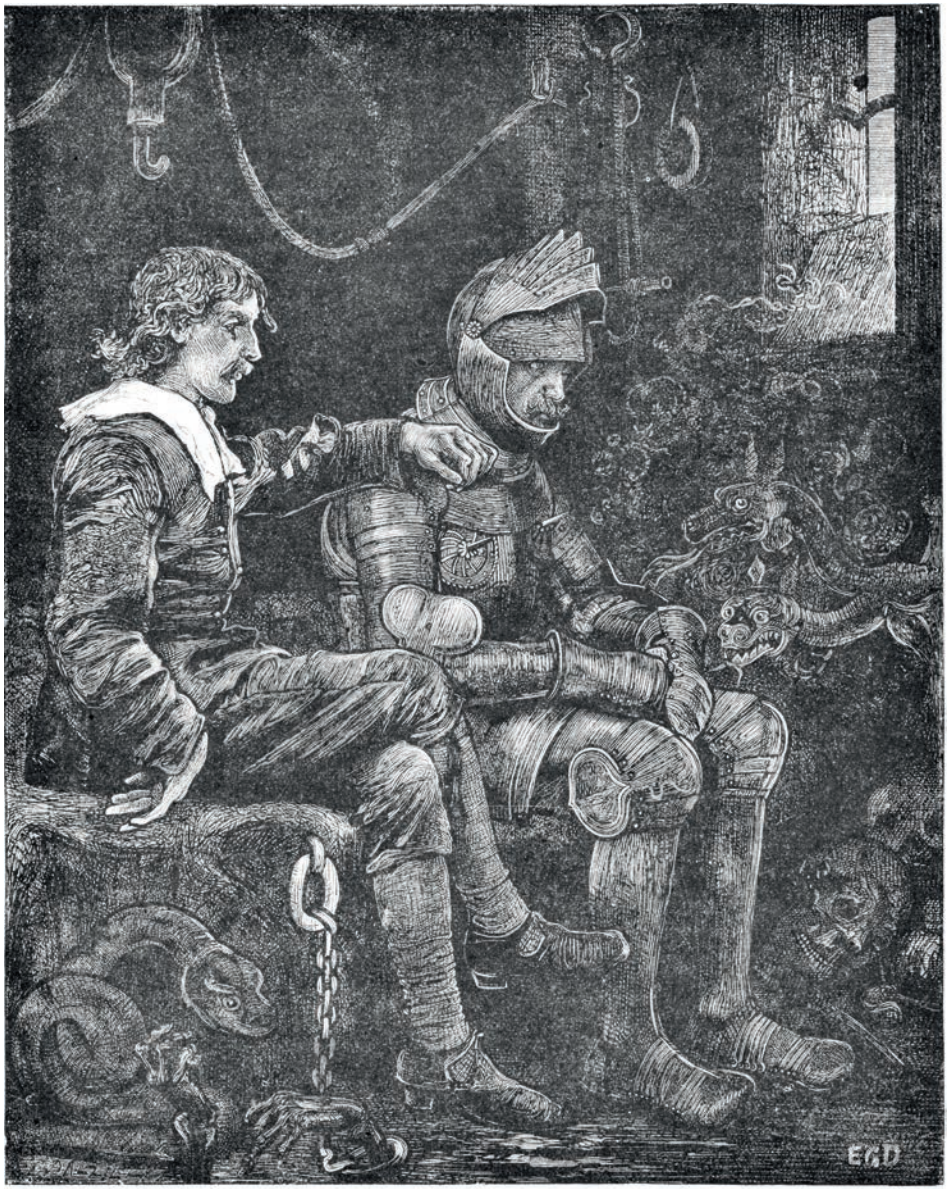
E&D

เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขาก็กลัวจนตัวสั่นอย่างยิ่ง และข้าพเจ้าเห็นว่าคริสเตียนหมดสติไป แต่เมื่อเขาเริ่มรู้สึกตัวอีกครั้ง พวกเขาก็กลับมาพูดคุยกันต่อเกี่ยวกับคำแนะนำของเจ้ายักษ์ว่าพวกเขาควรทำตามมันดีหรือไม่ เวลานี้ดูเหมือนคริสเตียนจะมีใจเอนเอียงอีกครั้งที่จะทำอย่างนั้น แต่นายมีความหวังก็ตอบอีกครั้งดังนี้

"พี่ชายของข้า" นายมีความหวังกล่าว "ท่านจำไม่ได้หรือว่าท่านเคยกล้าหาญเพียงใดก่อนหน้านี้ อปอลลิโยนไม่สามารถบดขยี้ท่านได้ และสิ่งสารพัดที่ท่านได้ยิน ได้เห็น หรือรู้สึกในหุบเขาเงาแห่งความตายก็ทำอะไรท่านไม่ได้ ท่านผ่านพ้นความยากลำบาก ความน่าสะพรึงกลัว และอันตรายต่าง ๆ มาได้ตั้งมากมาย แต่จู่ ๆ ท่านกลับไม่เหลืออะไรนอกจากความกลัวเสียอย่างนั้น ท่านก็เห็นว่าข้าก็อยู่ในคุกใต้ดินนี้กับท่าน ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วข้าเป็นคนที่อ่อนแอกว่าท่านมากนัก ยักษ์ตนนี้ทำร้ายข้าเหมือนที่ทำร้ายท่าน และได้ริบขนมปังกับน้ำไปจากปากข้า ข้าคร่ำครวญกับท่านโดยไม่มีแสงสว่าง แต่ขอให้เราใช้ความอดทนอีกสักนิดเถิด จำไว้ว่าท่านเคยกล้าหาญเด็ดเดี่ยวในงานขายของอนิจจังอย่างไร และไม่กลัวทั้งโซ่ตรวนและกรงขัง หรือแม้กระทั่งความตายอันนองเลือดด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้ขอให้เราสู้ทนด้วยความอดทนอย่างดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้และวางใจในองค์กษัตริย์ท่ามกลางความยากลำบากครั้งนี้เถิด"

แล้วพอตกกลางคืนอีกครั้ง ขณะที่ยักษ์สิ้นหวังกับภรรยาของมันนอนอยู่บนเตียง นางถามมันเรื่องนักโทษว่าพวกเขาได้ทำตามคำแนะนำของมันแล้วหรือยัง ซึ่งมันก็ตอบว่า "พวกมันเป็นคนสารเลวที่ดื้อรั้น พวกมันเลือกที่จะทนรับความยากลำบากทุกอย่างดีกว่าปลิดชีวิตตัวเอง"

แล้วนางก็พูดว่า "พรุ่งนี้เจ้าจงลากพวกมันออกไปที่ลานปราสาท และให้พวกมันเห็นกระดูกและกะโหลกของคนพวกนั้นที่เจ้าจัดการไปแล้ว และทำให้พวกมันเชื่อว่า ก่อนที่สัปดาห์นี้จะสิ้นสุดลง เจ้าจะฉีกร่างพวกมันออกเป็นชิ้น ๆ เหมือนอย่างที่เจ้าเคยทำกับคนพวกนั้นก่อนหน้าพวกมัน"

ดังนั้นเมื่อถึงรุ่งเช้า เจ้ายักษ์ก็ไปหาพวกเขาอีกครั้ง มันพาพวกเขาเข้าไปในลานปราสาท และให้พวกเขาเห็นสิ่งที่ภรรยาของมันแนะนำ "คนพวกนี้" มันกล่าว "ครั้งหนึ่งก็เคยเป็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์เหมือนอย่างพวกเจ้า และพวกมันก็บุกรุกเขตที่ดินของข้าเหมือนที่พวกเจ้าทำ และเมื่อข้าเห็นสมควร ข้าก็ฉีกพวกมันเป็นชิ้น ๆ และภายในสิบวันนี้ข้าก็จะทำกับพวกเจ้าแบบเดียวกัน ดังนั้นจงกลับ

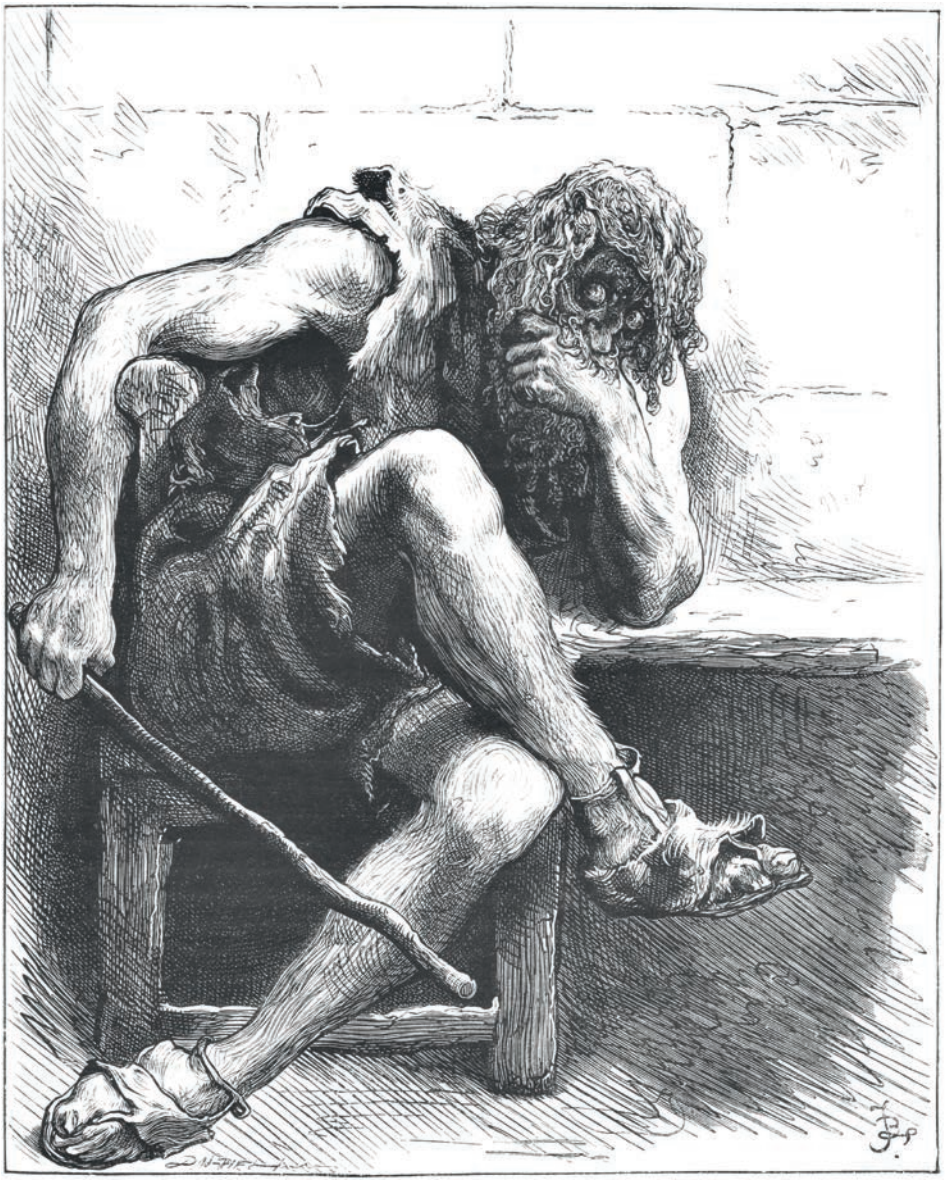

ลงไปในคุกใต้ดินของพวกเจ้าได้แล้ว” พูดเสร็จมันก็ทุบตีพวกเขาตลอดทางจนถึงที่นั่น แล้วพวกเขาก็นอนซมอยู่ในสภาพอันน่าเวทนาตลอดทั้งวันเสาร์เหมือนเช่นเคย พอตกกลางคืน เมื่อนางแคลงใจกับเจ้ายักษ์สามีของนางเข้านอน พวกเขาก็เริ่มปรึกษากันเรื่องนักโทษอีกครั้ง เจ้ายักษ์ชราเริ่มคิดว่ามันไม่สามารถทำให้พวกเขาจบชีวิตลงได้ ไม่ว่าจะด้วยการทุบตีหรือด้วยคำแนะนำของมัน

เมื่อได้ยินอย่างนั้น ภรรยาของมันก็ตอบว่า “ข้ากลัวว่าพวกมันมีชีวิตอยู่ด้วยความหวังว่าจะมีคนมาช่วยปลดปล่อยพวกมันให้เป็นอิสระ หรือพวกมันมีเครื่องมือสะเดาะกลอนอยู่กับตัว ซึ่งพวกมันหวังว่าจะใช้หลบหนี”

“เจ้าคิดอย่างนั้นหรือ ที่รัก” เจ้ายักษ์พูด “ถ้าอย่างนั้น ข้าจะตรวจค้นตัวพวกมันในตอนเช้า”

ครั้นถึงวันเสาร์เวลาประมาณเที่ยงคืน พวกเขาก็เริ่มอธิษฐานและอธิษฐานต่อไปจนเกือบถึงรุ่งสาง

ถึงตรงนี้ก่อนจะถึงรุ่งสาง คริสเตียนซึ่งอยู่ในอาการกึ่งตกใจก็โพล่งคำพูดออกมาด้วยความอัดอั้นใจว่า

“ข้านี่ช่างเป็นคนโง่เสียจริง” เขาพูดเสียงดังฟังชัด “ที่ต้องมานอนอยู่ในคุกใต้ดินเหม็นเน่า ทั้ง ๆ ที่ข้าสามารถเดินไปอย่างเป็นอิสระได้ ข้ามีกุญแจอยู่ในกระเป๋าเสื้อชื่อว่าพระสัญญา ซึ่งข้าแน่ใจว่าสามารถไขกลอนประตูทุกบานในปราสาทสงสัยได้”

“ดีจริง” นายมีความหวังกล่าว “นั่นเป็นข่าวดีเลยพี่ชาย หยิบมันออกจากกระเป๋าแล้วลองดูเถิด”

แล้วคริสเตียนก็ล้วงมันออกมาจากกระเป๋า และเริ่มลองใช้กับประตูคุกใต้ดิน เมื่อเขาไขลูกกุญแจ สลักกลอนก็หลุดออก และประตูก็เปิดออกได้

อย่างง่ายดาย แล้วคริสเตียนกับนายมีความหวังก็พากันออกมา จากนั้นเขาไปยังประตูที่เปิดออกไปสู่ลานปราสาทและเปิดประตูนั้นด้วยกุญแจของเขาเช่นกัน หลังจากนั้นเขาก็ไปที่ประตูรั้วเหล็ก เพราะประตูนั้นก็ต้องเปิดออกด้วยเช่นกัน กลอนที่นั่นเปิดยากอย่างไม่น่าเชื่อ แต่กุญแจนั้นก็ยังไขมันออกได้ จากนั้นพวกเขาก็ผลักประตูรั้วให้เปิดออกเพื่อจะรีบหนีอย่างรวดเร็ว แต่ขณะที่ประตูนั้นเปิดออก มันก็ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดดังมากจนทำให้ยักษ์สิ้นหวังตื่น ขณะที่มันรีบลุกขึ้นเพื่อจะไล่ตามพวกนักโทษไป แขนขาของมันก็อ่อนแรงลง เพราะอาการชักกระตุกของมันกำเริบขึ้นมาอีกครั้ง จนทำให้มันไม่สามารถไล่ตามพวกเขาไปได้ ดังนั้นพวกเขาจึงไปต่อและมาถึงทางสายหลักขององค์กษัตริย์ และจากนั้นพวกเขาก็ปลอดภัย เพราะว่าพวกเขาได้พ้นจากเขตอำนาจของยักษ์แล้ว

ถึงตรงนี้ เมื่อพวกเขาได้กลับข้ามบันไดข้ามรั้วมาแล้ว พวกเขาก็เริ่มพูดคุยกันว่าพวกเขาควรจะทำอย่างไรกับบันไดข้ามรั้วนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้คนที่จะมาภายหลังพวกเขาต้องตกไปอยู่ในเงื้อมมือของยักษ์สิ้นหวัง พวกเขาจึงเห็นพ้องกันว่าจะก่อเสาไว้ที่นั่น และสลักประโยคหนึ่งไว้ด้านข้างของเสานั้นว่า “ข้ามบันไดนี้ไปคือทางไปสู่ปราสาทสงสัย ซึ่งดูแลโดยยักษ์สิ้นหวัง ผู้ซึ่งดูหมิ่นองค์กษัตริย์แห่งเมืองสวรรค์ และแสวงหาที่จะทำลายเหล่านักเดินทางสู่เมืองสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” หลายคนที่ตามหลังพวกเขามาได้อ่านสิ่งที่เขียนไว้และรอดพ้นจากอันตรายนั้น หลังจากทำเช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็ร้องเพลงว่า

“เราออกนอกเส้นทาง แล้วภายหลังจึงได้รู้
ว่าพวกเราทั้งคู่ มาเดินอยู่แดนต้องห้าม
ผู้ที่มาภายหลัง จงระวังอย่าได้ตาม
เผลอไผลเดินพลัดข้าม สู่แดนทรามจนถูกจับ
ต้องตกเป็นนักโทษ เพราะรุกล้ำถิ่นน่าชัง
ของยักษ์ชื่อสิ้นหวัง ผู้นั่งครองแดนสงสัย”

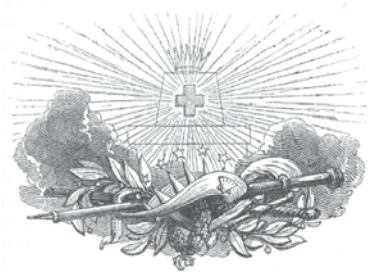

ช่วงที่แปด
เทือกเขาแสนรื่นรมย์

พวกเขาเดินทางต่อไปจนกระทั่งมาถึงเทือกเขาแสนรื่นรมย์ เทือกเขาเหล่านี้เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเนินเขาที่เราได้กล่าวถึงไปก่อนหน้านี้ พวกเขาจึงขึ้นไปบนเทือกเขาเหล่านั้นเพื่อชมสวนดอกไม้ สวนผลไม้ สวนองุ่น และน้ำพุ ที่นั่นพวกเขายังได้ดื่มน้ำ ชำระร่างกาย และรับประทานผลในสวนองุ่นได้ตามต้องการ บนยอดเขาเหล่านี้มีพวกคนเลี้ยงแกะกำลังเลี้ยงฝูงแกะของตนยืนอยู่ข้างทาง ผู้เดินทางทั้งสองจึงเดินไปหาพวกเขาและยืนเอนกายพิงไม้เท้าของตนอย่างที่นักเดินทางผู้เหนื่อยล้าพึงกระทำเมื่อยืนคุยกับใครก็ตามที่ข้างทาง พวกเขาถามว่า “เทือกเขาแสนรื่นรมย์นี้เป็นของใคร และแกะที่กินหญ้าอยู่บนนี้เป็นของใคร”

“เทือกเขาเหล่านี้คือดินแดนขององค์อิมมานูเอล” พวกคนเลี้ยงแกะตอบ “และอยู่ในระยะที่มองเห็นได้จากเมืองของพระองค์ แกะเหล่านี้ก็เป็นของพระองค์เหมือนกัน และพระองค์ได้ทรงสละชีวิตเพื่อแกะเหล่านี้”[1]

“นี่คือทางไปสู่เมืองสวรรค์ใช่หรือไม่” คริสเตียนถามคนเหล่านั้น

พวกคนเลี้ยงแกะตอบว่า “พวกท่านกำลังไปถูกทางแล้ว”

คริสเตียนจึงถามว่า “จากที่นี่ไปอีกไกลแค่ไหน”

“ไกลเกินไปสำหรับทุกคน ยกเว้นผู้ที่จะไปถึงที่นั่นจริง ๆ” พวกคนเลี้ยงแกะตอบ

“เส้นทางนี้ปลอดภัยหรืออันตราย” คริสเตียนถาม

[1] **ยน. 10:11, 15** *“เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ … เหมือนอย่างที่พระบิดาทรงรู้จักเราและเรารู้จักพระบิดา และเราสละชีวิตเพื่อฝูงแกะ”*

"ปลอดภัยสำหรับผู้ที่ถูกกำหนดให้ปลอดภัย แต่ผู้ละเมิดจะล้มลงที่นั่น"[2]

"ที่นี่มีสิ่งใดช่วยให้ความบรรเทาแก่ผู้ที่เหนื่อยล้าและอ่อนแรงระหว่างทางบ้างหรือไม่" คริสเตียนกล่าว

"องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเทือกเขาเหล่านี้ได้ประทานพระบัญชาแก่พวกเราไว้ว่าอย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า"[3] พวกคนเลี้ยงแกะตอบ "ดังนั้น ขอต้อนรับพวกท่านให้มาเปรมปรีดิ์กับสิ่งดี ๆ ของสถานที่ซึ่งอยู่ตรงหน้าท่าน"

ข้าพเจ้ายังเห็นในความฝันอีกว่า เมื่อพวกเขาตระหนักว่าคริสเตียนและนายมีความหวังเป็นคนเดินทาง พวกคนเลี้ยงแกะก็เริ่มถามคำถามพวกเขา เป็นคำถามที่พวกเขาเคยตอบไปแล้วที่อื่น เช่น "พวกท่านมาจากไหน" และ "พวกท่านมาอยู่บนเส้นทางนี้ได้อย่างไร" และ "พวกท่านพากเพียรบากบั่นมาจนถึงจุดนี้ได้อย่างไร เพราะมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เริ่มออกเดินทางแล้วจะได้มาปรากฏตัวให้เห็นบนเทือกเขาเหล่านี้" เมื่อพวกคนเลี้ยงแกะได้ฟังคำตอบของคนทั้งสอง พวกเขาก็พอใจ และจากนั้นก็มองดูพวกเขาด้วยความรักเป็นอย่างยิ่ง และกล่าวว่า "ยินดีต้อนรับสู่เทือกเขาแสนรื่นรมย์"

[2] **ฮชย. 14:9** *"ผู้ใดฉลาด ก็ให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้เถิด ผู้ใดช่างสังเกต ก็ให้เขารู้ เพราะว่าพระมรรคาของพระยาห์เวห์ก็เที่ยงตรง ผู้ชอบธรรมเดินในทางนี้ แต่[ผู้ละเมิด] จะสะดุดในทางนี้"*

[3] **ฮบ. 13:2** *"อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว"*

ข้าพเจ้าขอบอกว่า พวกคนเลี้ยงแกะเหล่านั้นมีชื่อว่านายความรู้ นายประสบการณ์ นายเฝ้าระวัง และนายจริงใจ พวกเขาได้จูงมือคนทั้งสอง ต้อนรับทั้งสองเข้าสู่กระโจมของพวกเขา และเชิญทั้งสองคนกินและดื่มสิ่งที่เตรียมไว้แล้ว นอกจากนั้นพวกเขายังกล่าวว่า “เรายินดีต้อนรับพวกท่านให้อยู่ที่นี่สักระยะหนึ่ง เพื่อทำความรู้จักกับพวกเรา และยิ่งกว่านั้นคือเพื่อให้พวกท่านได้พักผ่อนความเหน็ดเหนื่อยด้วยสิ่งดี ๆ ของเทือกเขาแสนรื่นรมย์นี้” แล้วคริสเตียนกับนายมีความหวังก็บอกพวกเขาว่าพวกตนเต็มใจที่จะพักอยู่ที่นั่น ดังนั้นทั้งสองจึงไปพักผ่อนในคืนนั้นเพราะดึกมากแล้ว

จากนั้นข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ในตอนเช้าพวกคนเลี้ยงแกะเรียกคริสเตียนกับนายมีความหวังให้เดินขึ้นไปบนภูเขากับพวกเขา ทั้งสองจึงไปกับพวกเขาและเดินไปสักพัก พร้อมกับชื่นชมทิวทัศน์ที่งดงามน่ามองไปทุกด้าน แล้วพวกคนเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า “เราควรให้ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์เห็นสิ่งอัศจรรย์บางอย่างหรือไม่” และเมื่อพวกเขาตกลงใจที่จะทำเช่นนั้น อันดับแรกพวกเขาพาทั้งสองไปยังยอดเนินเขาลูกหนึ่งชื่อว่าหลงผิด ซึ่งด้านที่อยู่ไกลสุดนั้นชันมาก และขอให้พวกเขามองลงไปข้างล่าง คริสเตียนกับนายมีความหวังจึงมองลงไปและที่ด้านล่างนั้น พวกเขาเห็นคนหลายคนที่ร่างแหลกเป็นชิ้น ๆ จากการพลัดตกจากยอดเขาลงมา

คริสเตียนกล่าวว่า “นี่หมายความว่าอย่างไร”

พวกคนเลี้ยงแกะตอบว่า “พวกท่านไม่เคยได้ยินหรือ เรื่องคนเหล่านั้นที่ถูกชักจูงให้หลงผิดไปเพราะฟังฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย”[4]

[4] **2 ทธ. 2:17–18** *“...และคำพูดของพวกเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย คนพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสรวมอยู่ด้วย ทั้งสองคนนั้นหลงไปจากความจริง โดยกล่าวว่าการเป็นขึ้นจากตายนั้นผ่านไปแล้ว เขากำลังทำให้ความเชื่อของบางคนไขว้เขวไป”*

พวกเขาตอบว่า “เราเคยได้ยิน”

พวกคนเลี้ยงแกะจึงพูดว่า “คนที่ท่านเห็นร่างแหลกเป็นชิ้น ๆ อยู่ที่ด้านล่างภูเขานี้ก็คือคนเหล่านั้น ไม่มีใครฝังศพพวกเขาจนถึงทุกวันนี้เพื่อเป็นตัวอย่างให้คนอื่น ๆ ระวังที่จะไม่ปีนสูงเกินไป หรือเข้ามาใกล้หน้าผาของภูเขาแห่งนี้มากเกินไป”

จากนั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่าพวกคนเลี้ยงแกะพาพวกเขาขึ้นไปบนยอดเขาอีกลูกหนึ่งชื่อว่าระมัดระวัง และบอกให้พวกเขามองออกไปไกล ๆ เมื่อพวกเขามองไปพวกเขาก็เชื่อว่าตนได้เห็นชายหลายคนกำลังเดินไปเดินมาอยู่ท่ามกลางหลุมศพที่อยู่ที่นั่น พวกเขายังดูออกด้วยว่าคนเหล่านั้นตาบอด เพราะบางครั้งพวกเขาจะสะดุดล้มท่ามกลางหลุมศพเหล่านั้น และเพราะพวกเขาไม่สามารถออกมาจากท่ามกลางหลุมศพเหล่านั้นได้ คริสเตียนจึงถามว่า “นี่หมายความว่าอย่างไร”

พวกคนเลี้ยงแกะตอบว่า “พวกท่านไม่เห็นหรือ ว่ามีบันไดข้ามรั้วที่อยู่ต่ำลงมาจากภูเขาเหล่านี้เล็กน้อย ซึ่งนำไปสู่ทุ่งหญ้าทางด้านซ้ายมือของทางเดิน”

พวกเขาตอบว่า “เห็น”

"จากบันไดข้ามรั้วนั้น มีทางเดินหนึ่งที่พาตรงไปสู่ปราสาทสงสัย ซึ่งดูแลโดยยักษ์สิ้นหวัง คนเหล่านี้..." พวกคนเลี้ยงแกะกล่าวพร้อมกับชี้ไปทางคนเหล่านั้นซึ่งอยู่ท่ามกลางหลุมศพ "ครั้งหนึ่งเคยเดินทางสู่เมืองสวรรค์เช่นเดียวกับพวกท่านในตอนนี้ จนกระทั่งพวกเขามาถึงบันไดข้ามรั้วอันเดียวกันนั้น และเนื่องจากทางเดินที่ถูกต้องนั้นยากลำบากในบริเวณนั้น พวกเขาจึงเลือกออกจากเส้นทางและเข้าไปในทุ่งหญ้าตรงนั้น ที่นั่นพวกเขาถูกยักษ์สิ้นหวังจับตัวและโยนเข้าไปในปราสาทสงสัย แล้วหลังจากพวกเขาถูกขังอยู่ในคุกใต้ดินสักพักหนึ่ง ในที่สุดมันก็ควักลูกตาของพวกเขาออก แล้วก็นำพวกเขาไปอยู่ท่ามกลางหลุมศพเหล่านั้น มันปล่อยให้พวกเขาเร่ร่อนอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้ เพื่อให้เป็นจริงตามคำกล่าวของผู้มีปัญญาซึ่งกล่าวว่า 'มนุษย์ที่หลงไปจากทางแห่งความเข้าใจ จะพักอยู่ในที่ประชุมของคนตาย'"[5] แล้วคริสเตียนกับนายมีความหวังก็มองหน้ากันและน้ำตาไหลพรั่งพรู แต่พวกเขายังไม่พูดอะไรกับพวกคนเลี้ยงแกะ

[5] **สภษ. 21:16** *"มนุษย์ที่หลงไปจากทางแห่งความเข้าใจ จะพักอยู่ในที่ประชุมของคนตาย"*

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า พวกคนเลี้ยงแกะได้พาพวกเขาไปยังอีกที่หนึ่งตรงบริเวณเชิงเขา ซึ่งมีประตูบานหนึ่งอยู่ทางด้านข้างของเนินเขา พวกคนเลี้ยงแกะเปิดประตูนั้นออกแล้วบอกให้พวกเขามองเข้าไปข้างใน พวกเขามองเข้าไปและเห็น

ว่าข้างในนั้นมืดมากและมีควันเต็มไปหมด พวกเขายังคิดว่าตนเองได้ยินเสียงดังกึกก้องเหมือนไฟไหม้ และเสียงร้องไห้ของคนที่กำลังถูกทรมาน และพวกเขายังได้กลิ่นกำมะถันอีกด้วย

คริสเตียนถามว่า “นี่หมายความว่าอย่างไร”

พวกคนเลี้ยงแกะบอกพวกเขาว่า “นี่เป็นทางเล็ก ๆ ที่นำไปสู่นรก เป็นทางที่คนหน้าซื่อใจคดเข้าไป นั่นคือพวกที่จะขายสิทธิบุตรหัวปีของตนเหมือนอย่างเอซาว พวกที่จะขายพระอาจารย์ของตนเหมือนอย่างยูดาส พวกที่หมิ่นประมาทข่าวประเสริฐเหมือนอย่างอเล็กซานเดอร์ และพวกที่โกหกและปิดบังข้อเท็จจริงเหมือนอย่างอานาเนียกับสัปฟีราภรรยาของเขา”

นายมีความหวังจึงพูดกับพวกคนเลี้ยงแกะว่า “ข้าเข้าใจว่าคนเหล่านี้ทุกคนต่างก็เคยมีลักษณะของผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ปรากฏให้เห็น เหมือนอย่างที่พวกเรามีอยู่ในตอนนี้ไม่ใช่หรือ”

“ใช่ และมีอยู่เป็นเวลานานด้วย” พวกคนเลี้ยงแกะตอบ

“ในยุคสมัยนั้นพวกเขาเดินทางไปได้ไกลแค่ไหนกันหรือ ในเมื่อพวกเขาถูกเหวี่ยงทิ้งไปอย่างน่าสังเวชแม้พวกเขาจะมีลักษณะเหล่านั้น” นายมีความหวังถาม

“บางคนไปได้ไกลกว่านี้” พวกคนเลี้ยงแกะกล่าว “และบางคนก็มาไม่ถึงเทือกเขาเหล่านี้”

แล้วผู้เดินทางทั้งสองก็พูดกันว่า “พวกเราจำเป็นต้องร้องทูลขอกำลังจากพระองค์ผู้ทรงเข้มแข็ง”

“จริงดังนั้น” พวกคนเลี้ยงแกะตอบ “และเมื่อได้รับมาแล้ว พวกท่านจะต้องใช้มันด้วย”

เมื่อถึงเวลานี้ ผู้เดินทางทั้งสองก็ปรารถนาจะเดินทางต่อ และพวกคนเลี้ยงแกะก็เห็นด้วยที่พวกเขาควรจะไป พวกเขาจึงเดินไปด้วยกันจนสุดปลายเทือกเขา แล้วพวกคนเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า “ให้เราแสดงประตูเมืองสวรรค์แก่ผู้เดินทาง

[6] **กล้องส่องทางไกล** *เป็นกล้องส่องดูทางระยะไกลชนิดหนึ่งในสมัยก่อน*

ทั้งสองที่นี่เถิด หากพวกเขาสามารถมองผ่านกล้องส่องทางไกล[6] ของเราได้" ผู้เดินทางทั้งสองน้อมรับข้อเสนอนั้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง พวกคนเลี้ยงแกะจึงพาพวกเขาไปยังบนยอดเนินเขาสูงแห่งหนึ่งชื่อว่าชัดเจน และให้กล้องส่องทางไกลแก่พวกเขาเพื่อมองผ่านไป

เมื่อพวกเขาพยายามมองดู ภาพสิ่งสุดท้ายที่พวกคนเลี้ยงแกะได้แสดงให้พวกเขาเห็นก็ทำให้มือของพวกเขาสั่น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถมองนิ่ง ๆ ผ่านกล้องนั้นได้ ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็คิดว่าพวกเขาเห็นบางอย่างที่คล้ายกับประตู และเห็นสง่าราศีบางส่วนของสถานที่แห่งนั้นด้วย ดังนั้นเมื่อพวกเขาเดินทางไป พวกเขาจึงร้องเพลงว่า

"คนเลี้ยงแกะช่วยเปิดเผยเรื่องความลับ
ที่สงวนไว้สำหรับผู้อื่นถูกปิดไว้
ถามพวกเขาหากพวกท่านอยากเข้าใจ
สิ่งซ่อนไว้ลึกซึ้งจะคลี่คลาย"

เมื่อพวกเขากำลังจะออกเดินทาง ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งได้มอบบันทึกบอกเส้นทางให้แก่พวกเขา อีกคนหนึ่งได้เตือนพวกเขาให้ระวังนายป้อยอ คนที่สามขอให้พวกเขาระวังอย่าได้นอนหลับในดินแดนเคลิบเคลิ้ม และคนที่สี่ขอให้พวกเขาเดินทางโดยสวัสดิภาพ แล้วข้าพเจ้าก็ตื่นจากความฝัน

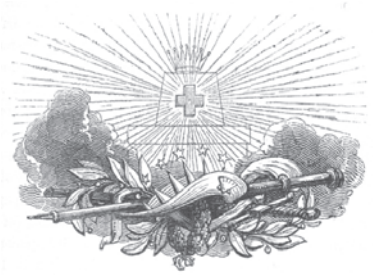

ช่วงที่เก้า
ดินแดนเคลิบเคลิ้ม

ล้วข้าพเจ้าก็หลับไปและฝันอีกครั้ง และเห็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์สองคนเดิมกำลังลงจากเทือกเขาไปตามทางสายหลักซึ่งมุ่งไปสู่เมืองนั้น เมื่อลงมาจากภูเขาเหล่านี้เล็กน้อย ทางด้านซ้ายคือบ้านเมืองแห่งความทะนงตน และมีตรอกเล็ก ๆ ที่คดเคี้ยวออกมาจากบ้านเมืองนั้นมาบรรจบกับเส้นทางที่ผู้เดินทางทั้งสองเดินอยู่ ที่นี่เองพวกเขาได้พบเด็กหนุ่มท่าทางกระฉับกระเฉงมากออกมาจากบ้านเมืองนั้น เขามีชื่อว่านายไม่รู้จริง คริสเตียนจึงถามเขาว่าเขามาจากถิ่นฐานไหน และกำลังจะไปที่ไหน

"ข้าเกิดในบ้านเมืองที่อยู่ห่างออกไปทางโน้นครับท่าน ถัดไปทางซ้ายเล็กน้อย" นายไม่รู้จริงกล่าว "และข้ากำลังไปเมืองสวรรค์"

คริสเตียนถามว่า "แต่ท่านคิดว่าจะผ่านประตูเข้าไปได้อย่างไร ท่านคิดว่าท่านจะพบกับความยากลำบากในเรื่องนั้นบ้างหรือไม่"

"ก็เหมือนอย่างที่คนดีคนอื่นทำ" เขากล่าว

แต่ท่านมีอะไรให้พวกเขาดูที่ประตูนั้นล่ะ" คริสเตียนกล่าว "เพื่อที่ประตูนั้นจะได้เปิดให้แก่ท่าน"

"ข้ารู้จักความประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า และได้ดำเนินชีวิตตามวิถีทางที่เฉพาะเจาะจง" นายไม่รู้จริงตอบ "ข้าใช้หนี้ทุกคนตามที่ข้าเป็นหนี้เขา ข้าอธิษฐาน ถืออด จ่ายทศางค์ และให้คนยากจน และได้จากบ้านเมืองของข้าเพื่อไปยังสถานที่ซึ่งข้ากำลังจะไป"

"แต่ท่านไม่ได้เข้ามาทางประตูแคบ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าของเส้นทางนี้ ท่านเข้ามาที่นี่ทางตรอกคดเคี้ยวตรงโน้น ข้าเกรงว่าไม่ว่าท่านจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับตัวเองก็ตาม เมื่อวันคิดบัญชีมาถึง ท่านจะถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมยและโจรแทนที่จะได้รับอนุญาตให้เข้าไปในเมืองนั้น"

"ท่านสุภาพบุรุษ พวกท่านเป็นคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิงสำหรับข้า" นายไม่รู้จริงกล่าว "ข้าไม่รู้จักพวกท่าน ขอให้ท่านพึงพอใจที่จะปฏิบัติตามศาสนาของบ้านเมืองของท่าน ส่วนข้าก็จะปฏิบัติตามศาสนาของข้า ข้าหวังว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดี และสำหรับประตูที่ท่านพูดถึงนั้น คนทั้งโลกรู้ดีว่ามันอยู่ห่างไกลจากบ้านเมืองของพวกเรามาก ข้าคิดไม่ออกเลยว่าจะมีใครสักคนในท้องถิ่นของเราที่รู้จักเส้นทางไปสู่ประตูนั้น และมันก็ไม่สำคัญหรอกว่าพวกเขาจะรู้หรือไม่ เพราะอย่างที่พวกท่านเห็น เรามีตรอกที่หญ้าเขียว สวยงาม น่ารื่นรมย์ ซึ่งมาจากบ้านเมืองของเราและเข้าสู่เส้นทางหลักนี้"

เมื่อคริสเตียนเห็นว่าชายคนนี้เป็นคนที่คิดว่าตัวเองมีปัญญา เขาจึงกระซิบกับนายมีความหวังว่า "ยังมีความหวังในคนโง่มากกว่าในเขา"[1] และพูดเสริมอีกว่า "แม้เมื่อคนเขลากำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสติ และมักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา[2] เราควรทำอย่างไรดี เราควรพูดคุยกับเขาต่อไป หรือเดินให้เร็วกว่าเขาในเวลานี้ เพื่อเราจะปล่อยให้เขาคิดถึงสิ่งที่เขาได้ยินไปแล้ว จากนั้นเราค่อยหยุดรอเขาอีกทีในภายหลัง และดูว่าเราจะช่วยอะไรเขาทีละเล็กทีละน้อยได้หรือไม่"

นายมีความหวังจึงพูดว่า

"ปล่อยให้นายไม่รู้จริงไตร่ตรองดู
คิดสักครู่ถึงสิ่งที่ได้ยินไป
คำแนะนำอันดีที่ให้ไว้
ขออย่าให้เขารั้นไม่รับฟัง
มิเช่นนั้นเขายังไม่รู้จริง
ไหนคือสิ่งดีแท้ควรมุ่งหวัง

[1] **สภษ. 26:12** *"เจ้าเห็นคนที่คิดว่าตัวเองมีปัญญาหรือ? ยังมีความหวังในคนโง่มากกว่าในเขา"*

[2] **ปญจ. 10:3** *"แม้เมื่อคนเขลากำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสติ และมักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา"*

คนที่ไร้ความเข้าใจเป็นดังพิง
แม้ทรงสร้างแต่ไม่ทรงช่วยให้รอด"

นายมีความหวังยังเสริมอีกว่า "ข้าคิดว่าไม่เป็นการดีที่จะพูดกับเขามากเกินไปในคราวเดียว ให้เราผ่านเขาไปก่อนเถิด หากท่านไม่ขัดข้อง แล้วค่อยคุยกับเขาหลังจากนี้อีกสักพักตามที่เขาจะรับฟังได้"

พวกเขาทั้งสองจึงเดินต่อไป ส่วนนายไม่รู้จริงก็ตามหลังมาไม่ไกล ถึงตรงนี้เมื่อทั้งสองเดินนำหน้าเขาไปได้ระยะหนึ่งแล้ว พวกเขาก็เข้าไปในตรอกที่มืดมาก ที่นั่นพวกเขาได้พบชายคนหนึ่งถูกมารร้ายเจ็ดตนมัดไว้ด้วยเชือกแข็งแรงเจ็ดเส้น[3] พวกมันกำลังหามชายคนนั้นกลับไปยังประตูซึ่งพวกเขาเคยเห็นอยู่ทางด้านข้างของเนินเขา[4] ตอนนี้คริสเตียนเริ่มตัวสั่นและนายมีความหวังเพื่อนร่วมทางของเขาก็เช่นกัน ถึงกระนั้น ในขณะที่พวกมารนำตัวชายคนนั้นไป คริสเตียนก็มองดูเพื่อจะดูว่าตนเองรู้จักเขาหรือไม่ และเขาคิดว่าชายคนนั้นน่าจะเป็นนายหันหลังกลับ ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองแห่งการละทิ้งความเชื่อ แต่เขาไม่สามารถเห็นหน้าของชายคนนั้นได้อย่างชัดเจน เพราะเขาคอตกเหมือนขโมยที่ถูกจับได้ หลังจากพวกเขาเดินผ่านไป นายมีความหวังได้มองตามหลังชายคนนั้นและสังเกตเห็นกระดาษแผ่นหนึ่งที่หลังของเขา ซึ่งมีข้อความเขียนไว้ว่า "ผู้เชื่อเทียมเท็จและผู้ละทิ้งความเชื่อที่ถูกพิพากษาลงโทษ"

แล้วคริสเตียนก็พูดกับเพื่อนของเขาว่า "เวลานี้ข้านึกถึงสิ่งที่มีคนเคยเล่าให้ฟัง ซึ่งเกิดขึ้นกับคนดีคนหนึ่งใกล้กับสถานที่แห่งนี้ ชื่อของชายคนนั้นคือนายความเชื่อน้อย แต่เขาเป็นคนดีและอาศัยอยู่ในเมืองแห่งความจริงใจ เรื่องมีอยู่ว่า

[3] **มธ. 12:45** *"มันจึงไปพาผีอื่นอีกเจ็ดตัวที่ร้ายกว่าตัวมันเองเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วในที่สุดคนนั้นก็ตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายกว่าตอนแรก คนในยุคชั่วร้ายนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น"*

[4] **สภษ. 5:22** *"ความบาปชั่วของคนอธรรมดักตัวเขาเอง และเขาก็ติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา"*

พอเข้ามาในทางเดินช่วงนี้จะมีตรอกหนึ่งลงมาจากประตูทางกว้างชื่อว่าตรอกของคนตาย ที่เรียกแบบนั้นก็เพราะที่นั่นมีการฆาตกรรมเกิดขึ้นบ่อย ๆ และในระหว่างเดินทางสู่เมืองสวรรค์ดังเช่นพวกเราในเวลานี้ นายความเชื่อน้อยบังเอิญไปนั่งลงที่นั่นและหลับไป เวลานั้นมีอันธพาลแข็งแรงบึกบึนสามคนได้ลงมาตามตรอกที่มาจากประตูทางกว้าง และชื่อของพี่น้องสามคนนี้คือ นายใจเสาะ นายไม่วางใจ และนายรู้สึกผิด พอพวกเขาเห็นนายความเชื่อน้อยอยู่ตรงนั้น พวกเขาก็วิ่งควบตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว ขณะที่คนดีคนนั้นเพิ่งตื่นจากหลับและกำลังลุกขึ้นเพื่อเดินทางต่อ พวกนั้นจึงกรูเข้าไปหาเขา และใช้คำพูดข่มขู่สั่งให้เขายืนนิ่ง ๆ เมื่อเจออย่างนี้ นายความเชื่อน้อยก็หน้าซีดเผือดราวกับผ้าขาว และไม่มีกำลังที่จะต่อสู้หรือหนีไป

"แล้วนายใจเสาะก็พูดว่า 'เอากระเป๋าของเจ้ามา' แต่เขาไม่ได้ยื่นให้ในทันที เพราะเขาไม่อยากสูญเสียเงินของตนไป นายไม่วางใจจึงปรี่เข้าไปหาเขา เอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ และดึงเอาถุงใส่เงินออกมา

"แล้วเขาก็ร้องตะโกนขึ้นว่า 'โจร พวกโจร' ทันใดนั้น นายรู้สึกผิดก็เอาไม้กระบองใหญ่โตในมือฟาดลงที่หัวของนายความเชื่อน้อย แรงฟาดนั้นทำให้เขาล้มฟุบลงไปกับพื้นและนอนจมกองเลือดอยู่ตรงนั้นราวกับคนที่กำลังจะเสียเลือดจนตาย ตลอดเวลานั้นพวกโจรก็ยืนอยู่ข้าง ๆ แต่ในที่สุดพวกนั้นก็ได้ยินเสียงบางคนกำลังเดินมาตามถนน และกลัวว่าจะเป็นนายพระคุณยิ่งใหญ่ ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองแห่งความแน่ใจอันดี พวกนั้นจึงรีบเผ่นหนีและปล่อยให้คนดีคนนี้ช่วยเหลือตัวเขาเอง หลังจากนั้นสักพัก นายความเชื่อน้อยก็ได้สติ และเมื่อลุกขึ้นได้แล้วเขาก็ตะเกียกตะกายเดินทางต่อไป นี่คือเรื่องราวที่ข้าได้ยินมา"

"แล้วพวกนั้นเอาทุกอย่างที่เขามีไปหมดเลยหรือ" นายมีความหวังถาม

"เปล่าหรอก" คริสเตียนตอบ "พวกนั้นไม่ได้ค้นจุดที่มีอัญมณีของเขาอยู่ เขาจึงยังเก็บรักษาอัญมณีเหล่านั้นไว้ได้ แต่ตามที่มีคนบอกข้าไว้ คนดีคนนี้ทุกข์ใจมากเรื่องการสูญเสียของเขา เพราะโจรพวกนั้นเอาเงินสำหรับใช้จ่ายส่วนใหญ่ของเขาไป สิ่งเดียวที่พวกนั้นไม่ได้เอาไปก็คืออัญมณีเหล่านั้นอย่างที่ข้าบอก และเขายังมีเงินเหลืออยู่บ้างเล็กน้อย แต่ก็แทบไม่เพียงพอที่จะพาเขาไปถึงจุดหมายของการเดินทาง[5] ไม่เพียงเท่านั้น หากข้าได้ยินมาไม่ผิด เขาจำเป็นต้องขอทานไปด้วยเพื่อประทังชีวิต เพราะเขาจะไม่ยอมขายอัญมณีของตน แทนที่จะทำอย่างนั้น เขากลับขอทานและทำสิ่งที่เขาทำได้ เขาเดินทางต่อไปเกือบตลอดเส้นทางที่เหลือด้วยความหิวโซอย่างที่เราเรียกกัน"

[5] **1 ปต. 4:18** *"และถ้าคนชอบธรรมจะรอดได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน?"*

"แต่ก็น่าประหลาดใจใช่ไหมที่คนเหล่านั้นไม่ได้เอาหนังสือรับรองของเขาไป ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาต้องใช้เพื่อจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปที่ประตูเมืองสวรรค์" นายมีความหวังกล่าว

"ใช่แล้ว น่าประหลาดใจที่พวกเขาไม่ได้เอาไป" คริสเตียนกล่าว "ทว่าที่พวกเขาพลาดไปนั้นไม่ใช่เพราะความฉลาดหลักแหลมใด ๆ ของเขาเองเลย เพราะเขาตื่นตกใจที่พวกนั้นกรูเข้ามาหาเขา เขาจึงไม่มีทั้งกำลังและความสามารถที่จะซ่อนสิ่งใดไว้เลย[6] ดังนั้นจึงเป็นการทรงจัดเตรียมอันประเสริฐมากกว่าความพยายามของเขาเอง ที่ทำให้คนเหล่านั้นไม่เจอสิ่งประเสริฐนั้น"[7]

นายมีความหวังกล่าวต่อไปว่า "แต่คงจะเป็นเรื่องที่ช่วยปลอบประโลมใจเขาแน่ ๆ ที่พวกนั้นไม่ได้ขโมยสมบัติชิ้นนี้ไป"

"มันคงจะเป็นสิ่งที่ช่วยปลอบประโลมใจเขาได้อย่างมาก หากเขาใช้มันอย่างที่เขาควรจะใช้" คริสเตียนกล่าว "แต่คนเหล่านั้นที่เล่าเรื่องนี้ให้ข้าฟังบอกว่า นายความเชื่อน้อยใช้ประโยชน์จากมันน้อยมากตลอดเส้นทางที่เหลือ โดยสาเหตุหลักนั้นมาจากความทุกข์ใจที่เขาได้รับเนื่องจากพวกนั้นเอาเงินของเขาไป อันที่จริงเขาได้ลืมมันไปเสียเป็นส่วนใหญ่ตลอดการเดินทางที่เหลือของเขา และนอกจากนั้นทุกครั้งที่เรื่องนี้เข้ามาในความคิดของเขาและเขาเริ่มได้รับการปลอบประโลมใจด้วยสิ่งนั้น ความคิดที่แจ่มชัดเรื่องความสูญเสียของเขาก็จะผุดขึ้นมาในหัวเขาอีก และความคิดเหล่านั้นก็จะกลืนทุกสิ่งทุกอย่างหายไป"

"อนิจจา ชายผู้น่าสงสาร" นายมีความหวังกล่าว "เรื่องนี้คงเป็นความโศกเศร้าอย่างยิ่งสำหรับเขา"

"โศกเศร้าหรือ โอ้ ช่างเป็นความโศกเศร้าจริง ๆ" คริสเตียนกล่าว "พวกเราทุกคนก็คงจะเป็นแบบนั้นเหมือนกัน หากเราถูกกระทำเช่นเดียวกับเขา ทั้งถูกปล้นและถูกทำร้ายจนบาดเจ็บในที่ต่างถิ่นเช่นนั้น เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่เขาไม่ตรอมใจตายด้วยความเศร้าโศก หัวใจที่น่าสงสารเอ๋ย ข้าได้รับฟังมาว่าเขาใช้เวลาเกือบตลอดเส้นทางที่เหลือเอาแต่โอดครวญอย่างโศกเศร้าและขมขื่น นายความเชื่อน้อยบอกทุกคนที่ผ่านเขาไปหรือที่เขาผ่านขณะที่เขาเดินไปว่าเขาถูกปล้นที่ไหนและอย่างไร ใครเป็นคนทำ และเขาได้สูญเสียอะไรไป เขายังเล่าด้วยว่าเขาถูกทำร้ายจนบาดเจ็บอย่างไร และว่าเขาเกือบเอาชีวิตไม่รอด"

นายมีความหวังพูดว่า "ข้าประหลาดใจที่ในยามขัดสนเขาไม่ได้คิดที่จะขายหรือจำนำอัญมณีบางส่วนของเขา เพื่อเขาจะมีช่องทางหาเลี้ยงตัวเองในการเดินทาง"

[6] **2 ทธ. 1:12-14**
"...เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงต้องทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้ากไม่อับอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงสามารถรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้าจนถึงวันพิพากษาได้ จงประพฤติตามแบบอย่างของคำสอนที่ถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ จงรักษาสิ่งประเสริฐที่ทรงมอบไว้แก่ท่าน โดยพึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตภายในเรา"

[7] **2 ปต. 2:9**
"...ดังนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทราบว่าจะช่วยคนที่ยำเกรงพระเจ้าพ้นจากการทดลองได้อย่างไร และทรงทราบวิธีกักขังคนชั่วไว้ให้รับโทษเมื่อถึงวันพิพากษา..."

"ท่านพูดเหมือนคนที่ยังมีเปลือกติดหัว[8] อยู่จนถึงวันนี้" คริสเตียนตอบ "เพราะเขาควรจำนำมันในราคาเท่าไหร่กัน หรือเขาควรขายมันให้ใคร ในบ้านเมืองเหล่านั้นที่เขาถูกปล้น อัญมณีของเขาไม่มีค่าอะไร และเขาก็ไม่ต้องการความช่วยเหลือซึ่งอาจมีคนให้เขาได้จากที่นั่น นอกจากนี้ หากอัญมณีเหล่านั้นสูญหายไปในตอนที่เขาไปถึงประตูเมืองสวรรค์ เขารู้ดีว่าเขาคงจะถูกตัดออกจากมรดกที่นั่น และนั่นจะเลวร้ายสำหรับเขายิ่งกว่าการถูกโจรชั่วหมื่นคนมาปล้นเสียอีก"

"ทำไมท่านจึงพูดห้วนกับข้านักล่ะพี่ชาย" นายมีความหวังถาม "เอซาวขายสิทธิบุตรหัวปีของเขา และนั่นก็เพื่อแลกกับแกงเพียงถ้วยเดียว[9] และสิทธิบุตรหัวปีนั้นก็เป็นอัญมณีชิ้นใหญ่ที่สุดของเขา ดังนั้นหากเขาทำเช่นนั้นได้ ทำไมนายความเชื่อน้อยจะทำอย่างนั้นบ้างไม่ได้เล่า"

"เอซาวขายสิทธิบุตรหัวปีของตนก็จริง" คริสเตียนพูดต่อ "และอีกหลายคนก็ทำเช่นนั้น และด้วยการทำเช่นนั้น พวกเขาก็ตัดสิทธิตัวเองจากพระพรสูงสุดเหมือนอย่างคนขี้ขลาดคนนั้นได้ทำเช่นเดียวกัน[10] แต่ท่านไม่ควรเปรียบเอซาวกับนายความเชื่อน้อยและทรัพย์สินของพวกเขา เพราะมันต่างกันอย่างมาก

"สิทธิบุตรหัวปีของเอซาวเป็นแบบจำลอง แต่อัญมณีของนายความเชื่อน้อยไม่ได้เป็นเช่นนั้น กระเพาะของเอซาวคือพระของเขา แต่กระเพาะของนายความเชื่อน้อยไม่ได้เป็นเช่นนั้น ความปรารถนาของเอซาวอยู่ที่ความอยากอาหารฝ่ายเนื้อหนัง แต่ความปรารถนาของนายความเชื่อน้อยไม่ได้เป็นเช่นนั้น นอกจากนี้เอซาวไม่สามารถมองเห็นได้ไกลไปกว่าการสนองตัณหาของตนเอง "ฉันกำลังจะตายอยู่แล้ว" เขากล่าว "สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ฉัน" แต่นายความเชื่อน้อย แม้ว่าส่วนที่เขาได้รับจะเป็นเพียงความเชื่อเล็กน้อย แต่โดยความเชื่อ

[8] **"ยังมีเปลือกติดหัว"** *เป็นสำนวนภาษาอังกฤษเปรียบเหมือนลูกนกที่เพิ่งออกจากไข่ หมายถึงคนที่พูดไวเกินไปโดยไม่ได้คิดพิจารณาให้รอบคอบ*

[9] **ปฐก. 25:32** *"เอซาวว่า 'ดูสิ ฉันกำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ฉัน?'"*

[10] **ฮบ. 12:16** *"...อย่าให้ใครเป็นคนที่ประพฤติผิดทางเพศ หรือเป็นคนไม่นับถือพระเจ้าเหมือนอย่างเอซาว ผู้ขายสิทธิของบุตรหัวปีเพราะเห็นแก่อาหารเพียงมื้อเดียว"*

เล็กน้อยเขาจึงถูกกันไว้ไม่ให้ผลาญทรัพย์ของตนเช่นนั้น เขาถูกทำให้มองเห็นและให้คุณค่าอัญมณีของตนมากกว่าที่จะขายมันไปอย่างที่เอซาวขายสิทธิบุตรหัวปีของตน ท่านจะอ่านไม่เจอตรงไหนเลยว่าเอซาวมีความเชื่อ ไม่เลย ไม่มีแม้แต่น้อย ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เนื้อหนังย่อมครอบงำอยู่เพียงฝ่ายเดียว (ดังที่มันจะต้องเป็นอย่างนั้น) ในคนที่ไม่มีความเชื่อใด ๆ ที่จะต้านทานได้ หากเขาขายสิทธิบุตรหัวปี จิตวิญญาณ และทุกสิ่งทุกอย่างของตนแก่มารร้ายแห่งนรก เขาก็จะเป็นเหมือนลาตัวเมียที่ไม่อาจหันไปอีกทางได้ด้วยเหตุผลของมันเอง[11] เมื่อใจของพวกเขาแน่วแน่ในความปรารถนาของตนแล้ว พวกเขาก็จะเอาสิ่งเหล่านั้นมาให้ได้ ไม่ว่าจะต้องแลกกับอะไรก็ตาม

[11]**ยรม. 2:24** *"...เหมือนลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สูดลมหายใจด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะระงับความใคร่ของมันได้ ทุกคนที่แสวงหามันจะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเดือนที่กำหนดของมันจะพบมันเอง"*

"แต่นายความเชื่อน้อยมีอุปนิสัยเป็นอีกแบบหนึ่ง จิตใจของเขาจดจ่ออยู่กับสิ่งที่เป็นของพระเจ้า และการดำรงชีวิตของเขาอยู่กับสิ่งที่เป็นฝ่ายวิญญาณและมาจากเบื้องบน ด้วยเหตุนี้ ควรหรือที่บุคคลผู้มีอุปนิสัยเช่นนี้จะขายอัญมณีของตน (ต่อให้มีใครสักคนยอมซื้อพวกมันก็ตาม) เพื่อเติมจิตใจของเขาด้วยสิ่งของที่ว่างเปล่า คนเราจะยอมเสียเงินสักสตางค์เพื่อจะอิ่มท้องด้วยหญ้าแห้งหรือ หรือท่านสามารถชักชวนนกเขาให้ยังชีพด้วยซากสัตว์เหมือนอีกาได้หรือ คนที่ไม่มีความเชื่อสามารถจำนำ จำนอง หรือขายสิ่งที่พวกเขามีเพราะความปรารถนาทางเนื้อหนังของตน และแม้กระทั่งขายตัวพวกเขาเองอย่างสิ้นเชิง แต่คนที่มีความเชื่อซึ่งเป็นความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด แม้จะเป็นความเชื่อเพียงเล็กน้อยก็ย่อมไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ดังนั้นน้องชายของข้า จุดนี้เองที่เป็นความเข้าใจผิดของท่าน"

"ข้ายอมรับในข้อนั้น" นายมีความหวังกล่าว "แต่การตำหนิที่รุนแรงของท่านก็เกือบจะทำให้ข้าโกรธอยู่เหมือนกัน"

คริสเตียนกล่าวว่า "โอ้ ข้าเพียงแต่เปรียบท่านกับนกบางชนิดที่ใจร้อนไม่ยั้งคิด ซึ่งมักจะวิ่งพล่านไปมาบนทางที่ยังไม่มีใครเดินทั้งที่ยังมีเปลือกไข่ติดอยู่บนหัวก็เท่านั้น แต่อย่าไปสนใจเรื่องนั้นเลย ขอให้พิจารณาเรื่องที่เรากำลังถกกันดีกว่า แล้วทุกอย่างก็จะดีเองระหว่างท่านกับข้า"

"แต่คริสเตียน ในใจข้าเชื่อว่าสามคนนั้นเป็นเพียงพวกคนขี้ขลาด ไม่อย่างนั้นท่านคิดว่าจะมีเหตุผลอะไรอีกที่พวกเขาจะวิ่งหนีเมื่อได้ยินเสียงใครบางคนเดินมาตามถนน ทำไมนายความเชื่อน้อยจึงไม่ทำใจให้กล้ากว่านี้ ข้าคิดว่าเขาอาจจะยืนหยัดและต่อสู้คนเหล่านั้นได้ และจะยอมแพ้ก็ต่อเมื่อไม่มีทางออกแล้ว"

"หลายคนบอกว่าโจรพวกนี้เป็นคนขี้ขลาด" คริสเตียนกล่าว "แต่มีน้อยคนนักที่ได้พบว่าเป็นเช่นนั้นในเวลาที่ถูกทดลอง เรื่องจิตใจที่กล้าหาญนั้นนายความเชื่อน้อยไม่มีเลย และน้องชายของข้าเอ๋ย ข้าคิดว่าหากท่านเป็นคนที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น ท่านก็คงจะต่อสู้อยู่สักพักแล้วจึงค่อยยอมแพ้ แน่นอนว่าความกล้าหาญของท่านมีมากขึ้นในตอนนี้ได้ก็เพราะพวกนั้นอยู่ห่างไกลจากเรา แต่หากพวกเขาปรากฏตัวต่อหน้าท่านทันทีเหมือนอย่างที่เกิดกับเขา ท่านก็อาจต้องคิดใหม่เป็นอย่างอื่น นอกจากนั้น ขอให้พิจารณาอีกครั้งว่าคนพวกนั้นเป็นเพียงโจรที่ทำงานภายใต้เจ้านายผู้หนึ่ง พวกนั้นรับใช้เจ้าแห่งบาดาลลึก ซึ่งถ้าจำเป็นมันก็จะมาช่วยพวกเขาด้วยตัวเอง และเสียงของมันเหมือนเสียงสิงโตคำราม[12] ตัวข้าเองเคยเผชิญกับพวกนั้นเหมือนกับนายความเชื่อน้อย และข้าพบว่ามันเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก พวกคนร้ายสามคนนี้จู่โจมข้า และพอข้าเริ่มต่อต้านในฐานะคริสเตียน พวกนั้นก็ร้องเรียกเจ้านายของตนและมันก็มา ดังที่มีคำกล่าวไว้ ข้าคงยอมเอาชีวิตไปแลกกับเศษสตางค์ด้วยซ้ำ แต่ตามที่พระเจ้าประสงค์ ข้ากลับมีชุดเกราะสวมปกคลุมไว้ ใช่แล้ว และแม้ว่าข้าจะได้รับการปกป้องถึงเพียงนั้น ข้าก็ยังพบว่าการเป็นคนกล้าหาญนั้นเป็นเรื่องยาก ไม่มีใครสามารถเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าคนเราต้องเผชิญกับอะไรบ้างในการสู้รบ เว้นแต่คนที่เคยอยู่ในสนามรบด้วยตนเอง"

[12] **1 ปต. 5:8** *"จงควบคุมตัวเอง จงระวังระไวให้ดี ศัตรูของพวกท่านคือมารดุจสิงโตคำรามเดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้"*

"แต่ท่านก็เห็นว่าพวกนั้นวิ่งหนีไป" นายมีความหวังแย้ง "เมื่อพวกเขาคิดว่านายพระคุณยิ่งใหญ่กำลังเดินมาตามทาง"

"จริงอยู่ พวกเขาและเจ้านายของพวกเขามักจะหนีไปเมื่อนายพระคุณยิ่งใหญ่เพียงแค่ปรากฏตัว" คริสเตียนตอบ "และไม่น่าแปลกใจเลย เพราะเขาคือยอดนักรบขององค์กษัตริย์ แต่ข้าเชื่อว่าท่านจะพบความแตกต่างบางอย่างระหว่างนายความเชื่อน้อยกับยอดนักรบขององค์กษัตริย์ ไม่ใช่ประชาชนทุกคนขององค์กษัตริย์จะเป็นยอดนักรบของพระองค์ และเมื่อถูกทดสอบไม่ใช่ว่าพวกเขาจะสามารถสร้างวีรกรรม

ในสงครามได้อย่างเขา เป็นการถูกต้องแล้วหรือที่จะคิดว่าเด็กตัวเล็ก ๆ ควรจัดการโกลิอัทได้อย่างที่ดาวิดทำ หรือนกกระจิบควรมีพละกำลังอย่างวัว บางคนแข็งแรง บางคนอ่อนแอ บางคนมีความเชื่อมาก และบางคนมีความเชื่อน้อย ชายคนนี้เป็นคนอ่อนแอคนหนึ่ง ดังนั้นเขาจึงยอมแพ้ในการต่อสู้"

"ข้าอยากให้นั่นเป็นนายพระคุณยิ่งใหญ่ เพื่อเห็นแก่พวกเขา" นายมีความหวังกล่าว

"ถ้านั่นเป็นเขา เขาก็อาจมีงานล้นมือได้เหมือนกัน" คริสเตียนกล่าวต่อ "เพราะข้าต้องบอกท่านว่า นายพระคุณยิ่งใหญ่มีความเชี่ยวชาญอย่างยิ่งในการใช้อาวุธของเขา และสามารถต่อสู้ด้วยอาวุธเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี ตราบใดที่เขายังรักษาระยะห่างให้อยู่ในระยะปลายดาบได้เหมือนอย่างที่เขาเคยทำมาในอดีตถึงอย่างนั้น หากนายใจเสาะ นายไม่วางใจ หรือคนอื่น ๆ สามารถฝ่าการป้องกันเข้ามาประชิดตัวเขาได้ แม้ว่านั่นจะเป็นเรื่องยากสำหรับพวกนั้น แต่พวกนั้นก็จะพิชิตเขาได้ และเมื่อคนเราล้มลงแล้ว อย่างที่ท่านรู้ เขาจะทำอะไรได้เล่า

"ใครก็ตามที่มองดูใบหน้าของนายพระคุณยิ่งใหญ่ให้ดีก็จะเห็นรอยแผลเป็นและบาดแผลอยู่ที่ใบหน้า ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ข้าพูดได้อย่างง่ายดาย ใช่แล้ว ครั้งหนึ่งข้าเคยได้ยินเขาพูดขณะที่เขาสู้รบว่า 'เราหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอด'

โอ พวกอันธพาลที่มีกำลังเหล่านี้กับพวกพ้องของมันเคยทำให้ดาวิดโอดครวญโศกเศร้า และร้องคำรามมาแล้ว ใช่แล้ว เฮมานและเฮเซคียาห์ก็เช่นกัน แม้ว่าพวกเขาจะเป็นยอดนักรบในยุคสมัยของตน แต่พวกเขาก็ถูกบีบให้ต้องพยายามอย่างสุดกำลังเมื่อถูกพวกนั้นจู่โจม[13] และกระนั้นก็ตาม ทั้ง ๆ ที่เป็นเช่นนี้พวกเขาก็ยังถูกพวกนั้นทุบตีอย่างรุนแรง แม้แต่เปโตรเองก็เคยทำเท่าที่เขาจะทำได้ แต่ถึงแม้บางคนจะบอกว่าเขาเป็นผู้นำของบรรดาอัครทูต พวกนั้นก็เคยเล่นงานเขาอย่างหนักมาแล้วจนถึงขนาดที่ทำให้เขากลัวแม้กระทั่งสาวใช้ธรรมดา ๆ คนหนึ่ง

[13] **สดด. 88**

"นอกจากนี้ กษัตริย์ของพวกมันยังอยู่ใกล้แค่วักมือเรียก มันไม่เคยอยู่ไกลเกินไป และเมื่อใดก็ตามที่พวกนั้นประสบความยากลำบากใหญ่หลวง มันก็จะเข้ามาช่วยเหลือพวกนั้นหากเป็นไปได้ มีคำกล่าวถึงมันว่า 'ถึงคนใดเอาดาบลองแทงมัน ก็ต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกซัด มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นตอข้าว ไม้กระบองก็นับเป็นตอข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะเสียงหอกซัด'[14]

[14] **โยบ 41:26–29**
"ถึงคนใดเอาดาบลองแทงมัน ก็ต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกซัด มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นตอข้าว ไม้กระบองก็นับเป็นตอข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะเสียงหอกซัด"

"มนุษย์คนหนึ่งจะทำอะไรได้ในกรณีเช่นนี้ เป็นความจริงที่ว่าหากทุกครั้งคนหนึ่งจะมีม้าของโยบ และมีทักษะกับความกล้าพอที่จะขี่มัน เขาก็อาจทำสิ่งที่น่าทึ่งได้ เพราะมันห่มคอด้วยเสียงฟ้าร้อง มันจะไม่หวาดกลัวเหมือนอย่างตั๊กแตน เสียงหายใจฟืดฟาดจากรูจมูกของมันน่ากลัวยิ่งนัก มันตะกุยพื้นอยู่ในหุบเขาและเปรมปรีดิ์ในพละกำลังของมัน มันออกไปปะทะอาวุธ มันหัวเราะเยาะความกลัวและไม่หวั่นไหว มันไม่หันหนีจากคมดาบ เหนือตัวมันมีแล่งธนู หอกที่วาววับ และหลาวกระทบกันเสียงดังสั่นรัว มันกลืนกินพิภพด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตรมันก็ไม่สามารถยืนนิ่งอยู่ได้ เมื่อเป่าแตรขึ้น มันก็พร้อมแล้ว มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาและเสียงโห่ร้อง[15]

[15] **โยบ 39:19–25**
"...เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ? เจ้าเอาขนห่มคอของมันหรือ? เจ้าทำให้มันกระโดดอย่างตั๊กแตนหรือ? เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพรึงกลัว..."

"แต่สำหรับพลเดินเท้า[16] อย่างท่านและข้า ขออย่าให้เราปรารถนาที่จะพบกับศัตรูเลย และอย่าให้เราโอ้อวดราวกับว่าเราคงทำได้ดีกว่าเมื่อเราได้ยินเรื่องของคนอื่นที่พ่ายแพ้มา และเราไม่ควรหลงระเริงกับการคิดถึงความกล้าหาญของเราเอง เพราะหลายคนมักประสบกับสิ่งเลวร้ายอยู่บ่อยครั้งเมื่อพวกเขาถูกทดสอบ แม้แต่เปโตรซึ่งข้าได้เอ่ยถึงก่อนหน้านี้ก็ยังคุยโว ใช่แล้ว เขาได้ทำอย่างนั้น เขานึกอยากจะทำได้ดีกว่าและหยัดยืนเพื่อองค์เจ้านายของตนได้มากกว่าทุกคน ตามที่จิตใจอันหยิ่งผยองของเขาได้กระตุ้นให้พูดออกมา แต่จะมีใครอีกเล่าที่ถูกพวกคนร้ายนั้นขัดขวางและรุมเล่นงานจนย่อยยับเท่ากับเขา

[16] **พลเดินเท้า**
หมายถึงทหารในกองทหารราบ

"ด้วยเหตุนี้" คริสเตียนกล่าวต่อ "เมื่อเราได้ยินว่ามีการปล้นเช่นนั้นเกิดขึ้นบนทางสายหลักขององค์กษัตริย์ มันควรกระตุ้นให้เราทำสองสิ่งด้วยกัน

"ประการแรก เมื่อเราสวมชุดเกราะออกเดินทาง เราต้องไม่ลืมนำโล่ติดตัวไปด้วย เพราะผู้ที่ต่อสู้กับเลวีอาธานอย่างแข็งขันนั้นไม่มีโล่ เขาจึงไม่อาจทำให้มันยอมจำนนได้ อันที่จริงหากไม่มีโล่นั้น มันก็ไม่กลัวเราเลย ด้วยเหตุนี้ผู้ที่มีความชำนาญจึงกล่าวไว้ว่า 'พร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นี้พวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของมารร้าย'[17]

"ประการที่สอง นับเป็นเรื่องดีเช่นกันที่เราปรารถนาการปกป้องจากองค์กษัตริย์ในการร่วมเดินทางไปด้วย ใช่แล้ว การที่พระองค์จะไปกับเราด้วยพระองค์เอง ข้อนี้เองที่ทำให้ดาวิดชื่นชมยินดีเมื่อเขาอยู่ในหุบเขาเงาแห่งความตาย และโมเสสขอยอมตายตรงจุดที่เขายืนอยู่ดีกว่าจะก้าวต่อไปแม้เพียงก้าวเดียวโดยไม่มีพระเจ้าของเขา[18]

"โอ น้องชายของข้า หากพระองค์เพียงร่วมทางไปกับเรา เราก็จะไม่กลัวคนเป็นหมื่น ๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้เรา[19] แต่หากปราศจากพระองค์ บรรดาผู้ช่วยที่หยิ่งผยองก็จะล้มลงในหมู่คนที่ถูกฆ่า[20]

"ในส่วนของข้านั้น ข้าเคยอยู่ท่ามกลางการต่อสู้มาก่อนหน้านี้แล้ว แม้ท่านจะเห็นได้ว่าข้ายังมีชีวิตอยู่ ซึ่งก็โดยความดีขององค์กษัตริย์ แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ไม่อาจโอ้อวดความกล้าหาญใด ๆ ได้เลย ข้าจะยินดีอย่างยิ่งหากข้าไม่ต้องพบเจอการจู่โจมเช่นนั้นอีก แม้ข้าจะหวั่นใจว่าพวกเรายังไม่พ้นจากอันตรายทั้งปวงก็ตาม อย่างไรก็ดี ในเมื่อสิงโตและหมีไม่ได้กัดกินข้ามาจนถึงตอนนี้ ข้าหวังว่าพระเจ้าจะช่วยเราให้พ้นจากคนฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสุหนัตรายต่อไปด้วยเช่นกัน"

แล้วคริสเตียนก็ร้องเพลงว่า

"ความเชื่อน้อยผู้แสนน่าสงสาร
ถูกโจรพาลล้อม รอบปล้นทรัพย์หมด
โปรดจำไว้ใครก็ตามเชื่อมั่นมือ
และยึดถือศักดิ์ ามากจะมีชัย
ไม่เพียงแค่สามคนอันธพาล
ถูกระรานนับเป็นหื่นก็ไม่ไหว
ศักดิ์ ามาก่อไปความชัย
เดินต่อไปจุดหมายเบื้องบนเอย"

[17]**อฟ. 6:16** *"และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นี้พวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของมารร้าย"*

[18]**อพย. 33:15** *"แล้วโมเสสจึงกราบทูลพระองค์ว่า 'ถ้าพระองค์ไม่เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย'"*

[19]**สดด. 3:6** *"...ข้าพเจ้า[จะ]ไม่กลัวคนเป็นหมื่น ๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน..."*

[20]**อสย. 10:4** *"ไม่มีอะไรเหลือนอกจากจะก้มตัวลงอยู่กับพวกนักโทษ หรือล้มลงในหมู่คนที่ถูกฆ่า ถึงกระนั้นก็ดี พระพิโรธของพระองค์ก็ยังไม่ได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่"*

พวกเขาจึงเดินทางต่อไป และนายไม่รู้จริงก็ตามมา พวกเขาเดินไปจนกระทั่งถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งพวกเขาเห็นอีกเส้นทางหนึ่งมาบรรจบกับทางของพวกเขา และเส้นทางนั้นดูเหมือนจะเป็นทางตรงพอ ๆ กับทางที่พวกเขาควรจะไป ดังนั้นตรงจุดนี้พวกเขาจึงไม่รู้จะไปทางไหนดีระหว่างสองเส้นทางนี้ เพราะทั้งสองเส้นทางต่างดูเหมือนเป็นทางตรงต่อหน้าพวกเขา ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงหยุดยืนนิ่งเพื่อพิจารณา และในขณะที่พวกเขากำลังคิดเรื่องการเดินทางของตนอยู่นั้น ชายคนหนึ่งสวมชุดสีดำทับด้วยเสื้อคลุมสีอ่อนมากก็เข้ามาหาพวกเขาอย่างกะทันหันและถามว่าทำไมพวกเขาจึงยืนอยู่ตรงนั้น พวกเขาตอบว่าพวกเขากำลังเดินทางไปยังเมืองสวรรค์แต่ไม่รู้ว่าจะเดินไปตามเส้นทางไหนดี

"ตามข้ามาสิ" ชายคนนั้นกล่าว "เพราะนั่นเป็นที่เดียวกับที่ข้ากำลังจะไป" ดังนั้นพวกเขาจึงเดินตามชายคนนั้นไปบนเส้นทางที่เพิ่งมาบรรจบกับเส้นทางเดิม ซึ่งเริ่มหักเหไปทีละเล็กทีละน้อย ในที่สุดเส้นทางนั้นก็พาพวกเขาหันเหออกไปไกลมากจากเมืองที่พวกเขาปรารถนาจะไป และไม่นานพวกเขาก็หันหน้าออกไปจากเมืองนั้นอย่างสิ้นเชิง ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็เดินตามชายคนนั้นไป แต่ก่อนที่พวกเขาจะทันรู้ตัว ชายคนนั้นก็ได้พาพวกเขาทั้งสองเข้าไปติดในแนวตาข่าย ซึ่งในนั้นพวกเขาทั้งสองต่างถูกตาข่ายพันแน่นจนไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี และเวลานั้นเองเสื้อคลุมสีขาวก็หลุดออกจากหลังของชายคนนั้น เผยให้เห็นเสื้อผ้าสีดำที่ซ่อนอยู่ภายใน แล้วพวกเขาจึงเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น และต้องนอนกระวนกระวายและร้องไห้อยู่นานพอสมควร เพราะพวกเขาไม่สามารถดิ้นให้หลุดออกไปได้

แล้วคริสเตียนก็พูดกับเพื่อนของเขาว่า "บัดนี้ข้าเห็นแล้วว่าข้าทำผิดพลาดครั้งใหญ่ พวกคนเลี้ยงแกะบอกให้เราระวังนายป้อยอ แต่เราไม่ได้ระวัง ดังที่ผู้มีปัญญาเคยกล่าวไว้ซึ่งเราก็ยังพบว่าเป็นจริงจนถึงทุกวันนี้ คือ 'คนที่ป้อยอเพื่อนบ้านของตน ย่อมกางข่ายไว้ดักเท้าของเขา'"[21]

[21] **สภษ. 29:5** *"คนที่ป้อยอเพื่อนบ้านของตน ย่อมกางข่ายไว้ดักเท้าของเขา"*

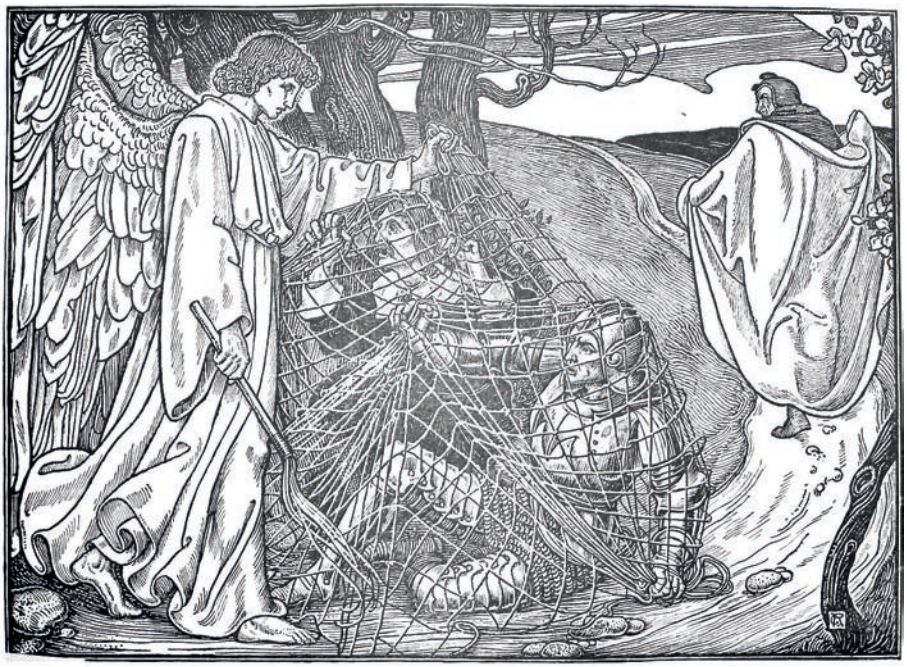

"พวกคนเลี้ยงแกะยังได้มอบบันทึกที่มีข้อความบอกเส้นทางให้เราด้วย" นายมีความหวังกล่าว "เพื่อให้แน่ใจว่าเราจะพบทางนั้น แต่เราก็ยังลืมอ่านกระดาษแผ่นนั้น และไม่ได้รักษาตนเองให้พ้นจากทางของผู้ทำลาย ในเรื่องนี้ดาวิดมีปัญญามากกว่าพวกเรา เพราะเขากล่าวว่า ในเรื่องกิจการของมนุษย์ โดยอาศัยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี่ยงพ้นทางของคนโหดร้าย'"[22]

พวกเขาจึงนอนอยู่ตรงนั้น แสดงความเสียใจอย่างยิ่งต่อตนเองขณะที่ติดอยู่ในตาข่าย ในที่สุดพวกเขาก็เห็นผู้มีรัศมีเปล่งประกายมาหาพวกเขา โดยในมือถือแส้ทำจากเชือกเส้นเล็ก ๆ มาด้วย เมื่อผู้นั้นมาถึงที่ซึ่งพวกเขาอยู่ ผู้นั้นก็ถามพวกเขาว่าพวกเขามาจากไหน และพวกเขาทำอะไรอยู่ที่นั่น พวกเขาบอกว่าพวกตนเป็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ที่น่าเวทนาซึ่งกำลังเดินทางไปยังศิโยน แต่ถูกชักนำให้ออกนอกเส้นทางโดยชายที่สวมเสื้อผ้าสีดำคลุมด้วยผ้าสีขาว "ผู้ซึ่งชวนพวกเรา" พวกเขากล่าว "ให้เดินตามเขาไป เพราะเขาก็กำลังจะไปที่นั่นเช่นกัน"

แล้วผู้ที่ถือแส้ก็กล่าวว่า "นั่นคือนายป้อยอ[23] อัครทูตปลอมที่แปลงตนเองเป็นทูตสวรรค์ของความสว่าง"[24] ผู้นั้นจึงฉีกตาข่ายและปล่อยชายทั้งสองคนออกมา

[22] **สดด. 17:4** *"ในเรื่องกิจการของมนุษย์ โดยอาศัยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี่ยงพ้นทางของคนโหดร้าย"*

[23] **ดนล. 11:32** *"เขาจะใช้เล่ห์กลล่อลวงผู้ละเมิดพันธสัญญา แต่บรรดาประชาชนที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของตนจะยืนหยัดต่อสู้"*

[24] **2 คร. 11:13-14** *"เพราะว่าคนพวกนั้นเป็นอัครทูตปลอม เป็นคนงานที่หลอกลวง พวกที่ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การทำเช่นนั้นไม่ประหลาดเลย เพราะว่าซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์ของความสว่าง"*

แล้วผู้นั้นก็พูดกับพวกเขาว่า “จงตามข้ามา เพื่อข้าจะพาพวกท่านกลับไปสู่เส้นทางของท่านอีกครั้ง” ผู้นั้นจึงนำทางทั้งสองกลับไปยังเส้นทางที่พวกเขาเคยละทิ้งเพื่อไปติดตามนายป้อยอ จากนั้นผู้นั้นก็ถามพวกเขาว่า “เมื่อคืนนี้พวกท่านนอนที่ไหน”

พวกเขาตอบว่า “กับพวกคนเลี้ยงแกะบนเทือกเขาแสนรื่นรมย์” แล้วผู้นั้นก็ถามพวกเขาว่า พวกคนเลี้ยงแกะได้ให้คำชี้แนะเกี่ยวกับเส้นทางแก่พวกเขาหรือไม่

พวกเขาตอบว่า “ให้ครับ”

“แต่เมื่อพวกท่านมาถึงที่หยุดพัก” ผู้นั้นกล่าว “ท่านไม่ได้หยิบบันทึกข้อความนั้นออกมาอ่านหรือ”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ได้อ่านครับ”

ผู้นั้นถามทั้งสองว่า “ทำไมไม่อ่านล่ะ” พวกเขาตอบว่าพวกตนลืมไป นอกจากนี้ผู้นั้นยังถามอีกว่าพวกคนเลี้ยงแกะได้เตือนพวกเขาให้ระวังนายป้อยอหรือไม่

พวกเขาตอบว่า “เตือนแล้ว แต่พวกเรานึกไม่ถึงว่าชายพูดจาดีคนนี้จะเป็นเขา”[25]

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ผู้นั้นสั่งให้ทั้งสองนั่งลง และเมื่อพวกเขาทำตาม ผู้นั้นก็ตีสอนพวกเขาอย่างหนักเพื่อสอนพวกเขาถึงทางที่ดีที่พวกเขาควรจะเดิน[26] และขณะที่ผู้นั้นตีสอนพวกเขา[27] ผู้นั้นก็กล่าวว่า “เรารักใครเราก็ตักเตือนและตีสอนเขา เพราะฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจใหม่”[28] เมื่อตีสอนเสร็จแล้ว ผู้นั้นก็ชี้แนะให้พวกเขาเดินทางต่อไปและเอาใจใส่คำชี้แนะอื่น ๆ ที่พวกคนเลี้ยงแกะบอก ดังนั้นพวกเขาจึงขอบคุณผู้นั้นสำหรับความกรุณาทั้งสิ้น และเดินต่อไปอย่างระมัดระวังตามเส้นทางที่ถูกต้อง พร้อมกับร้องเพลงว่า

“เข้ามาเถิดท่านผู้เดินตาม ๆ กันมา
ถ้าให้ถูกเดินทางหรือตรงไหน
จนต้องติดในตาข่ายยอนาถใจ
ด้วยลืมไปที่เคยฟังคำแนะนำ
คำชี้แนะอันดีมีจำมา
จึงถูกว่ากล่าวให้ตื่นตก
แม้ถูกช่วยให้หวนกลับสู่ทางธรรม
ท่านจงจำจงระวังอย่าหันทาง”

[25] **รม. 16:17–18** *“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้สังเกตดูคนที่ก่อเหตุวิวาทและทำให้คนอื่นหลงไปจากคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงตีตัวออกห่างจากคนเหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาไม่ได้รับใช้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่รับใช้ปากท้องของตัวเอง และได้ล่อลวงคนซื่อให้หลงด้วยคำไพเราะอ่อนหวาน”*

[26] **2 พศด. 6:27** *“...ก็ขอทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และทรงอภัยบาปของอิสราเอลซึ่งเป็นผู้รับใช้ และประชากรของพระองค์ แล้วขอทรงสอนทางดีที่ควรจะดำเนินแก่พวกเขา และขอประทานฝนตกบนแผ่นดินของพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานให้เป็นมรดกแก่ประชากรของพระองค์...”*

[27] **ฉธบ. 25:2** *“...ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโบยก็ให้ผู้พิพากษาให้เขานอนลง แล้วกำหนดให้โบยต่อหน้า มากน้อยตามความผิดของผู้นั้น”*

[28] **วว. 3:19** *“เรารักใครเราก็ตักเตือนและตีสอนเขา เพราะฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้นและกลับใจใหม่”*

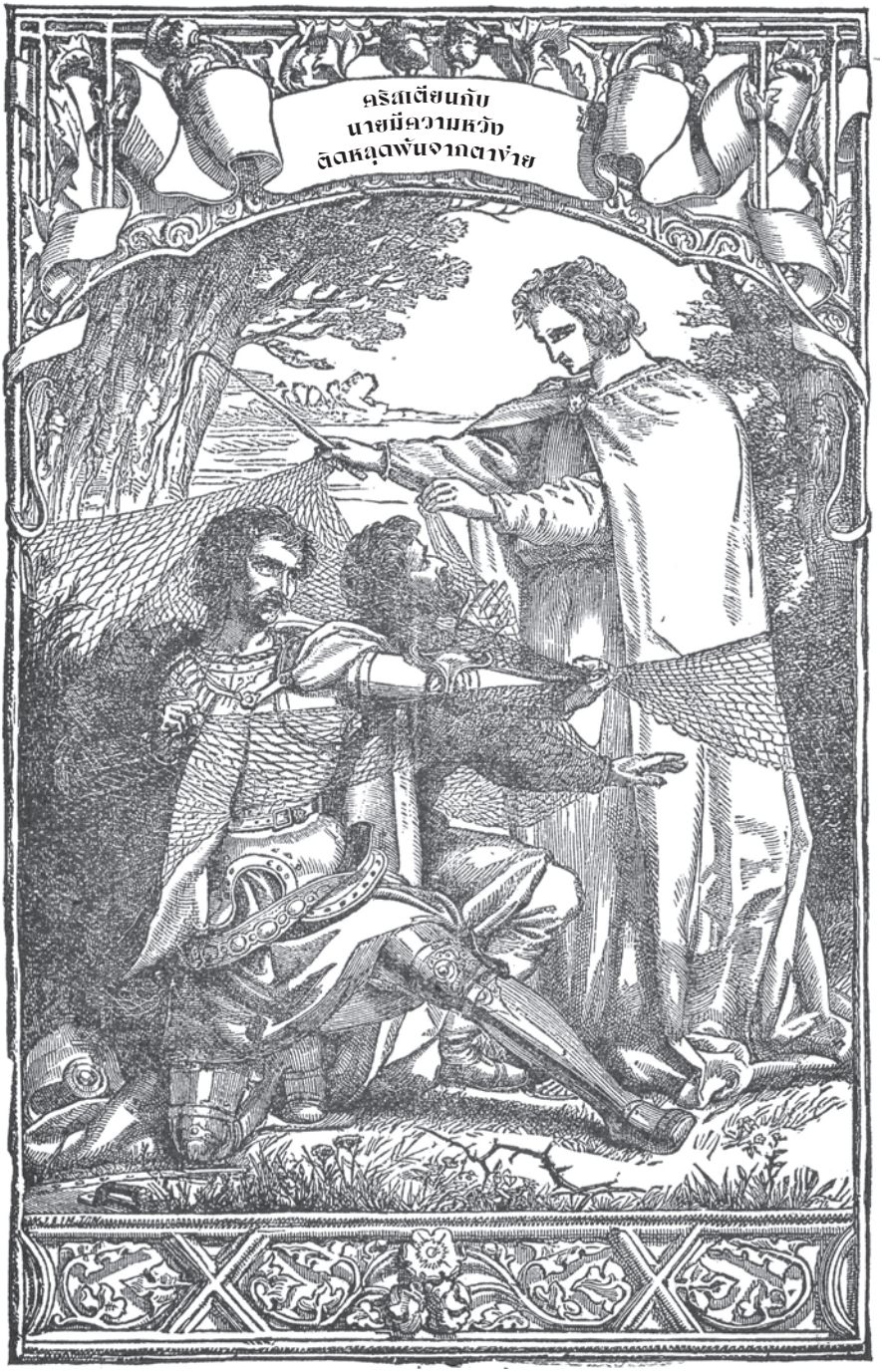
คริสเตียนกับ
นายมีความหวัง
ติดหลุดพ้นจากตาข่าย

หลังจากนั้นสักพัก พวกเขาก็เห็นคนหนึ่งอยู่แต่ไกล กำลังเดินตรงเข้ามาหาพวกเขาตามทางสายหลักอย่างระมัดระวังเพียงลำพัง คริสเตียนจึงพูดกับเพื่อนของเขาว่า "มีชายคนหนึ่งอยู่ตรงนั้น หันหลังให้แก่ศิโยน และกำลังเดินมาหาพวกเรา"

"ข้าเห็นเขาแล้ว" นายมีความหวังตอบ "คราวนี้ขอให้เราระวังตัวให้ดี เผื่อว่าเขาจะเป็นคนป้อยออีกคนหนึ่ง" ชายคนนั้นเดินเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ และในที่สุดก็มาถึงพวกเขา เขาชื่อว่านายไม่เชื่อพระเจ้า และเขาถามพวกเขาว่ากำลังจะไปไหน

"พวกเรากำลังจะไปที่ภูเขาศิโยน" คริสเตียนกล่าว แล้วนายไม่เชื่อพระเจ้าก็เริ่มหัวเราะลั่นออกมา

"ที่ท่านหัวเราะนั้นหมายความว่าอย่างไร" คริสเตียนถาม

"ข้าหัวเราะที่พวกท่านช่างเป็นคนโง่เขลา" นายไม่เชื่อพระเจ้าตอบ "ที่ยอมเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางอันน่าเบื่อหน่ายเช่นนี้ แถมยังมีแนวโน้มที่จะไม่ได้บำเหน็จใด ๆ สำหรับการตรากตรำทั้งหมดของพวกท่าน"

"อะไรกัน ท่านคิดว่าพวกเราจะไม่ได้รับการต้อนรับอย่างนั้นหรือ" คริสเตียนถาม

"ต้อนรับรึ" นายไม่เชื่อพระเจ้ากล่าว "มันไม่มีสถานที่อย่างที่พวกท่านฝันถึงอยู่ในโลกนี้หรอก"

"แต่มีอยู่ในโลกหน้าที่จะมาถึง" คริสเตียนกล่าว

นายไม่เชื่อพระเจ้าตอบว่า "ตอนที่ข้ายังอยู่ที่บ้านในบ้านเมืองของข้า ข้าเคยได้ยินเรื่องเดียวกับที่พวกท่านกำลังประกาศอยู่ในขณะนี้ หลังจากได้ยินเช่นนั้น ข้าก็ออกไปค้นหามัน ข้าเสาะแสวงหาเมืองนี้มาตลอดยี่สิบปีแล้ว แต่ข้าก็ยังไม่พบอะไรเกี่ยวกับมันมากไปกว่าวันแรกที่ข้าออกเดินทางเลย"[29]

"พวกเราทั้งสองต่างได้ยินและเชื่อ" คริสเตียนกล่าว "ว่ามีสถานที่เช่นนั้นซึ่งเราจะพบได้"

"หากข้าไม่ได้เชื่อเช่นนั้นตอนที่ข้ายังอยู่ที่บ้านเมืองของข้า" นายไม่เชื่อพระเจ้ากล่าว "ข้าก็คงไม่มาไกลถึงเพียงนี้เพื่อแสวงหามันหรอก แต่ข้าไม่พบอะไรเลย และข้าควรจะพบสถานที่เช่นนั้นแล้วหากมันมีอยู่จริง เพราะข้าไปเสาะแสวงหามันไกลกว่าพวกท่านเสียอีก[30] ดังนั้น ข้ากำลังจะกลับไปที่เดิม และจะพยายามหาความสุขใส่ตัวด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่ข้าทิ้งไปในเวลานั้น เพราะความหวังในสิ่งที่เวลานี้ข้าเห็นแล้วว่าไม่มีอยู่จริง"

[29] **ปญจ. 10:15** *"การตรากตรำของคนเขลาทำให้เขาเหน็ดเหนื่อย เพราะว่าเขาไม่รู้จักทางเข้าเมือง"*

[30] **ยรม. 17:15** *"ดูสิ เขาทั้งหลายพูดกับข้าพระองค์ว่า 'พระวจนะของพระยาห์เวห์อยู่ที่ไหน? ขอให้มาเถิด'"*

แล้วคริสเตียนก็พูดกับนายมีความหวังเพื่อนของเขาว่า “สิ่งที่ชายผู้นี้พูดเป็นความจริงไหม”

“ระวังนะ เพราะเขาก็เป็นพวกคนป้อยอคนหนึ่ง” นายมีความหวังเตือน “อย่าลืมว่าครั้งหนึ่งเราเคยเดือดร้อนอย่างไรเพราะเราฟังคนประเภทนี้ อะไรกันไม่มีภูเขาศิโยนอย่างนั้นหรือ พวกเราไม่ได้มองเห็นประตูเมืองจากเทือกเขาแสนรื่นรมย์หรือ อีกอย่าง เวลานี้เราไม่ควรเดินโดยความเชื่อหรือ[31]

“เราไปต่อกันเถอะ เผื่อผู้ที่ถือแส้จะตามมาทันพวกเราอีก ท่านควรจะสอนบทเรียนนั้นแก่ข้า ซึ่งข้าจะขอพูดให้ท่านฟังเช่นกันว่า ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าเลิกฟังคำสั่งสอน เจ้าก็จะหลงไปจากคำแห่งความรู้[32] พี่ชายของข้า ข้าขอบอกว่าจงเลิกฟังเขาเถิด และให้เราเชื่อว่ามีความรอดสำหรับจิตวิญญาณของเรา”

“น้องชายของข้า ข้าถามท่านเรื่องนี้ไม่ใช่เพราะตัวข้าเองสงสัยความจริงของสิ่งที่เราเชื่อ” คริสเตียนกล่าว “แต่เพื่อพิสูจน์และเพื่อดึงเอาผลแห่งความซื่อตรงจากใจของท่านออกมาต่างหาก ส่วนชายคนนี้ ข้ารู้ว่าเขาถูกพระของโลกนี้ทำให้ตาบอดไปเสีย ใช่แล้ว ให้เราทั้งสองไปต่อกันเถอะ โดยรู้ว่าเราเชื่อในความจริงและไม่มีคำโกหกใดมาจากความจริงเลย”[33]

[31] **2 คร. 5:7**
“...เพราะว่าเราดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยสิ่งที่มองเห็น”

[32] **สภษ. 19:27**
“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าเลิกฟังคำสั่งสอน เจ้าก็จะหลงไปจากคำแห่งความรู้”

[33] **1 ยน. 2:21**
“ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงพวกท่าน ไม่ใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านรู้แล้ว และรู้ว่าคำมุสาไม่ได้มาจากความจริง”

"บัดนี้ข้าชื่นชมยินดีในความหวังแห่งพระสิริของพระเจ้า" นายมีความหวังกล่าว ดังนั้นพวกเขาจึงหันไปจากชายคนนั้น ขณะที่ชายคนนั้นกำลังหัวเราะเยาะพวกเขาและเดินไปตามทางของเขาเอง

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า พวกเขาเดินทางต่อไปจนกระทั่งพวกเขาเข้าไปในบ้านเมืองแห่งหนึ่งซึ่งสภาพอากาศที่นั่นมักจะทำให้ผู้ที่เข้าไปเกิดความง่วงเหงาหาวนอนเป็นอย่างยิ่ง และที่นี่เองนายมีความหวังก็เริ่มรู้สึกเหนื่อยล้าอย่างมากและง่วงนอนจนหัวคิ้วหนักอึ้ง ด้วยเหตุนี้เขาจึงพูดกับคริสเตียนว่า "อยู่ ๆ ข้าก็ง่วงเงียมากจนแทบถ่างตาไม่ขึ้นแล้ว เรานอนอยู่ตรงนี้และงีบสักครู่เถอะ"

"ไม่ได้เด็ดขาด" คริสเตียนกล่าว "เพราะข้ากลัวว่าถ้าเราหลับไป เราจะไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย"

"ท่านหมายความว่าอย่างไร พี่ชายของข้า" นายมีความหวังถาม "การนอนหลับเป็นความหวานชื่นแก่คนที่ทำงานหนัก หากเราได้งีบสักหน่อย เราอาจรู้สึกสดชื่นขึ้นก็ได้"

"ท่านจำไม่ได้หรือว่าผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งได้บอกให้เราระวังดินแดนเคลิบเคลิ้ม" คริสเตียนเตือนนายมีความหวัง "เขาหมายความว่าเราควรระมัดระวังการนอนหลับ เพราะฉะนั้นเราอย่าหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและมีสติ"[34]

[34] **1 ธส. 5:6** *"เพราะฉะนั้นเราอย่าหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและมีสติ"*

"ข้ายอมรับว่าข้าผิดไปแล้ว" นายมีความหวังตอบ "หากข้ามาอยู่ที่นี่คนเดียว ข้าคงเสี่ยงตกอยู่ในอันตรายถึงตายเพราะการนอนหลับไปแล้ว ข้าเห็นเป็นจริงตามที่ผู้มีปัญญากล่าวไว้ว่า 'สองคนดีกว่าคนเดียว'[35] ตลอดการเดินทางของเรา การมีท่านเป็นเพื่อร่วมทางคือความเมตตาที่ข้าได้รับ และท่านจะได้รับบำเหน็จที่ดีสำหรับการตรากตรำของท่าน"

[35] **ปญจ. 4:9** *"สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับรางวัลดีสำหรับการตรากตรำของพวกเขา"*

“ดังนั้นเวลานี้” คริสเตียนกล่าว “เพื่อป้องกันไม่ให้ง่วงเหงาหาวนอนที่นี่ ให้เรามาเริ่มสนทนาเรื่องดี ๆ กันเถิด”

“ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง” อีกฝ่ายกล่าว

“เราควรจะเริ่มจากตรงไหนดี” คริสเตียนถาม

“ตรงจุดที่พระเจ้าทรงเริ่มต้นกับพวกเรา แต่เชิญท่านเริ่มก่อนได้เลย หากท่านจะกรุณา” นายมีความหวังตอบ

คริสเตียนพูดว่า “ข้าจะร้องเพลงนี้ให้ท่านฟังก่อน

“เมื่อวิสุทธิชนเริ่ม ่วงเหงา
ขอให้เขาข ับเข้ามาใกล้
ฟังถ้อยคำสองคนนี้คุยกันไป
เรียนรู้ได้เรื่องเส้นทางสู่เบื้องบน
เพื่อเปิดตาที่กำลังเริ่มเคลิบเคลิ้ม
เพื่อสร้างเสริมให้ตื่นตัวคลายสับสน
สามัคคีธรรม องวิสุท ชน
จะป กคนแม้โล ันตร์คอยล่อลวง”

แล้วคริสเตียนก็เริ่มต้นและพูดว่า “ข้าจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ท่านเริ่มคิดที่จะทำสิ่งที่ท่านทำในขณะนี้ได้อย่างไร”

“ท่านหมายความว่าข้ามาเริ่มดูแลสวัสดิภาพแห่งจิตวิญญาณของข้าได้อย่างไรใช่ไหม” นายมีความหวังถาม

“ใช่แล้ว ข้าหมายความอย่างนั้นแหละ” คริสเตียนตอบ

“ข้าเคยเพลิดเพลินอยู่เป็นเวลานานกับสิ่งต่าง ๆ ที่มีให้เห็นและค้าขายกันในงานขายของของเรา” นายมีความหวังกล่าว “สิ่งต่าง ๆ ซึ่งข้าเชื่อในตอนนี้ว่าหากข้ายังคงจมปลักอยู่กับมันต่อไป มันคงจะถ่วงให้ข้าต้องจมลงสู่การพิพากษาลงโทษและความพินาศนิรันดร์แล้ว”

“สิ่งเหล่านั้นคืออะไรบ้างหรือ” คริสเตียนถาม

“สมบัติและความร่ำรวยทั้งหมดของโลกนี้” นายมีความหวังตอบ “นอกจากนั้นข้ายังมีความสุขมากกับการสำมะเลเทเมา ดื่มเหล้าและเต้นรำ สบถหยาบคาย โกหก ทำสิ่งโสโครก ละเมิดวันสะบาโต และสิ่งอื่น ๆ สารพัดที่มุ่งทำลายจิตวิญญาณ แต่หลังจากได้ยินและได้พิจารณาถึงสิ่งที่เกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งข้าได้ยินจากท่านและจากนายสัตย์ซื่อผู้เป็นที่รักของเรา ซึ่งถูกประหารชีวิตเพราะความเชื่อและการดำเนินชีวิตที่ดีของเขาในงานขายของอนิจจัง ในที่สุดข้าก็ตระหนักได้ว่าผลสุดท้ายของสิ่งเหล่านี้คือความตาย[36] และเพราะสิ่งเหล่านี้พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาถึงบรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง”[37]

คริสเตียนถามว่า “แล้วขณะนั้นท่านตกอยู่ภายใต้อำนาจของความเชื่อมั่นนี้หรือเปล่า”

“เปล่าเลย ในเวลานั้นข้าไม่เต็มใจที่จะรับรู้ถึงความชั่วร้ายของบาป หรือการพิพากษาลงโทษอันเป็นนิรันดร์ที่ตามมาหลังจากการกระทำบาปเลย” นายมีความหวังกล่าว “แต่ข้าได้พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะปิดตาของข้าจากแสงสว่างของพระวจนะ เมื่อตอนที่จิตใจของข้าเริ่มหวั่นไหวด้วยพระวจนะนั้นเป็นครั้งแรก”

“ถ้าเช่นนั้น อะไรเป็นเหตุทำให้ท่านยังพยายามอย่างนั้นจนกระทั่งพระวิญญาณผู้เป็นที่สรรเสริญของพระเจ้าทรงทำงานเหนือตัวท่านเป็นครั้งแรก” คริสเตียนถาม

นายมีความหวังตอบว่า “มีสาเหตุหลายอย่างคือ ประการแรก ข้าไม่รู้ว่านี่คือการงานของพระเจ้าเหนือตัวข้า ข้าไม่เคยคิดเลยว่าพระเจ้าทรงเริ่มต้นการกลับใจเชื่อของคนบาปด้วยการทำให้เขาตื่นตัวต่อความบาป ประการที่สอง

[36] **รม. 6:21-23** *“ขณะนั้นท่านได้ประโยชน์อะไรจากสิ่งเหล่านั้นซึ่งบัดนี้ทำให้รู้สึกละอาย? ด้วยว่าผลสุดท้ายของมันก็คือความตาย แต่เดี๋ยวนี้พวกท่านพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลสนองที่ท่านได้รับก็คือการชำระให้บริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”*

[37] **อฟ. 5:6** *“อย่าให้ใครล่อลวงท่านทั้งหลายด้วยคำพูดที่เหลวไหล เพราะสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาถึง[บรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง]”*

บาปยังคงเป็นสิ่งหอมหวานยิ่งนักต่อเนื้อหนังของข้า และข้าก็ไม่อยากที่จะทิ้งมันไป ประการที่สาม ข้าไม่รู้ว่าจะแยกทางจากเพื่อนเก่า ๆ ได้อย่างไร เพราะการมีพวกเขาอยู่ด้วยและการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาสำหรับข้ายิ่งนัก ช่วงเวลาที่การตระหนักรับรู้ถึงสิ่งเหล่านี้อยู่เหนือข้าเป็นช่วงเวลาที่วุ่นวายใจและน่าหวาดกลัวจนข้าแทบจะทนไม่ได้ แม้เพียงระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ในใจ”

“ถ้าเช่นนั้น ดูเหมือนว่า” คริสเตียนกล่าว “บางครั้งท่านก็สลัดความลำบากใจนี้ไปได้ใช่ไหม”

“ใช่ เป็นอย่างนั้นจริง ๆ” นายมีความหวังตอบ “แต่มันก็จะผุดขึ้นมาในใจของข้าอีก และเมื่อนั้นข้าก็จะรู้สึกแย่เหมือนเดิม ไม่สิ แย่ยิ่งกว่าเดิมอีก”

“แล้วอะไรเล่าที่ทำให้ท่านนึกถึงบาปของตนขึ้นมาอีกครั้ง” คริสเตียนถาม

“หลายอย่างเลยทีเดียว” นายมีความหวังกล่าว “ตัวอย่างเช่น ถ้าข้าเพียงแค่เจอคนดีสักคนตามถนน หรือถ้าข้าได้ยินใครอ่านพระคัมภีร์ ถ้าข้าเริ่มปวดหัว หรือถ้าข้าได้ยินว่าเพื่อนบ้านบางคนป่วย ถ้าข้าได้ยินเสียงตีระฆังบอกว่าบางคนตาย

หรือถ้าข้าคิดว่าตัวเองจะตาย แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อข้านึกถึงตัวเอง และคิดว่าข้าจะต้องรับการพิพากษาในไม่ช้านี้"

"แล้วมีครั้งใดไหมที่ท่านสามารถขจัดความรู้สึกผิดเพราะบาปออกไปได้อย่างง่ายดาย" คริสเตียนถาม "เมื่อมันผุดขึ้นมาในใจแบบนั้น"

"ไม่มีเลย ข้าทำไม่ได้" นายมีความหวังตอบ "ตรงกันข้าม มันกลับจับยึดจิตสำนึกของข้าไว้แน่นยิ่งขึ้น และเมื่อนั้น หากข้าเพียงแค่คิดที่จะกลับไปทำบาป แม้จิตใจของข้าจะฝืนต่อต้านมันแล้ว มันก็จะยิ่งทวีความทรมานแก่ข้าเป็นสองเท่า"

"แล้วท่านทำอย่างไรต่อ" คริสเตียนถาม

"ข้าคิดว่าข้าต้องพยายามแก้ไขชีวิตของตนเอง" นายมีความหวังตอบ "เพราะไม่อย่างนั้น ข้าคิดว่าข้าจะต้องถูกพิพากษาให้ตกนรกแน่นอน"

แล้วคริสเตียนก็ถามว่า "แล้วท่านได้พยายามแก้ไขชีวิตของท่านหรือเปล่า"

"ข้าพยายาม และข้าไม่เพียงหนีจากบาปของตนเองเท่านั้น แต่ยังหนีจากกลุ่มเพื่อนที่ทำบาปด้วย" นายมีความหวังกล่าว "ข้ายังได้ทำหน้าที่ทางศาสนาของข้าด้วย เช่น อธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ ร้องไห้เพราะบาป พูดความจริงกับเพื่อนบ้าน และอีกหลายอย่าง สิ่งเหล่านี้ที่ข้าได้ทำ รวมทั้งสิ่งอื่น ๆ อีกมากมายนั้นมีมากเกินกว่าจะบอกเล่าได้"

"แล้วเวลานั้นท่านมองตัวเองในทางที่ดีหรือเปล่า" คริสเตียนถาม

"ใช่ สักระยะหนึ่ง" นายมีความหวังตอบ "แต่หลังจากนั้นไม่นาน ความลำบากใจก็กลับถาโถมเข้าใส่ข้าอีกครั้ง แม้ว่าข้าจะทุ่มเทอย่างเต็มที่เพื่อปฏิรูปตัวเองแล้วก็ตาม"

"มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน ในเมื่อท่านได้ปฏิรูปตัวเองแล้ว" คริสเตียนถาม

"มีหลายอย่างที่ทำให้ข้ารู้สึกแบบนั้น โดยเฉพาะคำกล่าวเช่นนี้ที่ว่า 'ความประพฤติอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งปวงเหมือนผ้าขี้ริ้ว'[38] 'โดยการประพฤติตามบทบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าชอบธรรมได้เลย'[39] 'เมื่อพวกท่านทำทุกอย่างตามที่รับคำสั่งแล้ว ควรกล่าวว่า 'เราเป็นคนรับใช้ที่ไร้ค่า'"[40] และคำกล่าวอีกมากมายที่คล้ายกันนี้ จากคำกล่าวเหล่านี้ข้าก็เริ่มใช้เหตุผลกับตัวเองในทำนองนี้ว่า ถ้าการกระทำอันชอบธรรมทั้งหมดของข้าเหมือนผ้าขี้ริ้ว ถ้าโดยการประพฤติตามบทบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าชอบธรรมได้เลย และถ้าเมื่อเราได้ทำทุกอย่างแล้ว เราก็ยังคงไม่คู่ควร เช่นนั้นแล้ว มันก็เป็นความโง่เขลาที่จะคิดว่าเราสามารถไปสวรรค์ได้โดยการถือรักษาบทบัญญัติ ข้ายังคิดต่อไปอีก

[38] **อสย. 64:6** *"ข้าพระองค์ทั้งปวงกลายเป็นผู้มีมลทิน ความประพฤติอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งปวงเหมือนผ้าขี้ริ้ว โสโครก ข้าพระองค์ทั้งหลายเหี่ยวเฉาประหนึ่งใบไม้ร่วง และบาปของข้าพระองค์ทั้งหลายเหมือนลมพัดเอาพวกข้าพระองค์ปลิวหายไป" (ฉบับอมตธรรมฯ)*

[39] **กท. 2:16** *"...[เรา]ยังรู้ว่าไม่มีใครถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยการถือรักษาบทบัญญัติ แต่เป็นได้โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ฉะนั้นเราเองจึงเชื่อในพระเยซูคริสต์เพื่อจะได้ถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการทำตามบทบัญญัติ เพราะว่าไม่มีใครถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยการทำตามบทบัญญัติเลย" (ฉบับอมตธรรมฯ)*

[40] **ลก. 17:10** *"ท่านก็เช่นกัน เมื่อทำทุกอย่างตามที่รับคำสั่งแล้ว ควรกล่าวว่า 'เราเป็นคนรับใช้ที่ไร้ค่า เราเพียงทำตามหน้าที่ของเราเท่านั้น'" (ฉบับอมตธรรมฯ)*

ในทำนองนี้ว่า ถ้าชายคนหนึ่งติดหนี้เจ้าของร้านอยู่ ถึงแม้เขาจะจ่ายเงินสำหรับทุกสิ่งที่เขาซื้อในวันนั้นแล้ว เจ้าของร้านก็ยังฟ้องร้องเขาได้เพราะหนี้เก่าที่เขายังติดค้างอยู่ และหากหนี้เก่าของเขายังไม่ได้ถูกขีดฆ่าล้างไป เขาก็จะถูกจับโยนเข้าคุกจนกว่าเขาจะชดใช้หนี้ก้อนนั้นหมด"

"เอาล่ะ" คริสเตียนกล่าว "แล้วท่านได้นำเรื่องนี้มาใช้กับตัวเองอย่างไร"

"โอ้ ข้าคิดเห็นไปในทำนองนี้" นายมีความหวังตอบ "ด้วยบาปทั้งหลายของข้า ข้าได้ก่อหนี้เพิ่มขึ้นในสมุดบัญชีของพระเจ้า และเวลานี้การกระทำตามบทบัญญัติของข้าก็ไม่สามารถชดใช้หนี้ก้อนใหญ่นั้นได้ ด้วยเหตุนี้ ข้าจึงยังคงสงสัยว่าแม้จะมีการปรับปรุงและการแก้ไขตัวเองทั้งหมดในปัจจุบัน แต่ข้าจะรอดพ้นจากการพิพากษาลงโทษชั่วนิรันดร์ ซึ่งข้าได้นำอันตรายมาสู่ตนเองโดยการละเมิดทั้งหมดในอดีตได้อย่างไร"

"เป็นการนำมาใช้ที่ดีมาก" คริสเตียนกล่าว "แต่เชิญเล่าต่อเถิด"

"อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้าลำบากใจนับตั้งแต่ข้าปรับปรุงตัวครั้งหลังสุด" นายมีความหวังเล่าต่อ "ก็คือว่าหากข้าพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงสิ่งดีที่สุดซึ่งข้ากำลังทำอยู่ในขณะนี้ ข้ายังคงเห็นบาปซึ่งเป็นบาปใหม่ผสมกับสิ่งดีที่สุดที่ข้าทำ ดังนั้นเวลานี้

ข้าจึงจำต้องสรุปว่า แม้ว่าเมื่อก่อนข้าจะเคยภาคภูมิใจในตัวเองและในหน้าที่ของตน แต่ข้าก็ได้ทำบาปมากพอในวันเดียวที่จะส่งตนเองลงนรกได้ ต่อให้ชีวิตในอดีตของข้าจะไม่มีข้อบกพร่องเลยก็ตาม"

"แล้วท่านทำอย่างไรต่อ" คริสเตียนถาม

"ทำหรือ" นายมีความหวังกล่าว "ข้าไม่รู้จะทำอย่างไร จนกระทั่งข้าเล่าสิ่งที่อยู่ในใจให้นายสัตย์ซื่อฟัง เพราะเขากับข้ารู้จักกันดี เขาบอกข้าว่าหากข้าไม่ได้รับความชอบธรรมของชายคนหนึ่งที่ไม่เคยทำบาปเลย ไม่ว่าความชอบธรรมของข้าเอง หรือความชอบธรรมทั้งหมดของโลกนี้ก็ไม่สามารถช่วยข้าให้รอดได้"

คริสเตียนถาม "แล้วท่านคิดว่าเขาพูดความจริงหรือเปล่า"

หากเขามาบอกข้าเช่นนั้นตอนที่ข้ารู้สึกเบิกบานและพึงพอใจในความพยายามของข้าเอง ข้าคงจะเรียกเขาว่าคนโง่ที่เสียแรงเปล่าไปแล้ว แต่ตอนนี้เมื่อข้าเห็นความอ่อนแอของตัวเองและบาปที่เกาะแน่นอยู่กับการแสดงที่ดีที่สุดของข้า ข้าก็จำต้องเห็นด้วยกับความคิดเห็นของเขา"

"แต่เมื่อเขาเสนอเรื่องนี้แก่ท่านเป็นครั้งแรก" คริสเตียนกล่าว "ท่านคิดหรือไม่ว่าจะมีคนเช่นนั้นอยู่จริง คือคนที่เราสามารถพูดได้อย่างถูกต้องว่าเขาไม่เคยทำบาปเลย"

"ข้าต้องสารภาพว่าทีแรกถ้อยคำเหล่านั้นฟังดูแปลก" นายมีความหวังกล่าว "แต่หลังจากได้พูดคุยกับเขามากขึ้น ข้าก็เชื่อเรื่องนั้นอย่างหนักแน่น"

"แล้วท่านได้ถามเขาหรือไม่ว่าชายคนนั้นคือใคร และท่านจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยเขาได้อย่างไร" คริสเตียนถาม

"ถามแล้ว" นายมีความหวังตอบ "และเขาบอกข้าว่า ชายคนนั้นคือองค์เจ้านายเยซูซึ่งประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้สูงสุด[41] ดังนั้นเขาจึงบอกว่า ท่านจะต้องถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระองค์ คือโดยการวางใจในสิ่งที่พระองค์ได้ทำสำเร็จแล้วด้วยพระองค์เองในชีวิตของพระองค์บนโลก และทนทุกข์ทรมานเมื่อพระองค์ถูกแขวนบนต้นไม้นั้น[42] ข้าถามเขาต่อไปอีกว่า ความชอบธรรมของชายคนนั้นจะมีพลังทำให้คนอื่นถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้าได้อย่างไร และเขาบอกข้าว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ และได้ทำสิ่งที่พระองค์ทำและตายในความตายนั้นด้วย[43] ไม่ใช่เพื่อพระองค์เอง แต่เพื่อข้า ซึ่งการกระทำของพระองค์และคุณค่าของการกระทำเหล่านั้นจะถูกนับให้เป็นของข้า หากข้าเชื่อในพระองค์"[44]

[41] **ฮบ. 10:12-21**

[42] **คส. 1:14**
"...ในพระบุตรนั้นเราได้รับการไถ่ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย"

[43] **1 ปต. 1:19**
"...แต่ด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ไร้ตำหนิและไร้จุดด่างพร้อย"

[44] **รม. 4:5**
"ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้นพระเจ้าทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม..."

"แล้วท่านทำอย่างไรต่อ" คริสเตียนถาม

"ข้าได้อ้างเหตุผลหลายอย่างคัดค้านความเชื่อของตนเอง" นายมีความหวังกล่าว "เพราะข้าคิดว่าพระองค์คงไม่เต็มใจที่จะช่วยข้าให้รอด"

คริสเตียนถามว่า "แล้วนายสัตย์ซื่อพูดกับท่านว่าอย่างไร"

"เขาบอกให้ข้าไปหาพระองค์และดูด้วยตัวเอง" นายมีความหวังกล่าว "ข้าจึงบอกว่านั่นอาจถูกมองว่าเป็นการไม่เคารพ เขาบอกว่า 'ไม่หรอก' เพราะข้าได้รับคำเชิญให้มา[45] แล้วเขาก็ให้หนังสือคำเชิญของพระเยซูแก่ข้า เพื่อหนุนใจให้ข้ามาด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น และเขาพูดถึงหนังสือเล่มนั้นว่า ทุกจุดและทุกขีดในนั้นตั้งมั่นคงยิ่งกว่าฟ้าและดินเสียอีก[46] แล้วข้าก็ถามเขาว่าข้าต้องทำอย่างไรเมื่อไปถึง และเขาบอกข้าว่าข้าต้องคุกเข่าทูลขอพระบิดาด้วยความตั้งใจจริง[47] ด้วยสุดใจและสุดจิต[48] ให้เปิดเผยพระองค์เองแก่ข้า ดังนั้นข้าจึงถามเขาต่อไปว่าข้าต้องวิงวอนต่อพระองค์อย่างไร และเขาบอกว่า 'จงไปเถิด แล้วท่านจะพบพระองค์ประทับเหนือพระที่นั่งกรุณา[49] ซึ่งพระองค์ประทับอยู่ตลอดทั้งปีเพื่อประทานการยกโทษและการอภัยให้แก่ผู้ที่มา'[50] ข้าบอกเขาว่าข้าไม่รู้จะพูดอะไรเมื่อไปถึง และเขาบอกให้ข้าพูดทำนองนี้ว่า ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปด้วยเถิด และโปรดทำให้ข้าพระองค์รู้จักและเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะข้าพระองค์เห็นแล้วว่าถ้าไม่มีความชอบธรรมของพระคริสต์ หรือถ้าข้าพระองค์ไม่มีความเชื่อในความชอบธรรมนั้น ข้าพระองค์ก็จะถูกเหวี่ยงทิ้งไปอย่างสิ้นเชิง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้ยินมาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา และได้ทรงกำหนดให้พระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก และยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะประทานพระบุตรนั้นให้แก่คนบาปที่น่าเวทนาเช่นข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็เป็นคนบาปจริง ๆ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นขอทรงใช้โอกาสนี้ขยายพระคุณของพระองค์ โดยการช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้รอดผ่านทางพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์เถิด อาเมน"

"แล้วท่านได้ทำตามที่ได้รับคำชี้แนะหรือไม่" คริสเตียนถาม

"ข้าทำตาม ทำซ้ำ ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก" นายมีความหวังตอบ

คริสเตียนจึงถามว่า "แล้วพระบิดาทรงสำแดงพระบุตรแก่ท่านหรือไม่"

"ไม่ใช่ในครั้งแรก" นายมีความหวังตอบ "ไม่ใช่ในครั้งที่สอง หรือสาม หรือสี่ หรือห้า หรือในครั้งที่หกด้วยเช่นกัน"

"แล้วท่านทำอย่างไรต่อ" คริสเตียนสงสัย

[45] **มธ. 11:28** *"บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก"*

[46] **มธ. 24:35** *"ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย"*

[47] **สดด. 95:6** *"มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างเรา"*

[48] **ยรม. 29:12–13** *"แล้วเจ้าจะร้องทูลเราและมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า"*

[49] **อพย. 25:22** *"เราจะพบกับเจ้า ณ ที่นั้น คือที่เหนือพระที่นั่งกรุณา... และเราจะบอกกับเจ้าทุกสิ่งที่เราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล"*

[50] **ฮบ. 4:16** *"ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาใกล้พระบัลลังก์แห่งพระคุณด้วยความมั่นใจ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตาและจะพบพระคุณที่จะช่วยเหลือเราเมื่อถึงคราวจำเป็น" (ฉบับอมตธรรมฯ)*

"ทำอะไรน่ะหรือ โอ้ ข้าไม่รู้จะทำอะไรเลย" นายมีความหวังตอบ

"ท่านได้คิดว่าท่านควรหยุดอธิษฐานและหยุดทูลขอสิ่งเหล่านี้หรือไม่" คริสเตียนถาม

นายมีความหวังตอบว่า "คิด คิดนับครั้งไม่ถ้วน"

"แล้วอะไรที่ทำให้ท่านไม่หยุดล่ะ"

"ข้าเชื่อว่าสิ่งที่ข้าได้ฟังนั้นเป็นความจริง" นายมีความหวังกล่าว "นั่นคือหากปราศจากความชอบธรรมของพระคริสต์ผู้นี้แล้ว โลกทั้งใบก็ไม่สามารถช่วยข้าให้รอดได้ ดังนั้นข้าจึงคิดในใจว่า หากข้าหยุดอธิษฐาน ข้าก็จะตาย แต่อย่างน้อยข้าขอตายที่พระบัลลังก์แห่งพระคุณ และนอกจากนั้น ความคิดหนึ่งได้ผุดขึ้นมาในหัวของข้าว่า 'ถ้าดูช้าไป ก็จงคอยสักหน่อย มันจะมาถึงแน่นอน คงไม่ล่าช้านัก'[51] ดังนั้นข้าจึงอธิษฐานต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งพระบิดาสำแดงพระบุตรของพระองค์แก่ข้า"

"แล้วพระองค์สำแดงพระบุตรแก่ท่านอย่างไร" คริสเตียนกล่าว

"ข้าไม่ได้เห็นพระองค์ด้วยดวงตาฝ่ายร่างกาย แต่ด้วยดวงตาแห่งความเข้าใจ"[52] นายมีความหวังกล่าว "และเรื่องราวมีอยู่ว่า วันหนึ่งข้ารู้สึกเศร้าใจมาก ข้าคิดว่าเศร้ายิ่งกว่าครั้งไหน ๆ ที่เคยรู้สึกมาในชีวิต และความเศร้านี้เป็นเพราะข้าได้เห็นภาพที่แจ่มชัดว่าบาปทั้งหลายของข้านั้นใหญ่หลวงและชั่วร้ายอย่างที่สุดเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าจึงไม่คาดหวังอะไรเลยนอกจากนรกและการพิพากษาลงโทษตลอดไปเป็นนิตย์ต่อจิตวิญญาณของข้า ทันใดนั้น ขณะที่ข้ากำลังคิดถึงสิ่งเหล่านี้อยู่ ข้าก็เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูกำลังมองข้าลงมาจากสวรรค์ และตรัสว่า 'จงเชื่อในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วท่านจะได้รับความรอด'[53]

"แต่ข้าตอบว่า 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์เป็นคนบาปมหันต์ เป็นคนบาปอย่างยิ่ง'

"และพระองค์ทรงตอบว่า 'พระคุณของเราเพียงพอสำหรับเจ้า'[54]

"ข้าพูดว่า 'แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า การเชื่อคืออะไรหรือ' แล้วข้าก็เข้าใจจากคำกล่าวนั้นที่ว่า 'คนที่มาหาเราจะไม่หิว และคนที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย'[55] ว่าการเชื่อและการมานั้นเป็นสิ่งเดียวกัน และใครก็ตามที่มา นั่นคือใครก็ตามที่หัวใจและความรักของเขาวิ่งโลดออกไปเพื่อแสวงหาความรอดโดยพระคริสต์แท้จริงคนนั้นก็ได้เชื่อในพระคริสต์แล้ว เมื่อนั้นน้ำตาก็เอ่อล้นสองตาของข้า และ

[51] **ฮบก. 2:3**
"เพราะว่านิมิตนั้นยังรอเวลาของมันอยู่ มันกำลังรีบไปถึงความสำเร็จ มันจะไม่มุสา ถ้าดูช้าไป ก็จงคอยสักหน่อย มันจะมาถึงแน่นอน คงไม่ล่าช้านัก"

[52] **อฟ. 1:18–19**
"...ขอให้ตาใจของพวกท่านสว่างขึ้น เพื่อจะได้รู้ว่าพระองค์ประทานความหวังอะไรแก่ท่านในการทรงเรียกพวกท่านนั้น..."

[53] **กจ. 16:31**
"จงวางใจในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วท่านและครอบครัวจะได้รับความรอด"

[54] **2 คร. 12:9**
"...การมีพระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มที่ที่นั่น..."

[55] **ยน. 6:35**
"พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า 'เราเป็นอาหารแห่งชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิว และคนที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย'"

ข้าถามต่อไปอีกว่า 'แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า คนบาปมหันต์เช่นข้าพระองค์นี้ พระองค์จะทรงยอมรับและช่วยให้รอดจริง ๆ หรือ'

"และข้าได้ยินพระองค์ตรัสว่า 'คนที่มาหาเรา เราจะไม่มีวันขับไล่เขาเลย'[56]

"ดังนั้นข้าจึงพูดว่า 'แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรจะมองพระองค์อย่างไรเมื่อข้าพระองค์มาหาพระองค์ เพื่อความเชื่อของข้าพระองค์จะวางอยู่บนพระองค์อย่างถูกต้อง'

"แล้วพระองค์ก็ตรัสว่า 'พระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลกเพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด[57] พระองค์ทรงเป็นจุดจบของบทบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม[58] พระองค์ทรงตายเพราะบาปของเราและทรงเป็นขึ้นจากตายเพื่อการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมของเรา[59] พระองค์ทรงรักเราและทรงชำระเราจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง[60] พระองค์ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับเรา[61] และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์เพื่อทูลวิงวอนเพื่อเรา'[62] ข้าสรุปได้ว่าข้าต้องมองหาความชอบธรรมในตัวพระองค์ และมองหาการสนองชดใช้บาปของข้าโดยพระโลหิตของพระองค์ และมีใจขอบพระคุณ เพราะในตอนนี้ข้าเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำในการเชื่อฟังต่อบทบัญญัติของพระบิดาของพระองค์ และในการยอมจำนนต่อโทษทัณฑ์ของบทบัญญัตินั้นไม่ใช่เพื่อพระองค์เอง แต่เพื่อบรรดาผู้ที่จะยอมรับการกระทำของพระองค์เพื่อความรอดของพวกเขา และตอนนี้ใจข้าก็เต็มเปี่ยมด้วยความปีติยินดี ดวงตาของข้าเต็มไปด้วยน้ำตา และความรู้สึกของข้าก็ท่วมท้นไปด้วยความรักที่มีต่อพระนาม ประชากร และทางของพระเยซูคริสต์"

"นี่เป็นการสำแดงพระคริสต์แก่จิตวิญญาณของท่านอย่างแท้จริง" คริสเตียนกล่าว "ข้าอยากจะฟังรายละเอียดเหลือเกินว่าการสำแดงนี้ส่งผลต่อจิตวิญญาณของท่านอย่างไร"

นายมีความหวังตอบว่า "มันทำให้ข้าเห็นว่าโลกใบนี้ทั้งสิ้นล้วนตกอยู่ในสถานะของการถูกพิพากษาลงโทษชั่วนิรันดร์ แม้จะรวมเอาความชอบธรรมทั้งหมดที่มีอยู่ในนั้นแล้วก็ตาม มันทำให้ข้าเห็นว่าพระเจ้าพระบิดา แม้ว่าพระองค์ทรงยุติธรรม พระองค์ก็สามารถนับคนบาปที่มาหาพระองค์ว่าเป็นผู้ชอบธรรมได้อย่างยุติธรรม มันทำให้ข้าละอายใจอย่างยิ่งต่อความชั่วร้ายในชีวิตก่อนหน้านี้ของข้า และทำให้ข้าอับอายด้วยการสำนึกถึงความโง่เขลาของตัวเอง เพราะก่อน

[56] **ยน. 6:37**

[57] **1 ทธ. 1:15** *"...พระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลกเพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้"*

[58] **รม. 10:4** *"เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของธรรมบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม"*

[59] **รม. 4:25** *"คือพระเยซูผู้ทรงถูกมอบให้ถึงความตาย เพราะการล่วงละเมิดของเรา คือผู้ที่พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม"*

[60] **วว. 1:5** *"...พระองค์ทรงรักเรา ทรงปลดปล่อยเราจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์"*

[61] **1 ทธ. 2:5** *"เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์..." (ฉบับอมตธรรมฯ)*

[62] **ฮบ. 7:25** *"เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลขอเผื่อคนเหล่านั้น"*

หน้านี้ไม่เคยมีความคิดใดผุดขึ้นในใจของข้าที่แสดงให้เห็นถึงความงดงามของพระเยซูคริสต์ได้มากเท่านี้เลย มันทำให้ข้ารักชีวิตที่บริสุทธิ์และปรารถนาที่จะทำบางสิ่งเพื่อถวายพระเกียรติและพระสิริแด่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูใช่แล้ว ในตอนนี้ข้าคิดว่าหากข้ามีเลือดสักหนึ่งพันถังอยู่ในร่างกาย ข้าก็สามารถหลั่งเลือดทั้งหมดนั้นเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าเยซู"

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า นายมีความหวังหันกลับไปมองและเห็นนายไม่รู้จริง ซึ่งเป็นคนที่พวกเขาเคยละไว้ข้างหลัง กำลังตามพวกเขามา

"ดูสิ" เขาพูดกับคริสเตียน "เด็กหนุ่มคนนั้นเอ้อระเหยอยู่ข้างหลังไกลเพียงไร"

"ใช่ ใช่ ข้าเห็นเขาแล้ว" คริสเตียนตอบ "เขาไม่สนใจที่จะเดินไปกับพวกเราหรอก"

"แต่ข้าเชื่อว่ามันคงไม่ได้ทำให้เขาเสียหายอะไร" นายมีความหวังกล่าว "หากเขาจะเดินมาให้ทันพวกเราจนถึงตอนนี้"

"นั่นเป็นความจริง แต่ข้าแน่ใจว่าเขาคิดอีกอย่าง" คริสเตียนกล่าว

"ข้าก็คิดว่าเขาคิดอย่างนั้นเหมือนกัน" นายมีความหวังกล่าว "แต่อย่างไรก็ตาม ให้เรารอเขาเถิด" และพวกเขาก็รอ

แล้วคริสเตียนก็พูดกับเขาว่า "โปรดบอกเราเถิด พ่อหนุ่ม ทำไมท่านจึงทิ้งระยะห่างจากพวกเราขนาดนั้น"

ชายคนนั้นตอบว่า "ข้ามีความสุขกับการเดินคนเดียวมากกว่าเดินเป็นกลุ่มหลายเท่า เว้นแต่ว่าข้าจะชอบแบบนั้นมากกว่า"

คริสเตียนพูดกับนายมีความหวังเบา ๆ ว่า "ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าเขาไม่สนใจที่จะเดินไปกับพวกเรา"

แล้วคริสเตียนก็หันไปพูดกับนายไม่รู้จริงว่า "อย่างไรก็ตาม มาร่วมเดินทางกับพวกเราเถิด และให้เราพูดคุยกันเพื่อฆ่าเวลาในที่เปลี่ยวแห่งนี้ โปรดบอกเราหน่อยว่าท่านเป็นอย่างไรบ้าง ตอนนี้ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับจิตวิญญาณของท่านเป็นอย่างไรแล้ว"

"ข้าหวังว่าคงจะดีนะ" นายไม่รู้จริงตอบ "เพราะข้ามักจะเต็มไปด้วยความรู้สึกดี ๆ ที่เกิดขึ้นในใจเสมอ เพื่อปลอบโยนข้าระหว่างที่เดินทาง"

"ความรู้สึกดีแบบไหนกันหรือ โปรดบอกเราเถิด" คริสเตียนถาม

"โอ้" นายไม่รู้จริงตอบ "ข้านึกถึงพระเจ้าและสวรรค์"

"มารและวิญญาณที่ถูกพิพากษาลงโทษก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน" คริสเตียนกล่าว

นายไม่รู้จริงพูดต่อ "แต่ข้านึกถึงและปรารถนาสิ่งเหล่านั้น"

"หลายคนที่คงไม่มีวันได้ไปถึงที่นั่นก็เช่นกัน" คริสเตียนกล่าว "จิตวิญญาณของคนเกียจคร้านอยากได้แต่กลับไม่ได้อะไรเลย"[63]

[63] **สภษ. 13:4** *"ความต้องการของคนเกียจคร้านก็มีอยู่ แต่จะไม่ได้อะไรเลย ส่วนความต้องการของคนขยันจะได้รับการตอบสนองอย่างจุใจ"*

"แต่ข้านึกถึง" นายไม่รู้จริงกล่าว "และข้าได้ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าและสวรรค์"

"เรื่องนั้นข้ายังสงสัย" คริสเตียนกล่าว "เพราะการละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องยากยิ่งนัก ใช่แล้ว เป็นเรื่องยากเกินกว่าที่หลายคนจะตระหนักเสียอีก แต่เพราะเหตุใด หรือโดยสิ่งใด ท่านจึงแน่ใจว่าท่านได้ละทิ้งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าและสวรรค์แล้ว"

"ใจข้าบอกข้าอย่างนั้น" นายไม่รู้จริงตอบ

คริสเตียนพูดว่า "ผู้มีปัญญากล่าวไว้ว่า 'คนที่เชื่อใจตัวเองเป็นคนโง่'"[64]

[64] **สภษ. 28:26** *"คนที่เชื่อใจตัวเองเป็นคนโง่ แต่คนที่ดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญาจะปลอดภัย"*

"คำกล่าวนั้นพูดถึงใจที่ชั่วร้าย" นายไม่รู้จริงพูด "แต่ใจข้าเป็นใจที่ดี"

"แต่ท่านจะพิสูจน์ได้อย่างไร" คริสเตียนถาม

นายไม่รู้จริงตอบว่า "มันปลอบใจข้าด้วยความหวังเรื่องสวรรค์"

"นั่นอาจเป็นเพราะความหลอกลวงของมันก็ได้" คริสเตียนกล่าว "เพราะว่าใจของมนุษย์อาจให้ความอุ่นใจแก่เขาด้วยความหวังในสิ่งซึ่งเขายังไม่มีเหตุผลรองรับที่จะหวังเลย"

"แต่ใจกับชีวิตข้าสอดคล้องกัน" นายไม่รู้จริงกล่าว "ดังนั้นความหวังของข้าจึงมีเหตุผลรองรับเป็นอย่างดี"

คริสเตียนถาม "ใครบอกท่านหรือว่าใจและชีวิตของท่านสอดคล้องกัน"

"ใจข้าบอกอย่างนั้น" นายไม่รู้จริงกล่าว

"ใจท่านบอกท่านอย่างนั้นน่ะหรือ" คริสเตียนกล่าว "โอ้ ข้าขอบอกท่านด้วยความซื่อตรง มีเพียงพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นพยานในเรื่องนี้ได้ คำพยานอื่น ๆ ไม่มีค่าอะไรเลย"

แล้วนายไม่รู้จริงก็ถามว่า "แต่ใจที่ดีย่อมมีความคิดที่ดีไม่ใช่หรือ และนั่นไม่ใช่ชีวิตที่ดีซึ่งเป็นไปตามบัญญัติของพระเจ้าหรือ"

"ใช่" คริสเตียนตอบ "ใจที่ดีคือใจที่มีความคิดที่ดี และชีวิตที่เป็นไปตามบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตที่ดี แต่การมีสิ่งเหล่านี้จริง ๆ นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และการเพียงแค่คิดว่าตนมีสิ่งเหล่านี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

"โปรดบอกข้าเถิด ท่านเห็นว่าอะไรคือความคิดที่ดีและชีวิตที่เป็นไปตามบัญญัติของพระเจ้า" นายไม่รู้จริงถาม

คริสเตียนตอบว่า "ความคิดที่ดีมีหลายอย่าง บางอย่างเกี่ยวกับตัวเราเอง บางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า บางอย่างเกี่ยวกับพระคริสต์ และบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ"

"แล้วความคิดที่ดีเกี่ยวกับตัวเราเองนั้นมีอะไรบ้าง" นายไม่รู้จริงถาม

คริสเตียนบอกเขาว่า "คือความคิดที่สอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้า"

นายไม่รู้จริงถามว่า "แล้วเมื่อใดเล่าที่ความคิดเกี่ยวกับตัวเราเองจะสอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้า"

"เมื่อเราตัดสินตัวเองแบบเดียวกับที่พระวจนะตัดสิน" คริสเตียนกล่าว "เพื่ออธิบายสิ่งที่ข้าพูด พระวจนะของพระเจ้ากล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับบุคคลที่อยู่ในสภาพตามธรรมชาติว่า 'ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี'[65] พระวจนะยังกล่าวด้วยว่า 'เค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา'[66] และยังกล่าวอีกครั้งว่า 'เค้าความคิดในใจของมนุษย์ล้วนแต่ชั่วร้ายมาตั้งแต่เด็ก'[67] ดังนั้นแล้ว เมื่อเราคิดถึงตัวเองในลักษณะนี้และด้วยความเข้าใจเช่นนี้ เมื่อนั้นความคิดของเราจึงจะเป็นความคิดที่ดี เพราะความคิดเช่นนั้นเป็นไปตามพระวจนะของพระเจ้า"

"ข้าจะไม่มีวันเชื่อว่าใจของข้าชั่วร้ายขนาดนั้น" นายไม่รู้จริงกล่าว

"นั่นคือเหตุผลที่ข้าเชื่อว่าท่านไม่เคยมีความคิดที่ดีเกี่ยวกับตัวท่านเองเลยสักครั้งเดียวในชีวิต" คริสเตียนกล่าว "แต่ขอให้ข้าพูดต่อ พระวจนะตัดสินใจของเราอย่างไร พระวจนะก็ตัดสินวิถีทางของเราอย่างนั้น[68] และเมื่อความคิดในใจและวิถีทางของเราสอดคล้องกับการตัดสินซึ่งพระวจนะมีต่อทั้งสองอย่าง เมื่อนั้นทั้งสองอย่างก็จะดี เพราะทั้งสองอย่างสอดคล้องกับพระวจนะ"

"ช่วยอธิบายทีว่าท่านหมายความว่าอย่างไร" นายไม่รู้จริงกล่าว

"โอ้ พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่าวิถีทางของมนุษย์นั้นเป็นทางคด ไม่ใช่ทางดีแต่เป็นทางวิปลาส"[69] คริสเตียนกล่าว "พระวจนะกล่าวว่าโดยธรรมชาติแล้วพวกเขาเดินอยู่บนทางที่คดเคี้ยว และพวกเขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ[70] เมื่อมนุษย์มองวิถีทางของตนเช่นนี้และคิดอย่างมีเหตุผล และคิดด้วยใจที่ถ่อมลง เมื่อนั้นเขาก็มีความคิดที่ดีเกี่ยวกับวิถีทางของตน เพราะความคิดของเขาในเวลานี้สอดคล้องกับการตัดสินของพระวจนะของพระเจ้า"

[65] **รม. 3:10–12** *"ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า"*

[66] **ปฐก. 6:5** *"พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา"*

[67] **ปฐก. 8:21** *"พระยาห์เวห์ทรงได้กลิ่นที่พอพระทัยแล้ว ทรงดำริในพระทัยว่า 'เราจะไม่สาปแผ่นดินอีกต่อไป แม้ว่ามนุษย์ไม่ดี เพราะเค้าความคิดในใจของมนุษย์ล้วนแต่[ชั่ว]ร้ายมาตั้งแต่เด็ก...'"*

[68] **สดด. 125:5** *"แต่สำหรับผู้ที่หันเข้าหาทางคด พระยาห์เวห์จะทรงพาพวกเขาไปพร้อมกับผู้ทำความชั่ว ขอสันติภาพจงมีอยู่ในอิสราเอล"*

[69] **สภษ. 2:15** *"...คือคนที่วิถีของเขาคดและหนทางของเขาไม่ตรง"*

[70] **รม. 3:12** *"เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย" (ฉบับคิงเจมส์ฯ)*

"แล้วความคิดที่ดีเกี่ยวกับพระเจ้าคืออะไร" นายไม่รู้จริงถาม

"ก็เหมือนกับที่ข้าได้กล่าวไปแล้วเกี่ยวกับตัวเราเอง" คริสเตียนตอบ "นั่นคือเมื่อความคิดของเราเกี่ยวกับพระเจ้าสอดคล้องกับสิ่งที่พระวจนะกล่าวถึงพระองค์ พูดให้เจาะจงกว่านี้ก็คือ เมื่อเราคิดถึงตัวตนและพระลักษณะของพระองค์ตามที่พระวจนะได้สอนไว้ ซึ่งข้าไม่มีเวลาเพียงพอที่จะอธิบายรายละเอียดให้มากกว่านี้ แต่เรามีความคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าเมื่อเราตระหนักว่าพระองค์ทรงรู้จักเราดีกว่าที่เรารู้จักตัวเอง และพระองค์สามารถมองเห็นบาปในตัวเราในเวลาและในสถานที่ซึ่งเราไม่สามารถมองเห็นบาปใด ๆ ในตัวเองเลย เมื่อเราตระหนักว่าพระองค์ทรงรู้ความคิดส่วนลึกที่สุดของเรา และตระหนักว่าหัวใจของเรารวมทั้งส่วนลึกทั้งหมดของมันล้วนเปิดกว้างต่อสายพระเนตรของพระองค์อยู่เสมอ และเมื่อเราคิดว่าการกระทำอันชอบธรรมทั้งสิ้นของเราส่งกลิ่นเหม็นในรูจมูกของพระองค์ และเพราะเหตุนี้ พระองค์จึงไม่อาจทนดูเรายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ด้วยความมั่นใจใด ๆ แม้จะด้วยการแสดงที่ดีที่สุดทั้งหมดของเราก็ตาม"

"ท่านคิดว่าข้าเป็นคนโง่ขนาดนั้นหรือที่คิดว่าพระเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ไกลไปกว่าข้า" นายไม่รู้จริงถาม "หรือคิดว่าข้าจะมาหาพระเจ้าด้วยการแสดงที่ดีที่สุดของข้าอย่างนั้นหรือ"

คริสเตียนถามว่า "โอ้ แล้วท่านเชื่ออย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ล่ะ"

"โอ้ สรุปสั้น ๆ นะ ข้าคิดว่าข้าต้องเชื่อในพระคริสต์เพื่อจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม" นายไม่รู้จริงกล่าว

"ท่านคิดได้อย่างไรว่าท่านจะต้องเชื่อในพระคริสต์ในเมื่อท่านมองไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องมีพระองค์เลย" คริสเตียนแย้ง "ท่านไม่เห็นทั้งความอ่อนแอ

ดั้งเดิมและความอ่อนแอตามความเป็นจริงของตนเอง แต่กลับมีความคิดเห็นต่อตัวเองและต่อสิ่งที่ท่านทำเช่นนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่าท่านเป็นคนหนึ่งที่ไม่เคยเห็นความจำเป็นของความชอบธรรมส่วนตัวของพระคริสต์ที่จะทำให้ท่านถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้าเลย แล้วท่านจะพูดว่า 'ข้าเชื่อในพระคริสต์' ได้อย่างไร"

"ข้าเชื่อดีพอแล้วสำหรับเรื่องทั้งหมดนั้น" นายไม่รู้จริงกล่าว

คริสเตียนถามว่า "ท่านเชื่ออะไร"

"ข้าเชื่อว่าพระคริสต์ได้ตายเพื่อคนบาป" นายไม่รู้จริงตอบ "และเชื่อว่าข้าจะถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้าให้พ้นจากคำสาปแช่งโดยผ่านการยอมรับอันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระองค์สำหรับการที่ข้าเชื่อฟังบทบัญญัติของพระองค์ นั่นคือพระคริสต์ทรงทำให้การทำหน้าที่ทางศาสนาของข้าเป็นที่ยอมรับได้ต่อพระบิดาของพระองค์ด้วยคุณงามความดีของพระองค์ และด้วยเหตุนี้ข้าจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม"

"ขอให้ข้าได้ตอบกลับคำประกาศยอมรับความเชื่อของท่านข้อนี้" คริสเตียนพูด "ประการแรก ท่านเชื่อด้วยความเชื่อที่คิดฝันไปเอง เพราะความเชื่อเช่นนี้ไม่ได้มีกล่าวไว้ในพระวจนะเลย

"ประการที่สอง ท่านเชื่อด้วยความเชื่อที่ผิด เพราะความเชื่อเช่นนั้นแยกการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมออกจากความชอบธรรมส่วนตัวของพระคริสต์ และนำไปผูกโยงกับความชอบธรรมของตัวท่านเอง

"ประการที่สาม ความเชื่อนี้วางใจในการกระทำของท่านเอง และไม่ได้วางใจในพระคริสต์เพียงผู้เดียวเพื่อการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม

"และประการสุดท้าย ด้วยเหตุผลนั้นเอง ความเชื่อนี้จึงเป็นความเชื่อที่หลอกลวง เพราะมันจะทิ้งให้ท่านต้องจมอยู่ใต้พระพิโรธในวันของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ความเชื่อแท้ซึ่งนำไปสู่การถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม ย่อมจะทำให้จิตวิญญาณที่ตระหนักรู้ถึงสภาพที่หลงหายของตนโดยบทบัญญัติ ต้องรีบหนีไปลี้ภัยอยู่ใต้ความชอบธรรมของพระคริสต์ ความชอบธรรมของพระองค์นี้ไม่ใช่การกระทำแห่งพระคุณซึ่งพระองค์ทรงทำให้การเชื่อฟังของท่านเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าเพื่อการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม แต่เป็นการเชื่อฟังส่วนตัวของพระองค์ต่อบทบัญญัติในการกระทำและการทนทุกข์ทรมานเพื่อเราสำหรับสิ่งที่บทบัญญัติเรียกร้องจากมือของเรา ข้าขอบอกว่าความชอบธรรมนี้เองที่ความเชื่อแท้ยอมรับ

และมอบความไว้วางใจทั้งหมดลงไป โดยความชอบธรรมของพระคริสต์เราจึงถูกนำมาต่อหน้าพระเจ้าในฐานะผู้ไร้จุดด่างพร้อย นั่นคือเราได้รับการยอมรับและได้พ้นจากการพิพากษาลงโทษ"

"อะไรนะ ท่านจะให้เราวางใจสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำด้วยตัวพระองค์เองโดยไม่มีส่วนของเราเลยหรือ" นายไม่รู้จริงถาม "ความถือดีแบบนี้จะคลายสายบังเหียนที่ควบคุมตัณหาของเราและยอมให้เราใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้ตามที่เราปรารถนา เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว มันจะสำคัญอะไรอีกว่าเราจะใช้ชีวิตอย่างไร หากเราสามารถถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยความชอบธรรมส่วนตัวของพระคริสต์ให้พ้นจากทุกสิ่งทุกอย่างได้เมื่อพวกเราเชื่อเช่นนั้น"

"ท่านชื่อนายไม่รู้จริง และท่านก็เป็นอย่างชื่อของท่าน" คริสเตียนกล่าว "แม้แต่คำตอบของท่านก็แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ข้าพูด ท่านไม่รู้จริงว่าความชอบธรรมที่ทำให้ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนั้นคืออะไร และท่านไม่รู้จริงว่าผ่านทางความเชื่อในความชอบธรรมนั้น ท่านจะรักษาจิตวิญญาณของตนเองให้ปลอดภัยจากพระพิโรธที่หนักอึ้งของพระเจ้าได้อย่างไร ใช่แล้ว และท่านยังไม่รู้จริงถึงประสิทธิผลที่แท้จริงของความเชื่อที่ช่วยให้รอดในความชอบธรรมของพระคริสต์ ซึ่งก็คือการก้มกราบลงและชนะใจให้หันมาหาพระเจ้าในพระคริสต์ เพื่อรักพระนามของพระองค์ พระวจนะของพระองค์ ทางของพระองค์ และประชากรของพระองค์ และไม่ใช่อย่างที่ท่านจินตนาการด้วยความไม่รู้จริง"

"ถามเขาสิว่าเขาเคยได้รับการสำแดงเรื่องพระคริสต์จากฟ้าสวรรค์หรือไม่" นายมีความหวังกล่าว

"อะไรนะ พวกท่านเป็นคนชอบการสำแดงอย่างนั้นหรือ" นายไม่รู้จริงกล่าว "ข้าเชื่อว่าสิ่งที่ท่านและพวกของท่านพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ล้วนเป็นเพียงผลของจิตใจที่ฟุ้งซ่านเท่านั้น"

"โอ้ พ่อหนุ่ม" นายมีความหวังกล่าว "พระคริสต์ทรงถูกซ่อนไว้ในพระเจ้าจากความเข้าใจตามธรรมชาติของเนื้อหนังจนไม่มีใครจะรู้จักพระองค์ในลักษณะที่นำไปสู่ความรอดได้ นอกเสียจากพระเจ้าพระบิดาจะทรงสำแดงพระองค์เองแก่เขา"

"นั่นเป็นความเชื่อของพวกท่าน แต่ไม่ใช่ของข้า" นายไม่รู้จริงกล่าว "ข้ายังคงเชื่อว่าความเชื่อของข้านั้นดีเท่ากับของพวกท่าน แม้ว่าข้าจะไม่มีความคิดแปลกประหลาดในหัวมากมายเหมือนอย่างพวกท่านก็ตาม"

"ขอให้ข้าได้พูดต่ออีกสักหน่อย" คริสเตียนกล่าว "ท่านไม่ควรพูดถึงเรื่องนี้เหมือนกับว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ข้าขอยืนยันด้วยความหนักแน่นเช่นเดียวกับที่เพื่อนแสนดีของข้ายืนยันไปแล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถรู้จักพระเยซูคริสต์ได้เลยนอกจากโดยการสำแดงของพระบิดา[71] ใช่แล้ว และความเชื่อก็เช่นกัน หากความเชื่อซึ่งจิตวิญญาณใช้ยึดมั่นในพระคริสต์เป็นความเชื่อที่ถูกต้อง ความเชื่อนั้นจะต้องเกิดขึ้นด้วยความยิ่งใหญ่ที่ล้นพ้นเหนือสิ่งอื่นใดแห่งฤทธานุภาพอันทรงพลังของพระองค์[72] นายไม่รู้จริงผู้น่าสงสารเอ๋ย ข้าบอกได้เลยว่าท่านไม่รู้จริงเรื่องการทำงานของความเชื่อเช่นนั้น จงตื่นเถิด แล้วจงมองให้เห็นความน่าเวทนาของตนเอง และจงวิ่งไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซู และโดยความชอบธรรมของพระองค์ซึ่งเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า (เพราะพระองค์เองทรงเป็นพระเจ้า) ท่านจะได้รับการช่วยให้รอดจากการพิพากษาลงโทษ"

[71] **มธ. 11:27** *"พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้"*

[72] **อฟ. 1:17–19** *"...ขอพระเจ้าของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราคือพระบิดาผู้ทรงพระสิริทรงให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจที่ประกอบด้วยปัญญาและการสำแดง เพื่อท่านจะรู้จักพระองค์ ขอให้ตาใจของพวกท่านสว่างขึ้น เพื่อจะได้รู้ว่าพระองค์ประทานความหวังอะไรแก่ท่านในการทรงเรียกพวกท่านนั้น..."*

“ท่านทั้งสองเดินเร็วเกินไป ข้าเร่งฝีเท้าตามไม่ทัน” นายไม่รู้จริงพูด “ท่านทั้งสองเดินต่อไปเถิด ข้าต้องขอรั้งท้ายอยู่สักพัก”

พวกเขาจึงพูดว่า

“จะโง่เขลาด้วยหรือนายไม่รู้จริง
จึงเย่อหยิ่งฉันหนึ่งคำปรึกษา
ปรารถนาสอนฉันสิบครั้งครา
รู้เกิดหนาทำเช่นนั้นคือชั่วร้าย
คำแนะนำอันฉันนั้นช่วยได้
รับถ่อมใจน้อมรับเกิดก่อนจะสาย
หากท่านยังเมินเฉยไม่เสื่อมคลาย
ท่านจะพ่ายแน่นอนข้ารับรอง”

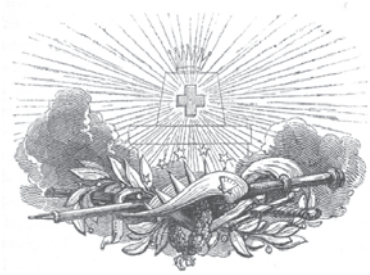

ช่วงที่สิบ
เมืองสวรรค์

ล้วคริสเตียนก็พูดกับเพื่อนของเขาว่า “เอาล่ะ มาเถอะ นายมีความหวังผู้แสนดี ข้าเชื่อว่าท่านกับข้าคงต้องเดินต่อไปตามลำพังอีกครั้ง”

ข้าพเจ้าจึงเห็นในความฝันว่า พวกเขาเดินหน้าต่อไปอย่างกระฉับกระเฉง และนายไม่รู้จริงก็เดินกระย่องกระแย่งตามหลังมา แล้วคริสเตียนก็พูดกับเพื่อนของเขาว่า “ข้าสงสารชายผู้น่าเวทนาคนนี้มาก เรื่องนี้จะจบลงไม่ดีสำหรับเขาอย่างแน่นอน”

“อนิจจา ในเมืองของเรามีคนมากมายที่อยู่ในสภาพเช่นเขา” นายมีความหวังกล่าว “อันที่จริงมีกันทั้งครอบครัว หรือตลอดทุกซอกซอยเลยทีเดียว และนั่นรวมถึงผู้เดินทางหลายคนด้วย และหากในท้องถิ่นของเรายังมีมากมายถึงเพียงนี้ ท่านคิดว่าในบ้านเกิดของเขาจะมีมากมายสักเท่าใดกัน”

คริสเตียนกล่าวว่า “จริงทีเดียว พระวจนะกล่าวว่า ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของพวกเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของตนเอง’ แต่ตอนนี้เนื่องจากเราอยู่กันตามลำพังแล้ว ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับคนเช่นนั้นหรือ ท่านคิดว่าพวกเขาเคยมีความสำนึกถึงบาปของตนในเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งส่งผลให้พวกเขากลัวว่าสถานะของตนกำลังตกอยู่ในอันตรายหรือไม่”

“ท่านควรจะตอบคำถามนั้นด้วยตัวเองมากกว่า” นายมีความหวังกล่าว “เพราะท่านอาวุโสกว่าข้า”

“ถ้าอย่างนั้นข้าขอบอกว่า ข้าคิดว่าบางครั้งพวกเขาอาจเคยสำนึก” คริสเตียนตอบ “แต่เนื่องจากโดยธรรมชาติแล้วพวกเขาเป็นคนไม่รู้จริง พวกเขาจึงไม่เข้าใจว่าความสำนึกเช่นนั้นจะส่งผลดีต่อพวกเขา และด้วยเหตุผลนั้นพวกเขาจึงพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะดับความสำนึกเหล่านั้น และยังคงอวดดียกยอตัวเองต่อไปในวิถีทางตามใจชอบของพวกเขาเอง”

“ข้าเชื่ออย่างที่ท่านพูดว่าความกลัวส่งผลดีต่อเราอย่างมาก” นายมีความหวังกล่าว “และมันนำเรามาสู่เส้นทางที่ถูกต้องในการเดินทางสู่เมืองสวรรค์”

คริสเตียนกล่าวว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันจะเป็นอย่างนั้นถ้ามันเป็นความกลัวที่ถูกต้อง[1] เพราะพระวจนะกล่าวไว้เช่นนั้นว่า ‘ความกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นของสติปัญญา’”[2]

“ท่านรู้ได้อย่างไรว่าความกลัวที่ถูกต้องคืออะไร” นายมีความหวังถาม

“ความกลัวที่แท้จริงหรือถูกต้องนั้นสามารถสังเกตได้จากสามสิ่ง” คริสเตียนกล่าว “ประการแรก จากการที่ความกลัวนั้นปรากฏมากขึ้น เพราะมันเกิดจากการสำนึกถึงความบาปอันนำไปสู่ความรอด และมันขับเคลื่อนจิตวิญญาณให้รีบยึดฉวยพระคริสต์ไว้เพื่อความรอด ประการต่อมา ความกลัวนั้นเกิดขึ้นในจิตวิญญาณโดยความเคารพยำเกรงอย่างสูงต่อพระเจ้า ต่อพระวจนะของพระองค์ และต่อวิถีทางของพระองค์ และประการสุดท้าย ความกลัวนั้นคงอยู่ในจิตวิญญาณต่อไปโดยการทำให้จิตวิญญาณอ่อนน้อมอยู่เสมอ และทำให้จิตวิญญาณกลัวที่จะหันเหออกไปจากพระเจ้า พระวจนะ และทางของพระองค์ ไม่ว่าจะทางขวาหรือทางซ้าย หรือไปสู่สิ่งใดก็ตามที่อาจทำให้พระเจ้าเสื่อมเสียพระเกียรติ ทำลายสันติสุขในจิตวิญญาณ ทำให้พระวิญญาณเสียพระทัย หรือเป็นเหตุให้ศัตรูพูดตำหนิติเตียนได้”

“ท่านพูดได้ดี ข้าเชื่อว่าท่านพูดความจริง” นายมีความหวังกล่าว “ว่าแต่เราผ่านดินแดนเคลิบเคลิ้มมาแล้วหรือยัง”

“ทำไมล่ะ ท่านเบื่อการสนทนานี้แล้วหรือ” คริสเตียนถาม

“ไม่เลย” นายมีความหวังตอบ “แต่ข้าอยากรู้ว่าเราอยู่ที่ไหนแล้ว”

“ตอนนี้เราเหลืออีกเพียงสามกิโลเมตรก็จะพ้นจากที่นี่แล้ว” คริสเตียนกล่าว “ดังนั้นให้เรากลับมาที่เรื่องของเรากันเถิด ทีนี้คนไม่รู้จริงไม่รู้ว่าความสำนึกเช่นนั้น

[1] **โยบ 28:28** *“และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า ‘ดูเถิด ความยำเกรงองค์เจ้านายนั่นแหละคือปัญญา และการหันเสียจากความชั่วร้าย คือความเข้าใจ’”*

[2] **สดด. 111:10** *“[ความกลัว]องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นของสติปัญญา ทุกคนที่ปฏิบัติตามข้อบังคับของพระองค์มีความเข้าใจดี การสรรเสริญพระองค์คงอยู่ตรานิรันดร” (ฉบับอมตธรรมฯ)*

มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความกลัวและเป็นผลดีต่อพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพยายามดับความสำนึกเหล่านั้น”

นายมีความหวังถามว่า “พวกเขาพยายามดับอย่างไร”

คริสเตียนตอบว่า “ประการแรกสุด พวกเขาคิดว่าความกลัวเหล่านี้เป็นงานของมาร ทั้งที่แท้จริงแล้วมันเป็นการงานของพระเจ้า และเนื่องจากพวกเขาคิดเช่นนั้น พวกเขาจึงต่อต้าน โดยเชื่อว่าความกลัวเหล่านี้เป็นสิ่งที่จะนำไปสู่ความพินาศย่อยยับของพวกเขาโดยตรง ประการที่สอง พวกเขายังคิดด้วยว่าความกลัวเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะทำลายความเชื่อของพวกเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาไม่ได้มีความเชื่อเลย โอ้ อนิจจา พวกเขาช่างเป็นคนที่น่าเวทนาเสียจริง ดังนั้นพวกเขาจึงทำให้ใจแข็งกระด้างต่อความกลัวเหล่านั้น ประการสุดท้าย พวกเขาคิดเอาเองว่าพวกเขาต้องไม่กลัว และจากนั้นพวกเขาก็กลายเป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเองมากเกินไปโดยไม่รู้ตัว พวกเขาเข้าใจว่าความกลัวเหล่านั้นมีแนวโน้มที่จะพรากเอาความบริสุทธิ์ในตัวตนเก่าอันน่าเวทนาไปจากพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงต่อต้านความกลัวเหล่านี้อย่างสุดกำลัง”

“ข้าเองก็พอจะรู้เรื่องนี้อยู่บ้าง” นายมีความหวังกล่าว “เพราะก่อนที่ข้าจะรู้จักตนเอง ข้าก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน”

“เอาล่ะ ตอนนี้เราจะพักเรื่องนายไม่รู้จริงเพื่อนบ้านของเราไว้ก่อน และมาพิจารณาคำถามอื่นที่เป็นประโยชน์กัน” คริสเตียนกล่าว

“ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง” นายมีความหวังกล่าว “แต่ขอให้ท่านเป็นคนเริ่มก่อนเหมือนเดิม”

คริสเตียนจึงกล่าวว่า “เอาล่ะ ถ้าอย่างนั้น เมื่อประมาณสิบปีที่แล้วท่านพอจะรู้จักชายคนหนึ่งในถิ่นของท่านชื่อว่านายชั่วคราวหรือไม่ เขาเคยเป็นคนที่กระตือรือร้นทางศาสนาในเวลานั้น”

“รู้จักหรือ” นายมีความหวังกล่าว “รู้จักสิ เขาอาศัยอยู่ในเมืองไร้พระคุณซึ่งอยู่ห่างจากเมืองจริงใจประมาณสามกิโลเมตร และเขาอยู่บ้านติดกับชายที่ชื่อนายหันหลังกลับ”

“ใช่แล้ว เขาอาศัยอยู่ใต้ชายคาเดียวกับชายคนนั้น” คริสเตียนกล่าว “จะว่าไปแล้ว ชายคนนั้นก็เคยตื่นตัวอย่างมากครั้งหนึ่ง ข้าเชื่อว่าในเวลานั้นเขามองเห็นบาปของตนเองอยู่บ้าง และเห็นค่าจ้างของบาปนั้น”

"ข้าเห็นด้วยกับท่าน" นายมีความหวังกล่าว "เพราะบ้านของข้าอยู่ห่างจากเขาไม่เกินห้ากิโลเมตร เขาจึงมาหาข้าบ่อย และมักจะมาพร้อมกับน้ำตามากมาย ข้ารู้สึกสงสารชายคนนั้นจริง ๆ และใช่ว่าจะไม่มีความหวังสำหรับเขาเสียทีเดียว แต่ท่านต้องเข้าใจว่าไม่ใช่ทุกคนที่ร้องว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า'"

คริสเตียนกล่าวว่า "เขาเคยบอกข้าครั้งหนึ่งว่าเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะเดินทางไปเมืองสวรรค์อย่างที่พวกเรากำลังไปในตอนนี้ แต่ไม่นานเขาก็ได้รู้จักชายคนหนึ่งชื่อนายช่วยตัวเองให้รอด และจากนั้นเขาก็กลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับข้าไปเลย"

"ในเมื่อตอนนี้เรากำลังพูดถึงเขาอยู่" นายมีความหวังกล่าว "ให้เรามาพิจารณากันสักเล็กน้อยถึงเหตุผลของการหันหลังกลับไปอย่างกะทันหันของเขาและเรื่องอื่น ๆ ที่คล้ายกันนั้นเถิด"

"นั่นอาจเป็นประโยชน์อย่างมาก" คริสเตียนกล่าว "เชิญท่านเริ่มก่อนได้เลย"

"เอาล่ะ ถ้าอย่างนั้น ในความคิดเห็นของข้า มีเหตุผลสี่ประการสำหรับเรื่องนี้" นายมีความหวังกล่าว "ประการแรก แม้ว่าจิตสำนึกของคนที่เป็นเช่นนั้นได้ถูกปลุกให้ตื่น แต่จิตใจของพวกเขายังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นเมื่อพลังของความรู้สึกผิดเลือนหายไป สิ่งที่กระตุ้นให้พวกเขาเคร่งศาสนาก็สิ้นสุดลง ผลก็คือพวกเขาหันกลับไปสู่วิถีทางเดิมของตนเองอีกครั้งตามธรรมชาติ มันทำให้ข้านึกถึงสุนัขที่ป่วยเพราะสิ่งที่มันกินเข้าไป และตราบใดที่มันยังรู้สึกป่วย มันก็จะสำรอกสิ่งนั้นออกมาอีก เพราะสิ่งนั้นทำให้ท้องของมันปั่นป่วน แต่หลังจากนั้นเมื่อมันหายป่วย ท้องของมันรู้สึกดีขึ้น และความปรารถนาของมันไม่ได้หันเหไปจากสิ่งที่มันสำรอกออกมาเลย มันก็จะหวนกลับไปหาและเลียกินทั้งหมด ดังนั้นสิ่งที่เขียนไว้จึงเป็นความจริงที่ว่า 'สุนัขกลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา'[3] นี่คือเหตุผลที่ข้าบอกว่าพวกเขาเพียงแค่ปรารถนาสวรรค์เพราะความสุขในสวรรค์ และเพราะพวกเขาหวาดกลัวความทุกข์ทรมานในนรกเท่านั้น เพราะเมื่อความสำนึกและความกลัวต่อการพิพากษาลงโทษเย็นลงและชืดลง ความปรารถนาที่พวกเขามีต่อสวรรค์และความรอดก็เย็นลงด้วยเช่นกัน ดังนั้นแล้ว เมื่อปรากฏว่าความรู้สึกผิดและความกลัวของพวกเขาหายไป ความปรารถนาที่พวกเขามีต่อสวรรค์และความสุขก็ตายไป และพวกเขาก็หันกลับไปสู่วิถีทางเดิมของตนเองอีกครั้ง

"เหตุผลประการที่สองของข้าคือพวกเขามีความกลัวเยี่ยงทาสซึ่งมีอำนาจเหนือพวกเขา เวลานี้ข้ากำลังพูดถึงความกลัวที่พวกเขามีต่อมนุษย์ คือ 'การกลัวคนได้วางบ่วงไว้'[4] ดังนั้นแล้ว แม้ว่าพวกเขาจะดูเหมือนมีความปรารถนาอย่าง

[3] **2 ปต. 2:22** *"สิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาก็เป็นไปตามสุภาษิตซึ่งเป็นความจริงที่ว่า 'สุนัข [กลับไปหา]สิ่งที่มันสำรอกออกมา' และ 'สุกรที่คนล้างมันให้สะอาดแล้วกลับลุยลงไปนอนในโคลนอีก'"*

[4] **สภษ. 29:25** *"การกลัวคนได้วางบ่วงไว้ แต่คนที่วางใจในพระยาห์เวห์ก็ปลอดภัย"*

แรงกล้าต่อสวรรค์ ตราบใดที่เปลวไฟนรกยังคงแผดเผาอยู่ข้างหูของพวกเขา แต่เมื่อความหวาดกลัวนั้นจางหายไปบ้างแล้ว พวกเขาก็ยังคงหาเหตุให้ตัวเองได้คิดทบทวนดูใหม่ พวกเขาคิดว่าเป็นเรื่องดีที่จะเป็นคนฉลาดและไม่เสี่ยงที่จะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไป ด้วยเหตุผลต่าง ๆ ที่พวกเขาไม่เข้าใจ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ไม่พาตัวเองเข้าไปสู่ปัญหาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และไม่จำเป็น ดังนั้นพวกเขาจึงกลับไปเห็นดีเห็นงามกับโลกอีกครั้ง

"ประการที่สาม ความอับอายที่มาพร้อมกับศาสนาก็ยังเป็นเหมือนสิ่งกีดขวางในทางของพวกเขาด้วยเช่นกัน พวกเขาเย่อหยิ่งและทะนงตน และศาสนาในสายตาของพวกเขาเป็นสิ่งต่ำต้อยและน่าดูหมิ่น ด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกเขาสูญเสียความสำนึกถึงนรกและพระพิโรธที่จะมาถึงแล้ว พวกเขาก็หันกลับไปสู่วิถีทางเดิมของตนเองอีกครั้ง

"และประการสุดท้าย ความรู้สึกผิดและการคิดทบทวนถึงช่วงเวลาแห่งความหวาดผวาเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่ชอบที่จะเห็นความทุกข์ระทมของตนก่อนที่จะต้องเข้าไปเผชิญกับมัน แม้ว่าบางทีการเห็นภาพความทุกข์ทรมานนั้นแต่แรก อาจทำให้พวกเขาหนีไปยังที่ซึ่งผู้ชอบธรรมหนีไปและปลอดภัยก็ได้ หากพวกเขารักภาพที่เห็นนั้น แต่อย่างที่ข้าได้บอกใบ้ไว้ก่อนหน้านี้ เพราะพวกเขาหลีกเลี่ยงแม้กระทั่งความคิดเรื่องความรู้สึกผิดและความหวาดกลัว ในที่สุดพอพวกเขาไม่เหลือความรู้สึกตื่นตัวเกี่ยวกับความหวาดกลัวและพระพิโรธของพระเจ้า พวกเขาก็ทำใจแข็งกระด้างด้วยความสบายใจ และเลือกหนทางต่าง ๆ ที่จะทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้างมากขึ้นเรื่อย ๆ"

"ข้าเชื่อว่าท่านพูดถูกต้องเลยทีเดียว" คริสเตียนกล่าว "เพราะรากเหง้าของเรื่องทั้งหมดนี้คือความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงในจิตใจและในเจตจำนงของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเหมือนอาชญากรที่ยืนอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษา เขาตัวสั่นสะท้านด้วยความกลัวและดูเหมือนจะกลับใจจากใจจริงที่สุด แต่แรงจูงใจหลักก็คือความกลัวบ่วงเชือกแขวนคอ ไม่ใช่เพราะเขามีความสำนึกผิดใด ๆ ต่อการกระทำผิดของตนดังที่เห็นได้อย่างชัดเจน และหากท่านปล่อยให้ชายคนนี้มีอิสรภาพ เขาก็จะยังคงเป็นขโมยและเป็นโจรอยู่เหมือนเดิม แต่ตรงกันข้าม หากจิตใจของเขาได้รับการเปลี่ยนแปลง เขาก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง"

"ตอนนี้ข้าได้บอกท่านถึงเหตุผลที่พวกเขาหันหลังกลับไปแล้ว" นายมีความหวังกล่าว "ท่านช่วยบอกเหตุผลของเรื่องนี้แก่ข้าได้หรือไม่"

"ข้าจะบอกด้วยความเต็มใจเลย" คริสเตียนกล่าว "ประการแรก พวกเขาพยายามทำทุกวิถีทางที่จะดึงความคิดของตนออกจากการระลึกถึงพระเจ้า ความตาย และการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง จากนั้นพวกเขาก็ละทิ้งหน้าที่ส่วนตัวไปทีละเล็กทีละน้อย เช่น การอธิษฐานส่วนตัว การควบคุมตัณหาของตน การอุทิศตน ความโศกเศร้าเพราะบาป และอื่น ๆ อีกหลายอย่าง จากนั้นพวกเขาก็หลีกเลี่ยงการอยู่ร่วมกับคริสเตียนที่มีชีวิตชีวาและอบอุ่น

"หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มเย็นชาต่อหน้าที่ส่วนรวม เช่น การฟังและการอ่านพระวจนะของพระเจ้า การสามัคคีธรรมในทางของพระเจ้า และเรื่องอื่น ๆ ทำนองนั้น จากนั้นพวกเขาก็เริ่มจับผิดบางคนที่อยู่ในทางพระเจ้า และทำเช่นนั้นอย่างมารร้ายด้วย ตามที่เห็นได้ว่าพวกเขาโยนศาสนาทิ้งไว้ข้างหลังเพื่อเห็นแก่ความอ่อนแอบางอย่างที่พวกเขาสังเกตเห็นในคนเหล่านั้น จากนั้นพวกเขาก็เริ่มพัวพันและคบหาสมาคมกับคนฝ่ายเนื้อหนัง คนปล่อยตัวเสเพล และคนมุ่งร้าย แล้วมันก็เปิดทางไปสู่การสนทนาฝ่ายเนื้อหนังและมุ่งร้ายในที่ลับตาคน และพวกเขาจะดีใจหากพวกเขาสามารถเห็นสิ่งฝ่ายเนื้อหนังเช่นนั้นในใครก็ตามที่นับว่าเป็นคนซื่อตรง เพื่อว่าพวกเขาจะได้กล้าทำสิ่งฝ่ายเนื้อหนังเหล่านั้นมากยิ่งขึ้น โดยอาศัยแบบอย่างของคนเหล่านั้น

"หลังจากนี้ พวกเขาก็เริ่มเล่นกับบาปเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเปิดเผย และจากนั้นเมื่อมีใจแข็งกระด้างแล้ว พวกเขาก็แสดงตัวตนที่แท้จริงออกมาอย่างที่เป็นอยู่ ดังนั้นพวกเขาจึงพาตัวเองจมดิ่งลงไปในเหวแห่งความทุกข์ระทมอีกครั้ง และพวกเขาก็จะพินาศชั่วนิรันดร์ในการหลอกลวงของพวกเขาเอง เว้นเสียแต่จะมีการอัศจรรย์แห่งพระคุณมาขัดขวางไว้"

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า เวลานี้ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ทั้งสองได้ผ่านดินแดนเคลิบเคลิ้มและเข้าสู่บ้านเมืองแต่งงานแล้ว[5] อากาศที่นั่นชื่นใจและรื่นรมย์ยิ่งนัก ทางเดินตัดผ่านที่นั่นพอดี พวกเขาจึงพักผ่อนและเพลิดเพลินอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง ใช่แล้ว ที่นี่พวกเขาได้ยินเสียงนกร้องเพลงอยู่ตลอดเวลา และทุกวันพวกเขาได้เห็นดอกไม้ผลิบานบนพื้นดิน และได้ยินเสียงนกเขาร้องในดินแดนนั้น[6] ในบ้านเมืองนี้ดวงอาทิตย์ส่องแสงทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะดินแดนนี้อยู่เลยหุบเขาเงาแห่งความตายมาแล้ว และยังอยู่ไกลเกินกว่าที่ยักษ์สิ้นหวังจะเอื้อมถึงอีกด้วย จากที่นี่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นปราสาทสงสัยได้อีก ที่นี่พวกเขาอยู่ใน

[5] **อสย. 62:4–12** *"...ท่านจะไม่ถูกเรียกว่าผู้ถูกทอดทิ้งอีกต่อไป และแผ่นดินของท่านจะไม่ถูกเรียกว่าที่ทิ้งร้างอีกต่อไป แต่คนเขาจะเรียกท่านว่าความปีติยินดีของเราอยู่ในเธอ และเรียกแผ่นดินของท่านว่าแต่งงานแล้ว เพราะพระยาห์เวห์ทรงปีติยินดีในท่าน และแผ่นดินของท่านจะแต่งงาน..."*

[6] **พชม. 2:10–12** *"'ที่รักของดิฉันได้เอ่ยปากพูดกับดิฉันว่า 'ที่รักของฉันเอ๋ย เธอจงลุกขึ้นเถอะ คนสวยของฉันเอ๋ย ออกมากับฉันเถิด เพราะว่า นี่แน่ะ ฤดูหนาวล่วงไปแล้ว และฝนก็หมดแล้ว ดอกไม้แบ่งบานไปทั่วพื้นดิน เวลาสำหรับร้องเพลงมาถึงแล้ว และเสียงคูของนกเขาก็ได้ยินอยู่ในถิ่นของเรา'"*

ระยะที่มองเห็นเมืองที่พวกเขากำลังมุ่งหน้าไป และพวกเขายังได้พบกับชาวเมืองนั้นบางคนที่นี่ด้วย เพราะในดินแดนนี้ผู้มีรัศมีเปล่งประกายมักจะเดินไปมาอยู่เป็นปกติ เนื่องจากมันเป็นเขตพรมแดนของสวรรค์แล้ว ในดินแดนนี้พันธสัญญาระหว่างพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวของพระองค์ก็ยังได้รับการรื้อฟื้นขึ้นใหม่ด้วย ใช่แล้ว ที่นี่ “เจ้าบ่าวเปรมปรีดิ์ในเจ้าสาวอย่างไร พระเจ้าของท่านจะเปรมปรีดิ์ในท่านอย่างนั้น” ที่นี่พวกเขาไม่มีความปรารถนาข้าวและเหล้าองุ่นเลย เพราะในที่แห่งนี้พวกเขาได้พบความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งที่พวกเขาได้แสวงหามาตลอดการเดินทางของตน ที่นี่พวกเขาได้ยินเสียงดังมาจากนอกเมืองนั้นว่า “จงกล่าวแก่ธิดาแห่งศิโยนว่า ‘ดูเถิด ความรอดของเจ้ามาแล้ว ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์’” ที่นี่ชาวบ้านเมืองนั้นทั้งหมดเรียกพวกเขาว่า “ประชากรบริสุทธิ์” “ผู้ได้รับการไถ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” “ผู้ที่เสาะหาจนพบ” และอื่น ๆ ทำนองนั้น

บัดนี้ขณะที่พวกเขาเดินอยู่ในดินแดนนั้น พวกเขามีความเปรมปรีดิ์มากกว่าในแถบอื่นซึ่งอยู่ห่างไกลจากอาณาจักรที่พวกเขากำลังมุ่งหน้าไป และเมื่อมาใกล้จะถึงเมืองพวกเขาก็มองเห็นเมืองนั้นได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เมืองนั้นถูกสร้างด้วยไข่มุกและอัญมณีล้ำค่า และถนนภายในเมืองก็ปูด้วยทองคำ ด้วยเหตุนี้ เนื่องด้วยสง่าราศีตามธรรมชาติของเมืองและแสงสะท้อนของดวงอาทิตย์ที่ส่องกระทบเมืองนั้น คริสเตียนจึงล้มป่วยด้วยความปรารถนา และนายมีความหวังเองก็มีอาการของโรคเดียวกันนี้กำเริบขึ้นมาครั้งสองครั้งเช่นกัน ดังนั้นพวกเขาจึงนอนซมอยู่ด้วย

โรคนั้นสักพัก พลางร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดว่า “ถ้าเธอพบที่รักของฉัน จงบอกเขาไปว่าฉันกำลังป่วยด้วยความรัก”

แต่เมื่อพวกเขามีกำลังขึ้นเล็กน้อยและสามารถทนต่อความเจ็บป่วยได้ดีขึ้นแล้ว พวกเขาก็เดินต่อไปตามทางนั้น พวกเขาเข้ามาใกล้และใกล้มากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงบริเวณที่มีสวนผลไม้ สวนองุ่น และสวนดอกไม้ และประตูของสวนเหล่านั้นก็เปิดออกสู่ทางสายหลัก

และเมื่อพวกเขาเข้าใกล้สถานที่เหล่านี้ ดูเถิด คนทำสวนยืนอยู่บนเส้นทางนั้น ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์พูดกับเขาว่า “สวนองุ่นและสวนดอกไม้ที่มีขนาดใหญ่โตมากเหล่านี้เป็นของใครหรือ”

เขาตอบว่า “สวนเหล่านี้เป็นขององค์กษัตริย์ และปลูกไว้ที่นี่เพื่อความชอบพระทัยของพระองค์เอง และเพื่อปลอบประโลมใจแก่ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์” คนทำสวนจึงพาพวกเขาเข้าไปในสวนองุ่นและบอกให้พวกเขากินผลองุ่นเพื่อตนเองจะได้สดชื่น[7] นอกจากนั้นเขายังพาทั้งสองไปดูทางเดินและซุ้มไม้เลื้อยขององค์กษัตริย์ซึ่งพระองค์ทรงชอบพระทัย และพวกเขาก็พักแรมและนอนหลับที่นี่

[7] **ฉธบ. 23:24** *“เมื่อท่านเข้าไปในสวนองุ่นของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะรับประทานผลองุ่นให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ แต่ห้ามใส่ในภาชนะของท่านไป”*

[8]**พชม. 7:9** *"...และขอให้เพดานปากของเธอเหมือนเหล้าองุ่นอย่างดียิ่ง ให้เหล้าองุ่นไหลรินไปยังที่รักของดิฉัน ไหลไปตามริมฝีปากและฟัน"*

[9]**วว. 21:18** *"กำแพงนครนั้นสร้างขึ้นด้วยแจสเพอร์ และนครนั้นสร้างด้วยทองคำเนื้อบริสุทธิ์เหมือนแก้วที่ใสสะอาด"*

[10]**2 คร. 3:18** *"แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว และมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วเราก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป เหมือนอย่างศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ"*

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า พวกเขาพูดคุยกันขณะนอนหลับในครั้งนี้มากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมาในการเดินทาง และเมื่อข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่ คนทำสวนก็พูดกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมท่านจึงประหลาดใจในเรื่องนี้เล่า มันเป็นธรรมชาติของผลองุ่นจากสวนองุ่นเหล่านี้ เพราะมันไหลรินลงไปอย่างนุ่มนวลเพื่อที่รักของฉัน ไหลไปตามริมฝีปากและฟัน และทำให้ริมฝีปากของคนที่หลับอยู่พูดออกมา"[8]

ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเมื่อพวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาก็ประกาศว่าจะขึ้นไปยังเมืองนั้น แต่ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้ว แสงสะท้อนของดวงอาทิตย์ที่ส่องกระทบเมืองนั้นเจิดจ้ายิ่งนัก (เพราะเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์)[9] จนพวกเขายังไม่สามารถมองดูเมืองนั้นตรง ๆ ได้ เว้นเสียแต่จะใช้เครื่องมือที่ทำขึ้นเพื่อจุดประสงค์นั้น[10] ขณะที่พวกเขาเดินต่อไป พวกเขาก็พบชายสองคนสวมเสื้อผ้าที่เปล่งประกายราวกับทองคำ และมีใบหน้าเปล่งประกายราวกับแสงสว่าง

ชายสองคนนี้ถามผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ว่าพวกเขามาจากไหน และพวกเขาก็บอกไป ชายสองคนนั้นยังถามอีกว่าพวกเขาได้พักแรมที่ไหนมาบ้าง ได้พบกับความยากลำบากและอันตรายอะไร และได้พบกับความปลอบประโลมใจและ

ความเพลิดเพลินใจอะไรบ้างในระหว่างทาง และพวกเขาก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ชายสองคนนั้นฟัง จากนั้นชายสองคนที่มาพบพวกเขาก็พูดว่า “พวกท่านยังต้องเผชิญกับความยากลำบากอีกสองอย่าง แล้วจากนั้นพวกท่านก็จะอยู่ในเมืองนั้น”

คริสเตียนกับเพื่อนของเขาจึงขอให้ชายสองคนนั้นไปกับพวกเขา ชายสองคนนั้นจึงบอกว่าพวกเขาจะไปด้วย “แต่” พวกเขากล่าว “พวกท่านต้องไปถึงเมืองนั้นด้วยความเชื่อของท่านเอง” ข้าพเจ้าจึงเห็นในความฝันว่า พวกเขาเดินไปด้วยกันจนกระทั่งมาถึงจุดที่มองเห็นประตูเมือง

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า ระหว่างพวกเขากับประตูนั้นมีแม่น้ำสายหนึ่งขวางกั้นอยู่ แต่ไม่มีสะพานให้ข้ามไป และแม่น้ำนั้นก็ลึกมาก ดังนั้นเมื่อเห็นแม่น้ำสายนี้ ผู้เดินทางทั้งสองจึงตกตะลึงเป็นอย่างมาก แต่ชายสองคนที่ไปกับพวกเขาบอกว่า “พวกท่านต้องลุยฝ่ามันไป ไม่เช่นนั้นพวกท่านจะไม่สามารถไปถึงที่ประตูได้”

แล้วผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ก็เริ่มถามว่ามีทางอื่นไปยังประตูอีกหรือไม่ ชายสองคนนั้นตอบว่า “มี แต่ยังไม่มีใครเลย ยกเว้นสองคนคือเอโนคและเอลียาห์ที่ได้รับอนุญาตให้เดินบนเส้นทางนั้น นับตั้งแต่วางรากฐานสร้างโลก และจะไม่มีใครอีกจนกว่าเสียงแตรครั้งสุดท้ายจะดังขึ้น” เมื่อได้ยินดังนั้น ผู้เดินทางทั้งสองก็เริ่มรู้สึกท้อใจ โดยเฉพาะคริสเตียน ขณะพวกเขามองไปทางนั้นทางนี้แต่ก็ไม่พบทางไหนเลยที่จะเลี่ยงแม่น้ำสายนี้ไปได้

EGD

พวกเขาถามชายสองคนนั้นว่าน้ำลึกเท่ากันหมดทุกที่เลยหรือไม่ ผู้มีรัศมีเปล่งประกายตอบว่า “ไม่” อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถช่วยผู้เดินทางในเรื่องนั้นได้ “เพราะ” พวกเขากล่าว “พวกท่านจะพบว่าน้ำลึกขึ้นหรือตื้นลงตามที่พวกท่านเชื่อในองค์กษัตริย์แห่งสถานที่นั้น”

ดังนั้นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ทั้งสองจึงหันความสนใจไปที่น้ำ พอลงไปในน้ำเท่านั้น คริสเตียนก็เริ่มจมลงและร้องเรียกนายมีความหวังเพื่อนแสนดีของเขา เขาร้องว่า “ข้าจมลงในน้ำลึก คลื่นและระลอกคลื่นท่วมหัวข้าแล้ว คลื่นทั้งสิ้นของพระองค์โถมทับข้าไปแล้ว”[11]

[11] **สดด. 88:7** *“พระพิโรธของพระองค์อยู่บนข้าพระองค์ และพระองค์ทรงโถมทับข้าพระองค์ด้วยคลื่นใหญ่ทั้งสิ้นของพระองค์ เส-ลาห์”*

แต่นายมีความหวังพูดว่า “จงมีใจกล้าเถิด พี่ชายของข้า ข้าสัมผัสถึงพื้นได้ และพื้นนั้นมั่นคงดี”

คริสเตียนพูดต่อไปว่า “โอ เพื่อนเอ๋ย ความเศร้าโศกแห่งความตายได้ล้อมข้าไว้ทุกด้านแล้ว ข้าคงจะไม่ได้เห็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” และในตอนนั้นเอง ความมืดมิดและความหวาดกลัวอันใหญ่หลวงก็ถาโถมปกคลุมคริสเตียน จนทำให้เขาไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดที่อยู่ตรงหน้าได้เลย นอกจากนี้ดูเหมือนเขาแทบจะสูญเสียสติสัมปชัญญะไปแล้ว จนทำให้เขาไม่สามารถระลึกถึงหรือพูดจาให้รู้เรื่องเกี่ยวกับความสดชื่นรื่นรมย์ใด ๆ ที่เขาเคยพบเจอระหว่างการเดินทาง แต่คำพูดทั้งหมดของเขายังคงแสดงให้เห็นว่าเขากำลังตกใจกลัวอย่างมาก และมีความหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่งว่าตนเองจะต้องตายในแม่น้ำนั้นและไม่มีวันได้เข้าไปในประตู และอีกอย่าง บรรดาผู้ที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ต่างก็สรุปว่าเขาถูกกัดกินด้วยความคิดที่รบกวนจิตใจเกี่ยวกับบาปต่าง ๆ ที่เขาได้เคยกระทำ ทั้งในช่วงก่อนและหลังจากที่เขาเริ่มออกเดินทางเป็นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ นอกจากนี้ยังมีผู้สังเกตเห็นอีกว่า เขาถูกรบกวนด้วยภาพหลอนของพวกภูตผีและวิญญาณชั่วร้าย เพราะในบางครั้งคำพูดของเขาก็ส่อเค้าไปในทางนั้น

ด้วยเหตุนี้ นายมีความหวังจึงต้องพยายามด้วยความยากลำบากอย่างยิ่งเพื่อประคองศีรษะพี่ชายของเขาให้อยู่เหนือน้ำ ใช่แล้ว บางครั้งเขาจะจมดิ่งลงไปลึกมาก และหลังจากนั้นครู่หนึ่งเขาก็จะโผล่ขึ้นมาอีกครั้งในสภาพร่อแร่ปางตาย นายมีความหวังพยายามอย่างมากที่จะปลอบประโลมเขาโดยกล่าวว่า “พี่ชายข้าเห็นประตูและผู้คนกำลังยืนรอรับพวกเราอยู่”

แต่คริสเตียนจะตอบว่า “นั่นคือท่าน ท่านต่างหากที่พวกเขารออยู่ เพราะท่านมีความหวังมาตลอดนับตั้งแต่ข้ารู้จักท่าน”

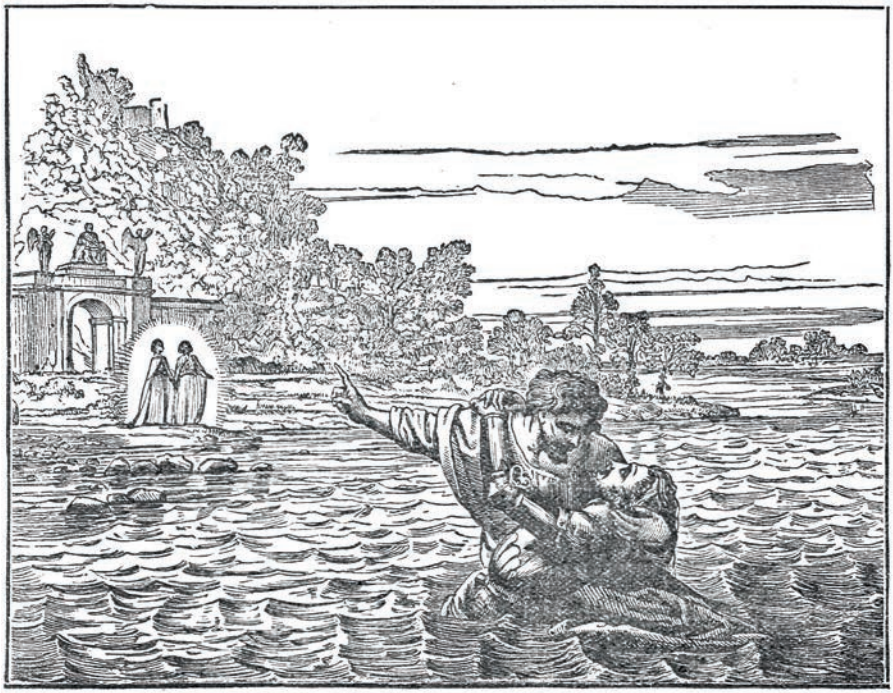

"และท่านก็เหมือนกัน" เขากล่าวแก่คริสเตียน

"เฮ้อ น้องชาย" คริสเตียนตอบกลับ "แน่ทีเดียว หากข้าชอบธรรมจริง พระองค์ก็คงจะมาช่วยข้าในเวลานี้แล้ว แต่เป็นเพราะบาปทั้งหลายของข้า พระองค์จึงได้นำข้ามาติดบ่วงแร้วและทิ้งข้าไว้"

แล้วนายมีความหวังก็พูดว่า "พี่ชายของข้า ท่านลืมข้อความที่กล่าวถึงคนอธรรมไปแล้วหรือที่ว่า 'เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่ เขาทั้งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่น ๆ เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่น ๆ'[12] ความยากลำบากและความทุกข์ระทมที่ท่านประสบในผืนน้ำนี้ไม่ใช่เครื่องหมายว่าพระเจ้าได้ทอดทิ้งท่านไปแล้ว สิ่งเหล่านี้ถูกส่งมาก็เพื่อทดสอบท่านเท่านั้น เพื่อดูว่าท่านจะระลึกถึงสิ่งเหล่านั้นที่ท่านเคยได้รับจากความดีของพระองค์ก่อนหน้านี้หรือไม่ และมีชีวิตอยู่โดยพึ่งพาพระองค์ในยามที่ท่านทุกข์ระทมหรือไม่"

[12]**สดด. 73:4-5** *"เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่ เขาทั้งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่น ๆ เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่น ๆ" (ฉบับคิงเจมส์ฯ)*

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า คริสเตียนตั้งใจคิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่ง และนายมีความหวังได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้เพิ่มเติมแก่เขาด้วยว่า “จงมีใจกล้าเถิด พระเยซูคริสต์ทรงเยียวยารักษาท่าน”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น คริสเตียนก็ร้องเสียงดังออกมาว่า “โอ้ ข้าเห็นพระองค์อีกแล้ว และพระองค์บอกข้าว่า ‘เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า และเมื่อข้ามแม่น้ำ มันจะไม่ท่วมเจ้า’”[13] เมื่อนั้นพวกเขาทั้งสองจึงเกิดความกล้าหาญ และหลังจากนั้น ศัตรูก็แน่นิ่งเหมือนกับก้อนหินจนกระทั่งพวกเขาข้ามไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง แล้วในไม่ช้าคริสเตียนก็เจอพื้นดินที่จะยืนอยู่บนนั้น และหลังจากนั้น น้ำในแม่น้ำส่วนที่เหลือก็ตื้นลง เช่นนี้แล้วพวกเขาก็เดินข้ามไป

[13]**อสย. 43:2**
“เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า และเมื่อข้ามแม่น้ำ มันจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าเดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาเจ้า”

ครั้นเมื่อขึ้นสู่ตลิ่งอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ พวกเขาก็เห็นผู้มีรัศมีเปล่งประกายทั้งสองอีกครั้ง ซึ่งกำลังรอพวกเขาอยู่ เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากแม่น้ำผู้มีรัศมีเปล่งประกายทั้งสองก็คำนับทักทายพวกเขาพร้อมกับกล่าวว่า “พวกเราเป็นวิญญาณผู้ปรนนิบัติที่ถูกส่งมาเพื่อรับใช้บรรดาผู้ที่จะได้รับความรอดเป็นมรดก” ดังนั้นพวกเขาจึงเดินไปที่ประตูด้วยกัน

เวลานี้ท่านต้องสังเกตว่าเมืองนั้นตั้งอยู่บนเนินเขาสูงใหญ่ แต่ผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์กลับขึ้นไปบนเนินเขานั้นได้อย่างง่ายดาย เพราะพวกเขามีชายสองคนนี้คอยจูงแขนประคองขึ้นไป นอกจากนั้นพวกเขายังได้ทิ้งเสื้อผ้าของกายที่ต้องตายไว้ในแม่น้ำ เพราะถึงแม้พวกเขาจะสวมเสื้อผ้าเหล่านั้นลงไปในแม่น้ำ พวกเขาก็ขึ้นมาโดยไม่มีเสื้อผ้าเหล่านั้น จากนั้นพวกเขาก็เดินขึ้นเนินเขาได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็วมาก แม้ว่ารากฐานอันเป็นที่ตั้งของเมืองที่ถูกสร้างขึ้นมานั้นจะอยู่สูงกว่าหมู่เมฆก็ตาม พวกเขาจึงผ่านท้องฟ้าขึ้นไปในลักษณะนี้ พลางพูดคุยกัน

อย่างชื่นบานขณะขึ้นไป และได้รับการปลอบประโลมเพราะพวกเขาได้ข้ามแม่น้ำมาอย่างปลอดภัย และมีเพื่อนที่มีราศีเปล่งประกายเช่นนั้นเดินทางมากับพวกเขา

พวกเขาพูดคุยเรื่องสง่าราศีของสถานที่นั้นกับผู้มีรัศมีเปล่งประกายและทั้งสองบอกพวกเขาว่า ความงดงามและสง่าราศีของสถานที่นั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจบรรยายออกมาได้ "ที่นั่น" พวกเขากล่าว "คือภูเขาศิโยน นครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมีทูตสวรรค์นับไม่ถ้วนกับจิตวิญญาณของคนชอบธรรมที่ทรงทำให้สมบูรณ์แล้ว[14]

"ขณะนี้พวกท่านกำลังจะไปสู่ดินแดนบรมสุขเกษมของพระเจ้า ในที่แห่งนี้พวกท่านจะได้เห็นต้นไม้แห่งชีวิตและได้กินผลซึ่งไม่มีวันเหี่ยวเฉาของต้นไม้นั้น[15] และเมื่อพวกท่านไปถึงที่นั่น พวกท่านจะได้รับเสื้อคลุมสีขาว[16] และพวกท่านจะเดินและสนทนากับองค์กษัตริย์ทุกวันตลอดชั่วนิจนิรันดร์[17] ที่นั่นพวกท่านจะไม่เห็นสิ่งเหล่านั้นอย่างที่พวกท่านเคยเห็นเมื่ออยู่ในดินแดนเบื้องล่างบนแผ่นดินโลกอีกต่อไป อันได้แก่ ความโศกเศร้า ความเจ็บป่วย ความทุกข์ยาก และความตาย เพราะสิ่งแรกทั้งหลายได้ผ่านพ้นไปแล้ว[18] ขณะนี้พวกท่านกำลังไปหาอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และไปหาบรรดาผู้เผยพระวจนะคือคนทั้งหลายที่พระเจ้าทรงนำ

[14] **ฮบ. 12:22-24** *"แต่ไม่ใช่อย่างนั้น ท่านทั้งหลายมาถึงภูเขาศิโยนและมาถึงนครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือนครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมรื่นเริงของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ และมาถึงคริสตจักรของบรรดาบุตรหัวปีผู้มีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาทุกคน และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว และมาถึงพระเยซู..."*

[15] **วว. 2:7** *"...คนที่ชนะ เราจะให้เขากินผลจากต้นไม้ที่ให้ชีวิตที่อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า"*

[16] **วว. 3:4-5** *"...คนที่ชนะก็จะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต..."*

[17] **วว. 22:5** *"กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป เขาไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าจะทรงเป็นแสงสว่างของเขาทั้งหลาย และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์"*

[18] **วว. 21:4**

ออกมาจากความชั่วร้ายที่จะมาถึง ซึ่งขณะนี้กำลังพักผ่อนอยู่บนเตียงพวกเขา และดำเนินชีวิตอยู่ในความเที่ยงธรรมของพวกเขา"

ผู้เดินทางทั้งสองจึงถามว่า "เราต้องทำอะไรในสถานที่บริสุทธิ์นั้น"

พวกเขาได้รับคำตอบว่า "ที่นั่นพวกท่านต้องรับความปลอบประโลมจากการงานเหนื่อยยากทั้งหมดของพวกท่าน และมีความปีติยินดีสำหรับความโศกเศร้าทั้งสิ้นของพวกท่าน พวกท่านจะต้องเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกท่านได้หว่านไว้ คือผลจากคำอธิษฐาน น้ำตา และความทุกข์ทรมานทั้งปวงเพื่อองค์กษัตริย์ในระหว่างการเดินทางของพวกท่าน[19] ในสถานที่นั้นพวกท่านต้องสวมมงกุฎทองคำและเพลิดเพลินกับการได้เห็นและได้มองภาพที่ปรากฏขององค์บริสุทธิ์ตลอดไปไม่มีวันสิ้นสุด เพราะที่นั่นพวกท่าน 'จะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็น'[20] และที่นั่นพวกท่านจะปรนนิบัติพระองค์เรื่อยไปด้วยการสรรเสริญ ด้วยการโห่ร้อง และด้วยการขอบพระคุณ คือพระองค์ผู้ที่พวกท่านปรารถนาจะปรนนิบัติในโลกด้วยความยากลำบากมากมายเพราะความอ่อนแอของเนื้อหนังของพวกท่าน ที่นั่นดวงตาของพวกท่านจะปีติยินดีกับการได้เห็น และหูของพวกท่านจะปีติยินดีกับการได้ยินเสียงอันรื่นรมย์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ที่นั่นพวกท่านจะได้ชื่นชมยินดีกับมิตรสหายของพวกท่านอีกครั้ง ซึ่งได้ไปยังสถานที่นั้นก่อนหน้าพวกท่านแล้ว และที่นั่นพวกท่านจะชื่นชมยินดีในการต้อนรับทุกคนที่ตามเข้ามาในสถานที่บริสุทธิ์นั้นภายหลังพวกท่าน ที่นั่นพวกท่านจะได้สวมสง่าราศีและเกียรติยศด้วย และพวกท่านจะถูกจัดให้อยู่ในรถม้าซึ่งเหมาะสมที่จะออกไปกับองค์กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี และเมื่อพระองค์เสด็จมาพร้อมกับเสียงแตรในหมู่เมฆราวกับอยู่บนปีกของลม พวกท่านก็จะมากับพระองค์ และเมื่อพระองค์จะประทับ

[19]**กท. 6:7-8**
"...เพราะว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองเนื้อหนังของตน ก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น"

[20]**1 ยน. 3:2**
"ท่านที่รักทั้งหลายเดี๋ยวนี้เราเป็นลูกของพระเจ้า และเราจะเป็นอย่างไรต่อไปข้างหน้านั้นเรายังไม่รู้ แต่เรารู้ว่าในเวลาที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราจะเป็นเหมือนอย่างพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น"

บนบัลลังก์แห่งการพิพากษา พวกท่านก็จะนั่งอยู่ข้างพระองค์ ใช่แล้ว และเมื่อพระองค์จะให้คำตัดสินแก่บรรดาผู้กระทำความชั่วทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นทูตสวรรค์หรือมนุษย์ พวกท่านก็จะได้ออกเสียงในการพิพากษานั้นเพราะพวกเขาเหล่านั้นเป็นศัตรูของพระองค์และของพวกท่าน[21] นอกจากนั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับเมืองอีกครั้ง พวกท่านก็จะได้ไปด้วยพร้อมกับเสียงแตรและอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์"[22]

[21]**1 คร. 6:2-3** *"ท่านทั้งหลายรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าธรรมิกชนจะพิพากษาโลก?"*

[22]**1 ธส. 4:14-17** *"...คือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และทุกคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับพวกเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์"*

ถึงตรงนี้ขณะที่พวกเขากำลังเข้าไปใกล้ประตูนั้น ดูเถิด มีกองทัพชาวสวรรค์หมู่หนึ่งออกมาพบพวกเขา และผู้มีรัศมีเปล่งประกายทั้งสองซึ่งได้ร่วมเดินทางมากับคริสเตียนและนายมีความหวังก็ประกาศว่า "คนเหล่านี้คือผู้ที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเมื่อพวกเขายังอยู่ในโลก และได้ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ส่งเราไปรับพวกเขามา และเราก็พาพวกเขามาไกลถึงเพียงนี้ในการเดินทางที่พวกเขาปรารถนา เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปข้างในและมองดูพระพักตร์พระผู้ไถ่ของพวกเขาด้วยความเปรมปรีดิ์"

แล้วกองทัพชาวสวรรค์ก็ส่งเสียงโห่ร้องดังสนั่นว่า "ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก"[23] ในเวลานี้บรรดานักเป่าแตรขององค์กษัตริย์ก็ออกมาพบพวกเขาด้วยเช่นกัน พวกเขาสวมเสื้อผ้าสีขาวส่องประกายแวววาว และเป่าแตรเสียงดังเป็นทำนองอันไพเราะ ทำให้แม้กระทั่งฟ้าสวรรค์ก็ยังกึกก้องไปด้วยเสียงแตรของพวกเขา นักเป่าแตรเหล่านี้ได้คำนับทักทายคริสเตียนและเพื่อนของเขาด้วยคำต้อนรับนับหมื่นแสนจากโลก และพวกเขาทำเช่นนี้ด้วยการโห่ร้องและด้วยเสียงแตร

หลังจากนั้น กองทัพชาวสวรรค์ก็มาห้อมล้อมพวกเขาไว้ทุกด้าน บางส่วนเดินไปข้างหน้า บางส่วนอยู่ข้างหลัง บางส่วนอยู่ทางขวา และบางส่วนอยู่ทางซ้าย ราวกับว่าจะคอยคุ้มกันพวกเขาขณะเดินผ่านดินแดน

[23]**วว. 19:9** *"...ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก..."*

เบื้องบน พวกเขาเป่าแตรอย่างต่อเนื่องในขณะที่เดินไป ด้วยเสียงอันไพเราะตามท่วงทำนองจากเบื้องบน จนทำให้ภาพที่เห็นนั้นดูราวกับว่าสวรรค์ลงมาพบพวกเขาเอง ดังนั้นพวกเขาจึงเดินต่อไปในลักษณะนี้ และในขณะที่เดินไป นักเป่าแตรเหล่านี้ก็จะแสดงให้คริสเตียนและน้องชายของเขาได้รับรู้เป็นครั้งคราวด้วยเสียง สีหน้า และท่าทางอันเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีว่า พวกเขาได้รับการต้อนรับในหมู่พวกตนมากเพียงใด และพวกเขาออกมาพบทั้งสองด้วยความยินดีเพียงใด และตอนนี้ชายทั้งสองรู้สึกราวกับว่าพวกเขาอยู่ในสวรรค์แล้ว ทั้งที่ยังไม่ได้ผ่านประตูเข้าไปด้วยซ้ำ เนื่องจากพวกเขาถูกกลืนไปกับการได้เห็นทูตสวรรค์และการได้ยินท่วงทำนองอันไพเราะของพวกเขา เวลานี้เองเมืองนั้นก็ปรากฏขึ้นให้เห็น และพวกเขาก็คิดว่าตนเองได้ยินเสียงระฆังทั้งหมดในเมืองนั้นดังขึ้นเพื่อต้อนรับพวกเขาเข้าสู่สถานที่แห่งนั้น แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือพวกเขามีความคิดที่อบอุ่นและเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีเกี่ยวกับการอาศัยอยู่ที่นั่นร่วมกับมิตรสหายเช่นนั้น และเป็นเช่นนั้นตลอดไปเป็นนิตย์ โอ้ จะมีลิ้นหรือปากกาใดเล่าที่สามารถบรรยายถึงความเปรมปรีดิ์อันรุ่งโรจน์ของพวกเขาออกมาได้ และเช่นนั้นแหละพวกเขาก็มาถึงที่ประตู

เมื่อพวกเขามาถึงที่ประตู บนประตูนั้นมีคำจารึกด้วยตัวอักษรทองคำว่า “คนทั้งหลายที่ชำระล้างเสื้อผ้าของตนก็เป็นสุข เพื่อว่าพวกเขาจะมีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเข้าไปในนครนั้นโดยทางประตูได้”

แล้วข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ผู้มีรัศมีเปล่งประกายทั้งสองได้สั่งให้พวกเขาร้องเรียกที่ประตู เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้นบางคนที่อยู่ข้างบนก็ชะโงกมองลงมาจากประตู ได้แก่ เอโนค โมเสส และเอลียาห์ ซึ่งมีคนบอกท่านเหล่านั้นว่า “ผู้เดินทางสองคนนี้มาจากเมืองแห่งความพินาศ เพราะความรักที่พวกเขามีต่อองค์กษัตริย์ของสถานที่แห่งนี้” และจากนั้นผู้เดินทางสู่เมืองสวรรค์ก็ยื่นหนังสือรับรองของตน ซึ่งพวกเขาได้รับมาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นนั้นให้ท่านเหล่านั้นแต่ละคน แล้วหนังสือรับรองเหล่านั้นก็ถูกนำเข้าไปถวายแด่องค์กษัตริย์ และเมื่อพระองค์ได้อ่านแล้วก็ตรัสว่า “ชายสองคนนั้นอยู่ที่ไหน”

พระองค์ได้รับคำทูลตอบว่า “พวกเขากำลังยืนอยู่ที่นอกประตู”

แล้วองค์กษัตริย์ก็บัญชาว่า “จงเปิดประตูเถิด เพื่อชนชาติที่ชอบธรรมซึ่งรักษาความเชื่อไว้จะได้เข้ามา”[24]

ถึงตรงนี้ข้าพเจ้าก็เห็นในความฝันว่า ชายสองคนนี้ได้เดินเข้าประตูไป และดูเถิด ขณะที่พวกเขาเข้าไป พวกเขาก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงสภาพของตน และพวกเขาได้สวมเครื่องแต่งกายที่แวววาวราวกับทองคำ บางคนได้มาพบพวกเขาพร้อมกับพิณและมงกุฎ และได้มอบพิณสำหรับสรรเสริญและมงกุฎเพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งเกียรติยศให้แก่พวกเขาแต่ละคน แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินในความฝันว่าระฆังทั้งหมดในเมืองนั้นดังขึ้นอีกครั้งด้วยความปีติยินดี และมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงร่วมยินดีกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเถิด”[25]

ข้าพเจ้ายังได้ยินชายสองคนนี้ร้องเพลงเสียงดังด้วยว่า “ขอให้คำสดุดี พระเกียรติ พระสิริ และอานุภาพ จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์”[26]

ขณะที่ประตูเปิดออกเพื่อให้ชายทั้งสองเข้าไปข้างใน ข้าพเจ้าได้มองตามพวกเขาเข้าไป และดูเถิด เมืองนั้นส่องสว่างเหมือนกับดวงอาทิตย์ ถนนหนทางในนั้นปูด้วยทองคำ และบนถนนเหล่านั้นมีชายและหญิง ทั้งคนหนุ่มสาวและคนชราจำนวนมากเดินอยู่ พวกเขาสวมมงกุฎบนศีรษะ ถือใบปาล์มอยู่ในมือ และมีพิณทองคำสำหรับร้องเพลงสรรเสริญ

ในหมู่พวกเขานั้นบางคนมีปีก และพวกเขาร้องตอบรับกันและกันอย่างไม่หยุดหย่อนว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือองค์พระผู้เป็นเจ้า” และหลังจากนั้นพวกเขาก็ปิดประตูลง ซึ่งหลังจากข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว ข้าพเจ้าก็ปรารถนาว่าตัวเองจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขาด้วย

[24] **อสย. 26:2** *“เปิดประตูเถิด เพื่อชนชาติที่ชอบธรรมซึ่งรักษาความเชื่อไว้จะได้เข้ามา” (ฉบับอมตธรรมฯ)*

[25] **มธ. 25:23** *“นายจึงตอบว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด’”*

[26] **วว. 5:13** *“แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และทุกสิ่งซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า ‘ขอให้คำสดุดี พระเกียรติ พระสิริ และอานุภาพ จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์’”*

ถึงตรงนี้ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเพ่งดูสิ่งทั้งหมดเหล่านี้อยู่ ข้าพเจ้าได้หันศีรษะกลับไปมองข้างหลัง และเห็นนายไม่รู้จริงเดินมาที่ริมฝั่งแม่น้ำ แต่ในไม่ช้าเขาก็ข้ามมาได้โดยไม่มีความยากลำบากแม้เพียงครึ่งหนึ่งของชายสองคนก่อน เพราะเผอิญว่าในเวลานั้นมีคนพายเรือข้ามฟากคนหนึ่งชื่อนายความหวังเปล่าประโยชน์ ซึ่งได้ช่วยพาเขาข้ามไปด้วยเรือของตน นายไม่รู้จริงจึงขึ้นเนินเขาเพื่อไปให้ถึงที่ประตูเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าได้เห็นคนอื่นทำ เพียงแต่ว่าเขามาคนเดียว และไม่มีใครออกมาพบเขาเพื่อให้กำลังใจเลยแม้แต่น้อย เมื่อเขามาถึงที่ประตู เขาก็เงยหน้าขึ้นมองคำจารึกที่อยู่ด้านบนและเริ่มเคาะประตู เขาคิดว่าประตูนั้นคงจะเปิดให้ตนเข้าไปอย่างรวดเร็ว แต่เขากลับเจอคำถามจากท่านเหล่านั้นที่ชะโงกมองลงมาจากด้านบนของประตูว่า “ท่านมาจากไหน และท่านต้องการอะไร”

เขาตอบว่า “ข้าเคยกินและดื่มต่อหน้าองค์กษัตริย์ และพระองค์เคยสั่งสอนตามท้องถนนของพวกเรา” แล้วท่านเหล่านั้นจึงขอหนังสือรับรองของเขาเพื่อจะได้นำเข้าไปแสดงต่อองค์กษัตริย์ เขาจึงล้วงหาในกระเป๋าของตนเพื่อจะได้ฉบับเดียวแต่กลับไม่พบเลย

แล้วท่านเหล่านั้นก็พูดว่า “ท่านไม่มีสักฉบับเดียวเลยหรือ” แต่ชายคนนั้นส่ายหัวของตนอย่างเคร่งขรึม ท่านเหล่านั้นจึงทูลองค์กษัตริย์ แต่พระองค์จะไม่เสด็จลงมาพบเขา ตรงกันข้ามพระองค์กลับทรงบัญชาให้ผู้มีรัศมีเปล่งประกายทั้งสองซึ่งเคยพาคริสเตียนกับนายมีความหวังมาที่เมือง ออกไปจับตัวนายไม่รู้จริงมัดมือมัดเท้าและนำตัวเขาไปให้พ้น แล้วทั้งสองก็จับตัวเขา พาเขาขึ้นไปในอากาศ ไปยังประตูที่ข้าพเจ้าเคยเห็นที่ด้านข้างของเนินเขา และโยนเขาเข้าไปในนั้น แล้วข้าพเจ้าก็เห็นว่ามีทางหนึ่งลงไปสู่นรก แม้กระทั่งจากประตูสวรรค์ เช่นเดียวกับเมืองแห่งความพินาศ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตื่นขึ้น และดูเถิด มันเป็นความฝัน

คำลงท้าย

บัดนี้ท่านผู้อ่าน ข้าเล่าขานความฝันแล้ว
ลองดูเถิดเพื่อนแก้ว เผื่อท่านอาจอธิบาย
ให้ข้าหรือตัวท่าน หรือเพื่อนบ้านรู้ความหมาย
แต่โปรดระวังไว้ ตีความผิดอาจเป็นภัย
แทนที่คุณประโยชน์ ความเป็นโทษจะกล้ำกราย
มองผิดอาจทำร้าย นำท่านสู่สิ่งเลวทราม
ระวังไว้เช่นกัน อย่าผลักดันเกินใจความ
เมื่อท่านขบคิดตาม ภาพเปลือกนอกของความฝัน
ภาพเปรียบที่ข้าใช้ ท่านอย่าได้เห็นขบขัน
หรือพาลทะเลาะกัน ด้วยด่วนคิดไม่ไตร่ตรอง
ความตื้นเขินเช่นนั้น อย่าปล่อยมันรกสมอง
ให้มันเป็นเรื่องของ เด็กและคนโง่คนพาล

ส่วนท่านจงมองดู เพื่อให้รู้ถึงแก่นสาร
ท่านต้องเพียรแหวกม่าน มองให้ผ่านภาพอุปมา
จะเป็นคุณแน่แท้ เมื่อแน่วแน่แสวงหา
สาระจะนำพา ช่วยเสริมสร้างใจซื่อตรง
หากท่านเห็นว่าข้า มีขยะขอท่านจง
กล้าหาญทิ้งมันลง เหลือเก็บไว้เพียงทองคำ
แต่โปรดอย่าดูพลาด ขี้แร่อาจหุ้มหมองคล้ำ
อย่าทิ้งทองทั้งกำ เพียงเพราะมันไม่แวววาว
เพียงไม่ชอบเมล็ด ใครเล่าเด็ดทิ้งมะนาว
อย่าทิ้งทั้งเรื่องราว เพราะบางจุดที่ขัดใจ
แต่หากท่านประสงค์ เก็บไม่ลงอยากทิ้งไป
ข้าคงหารู้ไม่ ได้เพียงฝันต่ออีกครา

เกรซ
บรรณสาร

พันธกิจ

เกรซบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิเกรซ จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์วรรณกรรมและแหล่งข้อมูลคริสเตียนต่าง ๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาที่จะชูใจคริสเตียนไทยแต่ละคนให้เติบโตขึ้นในความเชื่อ และมีความมั่นใจยิ่งขึ้นในการสนทนาเรื่องของพระเยซูคริสต์กับผู้อื่น เราปรารถนาที่จะหนุนใจบุคคลทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสต์ศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขา และเห็นความเชื่อมโยงของคริสต์ศาสนากับชีวิตจริง

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวคิดคริสเตียนในรูปแบบใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

อีบุ๊คฟรี

หนังสือเสียง

WWW.GRACEBANNASAN.COM

ข้าพเจ้าแสวงหามรดก

อันไม่เสื่อมสลาย ไร้มลทิน และไม่ร่วงโรย

มรดกนั้นถูกเก็บรักษาไว้

อย่างปลอดภัยในสวรรค์

และจะถูกประทานให้แก่

บรรดาผู้ที่แสวงหามันอย่างพากเพียร

เมื่อถึงเวลาที่กำหนด

อ่านดูเถิด หากท่านปรารถนา

อ่านในหนังสือของข้าพเจ้าเถิด

แสงธรรม